

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRANDON
SANDERSON

Roman

STARSIGHT

New York Times'ta Çoksatınlar Listesinde

SKYWARD
kitapyurdu.com

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Steelheart Serisi

Steelheart

Firefight

Calamity

Skyward Serisi

Skyward

STARSIGHT

Orijinal adı: *Starsight*

© 2019, Dragonsteel Entertainment LLC

Yazan: Brandon Sanderson

Çevirenler: Funda Akkaya, Asena Çakmak Özdemir

Yayına hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu eser Anatolia Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Nisan 2022 / ISBN 978-625-8021-66-0

Sertifika no: 44919

Kapak ve grafik uygulama: Serçin Çabuk

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Sti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad.

No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

**BRANDON
SANDERSON**

STARSIGHT

Çevirenler:

Funda Akkaya
Asena Çakmak Özdemir

**DE
X**

STARSIGHT
Üstyapı Bölgesel C4 Yönetim Merkezi

Bana nasıl kısa ve öz olunacağını (ki bu genellikle öğrenmeyi başaramadığım bir şeydir) göstermeye çalışan harika arkadaş ve rol model Eric James Stone'a.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Gaz koluna asıldım; savaş gemimle son sürat yıkıcıların ve patlamaların arasına daldım. Üstümde uzayın muhteşem enginliği uzanıyordu. Bu sonsuz karanlığın yanında hem gezegenler hem de savaş gemileri küçücük ve anlamsız kalıyordu.

Fakat bu küçük savaş gemileri, beni öldürmek için canla başla mücadele ediyordu.

Ben ise manevralar yaparak onlardan kaçıyor, gemimle daireler çiziyor ve her dönüşün ortasında hızımı azaltıyordum. Dönüşlerimi tamamlar tamamlamaz yeniden hızımı artırdım ve peşimde olan üç gemiden kurtulmak için süratle yönümü değiştirdim.

Uzayda savaşmak, atmosferde savaşmaktan epey farklıdır. Her şeyden önce kanatlar işe yaramaz. Havanın olmaması demek hava akımının da olmaması demektir; dolayısıyla gemi, hava akımının yardımı olmadan hareket etmeye çalışır. Uzayda aslında gerçekten uçmazsınız ya da düşmezsiniz.

Bir dönüş daha yaptım ve ana savaş meydanına geri

dönmek için harekete geçtim. Ne yazık ki atmosferde yaptığımız etkileyici manevralar, uzayda sıradan bir hal alıyordu. Son altı aydır uzay boşluğunda savaşmak yeni beceriler geliştirmemi sağlamıştı.

“Spensa” dedi telsizden hayat dolu bir erkek sesi, “aşırı mantıksız hareketler yaptığında seni uyarmamı istemiştin, hatırlıyor musun?”

“Hayır” dedim ve sağa doğru bir kaçış manevrası yaptım. Arkadan gelen yıkıcılar, kanopimin tavanını ısıkalayıp geçti. “Buna benzer bir şey söylediğimi hatırlamıyorum.”

“Bu konu hakkında sonra konuşabilir miyiz, demiştin.”

Tekrar bir kaçış manevrası yaptım. Kahretsin! Bu pilotsuz savaş gemileri, it dalaşında gittikçe daha başarılı mı oluyorlardı yoksa ben mi artık eskisi kadar becerikli değildim?

“Sen konuşmanı bitirdiğinde teknik olarak ‘sonra’ oldu zaten” diye devam etti Çenesi Düşük; yani gemim M-Bot’un yapay zekâsı. “Fakat insanlar ‘sonra’ kelimesini aslında ‘kronolojik olarak içinde bulundukları andan sonraki herhangi bir an’ı ifade etmek için kullanmazlar. Genellikle ‘bu andan sonra kendileri için daha uygun olan herhangi bir zaman’ı kastetmek için kullanırlar” diye ekledi.

Krell’lerin pilotsuz savaş gemileri etrafımızı sardı; ana savaş alanına gitmeme engel olmaya çalışıyorlardı.

“Sence şu an uygun bir zaman mı?” diye sordum.

“Neden uygun olmasın ki?” dedi M-Bot.

“Çünkü savaşın tam ortasındayız!” dedim.

“Bence ölüm kalım anı, tam olarak, aşırı mantıksız davranıp davranmadığını bilmek istediğin zamandır” dedi.

Savaş gemimin benimle konuşmadığı zamanları iyi hatırlıyordum; M-Bot'un onarımına yardımcı olmadan önceydi. Onun kişiliği, hâlâ çözemediğimiz o eski teknolojinin bir parçasıydı. Acaba bütün ileri teknoloji yapay zekâlar mı böyle küstahtı yoksa sadece benimki mi böyleydi, diye merak eder dururdum.

"Spensa, bu pilotsuz Krell gemilerini arkadaşlarının yanına götürecektin, unuttun mu?" diye sordu M-Bot.

Krell'lerin bizi yok etme girişimini püskürteli altı ay olmuştu. Elde ettiğimiz zaferle birlikte bazı önemli gerçekler öğrenmiştik. "Krell" dediğimiz düşmanın, aslında benim halkımı insan uygarlığı için bir hapisane ve doğal bir sığınak olan gezegenimiz Detritus'a hapsedme görevi edinmiş bir grup uzaylı olduğunu keşfettik. Krell'ler, Üstyapı adında büyük bir galaktik hükümete karşı sorumluydular.

Bizimle savaşmak için uzaktan kumandalı pilotsuz savaş gemileri kullanıyorlardı; bu gemiler, uzaklarda yaşayan uzaylılar tarafından ve ışıktan hızlı iletişimle kontrol ediliyorlardı. Bir savaş gemisinin kendi kendini kumanda etmesi galaksi yasalarına aykırı olduğu için bu pilotsuz savaş gemileri asla yapay zekâlar tarafından kullanılmazlardı. M-Bot'un bile kendi başına bir şeyler yapması ciddi şekilde sınırlandırılmıştı. Ayrıca, Üstyapı'nın çok korktuğu bir şey vardı; o da ışıktan hızlı iletişimin gerçekleştiği uzayda bazı şeyleri idrak edebilme yeteneği olan insanlar. Bu insanlara *cytonic* deniliyordu.

Yani benim gibi insanlardı bunlar.

Benim kim olduğumu biliyorlardı ve benden nefret ediyorlardı. Krell'lerin uzaktan kumandalı savaş gemileri

özellikle beni hedef alıyordu; biz ise bu durumdan faydalanabilirdik. Daha doğrusu bu durumdan *faydalanmalıydık*. Bugünkü savaş öncesi bilgilendirme toplantısında diğer pilotları, cesur bir plan uygulama konusunda gönulsüzce ikna etmiştim. Kol düzeninden sıyrılıp düşman gemilerini etrafımda toplayacak sonra da onları peşime takip ekibe doğru götürecektim. Böylece arkadaşlarım, düşman gemileri bana odaklanmışken onları tek tek vuracaktı.

Bu iyi bir plandı. Ben de planı sonuna kadar uygulamıştım.

Ama şimdi başka bir şey denemek istiyordum.

Hızımı artırdım, düşman gemilerinden süratle uzaklaştım. M-Bot, Krell gemilerinden daha hızlıydı ve manevra kabiliyeti daha yüksekti; benim gemimin en büyük avantajlarından biri kendini paramparça etmeden yüksek hızda atmosferde manevra yapabilmesiydi. Fakat burada, yani uzayda, durum öyle değildi; düşman gemileri daha iyi iş çıkarıyordu.

Detritus'a doğru pike yaparken peşime bir sürü düşman gemisi takıldı. Gezegenim, kadim metal platformlardan oluşan ve her biri silahlı katmanlar tarafından korunuyordu. Altı ay önceki zaferden sonra Krell'leri gezegenimizden uzaklaştırıp bu tabakalardan da öteye püskürtmüştük. Düşmanla uzayda savaşmak ve onları Detritus'a yaklaştırmamak şu anki uzun vadeli stratejimizdi.

Onları gezegenden uzak tutmak, arkadaşım Rodge'un da dahil olduğu mühendislerimize, metal platformlar ve silahları üzerinde kontrol sağlama imkânı vermişti. Nihayet, bu platformlar gezegenimizi düşman saldırılarının

dan koruyacaktı. Gerçi şimdilik bu savunma platformlarının çoğu hâlâ kendi kendine işliyordu; dolayısıyla onlar da bizim için en az düşman kadar tehlikeliydi.

Krell gemileri peşimdeydi; arkadaşlarımla düşman gemileriyle çarpıştığı alana gitmeme engel olmak istiyorlardı. Beni tek başına bırakma taktiği uyguluyorlardı; akılları sıra tek kalınca tehlikesiz olacaktım.

“Geri dönüp planı takip etmeyeceğiz, değil mi?” diye sordu M-Bot. “Onlarla tek başına mücadele etmeye çalışacaksın” diye ekledi.

Cevap vermedim.

“Jorgen çok kızacak” dedi M-Bot. “Bu arada, peşindeki düşman gemileri seni belirli bir yere götürmeye çalışıyor; o yeri şu an monitörde gösteriyorum. Analizlerime göre seni pusuya düşürecekler.”

“Teşekkürler” dedim.

“İnfilak etmeyeyim diye seni uyarmaya çalışıyorum. Ayrıca ikimiz de ölürsek sana musallat olabilirim” dedi M-Bot.

“Bana musallat mı olacaksın? Sen bir robotsun. Kaldı ki ben de ölmüş olacağım, değil mi?” dedim.

“Benim robot ruhum senin cesedine musallat olacak” dedi M-Bot.

“Nasıl olacakmış o?” diye sordum.

“Spensa, hayaletler gerçek değildir” dedi bıkkın bir şekilde. “Uçmak yerine neden böyle şeyler için endişeleniyorsun ki? Doğrusu insanların dikkati çok kolay dağılıyor” diye ekledi.

O sırada pusuyu fark ettim; küçük bir Krell grubu, kadim platformların silah menzillerinin erişemeyeceği ko-

caman bir metalin arkasına saklanmışlardı. Onlara doğru yaklaşıncı gizlendikleri yerden çıktılar ve hızla bana doğru gelmeye başladılar. Fakat ben hazırlıklıydım. Kollarımı gevşettim, bilinçaltımın devreye girmesini sağladım. Transa geçtim, etrafı dinlemeye koyuldum.

Sadece kulaklarımla dinlemiyordum.

Uzaktan kumandalı pilotsuz savaş gemileri, birçok durumda Krell'lerin işine yarıyordu. Detritus halkını zapt etmek için onları kolayca gözden çıkarıyorlardı. Fakat uzay savaşlarındaki muazzam uzaklıklar, bu savaş gemilerini kontrol etmek için Krell'leri ışıktan hızlı iletişim kullanmaya zorluyordu. Bu gemilerin pilotlarının epey uzakta bulunduğunu düşünüyordum; söz konusu pilotlar, Detritus'un yakınlarındaki Krell istasyonunda olsalar bile telsiz iletişiminin gecikmeli durumu göz önüne alındığında Krell'lerin pilotsuz gemileri, savaşın ortasında aldığı talimatı uygulamada çok yavaş kalırdı. İşte bu yüzden ışıktan hızlı iletişim gerekliydi.

Bu iletişimin tek bir kusuru vardı: Onların verdikleri talimatları duyabiliyordum.

Nedense anlayamıyordum; ışıktan hızlı iletişimin çıktığı yeri dinleyebiliyordum. Ben bu yere yokyer diyordum; orası, bizim fizik kurallarımızın işlemediği başka bir boyuttu. Orayı duyabiliyordum ve ara sıra da idrak edebiliyordum; orada yaşayan yaratıkların beni izlediğini görebiliyordum.

Altı ay önceki o büyük savaşta yokyere girmeyi başarmış ve göz açıp kapayıncaya kadar gemimi oradan ışınlamıştım. Hâlâ güçlerimin farkında değildim. O günden sonra tekrar ışınlanamamıştım ama içimde var olan

şey her neyse onu kontrol edebilmeyi ve onu kullanarak savaşabilmeyi öğrenmiştim.

Sezgilerimin beni kontrol etmesine izin verdim ve gemimle karmaşık kaçış manevraları yapmaya başladım. Savaş için eğitilmiş reflekslerim, pilotsuz Krell gemilerinin talimatlarını duyma kabiliyetimle birleşti; gemimi bilinçli emirler olmadan hareket ettiriyordum.

Cytonic yeteneğim bana atalarımdan geçmişti. Atalarım bu kabiliyeti, eski savaş gemilerini galakside hareket ettirmek için kullanmışlardı. Babamda da bu yetenek vardı fakat düşman bunu kendi çıkarı için kullanmış ve onun ölümüne sebep olmuştu. Ben ise bu yeteneği hayatta kalmak için kullanıyordum.

Krell'lerden önce harekete geçiyordum; onların aldığı emirlere karşı tepki veriyordum hatta onların savaş gemilerinden daha hızlı hareket ediyordum. Krell'ler saldırıya geçtiklerinde ise ben çoktan yok edicilerin arasından sıyrılmış, TMD silahımı ateşlemiş ve etrafımdaki düşman gemilerinin kalkanlarını ortadan kaldırmış oluyordum.

Pür dikkat odaklanmış haldeyken TMD silahının benim kalkanımı da ortadan kaldırmış olmasına takılmıyordum. Umurumda bile olmuyordu.

Işın mızrağımı ateşledim; enerjiden oluşan bu halat, düşman gemilerinden birine isabet etti. Hızımızdaki farklılıktan yararlanarak düşman gemisiyle birlikte bir dönüş yaptım ve bir yığın savunmasız Krell gemisinin arkasına geçtim.

İki gemiyi yok ederken etraf ışık ve kıvılcımlarla doldu. Geri kalan Krell gemileri, büyükannemin hikâyelerinden

birinde geçen kurt görmüş köylüler gibi dağıldı. Gözüme kestirdiğim iki Krell gemisine yıkıcılarla saldırınca düşmana kurduğum tuzak bir kaosa dönüştü. Gemilerden biri infilak ederken ben, diğer gemilere verilen emirleri takip ediyordum.

“Beni her defasında Őaşırtıyorsun” dedi M-Bot alçak sesle. “Verileri benden de hızlı işliyorsun. Neredeyse bir robota benziyorsun” diye ekledi.

Dişlerimi sıktım, gemimle viril hareketi yaptım ve tek başına kalmış bir düşman gemisini hedef aldım.

“Bu arada, robota benziyorsun derken sana iltifat ediyordum. İnsanlara laf etmiyorum. Aksine onların kırılğan, duygusal olarak değişken ve mantıksız tabiatlarını epey çekici buluyorum” dedi M-Bot.

Düşman gemisini imha ettim; yok olurken etrafa saçtığı alevlerin ışığı gemime yansıdı. Sonra iki Krell gemisinin bana gönderdiği yok edicilerin arasından sıyrıldım. Düşman gemilerinin pilotları olmamasına rağmen bir yanım onlar için üzülüyordu çünkü bana karşı savaşmaya çalışıyorlardı; durdurulamayan ve bilinmeyen bir g, oyunu aynı kurallarla oynamıyordu.

“İnsanları bu şekilde görmemin nedeni muhtemelen böyle programlanmış olmam. Ama hey, bu durum yeni yumurtlamış bir anne kuşu, tüysüz eciş bcş yavrularını sevmeye programlayan iğdden farksız, değil mi?” diye devam etti M-Bot.

Robota benziyorsun, demişti bana.

Zikzaklar çizdim, kaçış manevraları yaptım ve düşman gemilerini yok ettim. Mükemmel değildim; arada sırada hatalarımı telafi ediyordum ve fırlattığım yıkıcıla-

rın çoğu düşman gemilerini ıskalıyordu. Fakat benim bir avantajım vardı.

Üstyapı ve emrindeki Krell'ler ben ve babam gibi insanları takip etmeleri gerektiğini biliyorlardı. Onların gemileri, çok iyi uçan ya da manevralarına çok çabuk karşılık veren pilotların daima peşine düşerdi. Yeteneğimdeki bir zayıflıktan istifade ederek, babama yaptıkları gibi zihnimi kontrol etmeyi denemişlerdi. Neyse ki benim M-Bot'um vardı. M-Bot'un ileri teknoloji kalkanı, zihin kontrolü saldırısını püskürtürken bir yandan da düşman emirlerini duymamı sağlamıştı.

Tüm bunlar akla tek bir ürkütücü soru getiriyordu:

Neydim ben?

"Kalkanımızı tekrar aktif hale getirirsen kendimi daha rahat hissedeceğim" dedi M-Bot.

"Bunun için vaktim yok" dedim. Kalkanı yeniden etkin hale getirmek otuz saniyemi alacaktı çünkü.

Ana savaş meydanına yöneldim; kafamdaki planı gerçekleştirmek istiyordum. Ama onun yerine ani bir dönüş yaptım, sonra hızımı artırdım ve düşman gemilerine doğru son sürat harekete geçtim. Yerçekimi kondansatörleri, g-kuvvetinin büyük bir kısmını engelledi ve böylece çok fazla hırpalanmadım fakat yine de koltuğuma yapışmıştım; derimin gerildiğini ve vücudumun ağırlaştığını hissedebiliyordum. Büyük g-kuvvetlerine maruz kaldığımda, bir saniyede yüz yaş yaşlanmış gibi hissederdim.

Kendimi toparladım ve Krell gemilerine ateş açtım. Tuhaf kabiliyetlerimi sonuna kadar kullandım. Bir Krell yıkıcısı, kanopimi sıyrıp geçti; yıkıcı o kadar parlaktı ki gözümü aldı.

“Spensa” dedi M-Bot. “Hem Jorgen hem de Cobb söylenip duruyor. Düşmanın dikkatini dağıtmamı söylediğini biliyorum ama...”

“Dikkatlerini dağıtmaya devam et” dedim.

“Emre boyun eğen bir iç çekiş” dedi M-Bot.

Loop hareketi yaparak bir düşman gemisinin peşine düştüm. “Sen az önce emre boyun eğen bir iç çekiş mi dedin?” diye sordum.

“İnsanların sözel olmayan iletişimlerinin kolayca yanlış yorumlanabileceğini düşünüyorum” dedi M-Bot. “Dolayısıyla ben de bu tür iletişimi söze dökerek daha anlaşılır olmanın yollarını deniyorum” diye ekledi.

“Sence bu yaptığın saçma değil mi?” diye sordum.

“Kesinlikle değil. Kibirli bir şekilde göz devirme” dedi M-Bot.

Yıkıcılar dört bir yanımdan vızır vızır geçiyordu fakat buna rağmen iki Krell gemisini vurmayı başardım. Bu gemileri yıkıcılarımla hedef aldığım sırada bir şeylerin belirdiğini gördüm; bu şeyler kanopime yansıyor. Göz alan bir avuç beyaz ışık ki bunlar göze benziyordu, bana bakıyordu. Ne zaman yeteneklerimi sonuna kadar kullansam yokyerden bir şeyler beliriyor ve beni izliyordu.

Bu şeylerin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ben onlara göz diyordum. Ama onlardaki büyük nefret ve öfkeyi de *hissedebiliyordum*. Nasıl oluyorsa her şey birbiriyle bağlantılı geliyordu: Yokyeri görme ve duyma yeteneğim, beni o yerden izleyen gözler ve sadece bir kez kullanmayı başardığım ışınlanma gücüm.

Bu mekanizmayı kullandığım zaman neler hissettiğimi daha dün gibi hatırlıyordum. Ölümün kıyısındaydım;

büyük bir patlamanın ortasındaydım. İşte o an nasıl olduysa ışınlama mekanizmasını aktif hale getirmiştım.

Işınlanma kabiliyetimi geliştirebilseydim halkımı Detritus'tan kurtarırdım. Bu güç sayesinde Krell'lerden sonsuza kadar kurtulabilirdik. Böylece kendimi zorladım.

Işınlanma mekanizmasını aktif hale en son getirdiğimde hayatta kalma mücadelesi veriyordum. Aynı duyguları tekrar hissedebilseydim...

Pike yaptım, sağ elim kontrol küresinde sol elim ise gaz kolundaydı. Üç Krell gemisi peşimdeydi fakat bana fırlattıkları yıkıcılardan gemimle bir açığı yaparak kurtuldum. Gaz koluna asıldım ve aklım yine yokyere gitti.

Gözler belirmeye ve kanopime yansımaya devam ediyordu; sanki pilot koltuğumun arkasında bir şeyler beni gözetliyordu. Bunlar bembeyaz ışıklardı, yıldızlara benziyorlardı fakat farkındalıkları olan şeylerdi; art niyetli onlarca parlak nokta... Az da olsa onların alanlarına girerek bu şeylere görünür hale gelmiştim.

Bu gözler sinirimi bozuyordu. Bu güç karşısında büyülenip aynı zamanda ondan nasıl korkabiliyordum? Mağaralardaki kocaman bir uçurumun kıyısında dururken hissedilen korkuya benziyordu bu; bir adım daha atsanız o sonsuz karanlığa düşecekmişsiniz gibi...

"Spensa!" dedi M-Bot. "Yeni bir gemi geliyor!"

Trans halinden çıktım ve gözler birden kayboldu. M-Bot, gördüğü gemiyi bana göstermek için kumanda panelindeki ekranı kullandı. Bu yeni bir savaş gemisiydi; simsiyah gökyüzünde kolayca seçilemiyordu, gökyüzünün karanlığında gizlenen diğer düşman gemilerinin olduğu yerden çıkıvermişti. Parlaktı, daire şeklindeydi ve uza-

yın siyahıyla aynı renkteydi. Normal Krell gemilerinden daha ufaktı ama kanopisi diğerlerine göre daha büyüktü.

Bu yeni siyah gemiler sekiz ay önce çıkmaya başlamıştı, yani Krell'lerin bizim üssümüzü bombalamaya çalıştıkları günlerde. O zamanlar bu yeni gemilerle ne yapmaya çalıştıklarını anlamamıştık ama artık biliyorduk.

Bu siyah geminin aldığı emirleri duyamıyordum çünkü bu gemiye emir verilmiyordu. Bu tür gemiler uzaktan kontrol edilmiyorlardı. İçinde gerçek uzaylı pilotlar vardı. Bu gemileri genellikle en iyi düşman pilotları kullanıyordu.

Savaş şimdi daha da ilginç bir hal alıyordu.

2

Kalbim heyecandan yerinden fırlayacak gibiydi.

En iyi dūřman pilotlarından oluřan bir Krell gemisi karřımdaydı. Uzaktan kumandalı savař gemileriyle çarpıřmak heyecan vericiydi ama bir řeyler eksikti; bu gemilerin içinde gerçek pilotlar yoktu. Ama dūřman pilotlarının kumanda ettiėi siyah bir gemiyle dūello yapmak būyūkannemin hikāyelerindeki gibi bir kahramanlık hissettirecekti bana; yani Būyūk Savař gūnleri boyunca Eski Dūnya'da cesur pilotların amansız mūcadelelerde yer alması gibi.

“Size řarkılar sūyleyeceėim” dedim fısıltıyla. “Gemileriniz infilak ederken ve ruhlarınız bedeninizi terk ederken ben řarkı sūyleyeceėim; verdiėimiz mūcadele- nin řerefine.”

Būyle řeyler sūylediėim zaman, yani eski hikāyelerdeki gibi řeyler, arkadaşlarım bana gūlerdi. Ben de genellikle lafımı devam ettirmezdim. Fakat ben hālā bendim; bu tūr řeyleri arkadaşlarım için sūylemez, kendim için sūylerdim.

Bir de öldüreceğim düşman için.

Siyah gemi bana doğru yaklaşıyor ve yıkıcılarıyla beni hedef alıyordu; ben pilotsuz düşman gemilerine odaklanırken o da beni vurmaya çalışıyordu. Gülümsem, hemen yönümü değiştirdim ve ışın mızrağımla bir uzay çöplüğüne nişan aldım. Kendi eksenim etrafında hızla dönerken bir yandan da beni hedef alan yıkıcıları bu uzay çöplüğü sayesinde savuşturdum. M-Bot'un YerKonları*, beni g-kuvvetine çok fazla maruz bırakmadı fakat yine de gemimle bir yay çizerken beni aşağı doğru çeken kuvveti hissettim. Bu esnada düşman yıkıcıları, ışın mızrağımanın bağlı olduğu uzay çöplüğüne isabet etti; bir yıkıcı ise beni teğet geçti. *Kahretsin*, dedim içimden. Hâlâ kalkanımı aktifleştirme fırsatı bulamamıştım.

“Şimdi geri dönüp düşman gemilerini arkadaşlarının yanına götürmenin tam zamanı, tıpkı planda olduğu gibi” dedi M-Bot.

Siyah geminin yıkıcısı beni ıskalayıp geçti; ben ise süratle geri dönüp geminin peşine düştüm.

“Arkadaşların senin hakkında konuşuyor; hepsi de senin sorumsuzluğundan yakınıyorlar” dedi M-Bot.

Siyah gemiye nişan aldım fakat gemi kendi eksenini etrafında hızla döndü, yardımcı motorları devre dışıydı. Momentumu onu ileri doğru taşıdı; gemi ters duruyordu, arkası bana dönüktü. Ters bir şekilde ilerleyemiyorlardı, yani tersten manevra yapmak onlar için riskliydi. Keşke kalkanım devrede olsaydı çünkü onların kalkanı iyice zayıflamıştı.

* Yerçekimi Kondansatörleri. (e.n.)

Düşman gemisini takip etmeyi bıraktım, hızla sol tarafa uçtum ve yıkıcılardan kaçmaya başladım. Pilotsuz düşman gemilerine odaklandım; içlerinden birini vurdum, sonra da infilak eden geminin etrafa saçılan parçalarının arasına daldım. Sonuç olarak M-Bot'un kanatlarından biri çizildi ve kanopimde *çatlak* oluştu.

Evet. Hâlâ kalkanım devrede değildi. Ve uzayda, düşman gemisini vurduktan sonra etrafa saçılan parçalar hemen aşağı düşmüyordu. Benimkisi tam bir acemilikti; aldığım onca eğitime rağmen sıfır yerçekiminin olduğu uzayda savaş konusunda yeniydim sanki.

Siyah gemi ustalıkla bir manevra yaparak peşime düştü. Bu yaptıkları manevra gerçekten çok iyiydi ve bir yandan da heyecan vericiydi. Ama öte yandan...

Savaş meydanına geri dönmek için yönümü değiştirdim ancak pilotsuz düşman gemileri önümü kesti. Galiba biraz haddimi aşmıştım.

"Hemen Jorgen'a haber ver ve köşeye sıkıştığımı söyle. Düşmanı maalesef kurduğumuz pusuya götüremeyeceğim. Bakalım Jorgen ve diğerleri bana yardım etmeye gelecek mi?" dedim.

"Nihayet" dedi M-Bot.

Birkaç kaçış manevrası daha yaptım, siyah gemiyi kumanda panelindeki ekrandan takip ediyordum. *Kahretsin*, dedim. Keşke pilotsuz düşman gemilerine gelen emirleri duyduğum gibi bu gemideki talimatları da duyabilseydim.

Hayır, hayır, böyle iyi, diye düşündüm. Dikkatli olmam lazım, bana bahşedilmiş yetenekten bir koltuk değneği gibi sürekli destek almamalıyım.

Dışlerimi sıktım ve hemen kararımı verdim. Madem ana savaş alanına geri dönemiyordum, o halde ben de Detritus'a inişe geçecektim. Gezegenimizi çevreleyen savunma katmanları tek parça değildi; üstünde karargâhlar, tersaneler ve silahlar barındıran geniş platformlardan oluşuyordu. Detritus'a en yakın katmanları silahlardan arındırmış olmamıza rağmen dış katmanlar onlara yaklaşan herhangi bir şeye hâlâ otomatik ateş açıyordu.

Hızımı artırdım, o kadar süratliydim ki atmosferde olsa bu hızdan dolayı çoğu savaş gemisi ya zangırdar ya da parçalara ayrılırdı. Uzayda ise hızımın arttığını sadece panelden görüyordum; sürati hissetmiyordum.

En yakındaki uzay platformuna çabucak eriştim. Bu platform uzun ve inceydi; hafiften de kavisli. Geri kalan pilotsuz düşman gemileri ve siyah gemi hâlâ peşimdeydi. Bu hızda it dalaşı yapmak çok tehlikeli olurdu. Bir şeye çarpmadan onlara karşılık vermek şu an zordu, kontrol küremi biraz daha hareket ettirirsem yoldan çıkabilir ve kendimi toparlamakta güçlük çekebilirdim.

"Spensa?" dedi M-Bot.

"Ben ne yaptığımı biliyorum" dedim alçak sesle, odaklanmaya çalışıyordum.

"Evet, bundan şüphem yok ama... her ihtimale karşı... dış katmanları henüz kontrol edemediğimizi hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu M-Bot.

Dikkatlice, hiçbir şeye çarpmadan metal platformun yakınından geçtim. Platformdaki silahlar beni takip edip ateş açtı; sadece bana değil peşimdeki düşmana da ateş ediyorlardı.

Kaçış manevrası yapmaya odaklandım ama zikzaklar çizerek ilerliyordum. Pilotsuz düşman gemilerinden daha

iyi uçabilirdim ancak sayıca üstünlerdi. Aşağıda kalan platform, düşmanlarım için tam bir sorun haline gelmişti ama ben de silahların hedefindeydim.

Düşman gemilerinden birkaçı infilak etti ve hemen ortadan kayboldu; uzay sanki alevleri emdi.

“Bu silahlar acaba kendilerini başarıya ulaştırmış olarak görüyorlar mıdır, merak ediyorum. Ne de olsa yıllar sonra bir şeylere ateş ettiler” dedi M-Bot.

“Kıskandın mı?” diye sordum, kaçış manevralarına devam ediyordum.

“Rodge’un dediğine göre bu silahların yapay zekâsı yokmuş, sadece basit nişan alma işlevleri varmış. Sen nasıl ki bir sıçanı kıskanmıyorsan ben de bunları kıskanmam” dedi M-Bot.

Bir düşman gemisi daha infilak etti. *Biraz daha sabret*, dedim içimden. Arkadaşlarımın gelmesini beklerken kendimi teselli etmek istemiştim.

Uçarken bir kez daha transa geçtim. Platformlardan ateş eden silahların sesini duymuyordum; bu gibi anlarda, yani pür dikkat odaklandığım zamanlarda kendimi gemimle bir bütün gibi hissediyordum.

Yine o gözlerin arkadan bana baktığını hissettim. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bir yandan da platformdaki silahlar ateş etmeye devam ediyordu, düşman gemileri peşimdeydi ve hâlâ yıkıcılarıyla beni hedef alıyorlardı...

Biraz daha dayan, dedim içimden.

İyice odaklanmıştım, M-Bot’un her bir parçasının işleyişini hissedebiliyordum. Öte yandan büyük bir tehlike içindeydim. Kaçmam gerekiyordu.

Artık hazırdım. “Işınlanma mekanizmasını devreye

sok!” dedim, sonra da daha önce yaptığım gibi gemimi ıslınlamaya alıştıım.

“İşınlanma mekanizması devre dışı” dedi M-Bot.

Lanet olsun! Bu mekanizmayı ilk kez devreye soktuğumda M-Bot onun devrede olduğunu söylemişti. Yeniden denedim ama... İşınlanma mekanizmasını ilk defa çalıştırdığımda onun ne olduğunu bilmiyordum bile. Canım tehlikedeydi, ölmek üzereydim. Ve sonra... sonra... bir şey yapmıştıım.

Ama ne?

Yakınlardaki bir silahın patlamasıyla ortaya çıkan alev gözümü aldı, dişlerimi sıkarak irtifa artırdım ve platformlardaki silahların menzilinden hızla uzaklaştıım. Siyah gemi kurtulmuştu; bir iki kere isabet almış, kalkanı zayıflamış olmalıydı. Artı, geriye sadece üç pilotsuz düşman gemisi kalmıştı.

Hızımı azalttım ve gemimi kendi eksenini etrafında döndürdüm; gemim hâlâ ileri doğru hareket ediyordu ama düşmana arkam dönüktü. Bu manevra, arkam dönük olarak yıkıcılarımı ateşleyeceğimi gösteriyordu. Tam da beklediğim gibi oldu; siyah gemi hemen kaçtı. Kalkanı zayıfladığı için cesareti kalmamıştı. Ben de hızlanarak ve diğer düşman gemilerini arkada bırakarak siyah geminin peşine düştüm; pilotsuz düşman gemileri ise az önce olduğum noktaya üşüştü.

Siyah geminin peşindeydim, yıkıcıyı fırlatmak için ona yakınlaşmaya çalışıyordum. Fakat içinde kimler varsa gerçekten çok yeteneklilerdi. Viril hareketi yaptıktan sonra bir seri karmaşık kaçış manevrası yaptılar ve aynı zamanda süratlerini de artırdılar. Bir dönüş yap-

caklarını sanarak gemimin yönünü başka tarafa çevirince onlardan uzaklaştım. Fakat çabucak kendimi toparladım; sonra gerçekten bir dönüş yaptılar ve ben de peşlerinden aynı manevrayı yaptım. Yıkıcıyı ateşledim ama onlardan epey uzak kalmıştım, dolayısıyla yıkıcılarım onlara isabet edemedi uzayda kayboldu.

M-Bot bana hızları ve açıları söylüyordu, böylece kumanda paneline bakmama gerek kalmıyordu; dikkatimi dağıtmamış oluyordum. Öne eğildim, düşman gemisiyle aynı hızda ilerlemeye çalıştım; pike ve viril hareketi yaptım ve hızımı artırdım. Ateş etmek için uzaktan da olsa düşman gemisiyle aynı hizaya gelmeye çalıştım.

Onlar ise istedikleri an dönüp bana ateş edebiliyorlardı. Galiba onlar da benim gibi yapmaya çalışıyorlardı; yani aynı hizaya gelmeye çalışırken beni gafil avlamayı umuyorlardı.

Hedefime tam olarak odaklanmıştım, büyük bir gerilimin içindeydim. Siyah gemideki uzaylı pilot da muhtemelen benim gibi büyük bir çaba, mücadele ve ter içindeydi. Gittikçe yaklaşıyordum. Az kalmıştı; onları öldürecektim.

Ben böyle mücadeleler için yaşıyordum. Yani kanlı canlı birileriyle savaşmak için. Bu gibi anlarda ne MSK ne de insanlık için savaşırdım. Sadece kendimi ispatlamak için mücadele ederdim.

Siyah gemi, benim yaptığım gibi sola doğru hafif yan yattı. Sonra bir viril hareketi yaptı, geminin ön tarafını bana döndürdü ve kısa süreliğine de olsa aynı hizaya gelince ikimiz de aynı anda yıkıcıları fırlattık.

Onların yıkıcıları beni ıskaladı. Fakat benimkiler hede-

fi vurdu. Fırlattığım ilk yıkıcı, zayıflamış kalkanlarını yok etti. İkinci yıkıcı ise kokpitlerinin sol tarafına isabet etti ve daire biçimindeki gemiyi ı ışık hızıyla parçalara ayırdı.

Hemen sağa döndüm ve etrafa saçılan parçalardan kaçtım. Derin derin nefes aldım, küt küt atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Kan ter içinde kalmıştım; alnımdan şıpır şıpır ter akıyordu.

“Spensa!” diye bağırdı M-Bot. “Pilotsuz düşman gemileri!” diye ekledi.

Kahretsin, dedim.

Gemimi döndürdüm ve hemen kenara çekildim; üç patlama kokpitimi aydınlattı. Yüzümü buruşturdum fakat bu patlamalar benim vurulduğumu işaret etmiyordu; alevler, peş peşe infilak eden pilotsuz düşman gemilerine aitti. İki MSK gemisi arkamda duruyordu.

Kontrol panelimdeki iletişim göstergesinin toplu görüşme düğmesine basarak “Teşekkürler çocuklar” dedim.

“Önemli değil” dedi Kimmalyn. “Azize’nin de her zaman söylediği gibi ‘Zekilere dikkat edin çünkü aptal olmaya meyillidirler’” diye ekledi. Kimmalyn’in aksanı ve sakin bir konuşma tarzı vardı; beni azarlarken bile daima neşeliydi.

“Pilotsuz düşman gemilerinin dikkatini dağıtıp onları bizim olduğumuz tarafa getireceğini düşünmüştüm” dedi FM. Kendinden emin bir ses tonu vardı; yaşından iki kat büyük biriymiş gibi konuşurdu.

“Zaten öyle yapmayı planlıyordum” dedim.

“Hı hı, tabii” dedi FM. “O yüzden mi kulaklığını kapattın? Böylece Jorgen sana bağıramayacaktı, değil mi?” diye sordu.

“Kulaklığım kapalı değildi. İletişimi M-Bot’a bırakmıştım” dedim.

“Jorgen benimle konuşmaktan nefret ediyor. Bana öyle söylüyor.” dedi M-Bot hemen.

“Neyse, düşman geri çekiliyor” dedi FM. “Şanslısın; sen daha başının belada olduğunu kabul etmeden önce, biz sana yardım etmek üzere yola çıkmıştık bile.”

Ter içinde kalmıştım, kalbim küt küt atıyordu, ellerim de terliydi. Kalkanımı aktif hale getirdikten sonra gemimi döndürdüm ve arkadaşlarımla yanına uçtum. İlerlediğim güzergâhta biraz önce vurduğum siyah geminin enkazı vardı; uzayda hızla savruluyordu.

Gemi tamamen infilak etmemiş, parçalara ayrılmıştı. Pilotun cesedini görünce ürperdim; geminin içinde ufak tefek bir uzaylı vardı. Galiba üzerindeki zırh onu uzay boşluğuna savrulmaktan kurtarmıştı.

Hayır, aslında öyle değildi. Biraz daha ilerleyince, uzaylının üstündeki zırhın patlamanın etkisiyle parçalanmış olduğunu gördüm. Zırhın içinde küçük, iki ayaklı bir yengeç vardı; cılızdı ve açık mavi renkteydi, gövdesi ve yüzü kabuktan oluşuyordu. Buna benzer yaratıklardan birkaç tanesini daha önce görmüştüm; kendi uzay istasyonlarına gemileri götürüyorlar ve oradan Detritus’u gözlüyorlardı. Onlar bizim gardiyanlarımızdı; çaldığımız ve riler yengece benzeyen bu ırkı *Varvax* olarak tanımlıyordu. *Varvax* sözcüğünün Üstyapı dilinde insanları esir tutan anlamına gelen bir akronim olduğunu bilmemize rağmen çoğumuz onlara hâlâ Krell diyorduk, bu kelime onların ırkının ismi değildi yani.

Siyah gemideki uzaylı ölmüştü. Zırhını dolduran sıvı

ise boşluğa doğru dökülüyordu; önce kaynıyor sonra da buharlaşıyordu. Uzay gerçekten tuhaf bir yerdi.

Bakışlarımı uzaylının bedenine sabitledim, M-Bot'u yavaşlattım ve atalarımın şarkılarından birini mırıldandım. Mırıldandığım şarkı, ölümler için yazılmış bir Viking şarkısıydı.

Krell'in bedeninden ayrılan ruhunu düşününce *iyi savaştın*, dedim içimden. Kurtarma gemilerimizden birkaçı, savaşı izledikleri nispeten güvenli noktadan çıkıp geldi. Biz her zaman Krell gemilerinin enkazını toplardık, özellikle de uzaylı pilotların kullandıkları gemi enkazlarını. Böylelikle, bozuk bir Üstyapı ışınlama mekanizmasını ele geçirme şansımız oluyordu. Elbette düşman gemileri pilotların aklıyla seyahat etmiyordu. Onların mutlaka yıldızlar arasında gezinmelerine olanak sağlayan bir tür teknolojileri vardı.

"Spin, geliyor musun?" diye sordu Kimmalyn.

"Evet" dedim. Bakışlarımı uzaylının bedeninden çevirerek önüme döndüm; Kimmalyn ve FM'in peşinden gittim. "M-Bot, sence o pilotun uçuş kabiliyeti nasıldı?" diye sordum.

"Aşağı yukarı seninkiyle aynıydı. Ayrıca onun kullandığı gemi daha önce gördüklerimizden daha ileri bir teknolojiye sahipti. Dürüst olacağım Spensa, çünkü yalan söylememeye programlıyım; bence bu savaştan sağ kurtulamayabilirdin" dedi M-Bot.

Kafamı evet anlamında salladım, ben de öyle düşünüyordum. O siyah gemiyle başabaş bir mücadele vermiştim. Bu, bir yandan da pilotluk kabiliyetimin, yokyerle bağlantı kurmamı sağlayan yeteneklerime bağlı olmadığının bir

kanıtıydı. Ama trans halinden tamamen çıkmış olduğum şu anda kendimi endişeli hissediyordum. Uzayda savaşmaya başladığımızdan beri pilotlar tarafından kullanılan bu siyah gemilerden sadece birkaç tane görmüştük.

Eğer Krell'ler bizi gerçekten öldürmek istiyorsa neden birkaç tane siyah gemi gönderiyorlardı ki? Ayrıca sahip oldukları en iyi gemiler bunlar mıydı? Ben yetenekliydim fakat uçmaya başlayalı henüz bir yıl olmamıştı. Çaldığımız bilgilere göre düşmanlarımız, yüzlerce gezegenden oluşan muazzam bir galaktik koalisyonu yönetiyordu. Mutlaka benden daha iyi pilotlara ulaşma imkânları vardı.

Bunları düşününce aklıma bir şey takıldı. Krell'ler bize maksimum yüz tane pilotsuz savaş gemisi gönderirlerdi. Bu savaşta ise yüz yirmiden fazla pilotsuz savaş gemisi göndermişlerdi. Koalisyonun boyutunu düşününce bu sayı az bile kalıyordu.

Peki neler oluyordu? Niçin hâlâ olanca güçleriyle savaşmıyorlardı?

Kimmalyn, FM ve ben ekibimizin yanına vardık. MSK gün geçtikçe güçleniyordu. Bugün yalnızca bir gemi kaybetmiştik; eskiden her savaşta altı ya da daha fazla gemi kaybederdik. Ve her geçen gün ivme kazanıyorduk. Son iki ayda, M-Bot'tan öğrendiğimiz teknolojiyi kullanarak ürettiğimiz ilk gemileri savaşa göndermeye başlamıştık. İkinci Alta Savaşı'nda kayıplar vereli henüz bir yıl dolmamıştı ama moralimizi yüksek tutmak ve pilotlarımızın yeteneklerini geliştirmesi bizleri günbegün kuvvetlendiriyordu.

Ayrıca düşmanla uzayda çarpışarak ve onların gezegenimize yaklaşmasına izin vermeyerek daha fazla en-

kaz halinde düşman gemisi topluyorduk. Böylece gezegemimize en yakın savunma platformlarının denetimini kazanmanın yanı sıra daha fazla gemi üretmek için materyal toplayabiliyorduk.

Tüm bunlar, yeni gemi üretimi ve pilot istihdamının önemli ölçüde artması anlamına geliyordu. Savaş meydanlarına yüzlerce yıldız savaş gemisi göndermek için yakında yeteri kadar irtifa taşımız ve pilotumuz olacaktı. Bu iki şey kartopu etkisiyle büyüyordu. Yine de bir yanımda endişeliydi. Krell'lerin davranışları tuhaftı. Ve her şeyden önemlisi büyük bir dezavantajımız vardı. Onlar galaksiyi dolaşırken biz bir gezegene hapsolmuştuk. Güçlerimi kullanmayı öğrenemezsem Detritus'ta tıklıp kalmaya devam edecektik.

"Şey, Spensa. Jorgen seninle konuşmak istiyor. Galiba biraz sinirli" dedi M-Bot.

Oflayıp konuşma butonuna bastım. "Skyward On konuşuyor."

"İyi misin?" dedi Jorgen sert bir tonda.

"Evet" dedim.

"Güzel. Seninle sonra konuşacağız" dedi ve hattan ayrıldı.

Yüzümü ekşittim. Jorgen sinirli değildi; küplere binmişti.

Benim kol uçucum olan ve aramıza yeni katılan Sadie, Skyward Dokuz olarak arkamda uçuyordu. Sadie'nin gemisinin duruşundan onda bir tedirginlik olduğunu hissettim; belki de bazı şeylerden gereğinden fazla anlam çıkarıyordum. Planlarımıza göre, Krell'ler beni yok etmek için çok sayıda kuvvet gönderdiklerinde Sadie de peşimden gelecek-

ti. Neyse ki Sadie'nin kafası çalışıyordu; emirlere itaat etmiş ve peşimden gelmek yerine diğerlerinin yanında kalmıştı.

Gezegene geri dönmeden önce bölük komutanlığından gelecek emirleri beklemek zorundaydık, dolayısıyla uzayda bir süre bekledik. Beklerken de Kimmalyn, gemisiyle yanıma geldi. Kokpitine şöyle bir göz attım. Uzun siyah saçlarını kapatan kaskını takma biçimi bana hep tuhaf gelmişti.

“Hey, sen iyi misin?” dedi bana özel telsiz hattından.

“Evet” dedim. Fakat yalan söylüyordum. Ne zaman garip yeteneklerimi kullansam iç çatışma yaşırdım. Atalarımız benim gibi kişilerden, yani cytonic güçleri olanlardan korkarlarmış. Detritus'a düşmeden önce gemilerin makine dairelerinde çalışır, yolculuğumuza kılavuzluk edermişiz.

Bizlere makine dairesi insanları diyorlarmış. Diğer mürettebatın üyeleri bizlerden çekinirmiş; kendi kültürlerini ve önyargılarını bizlere o kadar aşılamişlar ki cytonic'in ne olduğunu unutmuşuz.

Acaba bunlar hurafeden mi ibaretti yoksa gerçekten böyle bir şey var mıydı? O gözlerdeki kindarlığı hissetmiştim. Onların yüzünden babam kendi arkadaşlarına saldırmıştı. Bu netice için Krell'leri suçlamıştık ama ben bu konuda endişeliydim. Kayıtlarda babamın sesi çok sinirli geliyordu.

Ben artık her neysem eylemlerimin, içimizden birinin anlayacağından daha fazla tehlike yaratacağından endişe ediyordum.

“Arkadaşlar” dedi Sadie, gemisiyle yanıma geldi. “Kumanda panelimdeki bu ikaz ne anlama geliyor?”

Yakınlık ikaz monitöründe yanıp sönen ışığa baktım, sonra lanet okudum ve uzay boşluğuna dikkatle baktım.

llerde sadece Krell istasyonunu görebildim ve oraya bakarken istasyonun hemen yanında yeni bir şeylerin belirdiğini gördüm; bunlar, istasyondan da büyük iki gemiydi. Yani ana gemilerdi. “İki yeni gemi bize doğru yaklaşıyor” dedi M-Bot. “Uzun mesafe sensörlerim, bölük komutanlığının da bu gemileri gördüğünü onaylıyor. Bunlar savaş gemileri” diye ekledi.

“Kahretsin” dedi FM. Şimdiye kadar sadece pilotsuz savaş gemileri ve siyah gemiyle çarpışmıştık fakat çaldığımız verilere göre düşmanın, bu gibi büyük boyutlu en az birkaç tane gemiye erişimi olduğunu biliyorduk.

“Elimizde, buna benzer gemilerin sahip olduğu silahlara ilişkin çok az veri var. Senin ve benim aşırduğımız o istihbaratta bu gemiler hakkında genel bilgiler vardı. Ama işlemcilerime göre bu gemiler, gezegeni bombalayacak silahlara sahip” dedi M-Bot.

Bombalamak mı? Demek bu gemiler uzaydan gezegenimize bomba yağdırabilir ve derin mağaralarda yaşayanları bile toza çevirebilirdi.

“Savunma platformlarını geçemezler” dedim. Tahminlerimize göre tam da bu yüzden geçmişte Krell’ler, yörüngesel bombardıman gemileri yerine alçak irtifalı bombardıman gemileri kullanmışlardı her zaman. Detritus’un savunma platformları, uzaktan bombalanmayı önlemek için karşı tedbirli olarak inşa edilmişti.

“Peki ya önce platformları bombalarlarsa ne olacak?” dedi Sadie.

“Savunma platformları çok sağlamdır” dedim.

Aslında biraz kurusıkı atmıştım. Detritus’un savunma platformlarının bir bombardımanı önleyip önlemeyeceğini

bilmiyorduk. Tüm platformların kontrolünü ele geçirirsek belki onların kapasitesini de anlayabilecektik. Ama bu maalesef aylarımızı alacaktı.

“Herhangi bir şey duyuyor musun?” diye sordu Kim-malyn.

Cytonic hislerimle ortamı dinledim. “Sadece çok derinlerden gelen hafif bir müzik duyuyorum” dedim. “Telsiz parazitine benziyor fakat daha tatlı bir ses. Ne dediklerini anlamak için onlara biraz daha yaklaşmam gerekiyor” diye ekledim.

Yıldızlardan gelen sesleri hep duyardım. Küçükken duyduğum sesin önce bir tür müzik olduğunu düşünmüştüm. Eğitim aldığım zamanlarda ve büyükannemle ettiğim sohbetler sonucunda bu müziğin aslında yokyerden gelen, ışıktan hızlı iletişimin sesi olduğuna karar vermiştik. Şimdi duyduğum ses ise muhtemelen ya istasyondan ya da Üstyapı ile iletişim kuran iki ana gemiden geliyordu.

Olduğumuz yerde epey bekledik; iki ana geminin daha fazla ilerleyip ilerlemeyeceğini görmek için bulduğumuz yerde kalma talimatı almıştık. İki ana gemi ilerlemedi. Artık ne için gönderildilerse yakın gelecekte gerçekleşmeyeceği kesinleşmişti.

“Emirler geldi” dedi Jorgen nihayet. “Ana düşman gemileri ilerlemeyi durdurdu, şimdi Ana Platform’a dönme zamanı. Haydi!” diye ekledi.

Derin nefes alıp verdim, sonra da gemimin yönünü çevirip gezegenimize doğru yola koyuldum. Savaştan sağ kurtulmuştum.

Şimdi ise azarlanma zamanıydı.

3

M-Bot inişimizi hesaplıyordu.

Diğerleri M-Bot'a hâlâ alışmamıştı; onlar için M-Bot insan gibi düşünebilen ve konuşabilen bir bilgisayar programıydı. Halkımız, Detritus'a düşmeden önce küçük bir kız olan büyükannem, o zamanlar benzer şeylerin varlığını duyduğunu ama bunların yasak olduğunu söylemişti bana.

Yine de M-Bot bize göz ardı edemeyeceğimiz bir avantaj sağlamıştı. Onun aşırı etkili hesaplamaları sayesinde, Detritus'u çevreleyen savunma platformlarının arasında, MSK matematikçilerinin yardımı olmadan, kolayca yolumuzu bulabiliyorduk.

M-Bot'un gösterdiği rotayı dikkatle takip ediyorduk; sıradağlar büyüklüğündeki metal platformların üstündeki silahların menzillerine girmeden ilerledik. Gökdenlerin gölgesi dikkatimi çekti. Okula giderken her sene zorunlu kültürel ve doğal miras dersleri alırdım; bu derslerde Eski Dünya'ya ait resimleri inceler, özel mağaralarda üreyen çeşitli hayvanları görmeye giderdik.

Dolayısıyla Eski Dünya hayatı ve gökdelen gibi şeyler hakkında bilgi sahibiydim ama büyükannemin geçmiş zaman hikâyelerini bu derslerden daha ilginç bulurdum.

O gökdelenler, Detritus'un etrafındaki platformlarda bir zamanlar hayatın var olduğunu gösteriyordu; tıpkı gezegenimizde olduğu gibi. Fakat yüzyıllar önce bir şeyler bu gökdelenlerdeki yaşamı sonlandırmıştı.

Sanki sonsuzluğa uzanır gibi duran, kavisli bu platformların görüntüsü her zaman nefesimi keserdi. Elli savaş gemisinden oluşan filomuz, platformların yanında toz zerresi gibi kalıyordu. Acaba bu platformları inşa etmek ne kadar zaman almıştı? Detritus'un mağaralarında, yani Muhalif Mağaraları'nda yaklaşık yüz bin kişi yaşıyordu ve bu nüfus ulusumuzu oluşturuyordu. Tüm nüfus burada olsaydı tek bir platformun içinde kaybolurdu.

Yavaşlama emri aldık. Diğerleriyle beraber bir dönüş yaptım ve gemimin burnunu Detritus'a çevirdim. M-Bot kolayca ve motorlarından çok fazla ses çıkarmadan yavaşladı.

Geride bıraktığımız katmanlar, bilinmeyen bir amaçla hizmet eden büyümlü bir saatin dişlileri gibi görünüyordu. Her bir platform kendi ekseninde dönüyordu; platformlardaki silahlar, onların yanına yaklaşacak insan veya uzaylı fark etmez, hepsini yok etmeye hazırды. Gerçi bu katmanlar sayesinde hayattaydık, dolayısıyla onların varlığından şikâyet etmiyordum.

Gemilerimiz, gezegenimize en yakın katmanı geride bıraktı; bu katman diğerlerinden birkaç nedenden dolayı farklıydı. En belirgin neden, bu katmanda sahne ışığı

gibi parlayan binlerce kocaman ışığın olmasıydı; bu ışıklar, gezegenimizi aydınlatıyordu. Bu gökyüzü ışıkları yapay bir gündüz-gece döngüsü yaratıyordu.

Bu iç katman, dış katmanlara oranla daha karmaşıktı. Devasa uzay çöplükleri bu katmanda bulunuyordu. Tahminlerimize göre buradaki uzay çöplükleri, daha önce tahrip edilmiş platformların kalıntılarıydı. Bazı parçalar, güç kaybettikten sonra Detritus'a düşerdi.

Kaskımdaki kulaklıkta bir ses belirdi. "Skyward filosu ve Xiwang Filosu" dedi bir erkek sesi. "Amiral Cobb size Ana Platform'a inme emri verdi. Geri kalan filolar gezegene iniş yapsın" diye ekledi.

Konuşan kişi, amiral heyetinden Rikolfr idi. Emre itaat ettim, gemimin yönünü sağa çevirdim ve Detritus görüş alanıma girdi; parlak ve davetkâr atmosferiyle mavi gri bir küre karşımda duruyordu. Filomuzdan otuz gemi, gezegene doğru inişe geçti.

Geri kalanımız ise atmosferin dışında ilerledi ve birkaç platformu geride bıraktı; diğer platformların öfkeli kırmızı ışıkları varken bu platformların cana yakın mavi ışıkları vardı. M-Bot'un gizlenme kabiliyetleri sayesinde bunlardan birine iniş yapmış ve sistemini kırmıştık. Neyse ki platformların iç güvenlik protokolleri, insanlara küçük de olsa bir ayrıcalık yapmış ve mühendislerimize işlerini bitirmeleri için kısa bir süre tanıdıktı —ki bu kısa süre onlar için yeterince uzundu.

Böylece Rodge ve diğer mühendisler, yakınlardaki platformların birkaç tanesini nasıl devre dışı bırakacaklarını çözmüş oldu; biz de bu sayede onları herhangi bir tehlikeye maruz kalmadan kullanabilecektik. Binlerce

platformdan şimdiye kadar yalnızca on tanesini devre dışı bırakabilmiştik ama bu bile umut verici bir başlangıçtı.

Ana Platform, bu platformların en büyüğüdü; savaş gemileri için iniş alanları olan devasa bir platformdu. Biz burayı yörüngesel bir karargâha dönüştürmüştük ve mühendislik birimi, bu platformun sahip olduğu sistemler üzerinde, özellikle de kadim veri bankaları üzerinde hâlâ çalışıyordu.

Bana tahsis edilmiş yere iniş yaptım. Burası küçük bir hangardı. Hangarın kapısı kapanırken ışıklar titrek bir şekilde yandı ve içerinin basıncı ayarlandı. Derin nefes alıp verdikten sonra kanopimi açtım. Savaştan çıkıp sıradan hayata dönmek birden çok sıkıcı geldi bana. Belki gerçekçi gelmeyecek ama uzayda devriye gezip uçmaya devam edebilmeyi dilerdim. Kim olduğum, ne olduğum sorularının cevabı uzaydaydı; bu steril metal koridorlarda değildi.

“Hey!” dedi M-Bot ben kokpitten çıkmaya hazırlanırken. “Beni de götür. Eğlenceyi kaçırmak istemiyorum” diye ekledi.

“Gelip ne yapacaksın, fırça yemeye gidiyorum” dedim.

“Ben de onu diyorum ya...” dedi M-Bot.

Ön kumanda panelinin altına uzandım ve M-Bot’un yeni mobil reseptörünü aldım. Bu reseptör, bazı sensörler, bir holografik projektör, M-Bot’un iletişim yeteneklerini artıran bir alıcı ve küçük bir saatten oluşuyordu. M-Bot, geçmişte buna benzer bir mobil reseptörünün olduğunu söylemişti fakat reseptör kayıptı. Gemimin eski pilotu, Detritus’u keşfe çıkarken reseptörü de muhtemelen yanına almıştı.

M-Bot, mühendislere yeni bir reseptör yapmaları için gerekli tasarımları sunduğunda hepsi, deyim yerindeyse aklını oynatmıştı çünkü mobil reseptörde hologram teknolojisi vardı. Neyse ki mühendisler yaptıkları yeni reseptörle övünmeyi kesmişlerdi. Babamın ıslın bilekliği takmaktansa bu reseptörü takmayı tercih ediyordum çünkü düzenli olarak mağaralara keşfe gitmediğim için ıslın bilekliği de nadiren kullanma fırsatım oluyordu.

Hologramlı bilekliğimi taktıktan sonra kaskımı, merdiveni çıkıp beni kontrol etmeye gelen görevli yer mürettebatı Dobsi'ye verdim.

"Gözden geçirmemiz gereken herhangi bir şey var mı?" diye sordu Dobsi.

"Geminin sağ tarafına büyük bir uzay çöplüğü çarptı, kalkanım da yok oldu" dedim.

"İlgileneceğim" dedi Dobsi.

"Teşekkürler" dedim. "Şimdiden uyarayım, M-Bot'un keyfi yerinde."

"Keyfinin yerinde olmadığı bir gün var mıydı ki?" diye sordu Dobsi.

"Bir keresinde hiç havasında değildi, otomatik tarama yaparken koskoca beş dakika boyunca tek kelime bile etmemişti. Ne mutlu bir gündü" dedim.

"İğnelemeleri algılayabiliyorum; öyle programlanmışım, biliyorsunuz, değil mi?" dedi M-Bot.

"Aman aman, öyle programlanmamış olsaydın şakam da gümbürtüye giderdi zaten" dedim. Sonra soyunma odasına girdim; yatağım buradaydı ama çok fazla eşyam yoktu. Babamın rozeti, mağaralara ait eski haritalar ve oradan buradan bulduklarım ile yapmış olduğum silahlar-

dan birkaçı buradaydı. Onları yatağımın kenarında duran bir kutunun içinde saklıyordum.

Odaya girer girmez bir flüt sesi karşıladı beni. Dooms-lug, kapının yanındaki tüneğinde oturuyordu. Açık sarıydı; sırtında ise küçük mavi dikenler vardı. Eski gömleklerimden birkaçına sarınmış, onlardan kendine bir yuva yapmıştı. Kafasını okşayınca sevinç dolu bir flüt sesi daha çıkardı. Dooms-lug yumuşacık değildi, aksine sertti; kösele gibi.

Onu burada görmek beni mutlu etti, gerçi yatakhane-de kalması gerekiyordu fakat nasıl oluyorsa yer değiştirip duruyordu. Onu sık sık hangarda buluyordum. Galiba M-Bot'un yanında olmayı seviyordu.

Elimi yüzümü yıkadım ama uçuş tulumumu çıkarmadım. Epey oyalandıktan sonra bir savaşçı kararlılığıyla koridora çıktım. Koridordaki aydınlık, uzayda geçirdiğim karanlık vakitten sonra bana her zaman çok fazla gelirdi; koridorun duvarları cilalı ve parlaktı. Cilalı ve parlak olmayan tek şey ise koridorun sonunda ortada bulunan oldukça eskimiş halıydı. Muhtemelen mühendislik birimi, istasyonun deliklerini yamayana ve yaşam destek sistemlerini açana kadar halı yıpranmıştı.

Koridorda filonun diğer üyeleri bekliyordu. Nedd ve Arturo, gemilerinin ön kısmına bir şeyler çizebilmek için pilotlara izin verilip verilmemesi konusunu tartışıyordu. Onların yanından geçip Kimmalyn'ın yanına gittim. Kimmalyn saçları başı dağınık bir haldeydi; kaskını koltuğunun altında tutuyordu.

“Jorgen çılgına döndü” diye fısıldadı bana.

“Ben onu idare ederim” dedim.

Kimmaly'n tek kaşını havaya kaldırdı.

"Sahiden" dedim. "Sadece gayet kendinden emin ve biraz da etrafa korku salarak durmam gerekiyor. Siyah kamuflaj boyan var mı?"

"O ne ki?" dedi Kimmaly'n.

"Bir tür savaş boyası; Eski Dünya'da savaşa giden erkekler sürermiş. Ölü bir domuzun da yer aldığı ölüm müsabakalarında gözlerinin altına siyah boya sürerlermiş" dedim.

"Vardı da taze bitti. Spin, Jorgen'ı sinir etmesen olmaz mı? Bir kere denesen en azından?" dedi Kimmaly'n.

"Yapabilir miyim bilmiyorum" dedim.

FM yanımızdan geçti, sonra da başparmağını havaya kaldırarak beni onayladı. Ben de aynı şekilde ona karşılık verdim. Hâlâ onun yanında kendimi ezik hissediyordum. Boyu uzundu ve incecikti; uçuş tulumunu bile modaya uyduruyordu. Ben ise üstüme bol gelen tulumumla onun yanında hep sönük kalıyordum. FM, filomuzdaki boşluğu doldurmak için bize katılan T-Stall ve Catnip'in yanına gitti. T-Stall ve Catnip yirmili yaşlarının başındaydı; bizlerden birkaç yaş büyüklerdi ama bize uyum sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Jorgen dışında, bizim filonun bir diğer üyesi ise Sadie'ydi; yani yeni gelen kız. Sadie, soyunma odasının eşiğine takıldı, az kalsın kaskını düşürecekti. Onun mavi saçları ve yüz hatları bana birini hatırlatıyordu; daha doğrusu acı dolu hatıraları aklıma getiriyordu.

Filonun çoğu, koridorun sonuna doğru yürürken ben Jorgen'ı bekledim. Onunla şimdi karşı karşıya gelmek daha iyi olacaktı. Jorgen genellikle gemisinden en son iner-

di çünkü istese bu kontrol işini yer mürettebatına yaptırabilecek olsa da her defasında detaylı bir şekilde her şeyi kendi kontrol ederdi. Kimmaly'n benimle birlikte bekledi, Sadie ise koşarak yanımıza geldi.

“Uzayda *inanılmaz* bir iş çıkardın” dedi, bir yandan da kaskını tutuyordu. Kahretsin! Ondan sadece bir sınıf öndeydik, yani aşağı yukarı aynı yaşlardaydık ama onun kadar genç durmuyorduk.

“Şey, sen de iyi iş çıkardın” dedim.

“Beni *izliyor muydun?*” diye sordu.

Aslında onu izlememiştim fakat başımı evet anlamında salladım.

“Belki ben de yakında senin gibi olabilirim Spin!” dedi.

“Harika bir iş çıkardın canım” dedi Kimmaly'n ve Sadie'nin omzunu sıvazladı. “Ama asla başkalarına benzemeye çalışma çünkü başkalarının başarısına ulaşmak için yeterince idmanlı değilsin” diye ekledi.

“Evet, haklısın” dedi Sadie. Elini cebine daldırıp ufak bir not defteri ve kalem çıkardı. “Asla başkalarına benzemeye çalışma...” Kimmaly'nın sözlerini kutsal bir metinmiş gibi not aldı; Kimmaly'nın bu sözleri hemen oracıkta uydurduğundan emindim.

Kimmaly'n'a baktım. Onun sakın yüz ifadesinden bir şeyler çıkarmak çok zordu ama gözlerindeki pırıltıya bakılırsa sözlerinin not alınması onu sevindirmişti.

“Keşke bugün senin peşinden gelseydim Spin. Tek başına olman tehlikeliydi” dedi Sadie.

“Peşinden gitmeni istediğim tek şey emirlerdir Sadie” dedi sert bir ses. “Keşke başkaları da emirleri takip etse.”

Sesin kime ait olduğunu görmek için kafamı çevirme-

me gerek yoktu; konuşan kişi uçuş liderimiz Jorgen, namı diğer Aptal Surat'tı. Nihayet aramıza katılabilmişti, yanı başımda dikiliyordu.

“Şey, teşekkür ederim efendim” dedi Sadie, sonra da selam verdi ve yanıımızdan uzaklaştı.

“Bol şans” diye fısıldadı Kimmalyn, kolumu sıkarak. “Birazdan gününü göreceksin” dedikten sonra yanıımdan ayrıldı.

Demek ki canavarı tek başıma haklayacaktım. Döndüm, başımı dik tuttum, sonra biraz daha kafamı kaldırdım. Neden bu kadar uzundu ki sanki? Esmer teniyle, yakışıklılığıyla ve kurallara uyma kararlılığıyla işte Jorgen White karşımdaydı. Her gece yatağına MSK davranış kuralları kitabıyla girerdi, kahvaltısını vatansever konuşmalar eşliğinde yapardı ve saplarında *Spensa'nın eğlenmesine izin verme* yazan gümüş çatal bıçak takımı kullanırdı.

Biraz abartmış olabilirim ama Jorgen, hayatının büyük bir bölümünü benden şikâyet ederek geçiriyordu sanki. Ben zaten zorba çocukların içinde büyümüştüm; bulaşan gününü görürdü.

“Spensa” dedi Jorgen. “Zorba olmaktan vazgeçmelisin” diye ekledi.

“Oooooooo, çok iyiydi” dedi kolumdaki bileklikten gelen M-Bot'un sesi.

“Kes sesini” diye fısıldadım M-Bot'a. “Zorba mı? Zorba ha?” dedim Jorgen'a, bir yandan da işaretparmağıımı bağrına bastırıyordum. “Zorba diyerek neyi kastediyorsun?” diye sordum.

Jorgen parmağıma bakıyordu.

“Ben sana zorbalık edemem ki sen benden uzunsun” dedim.

“Zorbalık öyle bir şey değil Spensa” dedi Jorgen alçak sesle. “Ayrıca, sen gözlerinin altına ne sürdün?” diye sordu.

Gözlerimin altına ne mi sürmüştüm? O kadar alakasız bir şey söylemişti ki tartıştığımız konuyu bir an için unuttum ve cilalı duvardaki yansımama baktım. Gözlerimin altında siyah kamuflaj boyası vardı. Nasıl olmuştu bu?

“Kamuflaj boyası. Eski Dünya’da savaşçıların yüzlerine sürdükleri boya. Hani Kimmalyn’a söylemiştin ya” dedi M-Bot, kolumdaki bileklik aracılığıyla benimle konuşuyordu.

“Ben şakasına söylemiştim” dedim. Gözlerimin altındaki siyah boyalar, M-Bot’un mobil reseptörü vasıtasıyla yüzüme yansıttığı bir hologramdı. “Espri anlayışı programının yeniden yazılması gerekiyor M-Bot” dedim.

“Oooooooooohh, özür dilerim” dedi ve hologramı kapattı.

Jorgen kafasını iki yana salladı, sonra da bana omuz atarak yanımdan geçti ve hızla koridorda ilerlemeye başladı. Ben de ona yetişmek için peşinden koştum.

“Sen her zaman başına buyruk hareket ettin Spin. Bunu kabullendim ama artık güçlerini ve statünü, Cobb da dahil, etrafındaki herkesi rahatsız etmek için kullanıyorsun. Protokolü ve emirleri takmıyorsun çünkü nasıl olsa bizim sana bir şey yapamayacağımızı biliyorsun. İşte bunlar bir zorbanın yapacağı şeyler” dedi Jorgen.

“Ben sadece diğerlerini korumaya çalışıyordum. Düşmanı uzaklaştırıyor ve kendimi de hedef gösteriyordum” dedim.

“Plan dediğın gibiydi, ama sonra düşmanı bize doğru sürükleyecektin ve biz de iki koldan onlara saldıracaktık. Bunu yapabilecek fırsatın da vardı fakat sen onlarla tek başına mücadele etmeyi seçtin” dedi Jorgen. Bana dikkatle baktı. “Sen bir şeyler ispat etmeye çalışıyorsun. Son zamanlarda neyin var senin? Eskiden hep ekibin bir parçası olarak uçmaya hevesliydin. Lanet olsun, bu ekibi neredeyse parçaladın. Bundan sonra da böyle mi davranacaksın? Yani gezegendeki tek önemli kişi senmişsin gibi mi devam edeceksin yoluna?”

Ben...

İtiraz cümlelerim o an yok oldu çünkü Jorgen’ın hakk olduğunu biliyordum, üstelik bahaneler üretmenin yanlış bir silahla savaşmaya benzeyeceğini düşünüyordum. Jorgen’la baş etmenin tek bir yolu vardı; o da doğruyu söylemek.

“Onlar beni öldürmeye kararlıydı Jorgen” dedim. “Beni öldürünceye kadar ellerinde avuçlarında ne varsa kullanacaklardı.”

Koridorun sonunda, cızırdayarak beyaz ışık saçan bir lambanın altında durduk.

“Söylediklerim doğru” dedim gözlerinin içine bakarak. “Benim kim olduğumu biliyorlar. Beni yok ederlerse bizi sonsuza kadar Detritus’a hapsedebilirler. Beni alt etmek için önlerine çıkan herkesi yok edecekler” diye ekledim.

“Sen de onların işini mi kolaylaştırıyorsun yani?” diye sordu Jorgen.

“Ben, dediğim gibi, onların dikkatini dağıtıyorum” dedim; lanet olası Aptal Surat ve onun zeki bakışları yüzünden cümlemin devamını getiremedim. “Tamam, tamam.

Kendimi öne çıkarmaya çalışıyordum. Hipersıçrama yaptığım o tek seferde de bir patlamanın tam ortasına düşmüştüm. Çaresizdim, tehdit altındaydım ve ölmek üzereydim. Dolayısıyla o duyguyu tekrar canlandırabilir miyim diye düşündüm, tekrar aynı hissi yaşayabilirdim belki. Böylece yeteneğimin farkına varabilirdim” diye devam ettim.

Jorgen of çekti, sonra da bakışlarını tavana çevirdi; bu ifadesi bana melodramları hatırlattı. “Azizler yardımcımız olsun” diye fısıldadı. “Spin, bu söylediklerin çılgınca.”

“Çılgınca değil, cesurca. Bir savaşçı kendisini daima test eder; zorlar. Yeteneklerinin sınırlarını yoklamaya çalışır” dedim.

Jorgen bakışlarını bana çevirdi ama bu defa geri adım atmadım. Jorgen’ın normalde kabul etmediğim şeyleri bana söyletme gibi bir özelliği vardı. Galiba onu iyi bir uçuş lideri yapan da bu özelliği idi. Kahretsin, benimle baş edebiliyor olması zaten onun iyi bir uçuş lideri olduğunun kanıtıydı.

“Spensa, sen bizim sahip olduğumuz en iyi şeysin. Sen MSK’nin vazgeçilmezisinsin... Ve benim için de öylesin” dedi.

Birden bana ne kadar yaklaştığını fark ettim. Biraz öne doğru eğildi ve daha da yaklaşmak istedi. Maalesef ikimizi de engelleyen, aramızda yaşanacaklara mâni olan bir şey vardı. Özellikle de uçuş lideri ve pilot ilişkisi muhafaza edilmeliydi.

Gerçi mesele bundan da fazlasıydı. Jorgen, düzenin vücut bulmuş haliydi. Ben ise tam tersiydim. Ne olduğumu ya da kim olduğumu bile bilmiyordum. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, tam da bu yüzden altı ay önce Jorgen’la yola devam etmemiştim.

Jorgen geri çekildi. “Ulusal Meclis’in, senin çok önemli biri olduğunu konuştuğunu biliyorsun. Bu yüzden seni hep geri planda tutmak istiyorlar” dedi.

“Denesinler de görsünler bakalım” dedim, son cümlesine sinirlenmiştim.

“Aslında ben de seni geri planda tutmak istiyorum” dedikten sonra içtenlikle gülümsedi. “Ama sahiden, onlara illa koz vermemiz şart mı? Sen ekibin bir parçasısın. Biz bir ekibiz. Her şeyi tek başına yapma fikrine kapılma Spensa. Lütfen. Ayrıca yıldızlar aşkına, kendini tehlikeye atmaktan vazgeç. Onları alt etmek için başka bir yol buluruz” diye devam etti.

Kafamı evet anlamında salladım. Onun için bu sözleri söylemek kolaydı. Büyükanнем, atalarımız uzay filoundayken benim gibi insanların varlığından korkulduğunu anlatmıştı.

Makine dairesi insanları, yani gizli güçleri olan insanlar. Bizler tuhaftık. Belki de insan değildik.

Jorgen, koridorun sonundaki kapıyı açmak için kodunu girmeye koyuldu. Tam o sırada kapı kendiliğinden açıldı. Kimmalyn, diğer taraftan kod girerek açmıştı. “Çocuklar, çocuklar” dedi heyecanla.

Kaşlarımı çattım. Kimmalyn normalde bu kadar heyecanlı olmazdı. “Ne oldu?” diye sordum.

“Rodge bana haber gönderdi. Platformun bilgisayar sistemlerinde araştırma yapan mühendisler bir şey bulmuş: *Bir kayıt*” dedi.

4

Jorgen’la birlikte Kimmalyn’in peşinden, içinde çok az kitap olmasına rağmen herkesin kütüphane olarak adlandırdığı odaya gittik. Burada mühendislik birimi, eski veri bankaları üzerinde durmadan çalışıyordu. Hatta duvar kaplamalarından birkaçını sökmüşlerdi; duvarın içinden geçen kablolar gözüküyordu. Mühendisler söz konusu platformun yarısını zahmetsiz bir şekilde çevrimiçi hale getirmişlerdi ancak birkaç bilgisayar sistemine giriş yapamıyorduk.

Kimmalyn bizi, yer mürettebatı tulumları içindeki bir grup mühendisin yanına götürdü. Büyük bir monitörün etrafında toplanmış mühendisler heyecanla birbirlerine bir şeyler fısıldayarak konuşuyorlardı. Gözlerim bizim ekiptekileri aradı fakat hiçbiri orada değildi. Sadece ben, Jorgen, Kimmalyn ve amiralin kadrosundan birkaç subay oradaydı. Üzerime bol gelen uçuş tulumumu düzelttim; ter içindeydim. “Keşke üstümü değiştirseydim” diye fısıldadım Jorgen’a.

“İstersen sana hologramdan bir uçuş tulumu giydirebilirim” dedi M-Bot.

“İyi de bu terli olduğum gerçeğini değiştirir mi?” diye sordum. Bileklik ve hologram artık çalıştığı için M-Bot her fırsatta gösteriş yapmaya çalışıyordu.

M-Bot’a biraz sert cevap vermiştim; beni duyan mühendislerden biri kafasını monitörden kaldırdı ve gülümseyerek bize baktı. Bu mühendis Rodge idi.

Rodge uzun boylu ve soluk benizliydi, saçları ise kızıldı. Artık eskisinden daha fazla gülümsüyordu. Aslında sanki bir şeyler kaçırmış gibiydim. M-Bot’u beraber onardığımız sırada hep sinirli olan arkadaşım Rodge’un yerini şu anda karşımda duran özgüveni yüksek Rodge almıştı.

Onunla gurur duyuyordum; özellikle rozetini taktığını görünce daha çok iftihar ettim. Bu rozeti Cobb, Rodge için özel olarak kırmızı renkte hazırlatmıştı. Bu rozet yeni bir başarı sembolüydü; mühendislik birimi veya yer mürettebatının öne çıkan üyelerine takdim edilirdi.

Rodge seke seke yanımıza geldi ve yumuşak bir tonda “Kimmalyn’ın sizi bulup buraya getirmesine çok sevindim. Ne keşfettiğimizi kaçırmak istemezsiniz” dedi.

“Ne buldunuz?” diye sordu Jorgen, bir yandan da monitöre bakmaya çalışıyordu.

“İstasyondaki son kayıtları” diye fısıldadı Rodge. “Yani bu platform kapanmadan önceki son video kayıtlarını bulduk. Kayıtlar tam ortada kesiliyor. Arşivlendikleri için şifreleme işlemi bitmedi. Bu kayıtlar, kurtarabildiğimiz ilk işe yarar veriler” diye devam etti. Sonra arkasına baktı. “Komutan Ulan, kayıtları göstermeden önce Cobb’u beklememiz konusunda ısrar ediyor. İkinci Alta Savaşı’nın kahramanının, görüntüleri izlemek istemesine bence kimse karşı çıkmaz” diye ekledi.

Aslında ben odaya girince içeridekiler dikkat kesilmişti. Mühendislerden birkaçı birbirini dürttü, bana bakarak evet anlamında kafalarını salladılar.

“Biliyor musun Spin, senin yanında olmak çok rahat. Herkes seninle çok fazla ilgileniyor; dolayısıyla geri kalanımız ne isterse onu yapabilir, yaptığı da yanına kâr kalabilir” dedi Kimmalyın.

“Hangi yaptığının yanına kâr kalmasını istiyorsun? Fazladan bir yudum çay daha içmek gibi mi mesela?” diye sordu Jorgen.

Jorgen hâlâ monitöre bakmaya çalıştığı için Kimmalyın’ın ona yaptığı kaba hareketi görmedi. Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde Kimmalyın’a baktım, ağzım açık kalmıştı. Bu hareketi gerçekten nasıl yapmıştı?

Kimmalyın bana bakarak pis pis gülümsedi; bir yandan da eliyle ağzını kapatıyordu. Bu kız... Bu kızı çözdüğümü sanmıştım; Jorgen’a yaptığı hareketi görünce neye uğradığımı şaşırdım.

Kapı açılıp Cobb içeri girince mühendislerin konuşmaları yarıda kesildi. Cobb’un kısa beyaz sakalı vardı ve savaştan kalma yarasının olduğu bacağı aksasa da çok resmi durumlar dışında asla baston kullanmak istemezdi. Elinde, dumanı üstünde bir fincan kahve, üstünde ise bembeyaz bir MSK amiral üniforması vardı; üniformasının sağ tarafı madalyalarla doluydu.

Ironsides’dan sonra göreve gönülsüz de olsa Cobb gelmişti; Ironsides da kerhen emekliye ayrılmıştı. Cobb yaşayan en önemli insandı. Ama o hâlâ sadece Cobb’du.

“Neymiş şu bulduğunuz kayıt? Lanet olası görüntülerde neler var?” diye sordu Cobb.

“Efendim!” dedi, Yeongian ırkına mensup uzun boylu kadın Komutan Ulan. “Henüz bilmiyoruz. Sizi beklemek istedik” diye ekledi.

“Ne? Benim ne kadar yavaş yürüdüğümü bilmiyor musunuz? Ben buraya gelene kadar kahrolası istasyon üç kere yer değiştirmiştir” dedi Cobb.

“Şey, efendim. Biz düşünmüştük ki... Yani, kimse bacağınızın sizi yavaşlattığını düşünmüyor... şey... çok yavaşlattığını düşünmüyor demek istemiştım” dedi Komutan Ulan.

“Bana yağ çekme Komutan!” dedi Cobb.

“Size sadece saygı göstermek istemiştık” dedi Komutan Ulan.

“Bana saygı da göstermeyin” diye gürledi Cobb, sonra da kahvesinden bir yudum aldı. “Saygı, yaşlı hissetmeme neden oluyor.”

Ulan, gülmemek için kendini zor tuttu; bunu gören Cobb ise ona sert bir bakış attı. Komutan Ulan bunun üzerine *daha da* rahatsız oldu. Onu anlayabiliyordum. Cobb’la baş edebilmeyi öğrenmek, üç kere Ahlstrom loop’u yapıp bir kere de ters dönebilmek kadar uzmanlık gerektiren bir beceriydi.

Mühendisler, Cobb geçsin diye kenara çekildi. Ben de Kimmaly’nla birlikte fırsattan istifade hemen monitöre yaklaştım. Jorgen ellerini belinde bağlamış, olduğu yerde duruyor, üst düzey subayların monitöre yaklaşmasına müsaade ediyordu. Bu çocuk kimi zaman aşırı hürmetkâr davranıyordu. Orada iyi bir yer kapmak için şöhretimi kullanmaktan dolayı kendimi kötü hissettim.

Cobb bana baktı. “Yine tehlikeli işlere kalkışmışsın di-

ye duydum teğmen” dedi yumuşak bir tonda, o esnada kıdemli mühendislerden biri dosyaları kurcalıyordu.

“Şey...” dedim.

“Aynen öyle oldu” dedi M-Bot kolumdaki bileklikten. “Jorgen’a söylediği de aslında yapmaya çalıştığının...” diye devam ederken hemen bilekliğimi sessize aldım. Sonra da işi şansa bırakmamak için M-Bot’un hologram özelliğini de devre dışı bıraktım. Yüzüm kızardı, Cobb’a baktım.

Amiral, kahvesinden bir yudum daha aldı. “Daha sonra konuşuruz. Ölmene izin vererek büyükanneni öfkelen-dirmek istemem doğrusu. Geçen hafta bana bir turta yapmıştı” dedi Cobb.

“Şey, evet efendim” dedim.

Monitör açıldı ve video başladı. Görüntülerde içinde bulunduğumuz oda vardı; odadaki duvarların panelleri ise şu anda olduğu gibi sökük değildi. Monitörlerin önünde bir grup insan oturuyordu; hepsi de meşguldü ve farklı üniformalar giiyorlardı. Nefesim kesildi. Bunlar insandı.

Atalarımız, Detritus’a iniş yaptığı zaman burada kimse olmamasına rağmen Eski Dünya dilleri, gezegendeki makinelerin çoğunu süslüyordu. Bu gizemli insanları ekranda görmek ürkütücüydü. Milyarlarca olmasa da milyonlarcası bu gezegende ve bu platformlarda yaşamıştı. Hepsi birden nasıl yok olmuştu acaba?

Görüntülerde birbirleriyle konuştukları görölüyordu; endişeliydiler ve odanın içinde koşuşturuyorlardı. Biraz daha dikkatli bakınca birkaçının çılgık attığını gördüm ama videonun sesi yoktu. Sarı saçlı bir adam, monitörün önündeki sandalyeye oturdu, şimdi görüntüde sadece bu adamın yüzü vardı ve adam konuşmaya başladı.

“Affedersiniz efendim” dedi yanımdaki mühendislerden biri. “Ses üzerinde çalışıyoruz, bir dakikanızı rica ediyorum.”

Birden ekrandan ses geldi. İnsanlar çığlık çığlıyordu, sesler birbirine karışıyordu. “Rapor ediyorum” dedi ekrandaki adam, ağır İngiliz aksanıyla konuşuyordu. “Gezegenin cyto-kalkanları, ilk belirlemelere göre yetersiz. Delver’lar bizi duydu ve buraya doğru yaklaşıyorlar. Tekrar ediyorum, Delver’lar istasyonumuza geri döndü ve...”

Adam aniden sustu ve arkasına baktı. Odada kaos yaşanıyordu; bazı insanlar kendilerini kaybetmiş sinir krizi geçiriyor, diğerleri ise çığlık atıyordu.

Ekranımızdaki adam klavyesiyle bir şeyler yazdı. “Yakınlardaki platformlardan birinden bir görüntü geldi. Numarası 1132. Şimdi o görüntüyü ekrana getiriyorum” dedi adam.

Monitörde yıldızlar belirdi; iyice bakmak için öne eğildim. Bu görüntü, uzayı gören dış katmandaki kameralardan geliyordu. Ekranın altında, platformun kavisini görrebiliyordum.

Video kaydındaki insanlar birden sustu. Acaba yıldızlarla dolu bu karanlık enginlikte benim göremediğim bir şey mi görüyorlardı?

Daha fazla yıldız belirdi.

Yanıp yanıp sönüyorlardı, şekilleri iğne deliklerine benziyordu. Sayıları yüzlerce, daha doğrusu binlerceydi ve o kadar parlaklardı ki bunlar yıldız olamazdı. Ayrıca gökyüzünde hareket ediyorlar, toplanıp bir araya geliyorlardı. Monitörden bile, yani hem zaman hem mekân ola-

rak çok uzakta olmama rağmen onlardan kötü enerji alabiliyordum.

Bunlar yıldız değildi. Bunlar gözlerdi.

Aniden göğsüm sıkıştı. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Ekrandaki ışıklar gittikçe çoğaldı, sanki doğrudan bana bakıyorlardı. Beni tanıyorlardı. Beni görebiliyorlardı.

Paniklemeye başladım. Fakat yanımda duran Cobb sakince kahvesini yudumlamaya devam etti. Onun sakinliği, endişemi bir nebze olsun yatıştırdı.

Bu uzun zaman önce oldu, şu anda benim için bir tehlikeye yok, dedim içimden.

Ekrandaki yıldızlar bulanık görünmeye başladı; bunun sebebi tozdu. Bir toz bulutu belirdi; beyaz ışıkla birlikte parladı ve inanılmaz bir hızda yayıldı. Sonra kocaman daire şeklinde bir şey geldi; toz bulutunun tam ortasında duruyordu, sanki yoktan var olmuştu.

Bu şeyin gölgesi dışında kendisini görmek neredeyse imkânsızdı. Aklım, bu şeyin devasa boyutunu idrak etmekte zorlandı. Kocaman platform, parlayan toz bulutunun içindeki karaltının yanında pire gibi kalmıştı. Lanet olsun! Bu şey her neyse, bir gezegen büyüklüğündeydi.

“Bir... Bir Delver’in geldiğini bildiriyorum” dedi videoyu çeken adam. “Azizler aşkına... O burada. Cyto-kalkan projesi başarısız oldu. Delver geri döndü ve... ve bizi yok etmeye geldi” diye devam etti.

Devasa karaltı, gezegene doğru döndü. Gölgelemin arasında gördüklerim kollar mıydı? Hayır, değildi. Acaba omurga mıydı? Bu gördüğüm şekil, sanki kasten insanı delirtmek için tasarlanmıştı; bir şeye benzetmeye çalışı-

yordum fakat başarısız oluyordum. Çok geçmeden her yer kapkaranlık oldu ve kamera kapandı.

Görüntünün sona erdiğini düşünmüştüm ama video tekrar kütüphaneden, adamın oturduğu yerden devam etti. Diğer monitörlerin önünde kimse yoktu; içeride sadece adam ve bir kadın vardı. Platformun başka bir yerinden çığlıklar yükseliyordu; adam ise tir tir titreyerek ayağa kalktı, önündeki monitöre çarptı, kameranın açısını değiştirdi.

“Dıştaki savunma halkalarında yaşam belirtileri yok oluyor!” diye bağırdı kadın. Sonra ayağa kalktı. “Platformlar işlevsiz halde. Başkomutanlık, otonom moda geçmemizi emrediyor!”

Tir tir titreyen adam tekrar yerine oturdu ve klavyesiyle hızlıca bir şeyler yazdı. Odadaki kadın ise yerine oturdu, sonra da tavana baktı; pes bir ses, platformu kapladı.

“Otonom savunma devrede” diye fısıldadı adam, hâlâ yazmaya devam ediyordu. “Kurtarma gemileri tek tek vuruluyor. Azizler aşkına...”

Oda yeniden sallandı ve ışıklar yanıp söndü.

“Gezegen bize ateş ediyor! Kendi halkımız bize ateş ediyor!” diye bağırdı kadın.

“Bize ateş etmiyorlar” dedi adam, afallamış bir halde yazmaya devam ediyordu. “Gezegenimizi kuşatan Delver'a ateş ediyorlar. Ona engel olmak üzereyiz. Yokyol'un kapalı olduğundan emin olmalıyız. Oraya buradan erişemiyorum ama belki...”

Adam bir şeyler söylemeye devam etti fakat benim dikkatimi başka bir şey çekti. Ekrandaki odanın bir ucunda ışıklar toplanıyordu. Gerçekliği delip geçiyorlar, duva-

rı yoğun ve nefret dolu iğne delikleriyle doldurarak yıldızlarla bütünleştiriyorlardı.

Bunlar gözlerdi. Odadaki kadın önce çılgılık attı sonra da ortadan kayboldu. Kadın acı içinde kıvrandı, sonra küçüldü; görünmez bir güç tarafından ezildi. Adam ise gözlerini kocaman açmış, hızla yazmaya devam ediyordu. Sanki çılgın bir adam son arzusunu ve vasiyetini yazıyordu. Adamın yüzü ekranı kaplamasına rağmen arkasında beliren karaltıyı seçebiliyordum.

Odanın diğer ucunda toplanan ışıklar yıldızlardan geliyordu ama bildiğimiz yıldız değildi bunlar.

Sonsuzluk çöküyordu.

Karaltının içinde bir şey belirdi.

Ve bu şey tıpkı bana benziyordu.

5

Monitörden uzaklaştım, arkamda duran subaylara çarp-
tım. Tıpkı savaş öncesinde olduğu gibi tetikteydim ve yum-
ruklarımı sıktığımı fark ettim. Eğer oradan çıkmama izin
vermezlerse yumruklarımı savurarak çıkıp gidecektim.

“Spensa?” dedi Kimmalyn, kolumdan tuttu. “Spensa!”

Gözlerimi kırptırdım, sonra etrafıma baktım, ter
içindeydim ve gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “Nasıl ya-
ni?” dedim. “Bu nasıl oluyor?” Tekrar ekrana baktım. Gö-
rüntüde ölü adam ve odayı dolduran yıldızlar vardı. Vide-
onun altındaki ince çizgiden de anlaşıldığı üzere görüntü
burada sona eriyordu.

Ekrandaki görüntüde ölü adamın arkasında duran ki-
şi bendim. Ben oradaydım. *BEN ORADAYDIM*. Üstüm-
de de modern MSK üniformam vardı; kahverengi saçla-
rım yine omuz hizasındaydı ve yüz hatlarım dardı. Ada-
ma doğru uzandığım sırada görüntü sona eriyordu.

Yüz ifademe gelince... Dehşete kapılmışımdı. Sonra yüz
ifadem değişti ve şu andaki ifademe dönüştü.

“Kapatın şunu!” diye bağırdım. Monitöre uzandım,
Kimmalyn hâlâ kolumdan tutuyordu, ondan kurtulmaya
çalıştım.

Ekrana dokunmak için hem olanca gücümle hem de içimden yükselen bir şeyle mücadele ediyordum. Tuhaf bir şey hissediyordum. İçimde ilkel, paniklemiş ve korkmuş bir ben vardı. Sanki sessiz bir çığlık yükseliyor da dışarı taşıyordu.

Sonra uzaklardan bir yerden bu sessiz çığlığa bir yanıt geldiğini hissettim.

Ben... seni... duyuyorum.

“Spensa!” dedi Jorgen.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Beni tutuyordu, gözlerinin içine bakıyordu.

“Spensa, ne görüyorsun?” diye sordu.

Ekrana ve oradaki görüntüme baktım. Bu doğru olmazdı. Yüzüm, ifadem ve...

“Görmüyor musunuz?” diye sordum diğerlerine ve şaşkın yüz ifadelerine baktım.

“Karaltıyı mı kastediyorsun?” diye sordu Jorgen. “Ekranda bir adam var; yani hızlıca bir şeyler yazan adam. Arkasında da bir karaltı var, karaltının yerini sonradan beyaz ışıklar alıyor” diye ekledi.

“Işıklar, gözlere benziyor” dedi mühendislerden biri.

“Peki ya oradaki kişi?” diye sordum. “Karaltıda birini görmüyor musunuz?”

Sorduğum soru onları iyice şaşırttı.

“Sadece karaltı var” dedi Rodge. “Spin, başka da bir şey yok. Hatta yıldız bile görmüyorum ben.”

“Ben yıldızları görüyorum” dedi Jorgen gözlerini kısarak. “Karaltının içinde bir şey de olabilir veya bu, sadece gölge de olabilir.”

“Kapatın şunu” dedi Cobb. “Bakalım başka sistem

günlükleri ya da dosyalar bulabilecek misiniz?” dedi ve bana baktı. “Teğmen Nightshade’le özel olarak konuşacağım.”

Odadakilerin şaşkın yüzlerine baktım ve birden utan-
dım. Bir korkak olarak görünme endişemin üstesinden
gelmiştim fakat az önceki halim de utanç vericiydi. Acaba
beni öyle görünce hakkımda ne düşünmüşlerdi?

Kendimi güçbela sakinleştirdim, sonra da Jorgen’a ko-
lumu bırakmasını işaret ettim. “İyiyim” dedim. “Kendimi
videoya biraz fazla kaptırdım sadece.”

“Pekâlâ. Yine de seninle sonra konuşacağız” dedi Jor-
gen.

Cobb, kapıya doğru ilerlerken onu takip etmemi işaret
etti, ben de peşinden gittim. Odadan çıkmadan önce dur-
du ve arkasına döndü. “Teğmen McCaffrey?” dedi.

“Buyurun efendim” dedi Rodge.

“Hâlâ projen üzerinde çalışıyor musun?” diye sordu Cobb.

“Evet, efendim!” dedi Rodge.

“Güzel. Bakalım teorilerin işe yarayacak mı? Senin-
le sonra konuşacağım” dedi ve kapıyı açtı, dışarı çıktık.

“Proje ne hakkında efendim?” diye sordum, Cobb kapı-
yı kapatırken.

“Şimdi projenin bir önemi yok” dedi ve koridorun so-
nundaki rasathaneye doğru ilerledik. Rasathane, geniş
ve basık bir odaydı; muazzam bir gezegen manzarası su-
nuyordu. Rasathaneye adımımı atar atmaz geniş pence-
relerden Detritus beni karşıladı.

Cobb, pencerenin önüne geçti ve kahvesinden bir yu-
dum aldı. Ben de onun yanına gittim; içimdeki korkunun
adımlarıma yansımaya engel olmaya çalıştım. Kafamı

çevirip videoyu izlediğimiz odanın kapısına bakmaktan kendimi alamadım.

“O videoda ne gördün?” diye sordu Cobb.

“Kendimi” dedim. Cobb’a karşı her zaman dürüsttüm, uzun zaman önce güvenimi kazanmıştı. “İmkânsız, biliyorum Cobb ama videodaki karaltı birden şekil aldı ve o karaltıda kendimi gördüm.”

“Bir zamanlar en iyi arkadaşım ve kol uçucum olan kişinin beni nasıl öldürmeye çalıştığını izlemiştim Spensa” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Onun gördüğü şey artık nasıl değiştirildiyse veya beyni onu nasıl yorumladığısa beni düşman sandı.”

“Az önceki olayın da ona benzer bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Yüzyıllık bir video arşivinde neden kendini gördüğünün başka bir açıklaması yok” dedi. Kahvesini içti, son damlaları da içmek için fincanı kafasına dikti. Sonra fincanı ağzından çekti. “Aslında bu gezegende tam olarak körüz. Düşmanın ne tür yeteneklerinin olduğunu bilmiyoruz; daha doğrusu düşmanın *kim* olduğunu bile bilmiyoruz. O karaltıda başka bir şey gördün mü?”

“Galiba bir şeyin bana seslendiğini duydum; bana *seni duyuyorum*, diyordu. O sesi duyunca kendimi tuhaf hissettim. Ses çok uzak bir yerden geliyordu; tonunda kızgınlık da yoktu. Nasıl izah edebileceğimi bilmiyorum” dedim.

Cobb derin bir nefes aldı. “En azından bu gezegenin insanlarına ne olduğuna dair bir fikrimiz var artık” dedi. Elindeki fincanla pencereyi işaret etti, ben de pencereye yaklaşıp aşağı, Detritus’a baktım. Issız görünüyordu, yüzeyi ise cüruf kaplıydı. Alt yörüngedeki uzay çöplüğü, ya-

ni hasar görmüş platformlar ve uzay çöpleri, muhtemelen onları kuşatan varlığa karşı ateş açan korkmuş insanlar tarafından oluşturulmuştu.

“Kayıttaki o şey her ne ise buraya gelerek gezegendeki ve platformlardaki tüm insanları yok etti. Onlar bu şeyi Delver diyorlardı” dedi Cobb.

“Daha önce hiç buna benzer bir şey duydun mu?” diye sordum. “Benim de bazen gördüğüm gözleri biliyorsun.”

“*Delver* tabirini daha önce duymamıştım” dedi Cobb. “Fakat atalarımızın doğumundan evvel anlatılagelenler var. Boşluktan, karanlığın derinliklerinden bizi izleyen varlıklar olduğu, kablosuz iletişim kurmaktan sakınmamız gerektiği söylenir. İşte biz de bu yüzden önemli emir ve komuta için sadece telsiz kullanırız. Videodaki adam, onların iletişimini duyduğu için Delver’ın geldiğini söylüyor. Belki de anlatılanların bununla ilgisi vardır” dedi Cobb ve bana baktı. “Çok çabuk düşünen makineler yaratmamamız gerekiyor ve...”

“Ve yokyeri görebilen insanlardan korkmamız gerekir çünkü onlar, gözlerin dikkatini çekebilirler” dedim fısıltıyla.

Cobb, son sözüme karşı çıkmadı. Kahvesinden bir yudum daha almaya koyuldu ancak fincan boştu; Cobb hómurdandı.

“Videoda gördüğümüz şeyin, senin gördüğün gözlerle bir ilgisinin olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu Cobb.

Yutkundum. “Evet” dedim. “Birebir aynıydı Cobb. Güçlerimi kullanırken beni izleyen varlıklar, videoda beliren omurgalı şeyle aynıydı. Adam, cyto-kalkandan bahsediyordu. Söylediği şey cytonic’e benziyor.”

“Belki de bahsettiği kalkan, düşmanın, gezegendeki cytonic insanları duymasını ve bulmasını engelliyordu ve başarısız oldu” dedi Cobb. Sonra iç çekti, kafasını iki yana salladı. “Düşmanın savaş gemilerinin geldiğini önceden haber verebilir misin?”

“Evet. Ama platformlar bizi bombardımandan koruyacak, değil mi?” diye sordum.

“Emin değilim” dedi Cobb. “Platformlardaki savunma sistemlerinden bazıları hâlâ çalışıyor fakat diğerlerinden emin değiliz. Mühendislerimize göre, daha uzaktaki platformlarda bombardımanlara karşı savunma mekanizmaları var ama dediğim gibi emin değiliz. Deliver, gözler, ya da her neyse, bunlar konusunda endişelenme lüksümüz yok. Daha ciddi bir sorunumuz var. Krell’ler, veya adları gerçekten neyse, yalvarmalarımızı dinleyip de bize saldırmaktan vazgeçecek halleri yok. Bizi yok etmeye kararlılar.”

“Bizden korkuyorlar” dedim. Altı ay önce onların istasyonundan M-Bot’la birlikte aşырdıığımız bilgiler sayesinde, Krell’lerle ilgili bu gerçeği keşfetmiştik. Onlar bizi kötülüklerinden baskı altında tutmuyorlardı; insanlıktan sahiden korkuyorlardı.

“Bizden korksunlar ya da korkmasınlar, bizi öldürmek istiyorlar. Ve eğer onların yaptığı gibi yıldızlar arasında seyahat edemezsek işimiz biter. Ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir kale sonsuza kadar ayakta duramaz; özellikle de Üstyapı kadar güçlü bir düşmana karşı hiç dayanamaz” dedi Cobb.

Başımı evet anlamında salladım. Savaş taktiklerinin esas ilkesi şudur: Geri çekilme planınızın olması gere-

kir. Detritus'a hapsolup kalmaya devam ettiğimiz sürece tehlikedeyiz. Yıldızlar arası yolculuk edebilirsek, her tür seçenek bize açık olacaktı. Böylece bu gezegenden kaçıp başka bir yere saklanabilirdik. İnsanların yaşadığı başka gezegenler –eğer varsa– arayabilir ve yardım isteyebilirdik. Düşmana misilleme yapıp onları savunma pozisyonuna geçirebilirdik.

Güçlerimi nasıl kullanabileceğimi öğrenene kadar ya da düşmanın ışınlama mekanizmasını çalmanın bir yolunu bulana kadar tüm bunlar mümkün olmayacaktı. Cobb haklıydı. Gözler, yokyer varlıkları benim için önemli olabilirdi ama halkımın kurtuluşunu düşününce bunlar ikinci planda kalıyordu.

Bu gezegenden çıkmanın bir yolunu bulmamız *gerekliyordu*.

Cobb dikkatle bana baktı. Kendini hep yaşlı hissetmişti. Annem ve babamdan birkaç yaş büyük olduğunu biliyordum fakat şimdi, çok fazla meteor yağmuru görmüş geçirmiş bir kayaya benziyordu.

“Ironsides, bu görevin ne kadar zor olduğundan yakınırdı dururdu. Sorumlu kişi olmanın en kötü yanı ne biliyor musun Spin?” diye sordu Cobb.

“Hayır efendim” dedim.

“Perspektif. Gençken insan, kendinden yaşça büyüklerin hayatı çözdüğünü zannediyor ama yaşlanınca aslında herkesin ihtiyar bedenlerdeki çocuklar olduğunu anlıyor” dedi Cobb.

Yutkundum fakat hiçbir şey demedim. Cobb'un hemen yanında durmuş pencereden ıssız gezegene ve onu çevreleyen binlerce platforma bakıyordum. Karşımda inanıl-

maz bir savunma sistemi duruyordu ama bu sistemlerin Delver'ı durduracak gücü yoktu.

“Spensa, daha dikkatli olmanı istiyorum. Personelin yarısı senin zor bir insan olduğunu düşünüyor. Diğer yarısı da gezegene yeniden gelmiş bir azize olduğuna inanıyor. Her iki tarafa da malzeme vermeyi bırakmanı istiyorum senden.”

“Emredersiniz efendim” dedim. “Ben... Dürüst olmak gerekirse kendimi zorlamaya, tehlikeye atmaya çalışıyordum. Böyle yaparsam beynimin çalışacağını ve güçlerimin devreye gireceğini düşünmüştüm.”

“Düşünceyi makul bulsam da sorunlarımızı bu şekilde çözmeye çalışmak çok aptalca teğmen” dedi Cobb.

“Ama yıldızlar arasında nasıl yolculuk yapılacağını bulmamız *gerekliyor*. Bunu kendiniz söylediniz” dedim.

“Daha güvenli bir yol bulmayı tercih ederim” dedi Cobb. “Üstyapı gemilerinin yıldızlara seyahat ettiğini biliyoruz. Onların ışınlama teknolojisi var ve gözleri, yani Delver'ı onları yok etmedi. Yani mümkün” diye devam etti.

Cobb düşünceli bir şekilde pencereden aşağıdaki gezegene baktı. Uzun bir süre sessiz kaldı, tabi ben de gittikçe gerildim.

“Efendim?” dedim.

“Benimle gel” dedi Cobb. “Senin güçlerine gerek kalmadan bu gezegenden nasıl kurtulacağımıza dair bir yol biliyorum galiba.”

6

Ana Platform'un tertemiz koridorlarında Cobb'un peşinden gittim. Acaba niçin savunma bölmelerine geri yürüyorduk?

Cobb, M-Bot'u koyduğum yerin hemen yanındaki bölüme gelene kadar kapıları saydı. Ufak kapıdan içeri girdi, ben de peşinden gittim; iyice şaşırmıştım. Kapının ardında, M-Bot'a savaş sonrası bakımını yapan yer mürettebatını görmeyi bekliyordum. Fakat onun yerine odada sadece M-Bot ve bir kişi vardı; o da Rodge'du.

"Rig?" dedim, Skyward Filosu'ndayken kullandığı çağrı koduyla ona seslenmiştim. Bu çağrı kodunu yalnızca birkaç kez kullanabilmişti ama olsun, ne de olsa bizden biriydi.

Dikkatle M-Bot'un kanadına bakan Rodge, çağrı kodunu duyunca sıçradı. Arkasına dönünce bizi gördü ve hemen yüzü kızardı. Bir an eski Rodge'u görür gibi oldum; yani ağırbaşlı, ince, uzun ve biraz da sakar Rodge'u. Hızlıca Cobb'u selamladığı sırada az kalsın elindeki tableti düşürecekti.

"Efendim!" dedi Rodge. "Sizi bu kadar erken beklemiyordum."

"Sakin ol teğmen" dedi Cobb. "Proje nasıl gidiyor?"

Proje mi? Cobb, projeden daha önce de bahsetmişti; ne yani, proje M-Bot'u da mı kapsıyordu?

“Kendi gözlerinizle görün efendim” dedi Rodge, sonra da elindeki tablette bir şeye bastı.

Birden M-Bot'un şekli değişti, şaşkınlığımı gizleyemedim. M-Bot göz açıp kapayıncaya kadar Krell'ler tarafından idare edilen siyah gemilerden birine dönüştü.

M-Bot'un hologramları bunu yapıyor, dedim içimden. M-Bot, uzun menzilli hayalet gemiydi; casus görevler için tasarlanmıştı. Aktif kamuflaj dediği şeye sahipti; aktif kamuflaj tabiri de M-Bot'un nasıl görünmek istiyorsa o şekle girmesini sağlayan hologramları kullanabilme özelliğinin havalı ifadesiydi.

“Ama kusursuz değil efendim” dedi Rodge. “M-Bot kendini görünmez yapamıyor. Onun yerine gövdesini bazı görüntülerle kaplıyor. Tam olarak Krell gemilerinden biri gibi görünmediği için bazı yerlerinde ufak hileler yapmak zorunda kaldık. Mesela, kanatlarının ucunu kapatmak için hologramın kanatlarını daha büyük yaptım.”

“Bu inanılmaz” dedim, geminin etrafını dolaştım. “M-Bot, bu görünümü alabildiğini bilmiyordum” diye ekledim.

Rodge, tabletine baktı. “Şey... M-Bot bana bir mesaj gönderdi Spin. Öncesinde onun sesini kısıtığın için seninle konuşmadığını söylüyor” dedi.

Gözlerimi devirdim, Rodge'un eserini inceledim. “Eee, ne olmuş yani?” dedim.

Cobb, kollarını kavuşturmuş kapının kenarında duruyordu. “Komutamdaki subaylardan, bilim insanlarından ve mühendislerden ışınlama sorununu çözmelerini iste-

dim. Bu gezegenden kurtulmanın yolunu nasıl buluruz? Bu soruya aldığım cevapların tümü aşırı mantıksızdı; sadece bir tanesi biraz makuldü" dedi Cobb.

Pişmiş kelle gibi sırttan Rodge'un yanına gittim.

"Neymiş o?" diye sordum.

"Gelip beni uyandırdığın geceleri ve zorla çılgınca bir maceraya sürüklediğin zamanları hatırlıyor musun?" dedi Rodge.

"Evet" dedim.

"İşte, ben de o zamanların intikamını alabilirim diye düşündüm" dedi Rodge, döndü ve M-Bot'u okşadı. Ve yeni, kendinden emin Rodge geri dönmüştü. Ağzı kulaklarındaydı, gözleri ise ıslık ıslık. Rodge, artık yerini bulmuş bir adamdı. "M-Bot, ileri düzeyde casusluk yeteneklerine sahip. Detaylı hologramlar oluşturabiliyor. Yüzlerce metre ötedeki konuşmaları dinleyebiliyor. Düşman sinyallerine ve bilgisayar sistemlerine kolaylıkla sızabilir" dedi.

"Biz M-Bot'u hep ön saflarda bir savaş gemisi olarak kullanıyoruz fakat bu onun asıl yeri değil. M-Bot'u sadece savaşmak için kullanırsak onun tüm potansiyelinden faydalanamayacağız. Amiral, düşmanın ışınlama teknolojisini nasıl yakalayabileceğimize dair fikirler sunmamızı istediğinde, aslında cevabın tam da gözümüzün önünde durduğunu düşündüm. Bu cevap, insani özelliklerin arada sırada ne kadar tuhaf olduğuna da işaret ediyordu" diye devam etti Rodge.

"M-Bot'u, Üstyapı'ya sızmak için kullanacaksın" dedim. Jetonum hemen düşmüştü. "Bir Krell gemisi kılığına girip sonra da bir şekilde ışınlama teknolojisini çalacaksın!"

“Krell’ler, yakınımızdaki uzay istasyonundan pilotsuz savaş gemileri kaldırıyorlar” dedi Rodge. “Oraya varan yeni gemilerin, ışınlanma teknolojisini kullandığını gözlemledik. İhtiyacımız olan şey tam da burnumuzun dibinde yani. M-Bot, hologramlarıyla bizim de farklı kılıklara girmemizi sağlayabilir. Bizden ufak bir ekip oluşturabiliriz ve senin taktığın mobil reseptörler bizi donatabilir; Krell’ler gibi görünmemizi mümkün kılabilir” dedi Rodge.

“Şayet M-Bot’u bir şekilde düşman gemisi kılığına sokabilirsek onu düşmanın istasyonuna indirebiliriz. Sonra da küçük casus ekibimiz gemiden iner ve Krell’ler gibi davranıp düşman gemilerinden birini çalar ve o gemiyle kaçabilir. Gemiye ele geçirdikten sonra da ışınlanma teknolojisinin aynısını üreterek bu gezegenden kaçabiliriz” diye ekledi.

Bu cesur plan karşısında ağzım açık kaldı. “Rodge, bu çılgın bir plan” dedim.

“Biliyorum” dedi.

“Ben bu planı çok beğendim” dedim.

“Beğeneceğini biliyordum” dedi.

İkimiz de orada öylece durmuş sırtıyıyorduk; tıpkı tarihi eşyaların muhafaza edildiği odanın duvarında asılı duran kılıcı çaldıktan sonra yaptığımız gibi. Yerinden zar zor kaldırmıştık kılıcı ama sonunda gerçek bir kılıcımız olmuştu.

İkimiz de Cobb’a baktık.

“Krell gemilerinin muhtemelen kimlik doğrulama cihazları vardır” dedi Cobb.

“M-Bot bir tane kimlik uydurabilir” dedi Rodge.

“Sen bu işi yapabileceğine inanıyor musun Spin?” di-

ye sordu Cobb. “Yani düşmanımızı taklit etme işini? Düşman istasyonuna gizlice girip onların gemilerinden birini çalabilecek misin?”

“Ben...” dedim ve yutkundum, objektif olmaya çalıştım. “Hayır efendim. Ben bir pilotum, casus değil. Casusluk eğitimi almadım. Ben... Şey... Kendimi muhtemelen gülünç duruma düşürürüm” diye devam ettim.

Bunları söylemek içimi acıtıyordu çünkü plan süperdi. Fakat gerçekçi olmak zorundaydım.

“Jorgen da aynı şeyleri söyledi” dedi Cobb.

“Jorgen’ın bu plandan haberi var mı?” diye sordum.

“En son toplantımızda Jorgen’ı ve diğer kıdemli uçuş liderlerini bu plan hakkında bilgilendirdik. Hepimiz, MSK’de hiç kimsenin bu tür bir uzmanlığı olmadığı konusunda hemfikir olduk. MSK, seksen yıldır sadece savaşıyor, casuslukla uzaktan yakından ilgisi yok. Casuslarımız bile yok. Ama... Jorgen, casusluk konusunda bir eğitim programı başlatmayı önerdi. Spin, eğer böyle bir program başlatırsak katılır mısınız?” dedi Cobb.

“Elbette” dedim ama sonradan pişman oldum çünkü bu programa katılmak demek daha az uçmak ve daha fazla eğitim görmek demektir.

“Güzel, çünkü senin gemin başka bir pilotun onu kullanmasına izin vermeyecek” dedi Cobb ve kafasını iki yana salladı. “Galiba elimizdeki tek uygulanabilir plan bu, gerçi planı sevmedim ama olsun. İçimizden birinin, ne kadar iyi eğitilmiş olursa olsun, inandırıcı bir şekilde Krell taklidi yapabileceğini sanmıyorum. Biz çok farklıyız. Artı, gemimiz, onların protokolünü takip etmeden istasyonlarına iniş yaptığı zaman bunu tuhaf karşılaya-

caklardır. Gemimizin neden garip davrandığını açıklayacak bir bahane bulmamız gerekecek. Sistemlerimiz zarar gördü deriz belki.”

“Teğmen McCaffrey, bu planı geliştirmeye devam etmeniz için size izin veriyorum. Casusluk aktiviteleri için Skyward Filosu'nun hepsini eğitime almakla işe başlayabilirsiniz. Bana ayrıntılı planlar getirin. Umarım duvara toslamayız. Bu planı zaman kaybetmeden uygulamalıyız” dedi Cobb.

Onunla aynı fikirde olduğumu söylemek için tam ağzımı açacaktım ki kendimi tuttum. Kafamda bir ses yankılandı. Tuhaf bir sestti, uğultuya benziyordu. Kafamı eğdim, sese odaklandım. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

İşte, dedim ses giderek artarken. Sonra bir anda yok oldu. Sesin ne dediğini anlamak için cytonic yeteneklerimi kullanmaya çalıştım. Acaba... Acaba bize doğru bir şey mi yaklaşmıştı?

İletişim sisteminden bir çağrı geldi. Cobb, duvara doğru yürüdü ve çağrıya cevap verdi. “Evet?”

“Efendim” dedi Rikolfr. “Keşif gemilerimizden biri, savunma platformlarının dışında, henüz yeni gelmiş bir yabancı gemi gördü. Gemi küçük, savaş gemisi boyutlarında. Görünüşe bakılırsa doğrudan buraya ışınlanmış” diye devam etti.

“Tek bir gemi mi?” diye sordu Cobb.

“Sadece bir tane efendim. Bildiğimiz Üstyapı tasarımlarına da benzemiyor. Oldukça tuhaf bir durum. Gezege ekibinden cevap almaya çalışıyoruz. Neden tek gemi göndersinler ki? Alta'ya bombardıman gemisi gönderme-

ye çalıştıkları günler de geride kaldı ayrıca" dedi Rikolfr.

"Bu yabancı gemi ne kadar uzaklıkta?" diye sordum, aslında sorumun yanıtını biliyordum. Hissedebiliyordum.

"Şu anda en dış katmana yaklaşıyor, yörüngesel ekvatorda" dedi Rikolfr. "Analizlere göre bu gemi, platformdaki silahların ne kadar sürede harekete geçtiğini test etmek için gönderilmiş pilotsuz bir savaş gemisi."

"Gidip bakacağım efendim" dedim Cobb'a. "Gezegen ekibi gelene kadar gemi buraya varmış olur."

Cobb bana baktı.

"Lütfen efendim" dedim. "Aptalca bir şey yapmayacağım."

"Çubuk da seninle gelecek. Onu yalnız bırakmamaya çalış. Ayrıca sana emir vermeden bu yabancı gemiyle mücadele etme. Anlaşıldı mı?" dedi Cobb.

Kafamı evet anlamında salladım, Cobb'un sözlerindeki imayı anlamıştım. Beni test ediyordu. Hâlâ emirlere uyup uymadığımı görmek istiyordu. Böyle bir teste tabi tutulduğum için utanmam gerekirdi.

Rodge ve Cobb kapıya doğru yürürken ben de gemime binmeye koyuldum. Rodge'un planı beni çok düşündürüyordu; kendi yüzümü gördüğüm yokyer varlığının bana yaşattığı tedirginliği hesaba katmıyordum bile.

Ama şu an kokpite girmek için can atıyordum ve savunma sistemlerimizi test etmek için Üstyapı'nın neden tek gemi gönderdiğini öğrenmek istiyordum.

Vakit kaybetmeden uçuş öncesi kontrolleri yaptım. “Uçuşa hazır mısın M-Bot?” diye sordum.

Derin bir sessizlikle karşılaştım.

“M-Bot?” dedim, kontrol paneline hafifçe vurdum; biraz endişelendim. “İyi misin?” diye sordum.

“Cevap vermiyorum” dedi. “Çünkü benimle konuşmak istememiştin. Hatırlıyor musun?”

Haaa, tamam. Onun sesini kapattığım için bana kızgındı. Yüzümü buruşturdum, mobil reseptörü aldım ve kontrol paneline geri taktım. “Özür dilerim. Ama sen de başımı belaya sokacaktın” dedim.

“Spensa, *senin* başını belaya *benim* sokmam mümkün değil. Ben sadece var olan bir sorunu işaret ediyordum” dedi M-Bot.

“Özür dilerim” dedim.

“Belli ki beni yanında istemiyorsun. Çok az bir işlem gücü kullanarak mantıklı bir çıkarım yapınca bensiz daha mutlu olduğun sonucuna vardım” dedi M-Bot.

“Bütün yapay zekâlar *senin* gibi hemen küser miydi?” diye sordum.

“Bizler, insanlığın bir yansıması olarak tasarlandık; dolayısıyla onların eylemlerini ve duygularını taklit ediyoruz” dedi.

“Of! Ben de sanki sana bunu sordum” dedikten sonra duvarda yanan yeşil ışığa baktım; bu ışık, Cobb ve Rodge’un oradan ayrıldığını ve kalkışa hazır olduğumu gösteriyordu. Manevra motorlarını çalıştırdım, sonra kapı açıldı ve gemimi uzaya doğru hareket ettirdim.

Birkaç dakika sonra Kimmalyn’ın gemisi de havalandı. “Hey!” dedi telsizden. “Yine ne yapacağız acaba?” diye ekledi.

“Gezegene yaklaşmakta olan yabancı bir gemi tespit ettik. Gemi, şu anda savunma katmanlarının arasından geçiyor” dedim.

Kimmalyn arkama geçti. “Tek gemi mi? Hıh.”

“Biliyorum, biraz tuhaf bir durum” dedim ve yabancı geminin yaklaştığını hissettiğim tarafa yöneldim. Bu geminin niçin gönderildiğini ve geminin gerçekten hissettiğim tarafta olup olmadığını henüz bilmiyordum. “Hadi gidelim” dedim.

“Hadi gidelim” dedi kokpitin arkasından bir ses; sesi duyar duymaz korkudan sıçradım. Kafamı çevirince, alet kiti ile kokpitin acil su sağlayıcısı arasındaki yerde sarı ve mavi renkte bir sümüklü böceğin oturduğunu gördüm.

“Doomslug” dedim.

Minik hayvan sesimi taklit etti; genelde sesleri taklit etmeye meyilliydi. Harika. Dobsi’ye ve diğer yer mürettebatına, sümüklü böceğe sahip çıkamadıkları için şu an sinirlenmem gerekirdi ama ne de olsa onlar evcil hayvan bakıcısı değil, teknisyendi. Ayrıca Doomslug’ın girmemesi gereken yerlere girme gibi bir huyu vardı.

Doomslug'ın kaç g kuvvetine kadar dayanabileceğini bilmiyordum; neyse ki tehlikeli manevralar yapmama gerek yoktu. Şimdilik, tuhaf gemiye doğru ilerliyordum. Sözüne sadık kalan M-Bot, benimle konuşmadı fakat monitörden beni yönlendirdi; geminin önünü nasıl keseceğini gösterdi. Sonra da bana ekrandan bir mesaj yazdı:

Geminin ilerleyişini, gözetleme sinyalleriyle takip ediyorum; gemi, akıllıca bir yol izlemiyor. Birçok platform ona karşı ateş açmış durumda.

“Hımm, galiba teknisyenler haklı. Bu pilotsuz bir keşif gemisi ve platformları test etmek için gönderilmiş” dedim.

Mantıklı, dedi M-Bot ekrandan. Eğer bu geminin asıl niyeti Detritus'a gelmek olsaydı platformların arasından geçerek, onların savunma sistemlerine hedef olmadan ilerleyeceği bir güzergâh takip ederdi. Krell'ler bu tür şeyleri nasıl yapacağını iyi bilir.

Gemimin yönünü değiştirdim ve M-Bot'un işaret ettiği tarafa yöneldim; bir yandan da beni geri iten g kuvvetinin tadını çıkarıyordum. Kokpitteyken hayatımın kontrolünü her zaman daha fazla elimde tuttuğumu düşünürdüm. Derin bir nefes aldım, izlediğim o videodaki şeyin bende yarattığı huzursuzluğu defetmeye çalıştım.

“Bir buçuk dakika içinde geminin önüne çıkacağız” dedi M-Bot.

“Hani konuşmuyordun, ne oldu?” diye sordum.

“Sen bir hayli rahat görünüyordun. Dolayısıyla ben de sessiz kalmanın yanlış bir yaklaşım olduğunu düşündüm. Onun yerine, benimle konuşmayarak ne kaybettiğini sana hatırlatmam gerekiyordu; bunu da benimle etki-

leşim kurmanın ne kadar harika bir şey olduğunu göste-
rerek yapıyorum” dedi M-Bot.

“Vay be!” dedim.

“Vay be!” diye tekrarladı Doomslug.

“İkinizin de memnun olması beni memnun etti” dedi
M-Bot.

Hızımı biraz daha artırdım.

“Bir dakika” dedi M-Bot. “Az önce benimle dalga mı
geçtin?”

“Ben mi? Kesinlikle hayır” dedim.

“Güzel. Ben... Bir dakika. Elbette dalga geçtin!” dedi
M-Bot.

Savunma katmanlarının alt kısmında titrek bir ışık
belirdi. Bu bir gemiydi, arkasından da duman çıkıyordu.

“Gemi buraya kadar gelmiş ama vurulmuş” dedim.

“Benimle dalga geçtiğine inanamıyorum” dedi M-Bot.

“M-Bot, aramızda geçen konuşmayı arşivle. Düşman
gemisinin aldığı hasar ne kadar kötü?” dedim.

“Orta derecede kötü” diye yanıtladı M-Bot. “Hl tek
parça olmasına şaşırdım. Bu açıdan bakıldığında, tahmin-
lerime göre gemi Detritus’a çakılacak ve buharlaşacak.”

“Takip için izin istiyorum” dedim Filo Komutanlığı’na.
“Gemi, Detritus’a çakılmak üzere.”

“İzin verildi” dedi Cobb. “Fakat mesafenı koru” diye
ekledi.

Kimmalyn’la birlikte geminin peşine takıldık; geze-
genin atmosferine doğru ilerliyordu. Düşman gemisinin
durmaya çalıştığını görebiliyordum; içgüdüsel olarak al-
gıladığım bir hareketti bu. Bana da bir keresinde by-
le olmuştu; hasarlı gemide dne dne yere akılacaktım,

yanıt vermeyen kontrollerle panik halinde boğuşmuş-tum, gemiden çıkan dumanın kokusu berbattı ve dün-yam dönüyordu.

Gemi biraz kendini toparlar gibi oldu ve atmosfere da-ha iyi bir açıdan giriş yaptı. Bu pilotsuz savaş gemisini kim kontrol ediyorsa elbette çakılmasını istemezdi.

Bir dakika. Ben hiçbir şey duyamıyordum; yani yokyer-den bu gemiye emir gelmiyordu. Bu da demek oluyordu ki bu gemi pilotsuz savaş gemisi değildi. İçinde kanlı canlı bir pilot vardı.

Atmosfere girişteki hava sürtünmesi, kalkanımın par-lamasına sebep oldu. Atmosfer kalınlığı artınca gemim sarsılmaya başladı.

Şayet gemi, o açıda kalmaya devam ederse paramparça olacak, dedim içimden.

“Filo Komutanlığı, gemi çakılacak. Emirleriniz nedir?” diye sordu Kimmalyn.

“Gemi düşmeden önce onu kapana kıştıracağım” dedim.

“Bu tehlikeli olabilir” dedi Cobb.

“Bu geminin ışınlanma mekanizması var. Geminin pa-ramparça olmasını mı yoksa ışınlanma teknolojisini ele geçirmeyi mi istersiniz? Eğer mekanizmayı kurtarırsak Rodge’un planına ihtiyacımız kalmayacak” dedim.

“Pekâlâ, gemiyi takip et” dedi Cobb. “Ama Skyward Filosu’nu, takviyeye ihtiyacın olur diye hazırda bekletece-ğim” diye ekledi.

“Peki” dedim. “Çubuk, koru beni. Gemiye doğru ilerli-yorum.”

“Elbette” dedi Kimmalyn. “Ama eğer bu bir tuzaksa ne olacak?”

“O zaman beni kurtarıırken çok fazla gülmemeye çalış” dedim.

“Spensa! Sen beni ne zannediyorsun? Ben hiç yüzüne karşı seninle dalga geçer miyim?” dedi Kimmalyn.

Sırıttım, sonra da gaz koluna asıldım, hızımı artırdım ve geminin peşine düştüm. Geminin kontrol edilemeyen inişi M-Bot’un irtifa hesaplamalarını da etkiliyordu; M-Bot her defasında irtifayı yeniden hesaplıyordu.

Lanet olsun, tam da yaklaşıyordum. Bu hızda giderse gemi, gezegene çakılıp paramparça olacaktı. Pilot da bu gerçeği biliyor gibiydi; önce hızla irtifa artırdı sonra da hızla aşağı doğru hareket etti. İrtifa halkası belli ki işlevini kaybediyordu.

Atmosfer kalınlaştıkça ve rüzgâr arttıkça düşman gemisi döne döne kaçınılmaz sona ilerledi. Neyse ki benim atmosfer alıklarım, hava akımını yeniden yönlendirerek bana daha fazla kontrol sağlıyordu. Gemiye doğru hızla ilerlememe rağmen kokpitim hiç sarsılmadı.

M-Bot’un son teknoloji YerKon’ları, olağanüstü g kuvvetlerini biraz da olsa hafifletiyordu ama buna rağmen koltuğa yapıştım. Dişlerimi sıkıyor, dudaklarımı birbirine bastırıyordum fakat g kuvvetinin etkisiyle dudaklarım aralanıyordu. Kollarım ise sanki ağırlık bağlanmış gibi iki yanıma düşüyordu.

Arkamda Doomslug öfke dolu bir flüt sesi çıkardı. Kafamı çevirip ona baktım; olduğu yere saklanmış ve kasatı kesilmişti. G kuvvetine karşı kendini koruyabiliyordu. Dönerek irtifa kaybeden düşman gemisine dikkatimi tekrar çevirdim ve görüş alanımdan kaçırmamaya çalıştım. Düşman gemisinin hareketlerine bakınca kontrolü

iyice kaybettiği anlaşıyordu. Birden beni bir endişe sardı; aşırı bir şekilde panikledim.

Yaşadığım bu duyguların *derecesinde* bir şey fark ettim; bu hisler, sanki kasten bana yaşatılıyordu. Artık düşman gemisinin kokpitinde kim varsa... İşte o, daha önce benimle konuşan, beni duyduğunu söyleyen kişiydi.

Bu kişi uzaylı bir pilot değil, başka bir cytonic'ti.

Geliyorum, dedim içimden; beni duyduklarını ümit ediyordum. *Bekleyin!*

"Spin" dedi Cobb telsizden. "Spin, o gemiyi yakalamaman gerekiyor. Analistlerimize göre bu gemide bir pilot olabilir" diye ekledi.

"Yakalamaya çalışıyorum" dedim dişlerimi sıkarak.

M-Bot'un kanopime yansıttığı verilere göre çarpmaya on beş saniye kalmıştı. Atmosfere hızlı bir giriş yapmıştık ve gezegenin tozlu yüzeyine doğru süratle ilerliyorduk. Gemimin burnu ateş gibi parlıyordu ve dumanlar çıkıyordu; hasar aldığından değil, atmosfere süratli giriş yaptığından böyleydi.

Şimdi, dedim içimden, düşman gemisine daha da yaklaştım. Işın mızrağımı fırlattım ve geminin çift motorunun tam ortasını hedef aldım.

"Kokpiti döndür!" diye bağırdım, gezegenin yerçekimine karşı koymak için irtifa halkamı devreye soktum ve çılgınca yüzeye ilerlerken kendimi her şeye hazırladım.

Gözüm karardı ve kan, bacaklarımda toplandı; g-kuvveti şimdi aşağı doğru etki ediyordu. M-Bot, pilot koltuğunu döndürdü; insan vücudu, geriden etki eden g-kuvvetini, alttan gelen g-kuvvetine oranla daha iyi dengeleyebiliyordu.

Hızımı azaltırken kokpit sarsıldı. Kahretsin!.. Düşman gemisindeki pilotun, yoğun g-kuvvetinden dolayı sersemlememiş olmasını umut ettim. Çünkü ben epey kötü olmuştum. Gözüm birkaç saniye karardı ve basınç azaltıcı tulumum, belimi ve bacaklarımı sıkarak kanın tekrar beynime gitmesini sağladı.

Gözlerimdeki karartı geçince tir tir titredim, yüzüm terliydi ve soğuktu, kulaklarım çınılıyordu. Gemim neyse ki yavaşladı; 1 Mag hıza düştü. Pilot koltuğum tekrar eski yönüne döndü.

Kafamı çevirip Doomslug'a baktım; olduğu yere iyice yaslanmış, öfkeli bir şekilde flüt sesi çıkarıyordu. Acaba kemikleri olmadığı için g-kuvvetine maruz kalmak ona zor mu yoksa kolay mı gelmişti? Her halükârda ikimiz de tehlikeyi atlatmıştık.

Kokpitten dışarı baktım; zemini görebiliyordum, hızla ilerliyorduk. Belki zeminden dört yüz bilemedin beş yüz fit yükseklikteydik. Düşman gemisini kırmızı-turuncu renkte parlayan ışın mızrağımla bir çekici gibi çekmeye devam ediyordum.

"Az kalsın çakılacaktı, Spin" dedi Kimmaly'n kulaklığıma. "Zor kurtardın. Bu gemi tuzak filan değildi galiba, değil mi?"

Başımla onu onayladım, derin nefes alıp verdiğim için konuşacak halde değildim. Ama ellerimi kontrol edebiliyordum; M-Bot'u durdurdum, irtifa halkamın yardımıyla havada bekledim. Düşman gemisini dikkatlice yere indirdim, sonra da ışın mızrağımla olduğu yerden çıkarıp iniş yaptım.

Bekledim, kanopim açıldı. Esen hafif rüzgâr terli yüzüme vurdu. O sırada Kimmalyn yanıma iniş yaptı. Cobb, esir Krell'in icabına bakmak için kara birliklerini göndereceğini söyledi. Bana, düşman gemisinden uzak durmamı emretmedi. Ben de kokpitten çıkıp M-Bot'un kanadının üstünden yere, Detritus'un mavi ve gri renkteki tozlu zeminine atladım. Buradan bakınca, savunma platformları ile en alt katmanın uzay çöplüğü halkası belli belirsiz görünüyordu.

Yakaladığımız düşman gemisi, M-Bot'la aşağı yukarı aynı boyutlardaydı; yani standart düşman gemilerinden daha büyüktü. Bu da geminin uzun menzilli bir savaş gemisi olduğu anlamına geliyordu; kısa menzilli savaş gemisine oranla bu geminin daha çok depolama alanı ve boş yeri vardı. Dairesel gövdenin tam ortasında büyük bir kokpit bulunuyordu. Yay biçiminde geniş kanatları ve kanatlarının altında ise yıkıcılar vardı. Geminin gövdesinin altında ışın mızrağı bulunuyordu, ışın mızrağı, M-Bot'un kiyle hemen hemen aynı yerdeydi.

Belli ki bu gemi bir savaş gemisiydi. Sol kanadına büyük bir darbe almıştı.

Gemi gövdesinin bir tarafında bilinmeyen harflerle bir şeyler yazıyordu.

Geminin kokpitine bakınca içimi bir korku kapladı. *Uzaylı ölmüş olmalı*, dedim içimden.

Kimmalyn'ı bekleyemedim ve hemen geminin sağ kanadına çıktım; kanat, inişten dolayı hâlâ sıcaktı ama dokunulmayacak kadar da sıcak değildi. Gemi, ağırlığımdan dolayı biraz yana doğru eğildi; sıkıca tutundum

ve kanopiye tırmandım.

İşte tam da o esnada geminin içindeki uzaylıyı gördüm. Krell gemilerinin kokpitlerinin içinde önceden gördüğüm yengece benzer bir yaratık görmeyi bekliyordum.

Fakat gördüğüm şey karşısında şaşırdım; tamamen farklı bir şeyle karşılaştığım için nefesim kesildi. Gördüğüm şey bir kadındı.

8

Hem insana hem de şaşırtıcı biçimde uzaylıya benziyordu. Menekşe renginde soluk bir teni, bembeyaz saçları; yanaklarında, gözlerinin hemen altında kemiğe benzer çıkıntıları vardı. Uzaylıya benzemesine rağmen üstüne tam oturan uçuş tulumundan kadınsı hatları olduğu görülüyordu. Bizden biri gibiydi.

Şaşkındım; insana bu kadar benzeyen uzaylılar olduğunu hiç düşünmemiştim. Uzaylıların çoğunun Krell'lere benzediğini hayal ederdim; Krell'lerin ise insanlardan çok kayalarla ortak noktası vardı.

Onun periye benzer yüzüne bakakaldım, büyülenmiştim. Bir süre sonra kırılmış kontrol paneli ve kadının karnının sol tarafındaki siyahlık dikkatimi çekti; insan kanından daha koyu bir şey akıyordu. Kontrol paneli havaya uçmuş, bir parçası da kadına saplanmıştı.

Manuel kanopi kilidini aradım ama olması gerektiği yerde bulamadım; bu anlaşılır bir şeydi, ne de olsa bu gemi uzaylı mühendisliğinin eseri idi. Buna rağmen, geminin dışında bir kanopi kilidi olmaması akıl alır değildi. Kanopinin çevresini yokladım; kanopiyi açacak bir kol

aradım. O sırada Kimmalyn yanıma geldi. Uzaylı kadını görünce şaşıtı kaldı.

“Azizler ve yıldızlar” dedi fısıldayarak, kanopiye dokundu. “Güzel bir kadın. Eski hikâyelerden birinde anlatılan ifrite beziyor...” dedi.

“Kadın yaralı” dedim. “Bana yardım et de...”

Sözümü yarıda kestim çünkü kanopinin hemen arkasında aradığım şeyi buldum; küçük bir panel, panelin içinde de bir kol vardı. Kolu çektim ve kanopi tıs sesiyle birlikte açıldı.

“Spensa, bu çok aptalca. Bu kadının ne tür bir gaz soluduğunu bilmiyoruz. Ayrıca kendimizi uzaylı bakterilere maruz bırakabiliriz ya da bilmiyorum... Şu kanopiyi açmamak için yüzlerce neden var” dedi Kimmalyn.

Aslında haklıydı. Kanopi açılınca içeriden çok farklı bir koku geldi. Çiçeksi ve kekremsi bir kokuydu; ben de bu iki koku birbirine hiç uymuyordu ama kokular bana dokunmadı. Kanopinin içine doğru sürünerek ilerledim, nabzını ölçmek için uzaylı kadının boynuna dokundum.

Nabzı hafifçe ve düzensiz bir şekilde atıyordu; kim bilir, belki de nabzı onun için normaldi.

Birden kadının gözleri açıldı; onu öyle görünce olduğum yerde dondum kaldım. Menekşe rengi gözlerine bakakaldım. Gözlerinin *insan* gözlerine benzediğini görünce şaşırdım.

Sakin bir ses tonuyla konuştu; sessiz harflerle dolu yabancı kelimeler söyledi, ne dediğini anlayamadım. Sesi zarifti ve rüzgârda hışırdayan sayfalar gibi kesik kesik geliyordu. Ne tuhaftır ki ses tonuna aşına gibiydim.

“Anlamıyorum” dedim o konuşurken. “Ben...”

Kahretsin! Dudaklarındaki koyu renkli sıvı kan olmalıydı. Bacağımdaki cepten bir sargı bezi çıkarmaya çalıştım. “Dayan!” dedim, gerçi Kimmalyn benden önce davrandı ve cebinden çıkardığı sargı bezini elime tutuşturdu.

Kokpitin içine biraz daha girdim; hasar görmüş kontrol paneline eğildim ve sargı bezini, kadının yaralı tarafına bastırdım. “Yardım geliyor” dedim. “Onlar gönderecekler...”

“İnsan” dedi kadın.

Donup kaldım. Bu kelime İngilizceydi. Tepkim onun dikkatini çekti, sonra yakasındaki küçük iğneye hafifçe dokundu. Tekrar kendi dilinde konuşunca, yakasındaki cihaz tercüme etti.

“Gerçek bir insan” dedi, sonra gülümsedi, ağzının kenarından kan aktı. “Demek doğruymuş. Hâlâ varsınız” diye ekledi.

“Sık dişini” dedim, akan kanı durdurmaya çalışıyordum.

Kadın kolunu kaldırdı, eli titriyordu, yüzüme dokundu. Parmakları kan içindeydi, yüzüm de kan oldu. Kimmalyn fısıldayarak dua etti, ben ise olduğum yerde durmuş, uzaylı kadının gözlerinin içine bakıyordum.

“Biz bir zamanlar müttefiktik” dedi kadın. “Sizin canavar olduğunuzu söylüyorlar. Ama bence, hiç kimse onlardan daha canavar olamaz. Ve eğer birileri savaşırsa... Bunlar, onların esir ettikleri kişiler olacak... Bu korku, bir zamanlar onları neredeyse mağlup edecekti...”

“Anlamadım” dedim.

“İçimi döktüm. Sizi uzun zamandır arıyordum. Ve işte şimdi nihayet sizi duyabiliyorum, sizinle konuşa-

biliyorum. Onların yalanlarına inanmayın. Onların göstermelik huzuruna güvenmeyin" dedi.

"Kimin?" diye sordum. Söyledikleri şeyler çok belirsizdi. "Neredeler?" dedim.

"Orada" diye fısıldadı, hâlâ yüzüme dokunuyordu. "Starsight" dedi. Bu sözcüğü duyunca sanki kafama darbe almış gibi oldum. Çok şaşırdım.

Kadın elini indirdi ve gözlerini kapattı. Ölmüş olabileceğini düşünerek korktum. Fakat aklım son söylediği kelimede ve bende yarattığı şaşkınlıkta kaldı.

"Azizler ve yıldızlar aşkına Spensa" dedi Kimmaly'n. Kadının nabzını tekrar kontrol etti. "Ölmemiş, sadece baygın. Kahretsin, umarım birlikler bir sağlık ekibi de getirir."

Hissiz bir halde elimi uzattım ve uzaylının yakasından, kelimeleri tercüme eden iğneyi aldım. Bu cihaz, biçim verilmiş bir yıldız, daha doğrusu bir güneş şeklindeydi. Son söylediği yer nasıl bir yerdi acaba? Kelime beynime kazınmıştı, sanki oraya yani Starsight'a git diye yalvarmıştı bana.

Bu kadın da tıpkı benim gibiydi. Sadece bir cytonic değildi aynı zamanda kafası karışık ve aklındaki sorulara cevaplar arayan biriydi. Cevapları orada, yani aklıma soktuğu yerde bulmayı ümit ediyordu.

Ben... Ben oraya gidebilirim, dedim içimden. Eğer istersem, kadının aklıma yerleştirdiği koordinatları kullanarak doğrudan oraya ışınlanabileceğimi biliyordum.

Üç MSK gemisi, M-Bot'un hemen yanına kocaman mavi irtifa halkalarıyla ustalıkla iniş yaparken ben de doğruldum. MSK gemilerine, yedi savaş gemisi yani

Skyward Filosu'nun geri kalanı eşlik ediyordu; bana takviyeye gelmişlerdi.

Uzay gemisinden aşağı indim, M-Bot'un yanına gittim. Çeviri yapan iğneyi cebime koydum ve M-Bot'un kanadına tırmandım. *Lütfen yaşa*, dedim içimden yaralı uzaylı için. *Senin kim olduğunu bilmem gerekiyor*, diye düşündüm.

"Hımmm" dedi M-Bot. "Çok enteresan. Gerçekten çok enteresan. O, Üstyapı'ya bağlı olmayan ücra, küçük bir gezegenden geliyor. Görünüşe bakılırsa Üstyapı, onun yaşadığı gezegene kısa süre önce, kendi uzay kuvvetleri için pilot alımı yapacağı mesajını göndermiş. Bu pilot da o mesaja karşılık olarak Üstyapı ordusundaki seçmelere katılmak için gönderilmiş."

Gözlerimi kırptırdım, sonra da hemen M-Bot'un açık duran kokpitinin içine girdim. "Ne? Sen bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Hımmm. Gemideki bilgisayara sızdım. Ne yazık ki çok da gelişmiş bir makine değil. Aslında bir yapay zekâyla karşılaşmayı umut ediyordum böylece onunla organik maddeler hakkında bir şeyler konuşabilirdik. Ne kadar eğlenceli olurdu, değil mi?" dedi M-Bot.

"Eğlenceli mi olurdu?" diye sordum. Doomslug, pilot koltuğumun kolçağına tırmanırken benim sözlerimi tekrarladı.

Koltuğuma yerleştim. "Gerçekten bunu yaptın mı?" diye sordum.

"Organik maddeler hakkında konuşmak mı? Evet, çok kolay bir şey bu. Sen günlük kaç tane ölü hücre döktüğünü biliyor musun? Döktüğün minik parçaların hepsi kokpitimi kirletiyor" dedi M-Bot.

“M-Bot, odaklan. Sen onun bilgisayarına mı sızdın?” diye sordum.

“Ha! Evet. Dediğim gibi, gemisi gelişmiş bir teknoloji ürünü değil. Onun gezegeni, halkı, kültürü ve tarihi hakkında tüm verileri topladım. Ne bilmek istiyorsun mesela? Son savaşta onların gezegeni insanların ordusuyla işbirliği yapmış; gerçi şu anda onların politikacılarının çoğu oradaki insan varlığını işgalci olarak tanımlıyor ve kültürlerinin birkaçı da önemli ölçüde insanların kültüründen etkilenmiş. Mesela onun dili, seninkinden çok da farklı değil” dedi M-Bot.

Uzay gemisine bakarak “Peki onun adı ne?” diye sordum yumuşak bir tonda. Geminin kokpitinin etrafına toplanmış sağlık teknisyenlerini görmek, onun yaşayacağına dair bir umut verdi bana.

“UrDail’li Alanik” dedi M-Bot, onun adını da “A-la-niik” diye telaffuz etti. “Uçuş günlükleri, onun Üstyapı’nın en büyük derin uzay ticaret istasyonunu ziyaret etmek üzere yola çıktığını söylüyor. Gerçi oraya hiç gitmemiş. Bizim nerede olduğumuzu keşfetmişe benziyor, dolayısıyla oraya gitmek yerine buraya gelmiş. Ah, Spensa! O da senin gibi bir *cytonic*. Yaşadığı gezegende güçlerini kullanabilen kişilerden sadece biri” dedi M-Bot.

Arkama yaslandım, donuklaştım.

M-Bot, anlattıklarının beni ne kadar rahatsız ettiğinin farkında değildi; konuşmaya devam ediyordu. “Evet, uçuş günlükleri şifreliydi ama şifresini kırdım. Üstyapı’da kendi güçlerine yanıtlar bulmayı ümit ediyormuş; onun halkı bu tür güçleri olanlara iyi gözle bakmıyormuş” diye devam etti M-Bot.

Onun nereye gitmeyi planladığını hissedebiliyorum, diye düşündüm. Koordinatlar aklıma işlenmişti ama bozulmakta olan bir makine gibi ağır ağır işlevini yitirdi; cızırdadı ve gücünü kaybetti. Oraya gidebilirdim fakat çabuk hareket etmek zorundaydım.

Kararsız bir şekilde bir süre oturdum. Sonra kokpitte ayağa kalktım ve gemisinden inip sağlık ekibine bakmaya giden Jorgen'a seslendim.

"Jorgen! *Hemen* buraya gelmen ve yapacağım *çok aptalca* bir şey hakkında benimle konuşman gerek" diye bağırdım.

Kafasını çevirip bana baktı, sonra da panik halinde koştu ve M-Bot'un kanadına atladı. Bu kadar çabuk geldiği için ona minnettar mı olmalıydım yoksa aptalca bir şey yapacağımı ciddi bir tehdit olarak algıladığı için utanmalı mıydım bilemedim.

"Ne oldu Spin?" diye sordu kokpitin kenarına basarak.

"O uzaylı, koordinatları *beynime kodladı*" dedim aceleyle. "Uzaylı kadın, Üstyapı'nın uzay kuvvetlerinin seçmelerine katılacakmış, pilot alıyorlarmış. Üstyapı acaba cytonic'ler hakkında bir şey biliyor mu diye görmek istemiş. Bence bu Rodge'un planını gerçekleştirmek için mükemmel bir fırsat. Eğer uzaylı kadının yerine geçersen, bir Krell'i taklit etmemize gerek kalmayacak; dolayısıyla tuhaf bir durum ortaya çıkmayacak. M-Bot uzaylının tüm günlüklerini ve gezegenlere ait veri tabanını indirdi; böylece onun yerine geçebileceğim. Bana yardım etmen gerekiyor, hemen harekete geçebilirim çünkü aklımdaki koordinatlar uçup gidecek" dedim.

Bunca lafı ederken o sadece bana baktı.

"Ne kadar süremiz var?" diye sordu.

“Bilemiyorum ama çok zamanımız yok. Beş dakika? O da belki... İçimden bir ses *hemen şimdi git diyor*. İşte bu yüzden seninle konuşmak istedim!” dedim.

“Pekâlâ, bir düşünelim” dedi.

“Düşünecek vaktimiz yok!” dedim.

“Beş dakikamız var demiştin. Beş dakika düşünmek, hiç düşünmemekten iyidir” dedi. Sonra da kendini beğenmiş bir protokol üyesi gibi kaskını dikkatlice kanadın üzerine koydu. “Rodge’un senin için yaptığı plan bir Krell pilotu kılığına girmek ve onların Detritus’a yakın istasyonlarına çaktırmadan giriş yapmaktı” dedi.

“Evet ama Cobb bizim bir Krell’i asla taklit edemeyeceğimizi düşünüyor” dedim.

“O halde bu uzaylının kılığına girme fikri nereden çıktı?” diye sordu.

“Uzaylı, ücra bir gezegenden geliyor; bu gezegen de Üstyapı’nın resmi olarak bir parçası değil. Üstyapıda hiç kimse bu uzaylı kadının türünden biriyle karşılaşmadı, dolayısıyla Spensa’nın yapacağı herhangi bir şey tuhaf kaçmayacak” diye söze girdi M-Bot.

“Yine de onlara insan gibi görünebilir” dedi Jorgen.

“İyi ya. Çünkü Alanik, onun adı bu, kısa süre önce insanlarla müttefik olmuş bir gezegenden geliyor” dedim.

“Aynen öyle. İnsanlarla aralarında büyük ölçüde bir kültürel alışveriş olmuş” dedi M-Bot.

“Ama Üstyapı dillerini konuşamıyorsun” dedi Jorgen.

Önce tereddüt ettim, sonra da uzaylının yakasından aldığım çevirmen iğneyi cebimden çıkardım. Sağlık eki-bi, uzaylı kadını solunum cihazına bağlamıştı; onu dikkatlice gemisinden çıkardılar. Yeni tanışmış olmama rağ-

men uzaylı kadın için endişeleniyordum.

Onun dokunuşu ve yalvarışı hâlâ aklımdaydı. Yönünü yıldızlara çevirmiş bir ok vardı beynimde sanki.

Jorgen'a iğneyi gösterdim. "Bu iğne bana tercüme yapacak" dedim.

"Anlaşıldı" dedi M-Bot. "Onu İngilizce diline ayarlayacağım, böylece ne konuştuklarını anlayacaksın" diye ekledi.

"Tamam, bu iyi bir başlangıç. Peki, uzaylı kadının gemisini, hologramlarıyla taklit edebilir misin?" diye sordu Jorgen.

"Önce gemiyi taramam gerekiyor" dedi M-Bot.

"Galiba bunun için zamanımız yok" dedi Jorgen.

"Bitti" dedi M-Bot. Sonra da uzaylı kadının düşmüş gemisinin kılığına girdi. Krell gemisinden daha inandırıcı olmuştu; ne de olsa M-Bot ile Alanik'in gemileri biçim ve boyut açısından birbirine epey yakındı.

Jorgen kafasını öne doğru salladı.

"Gitmem gerektiğini düşünüyorsun. Sahiden bu görevi başaracağıma inanıyor musun?" diye sordum.

"Bir karara varmadan önce tüm seçenekleri iyice düşünmemiz gerekiyor. Ne kadar zamanımız kaldı?" dedi Jorgen.

"Fazla vaktimiz yok. Bir ya da iki dakikamız var. Benim beynimde saat yok Jorgen. Aklımdaki koordinatlar yavaş yavaş kayboluyor. Çabuk olmam gerek" dedim.

"M-Bot, Spensa'nın o uzaylı kadın gibi gözükmelerini sağlayabilir misin?" diye sordu Jorgen.

"Eğer bilekliğini takarsa olur" dedi M-Bot.

Kontrol panelinin gözünden bilekliği aldım.

"Gerisi kolay. Sağlık ekiplerimiz ne de olsa Alanik'e az önce sağlık taraması yapmışlardı. Ve... İşte" dedi M-Bot.

M-Bot, yüzümü ve tenimi Alanik'in hologramıyla kaparken ellerim açık mor renge büründü. Hatta M-Bot, onunkiyle uyumlu olsun diye uçuş tulumumu bile değiştirdi. Kusursuz bir benzerlik ortaya çıktı.

Önce ellerime sonra da Jorgen'a baktım.

"Vay be" diye fısıldadı Jorgen. "Bu çok acayip. Pekâlâ, plan nedir?" diye sordu.

"Plan için zaman yok" dedim.

"Ufak bir plan için vaktimiz var. İşe alım istasyonuna gideceksin, sonra da kendini Alanik olarak tanıtacaksın. Düşman ordusunun seçmelerine katılacaksın. Bir dakika, niçin yeni pilot alımları yapıyorlar ki? Muhtemelen bizimle savaşmak için birliklerinin sayısını artırıyorlar, değil mi?" dedi Jorgen.

"Evet" dedim. İyi bir mantık yürütmüştü.

"Eğer bu görevi başarırsan, onların faaliyetleri hakkında kıymetli istihbarat toplayabilirsin. Oradan bir ışınlanma mekanizması çalacaksın veya mühendislerimiz için bu mekanizmanın fotoğraflarını çekeceksin. Sonra da buraya ışınlanacaksın. Tek başına geri gelebileceğini düşünüyor musun?" dedi Jorgen.

Suratımı ekşittim. "Bilmiyorum ki. Güçlerim... Güçlerim çok istikrarlı değil. Fakat günlük kayıtlarına göre Alanik, kendi kabiliyetlerini öğrenmek umuduyla Üstyapı'ya gidiyormuş" dedim.

"Her neyse, geri dönüş planı yapman gerekiyor ve bir şekilde ışınlanma mekanizması çalmak zorundasın. Ve çaldığın mekanizmayı kullanarak M-Bot'la birlikte buraya geri dön" dedi Jorgen.

"Tamamdır" dedim. Jorgen böyle konuşunca plan ba-

na imkânsız gibi geldi. Kafamı kaldırıp yıldızlara baktım ve içimde yanan ateşi hissettim. “Bu çılgınca bir plan” dedim. “Ama Jorgen yine de gitmem gerekiyor. Denemem gerekiyor” diye devam ettim.

Kokpitimin yanında, kanadın üzerinde duran Jorgen’in gözlerine baktım. Jorgen kafasını öne doğru salladı. “Katılıyorum” dedi.

“*Emin misin?*” diye sordum.

“Spin, gözü kara hatta cesursun. Seninle aşağı yukarı bir yıldır uçuyorum. Sezgilerine güveniyorum” dedi.

“Sezgilerim başımı belaya sokuyor” dedim.

Uzandı ve elini yanağıma koydu. “Sen kendinden çok *bizi* tehlikeye attın Spensa. Bu görevi yerine getirmek ne kadar doğru bilemiyorum. Ama şunu biliyorum ki insanlarımız ciddi bir tehlike altında. Biz iyimser bir şekilde konuşuyoruz fakat gerçeği komuta kademesi biliyor. Şayet kendimizi ışınlamanın bir yolunu bulamazsak burada ölüp gideceğiz” dedi.

Elimi onun elinin üstüne koydum. Zihnimdeki koordinat bilgisi giderek zayıflıyordu; uçup gitmesine saniyeler kalmıştı.

“Yapabilecek misin? İçgüdülerin yapabileceğini söylüyor mu sana?” diye sordu Jorgen.

“Evet” dedim fısıldayarak. Sonra daha kararlı bir şekilde, bir savaşçının gücüyle tekrar ettim. “Evet. Yapabilirim Jorgen. Bir ışınlanma mekanizması çalıp buraya getireceğim. Söz veriyorum” dedim.

“O halde git. Sana güveniyorum” dedi Jorgen.

İşte ihtiyacım olan buydu; onun iznine veya onayına değil, güvenine ihtiyacım vardı.

Ani bir dürtüyle yerimden kalktım, Jorgen'i uçuş tuhtundan tutup kendime doğru çektim ve onu öptüm. Bunun için muhtemelen hazır değildik, zamanı da değildi ama öptüm. Çünkü... Şey... İçgüdülerime güvenmem gerektiğini söylemişti.

Harika bir duyguydu. Jorgen öpücüğüme karşılık verirken ondan bana gelen bir güç, bir elektrik hissettim. Bağrımda yanan ateşten dolayı benden de ona aynı şekilde bir elektrik geçiyordu. Cesaret edebildiğim kadar öptüm onu, sonra da kendimi geri çektim.

"Seninle gelmeliyim" dedi Jorgen.

"Maalesef olmaz çünkü sadece bir mobil reseptörümüz var. Gemide insan olduğu hemen belli olur" dedi M-Bot.

Jorgen oflayıp pufladı. "Birinin az önce yaptığımız planı Cobb'a söylemesi lazım" dedi.

"Cobb planımızı duyunca çıldıracak" dedim.

"Anlayışla karşılayacaktır. Sınırlı bir zaman ve bilgiyle en iyi kararı verdik. Azizler yardımcımız olsun. Bence denememiz lazım. Haydi, şimdi git!" dedi Jorgen.

Bir süre gözlerinin içine baktım, sonra bakışlarımı kaçırdım ve yeniden yerime oturdum.

Jorgen, dudaklarına dokundu, sonra kaskını aldı ve M-Bot'un kanadından aşağı atladı. Herkes uzaylının gemisine odaklanmıştı; Jorgen da onların yanına gitti.

"Az önce ikinizin arasında ne oldu, anlayamadım" dedi M-Bot. "Jorgen'a karşı bir şeyler hissetmediğini daha önce ısrarla dile getirmiştin" diye ekledi.

"Yalan söyledim" dedim. Sonra da uzaylı kadının beyinime yerleştirdiği koordinatları yokladım; neredeyse yok olmuşlardı ama hâlâ ucu gökyüzüne dönük bir ok hissi

vardı içimde. Koordinatlar aklımdan tamamen kaybolmadan onlara bir şekilde iyice asıldım.

“Cytonic ışınlama devrede” dedi M-Bot.

Sonra birden ortadan kaybolduk.

İKİNCİ BÖLÜM

9

Bir süre yokyerde bulundum; orada zamanın önemi yoktu. Geminin içinde değildim sanki; tek başına havada süzülüyordum. Sonsuz karanlık etrafımı sarıyordu. Yer yer yıldızlara çok benzeyen ışıklar vardı fakat bu ışıklar art niyetliydi ve bana bakıyorlardı. Birden kendimi aç kurtların bulunduğu bir kafesin tam ortasına iple sarkıtılmış bir sıçan gibi hissettim.

Gözler bana bakıyordu ve hepsi de öfke doluydu. Onların alanına izinsiz girmiştım. Ben önemsiz bir solucandım ama varlığım onlara acı veriyordu. Benim dünyam ve onların dünyası tamamen farklıydı. Işıkları giderek artıyordu. Ruhumu parçalara ayıracak gibiydiler.

Sonra kendimi yeniden M-Bot'un kokpitinde buldum.

"İşe yaradı!" dedi M-Bot.

"Ah!" diye bağırdım, pilot koltuğunun kolçaklarını sıkıca tuttum. "Onları gördün mü?" diye sordum.

"Neyi gördüm mü?" dedi M-Bot. "Kronometreme göre hiç zaman geçmedi. Işınlanma mekanizmasını devreye soktun veya bence sen ışınlanma mekanizmasının ta kendisisin" diye ekledi.

Elimi bağıma koydum ve uçuş tulumumun kalın kumaşına doğru bastırdım. Tenimin renginin farklı olduğunu görmek bana çok tuhaf geldi. Kalbim küt küt atıyordu, zihnim ise bulanıktı. Orası... Orası yokiydi. Orada olmak, derin bir mağaranın gölünde ışıklar olmadan yüzmeye benziyordu; bilinçli varlıklar beni izliyor ve bana erişmeye çalışıyorlardı...

Gördüklerim onlardı, diye düşündüm. Detritus halkını yok eden onlardı, yani kayıta gördüklerimiz. Delver'lar gerçektir. Onlar ve gözler aynı şeylerdi.

Derin derin nefes alıp verdim; kendimi güçlkle yatıştırdım. En azından ışınlama işe yaramıştı. Alanik'in aklıma yerleştirdiği koordinatların yardımıyla güçlerimi tekrar kullanmıştım.

İşte şimdi kahraman olma zamanıydı. Başarabilirdim. "Spensa!" dedi M-Bot. "Bizimle iletişime geçiyorlar." "Kim?" diye sordum.

"Kim?" diye tekrarladı Doomslug.

"Bizi bir Üstyapı uzay istasyonunun yakınına getir. Beşinci koordinata bak. Burada telsiz konuşmaları çok fazla değil ama anlaşılır vaziyette" dedi M-Bot.

Elimi, Doomslug'un üzerine koydum, Doomslug sıkıntılı bir şekilde flüt sesi çıkardı; galiba benim huzursuzluğumu hissetmişti. M-Bot'un belirttiği koordinata baktım ve yıldızları taradığım ilk anda gözden kaçırdığım şeyi gördüm. Bir tür uzak istasyondur; merkezi bir düzlemin etrafını saran ışıklardan oluşuyordu.

"İşte Starsight. Uzaylının, yani Alanik'in dediği yer burası" dedim. Kaskımı ve kemerimi taktım. "Demek bizimle iletişime geçiyorlar. Peki ne söylüyorlar?" diye sordum.

“İstasyondaki kişi kimlik soruyor. Üstyapı'nın standart lisansı olan Dione dilinde konuşuyorlar” dedi M-Bot.

“Alanik olduğuma dair bir sinyal gönderebilir misin?” diye sordum.

“Gönderiyorum” dedi M-Bot.

“Harika. Ben düşünürken sen onları biraz oyala” dedim.

M-Bot hâlâ Alanik'in gemisinin kılığındaydı ve ellerimin menekşe rengine bakılırsa hologramım hâlâ iyi işliyordu. Eğer bu görev başarısız olursa bu durum teknolojinin sınırlı olmasından değil, casusluğun sınırlı olmasından kaynaklanacaktı.

“İlk başta geri çekilmeyi kontrol etmemiz ve işler kötü giderse Detritus'a nasıl döneceğimizi düşünmemiz gerekiyor. Bana bir-iki dakika daha ver” dedim M-Bot'a.

Derin nefes alıp verdim, kendimi sakinleştirdim, büyükanmemin bana öğrettiği egzersizleri yaptım. O da bu egzersizleri annesinden öğrenmiş; annesi, Detritus'a düşmeden önce eski uzay filosunu ısınlayan kişiymiş.

Ben de görevi yerine getirmek için buraya ısınlanmıştım ama bilmek istediğim bir şey vardı: İhtiyaç duyarsam gezegene geri ısınlanabilir miydim acaba? Alanik'in zihnime dokunuşuyla büyüyen güçlerim tekrar harekete geçse her şey ne kadar da kolay olacaktı.

Kendimi uzayda, yıldızların arasında süzülürken hayal ettim. Evet, daha yeni ısınlanmıştım. Yokyer yakındaydı. Az önce oradaydım ve oraya geri dönebilirdim.

Ve o şeyler beni tekrar görebilirdi.

Artık düşünme, dedim kendi kendime. Egzersize odaklandım. Uçuyordum, yıldızları geride bırakıyordum...

Peki nereye gidiyorsun, dedim içimden. İşte sorun da

buydu. Nereye gittiğimi bilmem gerekiyordu. Alanik'in bana verdiği koordinatları ters çeviremezdim çünkü o koordinatlar Detritus'taki başlangıç noktasını değil, sadece bu uzay istasyonuna varışı kapsıyordu.

"M-Bot" dedim trans halinden çıkarak. "Konumumu zu hesaplayabilir misin?" diye sordum.

"Gökbilimsel verileri kullanarak hemen hesaplıyorum. Fakat seni uyarmam gerekiyor, Spensa; onları oyalamıyorum. Kimlik incelemesi yapmak için gemiler gönderiyorlar" dedi M-Bot.

"Peki şimdiye kadar ne yapıyordun?" diye sordum.

"Onlara ikili kod gönderiyordum" dedi M-Bot.

"Nasıl yani? Böyle mi oyalıyordun onları?" dedim.

"Bilmiyorum! Canlılar aptalca şeyleri sever, bu yaptığım da epey aptalca diye düşündüm. Ama şimdi bakıyorum da belki yaptığım şey yeterince aptalca değildi. Her neyse, bir dakika içinde yanımıza gelecekler" dedi M-Bot.

Derin bir nefes aldım. Ben bir savaşçıydım. Büyükanem beni çocukluktan itibaren kahraman olayım diye yetiştirmişti. *Başarabilirsin*, dedim kendime. *Bu da farklı türde bir savaş; tıpkı başkasının kılığına girerek savaşmaya giden Hua Mulan ve Epipole of Carystus gibi.*

Onların hikâyelerini büyükanmemden defalarca dinlemiştim. Sorun şu ki her iki kadının da girdikleri kılık sonunda anlaşılmıştı ve ikisi için de bu durum hiç hayırlı olmamıştı.

Sonumun onlara benzememesi gerekiyordu. Uzak istasyondan yanımıza iki gemi yaklaştığı sırada M-Bot'u başka yöne çevirdim. Yaklaşmakta olan gemiler kutu gibi ve beyaz renkteydi; Detritus'un yakınındaki uzay istasyonunda gördüğüm Krell gemilerine benziyorlardı.

İki gemi de benimle birlikte düz uçuşa geçti ve aynı yöne döndü; böylece birbirimizi görebilecektik. Gemideki pilotlar, kırmızı tenli bir çift uzaylıydı. Kaskları ve saçları yoktu; pörtlek gözleri ve belirgin elmacıkkemikleri vardı. İnsana benziyorlardı; her ikisinin de iki kolu ve bir kafası vardı fakat cinsiyetlerini seçemiyordum.

M-Bot bu iki gemiyle bağlantıya geçti ve kokpitimde birden uzaylıların sesi yankılandı. Alanik'in çeviri cihazını aldım ve düğmesine basıp çalıştırdım; cihaz, konuşmaları Alanik'in diline çevirdi. Hiçbir şey anlamadım.

"M-Bot, cihazı ayarlayacağını söylemiştin hani" dedim.

"Pardon. Şimdi cihazın lisan arayüzüne sızıyorum... İşte! İngilizceyi aktif hale getirdim" dedi M-Bot.

"Tanımlanamayan gemi. Yardıma ihtiyacınız var mı? Lütfen kendinizi tanımlayın" dedi bir uzaylı.

İşte başlıyorduk. Başka seçeneğim yoktu. "Ben, UrDa-il'li Alanik. Bir pilotum ve şeyden gelen bir elçiyim..." dedim.

"ReDawn" diye fısıldadı M-Bot.

"ReDawn gezegeninden gelen bir elçiyim. Sizin pilotunuz olmak için geldim, şey, yani sizin uzay kuvvetlerinizde pilot olmaya geldim. Hani pilot alımı yapıyormuşsunuz ya?" dedim ve yüzümü buruşturdum. Pek ikna edici bir konuşma olmamıştı. "Az önceki iletişim sorunu için kusura bakmayın. Bilgisayarım bazen sıkıntı yaratabiliyor" dedim.

"Ha ha!" dedi M-Bot, "Burada bir alay vardı; hiç komik olmamasından anladım."

İki uzaylı gemisinden bir süre çıt çıkmadı, muhtemelen kendi aralarında konuşuyorlardı. Ben ise orada öylece

bekliyordum, endişeliydim. Kutuya benzer beyaz gemilerini inceledim ve gemilerinde hiç silah olmadığını gördüm.

“Elçi Alanik” dedi uzaylılardan biri, “Platform Otoritesi size hoş geldin diyor. Sizi bekliyorlarmış ama geç kaldığınızı söylüyorlar.”

“Şey... Gezegenimde bir takım önemsiz şeyler oldu da... Ama sanırım kısa süre içinde buradan ayrılıp tekrar geri gelebilirim, değil mi?” diye sordum.

“Nasıl isterseniz. Şimdilik yanaşacağınız yerin tanımlaması yapıldı. Yedinci kısımdaki Berth 1182'ye gideceksiniz. Sizi orada bir görevli karşılayacak. Ziyaretinizin tadını çıkarın” dedi uzaylılardan biri.

Bunu söyledikten sonra gemilerinin yönünü çevirip istasyona doğru uçtular.

Gergindim. Bu kesin bir tuzaktı. Alanik'in kılığına girdiğimi anlamış olmalılardı. Gaz kolunu hafifçe öne ittim ve iki uzaylı gemisinin peşinden gittim; bana hiç tepki göstermediler.

İstesem onları havaya uçurabilirdim; bana çok yakın ve canlarından bezmiş bir halde uçuyorlardı. Yetmiş Aziz aşkına, nasıl oluyor da arkaları bana dönük bir şekilde uçabiliyorlardı? Aslında beni önlerine katmaları gerekiyordu; böyle yapmaları akıllıca olurdu, benim her hareketimi izleyebilirlerdi.

Biraz hızımı artırdım ama mesafemi korudum; eğer dönüp bana ateş açarlarsa onlara karşılık verebilirdim. Fakat görünüşe bakılırsa bu durumu bile fark etmemişlerdi. Şayet bu bir tuzaksa, sahiden iyi rol yapıyorlardı.

Doomslug öfke dolu bir flüt sesi çıkardı. Ona hak verdim.

“M-Bot, nerede olduğumuzu hesapladın mı?” diye sordum.

"Evet. Detritus'tan çok uzakta değiliz; sadece kırk ışık yılı uzaklıktayız. Senin doğru bir şekilde Starsight olarak adlandırdığın bu istasyon önemli bir durak. Burası Üstyapı bölgesel yönetimine ev sahipliği yapıyor" dedi M-Bot.

"Bana Detritus'un koordinatlarını ver" dedim.

"O iş kolay. Veriler ekranda" dedi M-Bot.

Ekranımda birden birkaç tane uzun sayı belirdi. Kaşlarımı çattım sonra da bu sayıları, yeni yeni keşfettiğim cytonic hislerimle zihnime yerleştirmeye çalıştım. Ama nasıl yapacaktım ki? Bu sayılar o kadar çoktu ki bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Elbette Detritus'un yerini belirtiyorlardı fakat hâlâ Detritus'un nerede olduğunu bilmiyordum. Alanik'in bana cytonic güçlerle gönderdiği Starsight koordinatlarını hissettiğim gibi Detritus'un koordinatlarını hissedemiyordum.

"İşe yaramayacak. Cytonic güçlerimle koordinatları hissedemezsem Detritus'a geri dönemeyeceğiz" dedim.

"Teoride bir Üstyapı ışınlanma mekanizmasıyla geri döneceğiz, değil mi?" diye sordu M-Bot.

"Evet, planımız bu şekilde. Bir kaçış güzergâhımızın olduğunu bilmek bana kendimi daha iyi hissettirecek. Uzun yoldan gidersek Detritus'a geri dönmek ne kadar sürer?" diye sordum.

"Uzun yol derken alt ışık hızını mı kastediyorsun? Aşağı yukarı dört yüzyıl sürebilir, tabii bu, ışık hızına ne kadar yaklaşacağımıza bağlı, ayrıca hız azaltmayı da hesaba katmamız gerekir. Elbette zaman genişlemesinden dolayı bize çok az vakit geçmiş gibi gelecek ama o hızda sadece dört yıllık bir fark oluşur. Dolayısıyla Detritus'a

vardığımızda sen de ölmüş olursun” dedi M-Bot.

Aman ne güzel. Bu hesapta olmayan bir şeydi. Fakat Jorgen’la ikimiz, benim burada tuzığa düşürülebileceğim ihtimalini biliyorduk. Bu bir görevdi; daha önce üstlendiğim görevlerin hiçbirine benzemiyordu ama bu görevi yerine getirebilecek tek kişi de bendim.

Hızımı artırdım, istasyona yaklaştım; tahmin ettiğimden daha büyüktü burası. Uzayda ölçü ve boyutu söylemek zordu. İstasyon, Detritus’u çevreleyen platformlardan birinin büyüklüğündeydi. Adeta havada asılı duran bir şehirdi; daire biçimindeydi ve iki ucunda da binalar yükseliyordu. Parıldayan bir baloncuk ve mavi renk etrafını sarıyordu.

Ben hep bu canlıların böyle istasyonların içinde yaşadığını düşünürdüm ama istasyona yaklaştıkça durumun öyle olmadığını gördüm. Onlar bu istasyonun yüzeyinde yaşıyor, engin siyahlığın altında dolaşıyorlardı. *Bu baloncuk, havayı ve ısıyı muhafaza ediyor, burayı yaşanabilir bir yer haline getiriyor olmalı*, dedim içimden. İstasyona varınca önümdeki iki devriye gemisi, mavi kalkanın içinden geçti.

Ben ise kalkanın dışında durdum. Sonra, son bir kez cytonic hislerimi kullanmaya gayret ettim. M-Bot’un işaret ettiği istikamete ışınlanmaya çalıştım; ama zihnimde koordinatlar belli belirsizdi. İstikamet doğruydı. Orada birinin varlığını, galiba Alanik’i hissediyordum.

Ama bu yeterli değildi. Kendimi geri ışınlayamıyordum. Artık düşmanın üssüne girme vaktiydi. Kendimi hazırladım, sonra da kalkandan geçmeye koyuldum.

10

İçerisi çok güzeldi.

Uzaylı rehberlerim önden ilerliyordu. İstasyonun daha da içine girince her yerin yemyeşil olduğunu gördüm. Parklar, on-on beş metre uzunluğunda ağaçlarla doluydu. Koyu yeşil bir maddeyle kaplı geniş alanlar vardı; M-Bot bu maddenin yumuşacık yapılı bir tür yosun olduğunu söyledi.

Detritus'ta hayat yalındı. Yer yer heykeller vardı elbette ama yüzeydeki binalar sade ve basitti; daha çok sığınak olarak inşa edilmişlerdi. Ve yeraltındaki mağaralarda, fabrikaların kırmızı ışıkları ve makineleri baskın çıkıyordu. İnsanlık, o kadar uzun süre yok olma tehlikesiyle yaşamıştı ki hayatta kalmak her şeyden daha önemli bir hal almıştı.

Burası ise Detritus'un tam tersiydi; her yerde bir sanatkârlık vardı. Dizi dizi binalar, sarmal bir biçimde inşa edilmişti ve rengârenklerdi. Her iki bloktan birinin önünde park vardı. İnsanlar parklarda tembel ve avare bir şekilde dolaşıyordu. Atmosferde uçan gemilerin hiç acelesi yoktu. Burada insanlar rahattı ve hayatın tadını çıkarıyordu.

Fakat hemen içimde bir şüphe oluştu.

Alanik, buradakilerin sakın yaşamına güvenmemem gerektiğini söylemişti. Gerçi Alanik'e güvenmeli miydim, bilmiyordum; zaten bir uyarıya da ihtiyacım yoktu. Üstyapı, benim halkımı son seksen senedir Detritus'a hapsetmişti. Babam ve birçok arkadaşım, Üstyapı yüzünden ölmüştü. Burası güzel, insanı hoş karşılayan bir yer olarak görünebilirdi ama kendimi kaptırmayacaktım.

"Ne bir telsiz konuşması ne de tek bir kablosuz ağ var" dedi M-Bot.

"Yokyer varlıklarından korkuyorlar" dedim ürpererek. "Bizimle aynı taktiği uyguluyor olmalılar; yani sadece gerekli durumlarda kablosuz iletişimi kullanıyorlar."

"Aynen öyle. Neyse ki yanından geçtiğimiz gemi yanaştırma yerlerinin numaralarını okuyarak bize ayrılan iniş noktasını belirledim. Sana da göstereyim" dedi M-Bot.

Sonra M-Bot'un talimatlarını takip ederek şehir merkezinin yanındaki ufak platformlardan oluşan üstü açık metal bir alana geldim. Bize ayrılan yere iniş yaparken koltuğuma gömüldüm. Burada da Ana Platform'da olduğu gibi yapay bir yerçekimi alanı vardı.

"Basınç, dışarıdaki basınçla eşitlendi. Sen daha fazla oksijen solumaya alışkın olsan da burada atmosfer, nefes almaya elverişli. İlk incelemelerime göre havada tehlikeli mikroorganizmalar yok" dedi M-Bot.

Pekâlâ, dedim. Kanopiyi açtım. Kalamar surathı bir uzaylı karşıma dikildi. "Merdiven mi, rampa mı, kaydırak mı yoksa başka bir şey mi getirelim?" dedi, çeviri cihazı onun söylediklerini tercüme etti.

"Şey..." dedim, sonra onlara beklemelerini işaret ettim, bir yandan da içimden umarım bekle işaretini anlamış-

lardır dedim. Ardından da fısıldayarak M-Bot'la konuşmaya başladım: "Bir dakika, Alanik'in dilini değil de İngilizce konuştuğumu anlarılarsa ne olacak?" diye sordum.

"Alanik'in konuştuğu lisanı bildiklerini hiç sanmıyorum" dedi M-Bot. "Aslında, Alanik burada olsaydı anlaşılmaq için muhtemelen bir dünya dili konuşmak zorunda kalacaktı. Kayıtlara bakılırsa Alanik, akıcı bir şekilde Mandarin Çincesi konuşabiliyor, biraz da İngilizce biliyor. Neticede onun gezegeni son savaş boyunca, insanların silahlı kuvvetlerine otuz yıl konaklama bölgesi oldu.

"Buradaki insanlar İngilizce anlıyor mu?" diye sordum.

"Taktıkları çeviri cihazı muhakkak anlıyordur. Alanik'in bilgisayarındaki kayıtlara göre geçmişte insanlar üç defa galaktik fetih girişiminde bulunmuş. Dolayısıyla birçok kültür, Dünya dillerini biliyor. Bütün çeviri cihazları İngilizce, İspanyolca, Hintçe ve Mandarin Çincesini varsayılan olarak içeriyor" dedi M-Bot.

Kafamı öne doğru salladım, sonra da uzaylıyla konuşmaya koyuldum ama birden duraksadım. "Bir dakika. Sen az önce ne dedin? Benim atalarım galaksiyi üç kez fethetmeye mi çalıştı?"

"Alanik'in gemisindeki kayıtlara göre her seferinde de neredeyse başaracaklarmış. Bu yüzden Üstyapı'da yaşayan birçok kişi, insanları galaksinin gelmiş geçmiş en büyük tehdidi olarak görüyor" dedi M-Bot.

Vay be, dedim içimden. Gerçekten çok etkilenmiştim, gerçi biraz da rahatsız olmuşum. Atalarımın, her zaman hayalimde canlandırdığım gibi kahraman savaşçılar olduğunu bilmek ilham vericiydi fakat öte yandan insanlar eziliyordu. Adaletsiz bir şekilde Krell'ler tarafından bas-

tırılıyorlardı ve korkunç bir uzaylı ordusu, özgürlüklerini kısıtlıyordu.

Savaşmaya zorlanmamızın mutlaka bir nedeni vardı. Ayrıca düşman propagandası istediğini elde edebilirdi ama bu durum Detritus'ta bize yapılanları meşrulaştırmazdı. Gözlerimi kısıtım, onların yalanlarına inanmamakta kararlıydım.

Kokpitten biraz eğilip "Affedersiniz" dedim aşağıda bekleyen uzaylılara. "Bir konuşma yapmam gerekiyordu da. Rampa mı yoksa merdiven mi istediğimi sormuştunuz ya, merdiven istiyorum" dedim.

Kalamar surathlı yaratık el salladı ve gri kaya görünümüne büyük bir yaratık merdiveni getirdi. Bir an tereddüt ettim, hareketli uzay şehrine baktım. Binaların tepesinde, her şeyi aydınlatan kocaman lambalar olmasına rağmen burası bana karanlık geliyordu. Gökyüzü hâlâ karanlıktı. İçerden bakınca, istasyonu saran baloncuk görünmüyordu; yalnızca sonsuzluk görüyordum. Işıklardan dolayı yıldızlar da görünmüyordu.

"Hadi bakalım" dedi kalamar surathlı yaratık, bana eşlik etmek için merdiveni çıktı. "Sizin diplomatik bir ayrıcalığınız var. Hiç acele etmeyin! Geminizi yıkayacağız ve..."

"Hayır" dedim hemen. "Lütfen. Gemime karşı aşırı derecede korumacıyım. Kimsenin ona dokunmasına müsaade etmem."

Uzaylının çeviri cihazı, sözlerimi tercüme etti. Sonra kalamarın duyargaları, sinirli bir şekilde hareket etti. "Emin misiniz?" diye sordu.

"Evet, lütfen" dedim, hologramın fark edilmesinden korkuyordum.

“Pekâlâ, tamam” dedi yaratık, sonra da tuttuğu tablete bir şeyler yazdı. Bu yaratığın uzun ve kıvrımlı kolları vardı; el kısmında ise iki tane mavi duyarga bulunuyordu. “Giriş belgenizi buyurun. Eğer geminizi havalandırmak için birine yetki göndermek isterseniz bu belgeyi kullanabilirsiniz. Belgeyi kaybetmemenizi öneririm” dedi. Tuttuğu tabletten küçük bir fiş çıktı, kalamar suratlı yaratık fişi bana verdi. Sonra da merdivenden indi.

Fişi cebime koydum. M-Bot’un hologramlarının ne kadar iyi olduğunu görünce ona bir kez daha hayranlık duydum. Üstümde Alanik’in uçuş tulumunun hologramı vardı ama cep eski yerindeydi. Ayrıca, hologramlı parmaklarım la fişe dokunmak gibi katı nesneleri tutmak illüzyonu bozmuyordu.

Hem bu durum hem de uzaylının ben İngilizce konuşurken tepki vermemesi özgüvenimi artırdı. Peki şimdi sırada ne vardı? Onların ordusuna nasıl katılacağımı çözmek zorundaydım. Bu ilk adımdı. Ondan sonra daha zor kısmı, yani bir ışınlama mekanizması çalmayı deneyecektim.

Nereden başlayacaktım? Burası uçsuz bucaksız bir yerdi. Gemilerin yanaştığı alanın dışında, şehrin caddeleri kilometrelerce uzanıyordu. Caddelerin üstünde devasa binalar yükseliyordu ve hareketli bir yaya trafiği vardı. Gemiler havada rüzgâr gibi gidiyordu. Burada milyonlarca kişi yaşıyor olmalıydı.

Beni buraya getiren uzaylılar, iniş yapar yapmaz birinin beni karşılamaya geleceğini söylemişlerdi, dedim içimden. O kişiyi beklerken koltuğuma iyice yerleştirdim ve zihnimdeki koordinatları canlandırıp Detritus’u bulmaya çalıştım. Ama bir şey hislerimi engelliyordu. Sanki bir

tabaka duygularıma mâni oluyordu; bu durum, yüksek yerçekiminde hareket etmeye çalışmaya benziyordu. Ben bunları düşünürken birisi yüksek sesle bir şeyler söyledi ve çeviri cihazım tercüme etti.

“Elçi Alanik?” dedi aşağıdan gelen ses.

Aşağıya baktım ve fırlatma rampasında duran bir uzaylı gördüm. Parlak mavi tenli, uzun, ince bir yaratıktı. Bu tür, daha önce devriye gemilerinde gördüğüm kızıl pilotlarla aynı ırktandı. Bu yaratığın da saçı yoktu, belirgin elmacıkkemikleri ve pörtlek gözleri vardı. Ten renginden daha açık mavi bir giysi giymişti. Diğerleri gibi bu yaratığın da cinsiyeti belli değildi. Görünüşünden ve ses tonundan bu yaratıkların erkek mi kadın mı yoksa başka bir şey mi olduğunu çıkaramıyordum.

“Ah! Elçi! Pilot alımı çağrımıza cevap verdiğiniz için memnuniyet duyuyoruz! Ben Cuna, burada bulunduğunuz müddet boyunca size ben yardımcı olacağım. Rica etsem aşağı inebilir misiniz? Size burada, yani Starsight'ta kalacak yer ayarladım, size orayı göstereyim” dedi.

“Tabii, olur” dedim. “Müsaade edin de kaskımı çıkarayım.” Yeniden kontrol panelinin önüne geçtim. “Pekâlâ, M-Bot. Şimdi ne yapmam gerektiğini söyle bana” dedim.

“Ben nerden bileyim? Bu senin planındı” dedi M-Bot.

“Teknik olarak bu Rodge'un planıydı. Kaldı ki ben bir casus değilim ama sen bu tür görevler için tasarlanmışsın. Şimdi bana ne yapmam gerektiğini söyle. Nasıl hareket edeyim?” dedim.

“Spensa, canlılarla nasıl etkileşim içine girdiğimi daha önceden görmüştün. Birini taklit ederek senden daha iyi bir iş çıkarabileceğimi mi düşünüyorsun sahiden?”

Haklıydı. Kahretsin! “Bu iş zor olacak. Aşağıdaki uzaylı, Alanik ve onun halkı hakkında bir şeyler biliyor gibi gözüküyor. Ya yanlış bir şey söylersem?” dedim.

“Bence sessiz dur, çok konuşma” dedi M-Bot.

“Sessiz mi durayım? Ben mi?” diye sordum.

“Evet. Alanik, içine kapanık biriymiş gibi davran” dedi M-Bot.

“İçine kapanık mı? Ben mi?” dedim.

“Öyleymiş gibi yapacaksın. Rodge ve ben, *-miş gibi davranmak* üzerinde çalışıyorduk; bazen insanlar kim olduklarını açıkça belli etmezler. Neyse, galiba bu durumu düşman hattında casusluk yapmaya gönüllü olmadan önce düşünseydin iyi olurdu” dedi M-Bot.

“Düşünecek çok fazla zamanımız yok” dedim. M-Bot’un ne yapmam gerektiği konusunda bana yardımı dokunmamıştı. Savaşçı sakinliğimi korumaya çalıştım. Silahlarımın olduğu gözden tabancamı aldım ve uçuş tulumumun pantolonunun büyük cebine koydum. Bu görev tahmin ettiğimden daha zorlu olacaktı.

Işın bilekliğiyle takım olan minik kablosuz kulaklığı taktım; böylece M-Bot benimle gizlice uzaktan iletişime geçebilecekti. M-Bot, kulaklığı hologram yardımıyla takı olarak gösterdi. Sonra Doomslug’ı kokpitin arka bölmesine koydum ve “Burada kal” dedim.

“Burada kal” dedi flüt sesi çıkararak.

“Ciddiyim” dedim.

“Ciddi?” dedi Doomslug.

Onun beni anlamadığından emindim, ne de olsa sadece bir sümüklüböcekti. Neyse ki yerinden kımıldamadı. Son olarak, kokpitten çıktım ve fırlatma rampasına indim.

“Biraz geciktim, kusura bakmayın” dedim Cuna’ya.

Cuna’nın çeviri cihazı çalışıyordu; sözlerimi ona tercüme etti ve tıpkı diğer uzaylılar gibi Cuna da İngilizce konuştuğumu ya fark etmedi ya da umursamadı.

“Önemli değil, önemli değil” dedi ve tabletini koltuk altına koydu. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Pilot alımı çağrısının özellikle sizin halkınıza duyurulması benim kişisel ricamdı” diye ekledi.

Lanet olsun! Buradakilerin, Alanik’in halkı hakkında fazla bir şey bilmemesini umut etmiştim. Ben şimdiye kadar pilot alımının kişisel ricadan çok genel bir çağrı olduğunu düşünmüştüm.

“Demek benim halkımla yakından ilgileniyorsunuz” dedim.

“Ah, evet. Çok özel bir harekât hazırlığı içindeyiz, dolayısıyla çok sayıda eğitimli pilota ihtiyacımız olacak. Bu, Üstyapı için mükemmel bir fırsat; böylece uzun süre Üstyapı’nın dışında kalmış bazı ırkların kabiliyetlerini değerlendirebileceğiz. Fakat bu konuyu daha sonra konuşuruz. Şimdi size kalacağınız yeri göstereyim” dedi Cuna.

Sonra da fırlatma rampalarının arasındaki yoldan yürüdü; benim de onun peşinden gitmekten başka çarem yoktu. Gemimi orada bırakmayı hiç istemiyordum ama M-Bot’un mobil reseptörünün yüz kilometreye kadar iletişim kurma kabiliyeti vardı. Artı, yüz kilometreden fazla bir mesafede olsam bile hologram işlemeye devam edecekti; dolayısıyla endişe etmeme gerek yoktu.

Cuna’nın peşinden aceleyle gittim ve fırlatma rampalarını geride bıraktım. *Sakin aval aval etrafa bakma, sakın bakma, sakın bakma*, dedim içimden.

Ama kendimi tutamadım.

Karşı koymak imkânsızdı. Yaya yolunun her iki tarafında binalar yükseliyor; sanki yıldızlara kadar çıkıyordu. Her türden ve renkten yaratık etrafımdan gelip geçiyordu; hepsinin de üstünde daha önce görmediğim kıyafetler vardı. Hiç kimse üniformaya benzer bir giysi giymiyordu.

Havada ise gemiler dört bir yana uçuyordu; diske benzer gemiler, altlarındaki irtifa halkalarıyla, insanları şehrin bir kısmından diğerine çabucak taşıyordu. Burada sürekli bir hareketlilik ve yeşillik vardı. Her köşede bahçeler bulunuyordu, mağazalar her türden giysi satıyorlardı. Tezgâhlardan hiç bilmediğim yemeklerin kokusu geliyordu.

Burada en az bin tane farklı ırk vardı ama iki ırk, diğerlerine göre daha baskındı. Bunlardan ilki Krell'lerdi. Bir tanesinin bana doğru yürüdüğünü görünce sıçradım. Fakat bu Krell, bizim vurduğumuz Krell'lere benzemiyordu. Buradaki Krell'lerin zırhları metal değil kristaldi ve kahverengi-pembe kumtaşı gibi görünüyordu. Zırhlarının şekilleri aynıydı; dünyada yaşamış şövalyelerin zırhlarına benziyordu. Sadece, buradaki Krell'ler yüz siperi olan kasklar takıyorlardı; kaskın içinde ise yengece benzer küçük bir yaratık vardı.

Krell'leri her zaman heybetli ve tehlikeli varlıklar olarak görürdüm. Onlar, zırh giyen ve her zaman savaşmaya hazır savaşçılardı. Ama burada tezgâhların başında, gelene geçene bir şeyler satmakla meşgullerdi; pençe gibi zırhlı kollarını müşteri çekmek için sallıyorlardı. Çeviri cihazım, onların söylediği sözleri bana tercüme etti; çoğu satıcının söylediklerini söylüyorlardı:

“Gel vatandaş, gel! Seç, al!”

“Harika bir kıyafet giy, hemen sana biri eşlik etsin!”

“Pilot alımları oluyormuş, duydun mu? Eğer dinlemek istemiyorsan, canın sağ olsun!”

Bir Krell tökezledi ve bana doğru geldi. Ben de gayri-ihiyari elimi, silahımı sakladığım cebime götürdüm. Yaratık yanımdan uzaklaşırken *en az altı kere* özür diledi.

“Çok acayip” dedi M-Bot kulaklığıma. “Bütün bunları, daha sonra analiz etmek üzere kaydediyorum” diye ekledi.

“Bunlar...” diye devam edecekken M-Bot sözümü kesti.

“Sakın benimle konuşma!” dedi M-Bot kulaklığıma. “Cuna’nın çeviri cihazı söylediğin her şeyi çevirecek yoksa. Benim casus sistemlerim, aramızdaki iletişimi gizleyebilir ama sen, kimseyle kablosuz iletişim kurmuyormuş gibi yapmaya gayret etmelisin. Işın bilekliğini sonra ayarlayacağız, böylece MSK uçuş koduyla bana talimat verebileceksin. Şimdilik sana sessiz durmanı öneriyorum” diye devam etti.

Hemen elimle ağzımı kapattım. Cuna meraklı gözlerle bana baktı fakat ben kafamı iki yana salladım ve yürürken de gülümsedim.

Lanet olsun, şu Krell’ler yine karşıma çıkmıştı. Uza-ya yaptığım ilk yolculukta ve birkaç ay önce onlarla karşı karşıya geldiğimde benden ölesiye korkmuşlardı. Galiba onların korkusu, atalarımın galaksiyi neredeyse fethedcekleri gerçeğine dayanıyordu fakat bu yaratıkların hepsi korkaktı. İnsanlığı tam seksen yıldır Detritus’a hapseden bu yaratıklar, geçmişteki aynı muazzam güce sahip olabilir miydi?

Bence burası göz boyamak içindi; Üstyapı’nın imajını geliştirmek için uygulanan bir propaganda stratejisiydi.

Şimdi anlıyordum. Birçok ırkın ziyaret ettiği büyük bir merkez oluşturmuşlardı; zararsız ve sessiz gibi davranıyorlardı.

Burada neler olup bittiğini çözdükçe kendime güvenim daha da arttı, etrafımı incelemeye devam ettim. Burada Krell'lerden sonra en sık rastlanan uzaylı ırkı, rehberim Cuna'nın ırkıydı. Bu ırk, cübbeden pantolona ve tişörtlere kadar çeşit çeşit kıyafet giyiyordu. Ayrıca kırmızı, mavi ve koyu mor olmak üzere üç farklı ten rengine sahipti.

“Burası harika, değil mi?” diye sordu Cuna.

Kafamı evet anlamında salladım. En azından doğru bir tepki vermiştim.

“Bunu söylemek haddim değil ama halkınız bize pilot göndermekle akıllı bir iş yaptı. Eğer hazırlık programında başarılı olursanız, sizin halkınızla daha resmi bir anlaşma içine girebiliriz. Göndereceğiniz pilotlar karşılığında biz de size vatandaşlık vereceğiz. Aramızdaki ilişkilerin normalleştiğini görmek güzel” diye devam etti Cuna.

“İyi bir anlaşma bu” dedim, kelimelerimi dikkatle seçiyordum. “Siz pilot alacaksınız. Biz de Üstyapı vatandaşları olacağız.”

“Tabii, ikinci sınıf vatandaş olacaksınız” dedi Cuna.

“Elbette” dedim, bunu söylediğime pişman oldum çünkü Cuna bana sert bir bakış attı.

“Size verilecek imtiyazı anlamadın mı?” diye sordu.

“Eminim politikacılar anlayacaktır. Ben yalnızca bir pilotum” dedim.

“Buradaki sınavının çok önemli olduğunu anlasan senin için iyi olur. Senin halkın özel bir halk. Üstyapı'ya henüz katılmamış ırkların çoğu oldukça ilkel ve zekâ ola-

rak da geri. Üstelik vahşiler ve teknolojik olarak da geri kalmışlar.

UrDail halkı ise yüzyıllardır uzay yolcuğu yapan bir halk. Belli bir zekâya sahip ve faal durumda bir yönetimi var. Aslında bizim saflarımıza yüzyıllar önce davet edilmişsiniz. Sadece o büyük kara lekeler çağrılmamıştı” dedi Cuna.

Acaba cytonic’leri mi kastediyor, dedim içimden.

“İnsanlar” dedi Cuna ikimiz de yürürken. “Bir yüzyıl önceki Üçüncü İnsan Savaşı’nda insan musibetiyle aynı safta savaştınız” diye ekledi.

“Ama onlar bizi birlikte savaşmaya zorladı” dedim.

“Bu konuyu tartışmak niyetinde değilim ama şunu söyleyebilirim ki Üstyapı sizin çok agresif olduğunuzu düşünüyor” dedi.

“Çok agresif mi?” dedim, kaşlarımı çatarak. “Fakat... Savaş pilotu almak için siz bizim ayağımıza gelmediniz mi?” diye sordum.

“Bu hassas bir denge” dedi Cuna. “Pilot gerektiren çok özel projelerimiz var ama çok agresif olanlarla da ordumuzu mahvetmek istemiyoruz. Bazıları, senin halkının insanlarla olan yakınlığından dolayı, insanların UrDail toplumunu fazla etkilediğini söylüyor.”

“Peki... Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Ben Türlerin Entegrasyonu Birimi’nin bir parçasıyım. Şahsen, birçok farklı türün Üstyapı’da yeri olduğunu düşünüyorum. Halkının bize katılması da bizim için bir avantaj olabilir, tabii bunun için kendini ispatlaman gerekecek” dedi Cuna.

“Harika” dedim soğuk bir şekilde. Ses tonumdaki so-

ğukluğu da fark edince yüzümü ekşittim. Galiba sussam iyi olacaktı.

Cuna bana baktı. Hep sakın bir tonda konuşuyordu. “Eğer başarırısan, halkın pek çok avantaj elde edecek. Buna benzer istasyonlar gibi galaktik merkezlere giriş izniniz olacak, ticari gemilerimizde yolculuk ve yük taşıma hakkı elde edeceksiniz. Artık ufak gezegeninizde tıklılıp kalmayacaksınız; galaksiyi özgürce dolaşabileceksiniz” dedi.

“Zaten özgürce dolaşabiliyoruz. Buraya tek başıma geldim” dedim.

Cuna durdu, önce yanlış bir şey söylediğimi düşünerek endişelendim. Sonra gülümsedi. Ama gülümsemesi beni rahatsız etti çünkü bir sürü diş görünüyordu; yırtıcı bir ifade vardı yüzünde. “Bu da sonra tartışacağımız bir konu” dedi.

Sonra kafasını çevirdi ve yolun kenarındaki küçük, dar bir binayı işaret etti. İki büyük yapı arasına sıkışmış üç katlı bir binaydı. Platformdaki tüm binalar gibi metalden yapılmıştı ancak cephesi sanki tuğladanmış gibi boyanmıştı.

“İşte UrDail pilotlarının kalacak yeri burası” dedi Cuna. “Burası tek kişi için fazla büyük; umudumuz şu ki sen kendini kanıtlayınca UrDail’den gelecek bir filoyu ya da daha fazlasını burada ağırlayabiliriz. Burada kalmanı uygun gördük. Gördüğün gibi binanın tepesinde gemi park yeri var. Arzu edersen gemini buraya indirebilirsin. Bina, ana gemi park yerlerine, birkaç parka ve markete yakın” diye devam etti.

Sonra da binanın merdivenlerini çıktı.

“Bunu sevmedim” dedi M-Bot kulağıma. “Spensa, şayet bir pusu sonucu ölürsen çok ama çok şaşıracağım” diye ekledi.

Tereddüt ettim. Acaba bu bir tuzak olabilir miydi? İyi de tuzağın amacı ne olacaktı ki? Ben istasyona yaklaşıırken isteselerdi beni vurabilirdi.

“Yalan söyleme alıştırmaları yapıyordum sadece. Şaşırmazdım çünkü zaten beklediğim bir şeydi. Ama hayal kırıklığına uğrardım. Yani, hayal kırıklığına uğramış gibi yapardım” dedi M-Bot.

Merdivenleri çıktım. Görünüşe bakılırsa Cuna, benim Alanik olduğuma gerçekten inanmıştı. Bence ortada pusu filan da yoktu.

Beraber binaya girdik. Ben odadaki en kısa kişiydim. Cuna’nın uzun boyu bana kendimi sadece kısa hissettirmekle kalmadı; aynı zamanda tıknaz ve hantal da hissettim. İçinde bulunduğumuz binanın yüksek tavanları ve kapıları vardı, hatta mutfak tezgâhları bile çok yüksekti. Belli ki uzun boylu bir ırk için tasarlanmıştı; gerçi Alanik de benim boylarımdaydı.

Cuna, beni ön tarafta küçük bir odaya götürdü; odayı spot lambalar aydınlatıyordu ve caddeye bakan bir penceresi vardı. Oda konforlu görünüyordu; pelüş sandalyeler ve toplantı masası tarzında tasarlanmış bir masa vardı. Duvarlar ise ahşap desenli bir boyayla boyanmıştı; duvara tırnağımla hafifçe vurunca aslında metal olduğunu anladım.

Cuna zarif bir şekilde oturdu ve tabletini masaya koydu, sonra da o yırtıcı gülümsemeyle bana bakarak gülümsedi. Ben ise kapıya yakın durdum, oturmak gelmiyordu içimden, sırtım dış kapıya dönüktü.

“Sen, bizim cytonic diye tabir ettiğimiz kişilerden birisin Alanik” dedi Cuna. “Senin halkın ışıktan hızlı yolculuk yapamıyor ve onların ısınlanma mekanizmaları yok; dolayısıyla cytonic kişilere muhtaçlar. Sizde çok az cytonic olduğu için galaksinin ücra bir köşesine tıkılıp kalmışsınız” diye ekledi.

Cuna gözlerimin içine bakıyordu; bir şeylerin hesabını yaptığına yemin edebilirdim.

İyice köşeye sıkışmıştım. Alanik hakkında beklediğimden daha fazla şey biliyordu. “Kim olduğum ve neler yapabildiğim konusunda bana ne söyleyebilirsiniz?” diye sordum.

Cuna arkasına yaslandı, ellerini kenetledi ve dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Senin yaptığın tehlikeli bir şey Elçi Alanik. Negatif alanda ısınlanırken Delver’ları kesin hissetmişsindir” dedi Cuna.

Kafamı evet anlamında salladım. “Ben oraya yokyer diyorum” dedim.

“Ben orayı hiç bizzat deneyimlemedim. Ya Delver’lar? Onları hissettin mi?” diye sordu Cuna.

“Beni izleyen gözler gördüm. Orada yaşayan bir şeyin gözleri sanki” dedim.

“İşte onları kastediyorum” dedi Cuna. “Yüzyıllar önce, benim türüm Delver’ların ne kadar tehlikeli olduğunu öğrendi. O yaratıkların on üç tanesi bizim alanımıza girdi. Öfkelendiler, gezegenleri yerle bir ettiler.

Sonradan anladık ki içimizdeki cytonic’ler onları bize çekiyor ve onlar sayesinde Delver’lar aramızdaki iletişimi duyabiliyorlar. Sadece cytonic konuşmalarını değil, radyo dalgalarını bile. Cytonic’leri kullanmaktan hatta ara-

mızda normal konuşmalar yapmaktan bile vazgeçmiştik. Gezegenlerimizi ve filolarımız sessizleştirdik.

Neyse ki Delver'lar gitti. Gitmeleri on yıl sürdü ama tek tek kendi alanlarına geri döndüler. Galaksimiz ise yeni anlayışlar ve yeni kurallarla kabuğunu kırdı" diye devam etti Cuna.

"Demek cytonic'ler yok" dedim fısıltıyla. "Telsiz ve radyo sinyalleri konusunda hep dikkatli olmalısınız" diye ekledim.

"Evet" dedi Cuna. "Ayrıca yapay zekâ kullanmaktan da sakınıyoruz çünkü yapay zekâ, Delver'ları kızdırıyor. Çoğu normal iletişim, o varlıkları gezegenimize çekemiyor fakat buraya geldikleri zaman aramızdaki konuşmaları dinlediler, bu durum da onları yıkıma sevk etti. Şimdi bile, yani yüzyıllar sonra dahi, yasaklara bağlı kalıyoruz. Gezegenimizde hiç Delver olmasa da tedbiri elden bırakmamak lazım."

Yutkundum. "Ben... Cytonic'lerin yaşamasına müsaade etmenize şaşırdım" dedim.

"Yerimizde olsaydın sen ne yapardın?" diye sordu Cuna eliyle boğazını keser gibi yaparak; bu hareket beni şaşırttı.

"Cytonic olanların hepsine saldırırdım" dedim.

"Barbarca! Bu tür bir davranış, belli bir akıl düzeyindeki topluma yakışmaz. Hayır, biz türleri yok etmeyiz. Musibet insanları bile dikkatlice ayrı bir yere hapsedip izole ettik, onları yok etmedik" dedi Cuna.

Bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Kısa süre önce bizi yok etmeye çalışmışlardı.

"Bu gibi şiddet dolu şeylere gerek yok" dedi Cuna. "Tek

tük cytonic'ler bir tehlike oluşturmuyor; özellikle de senin gibi acemi olanlar bizim için bir tehdit değil. İlk cytonic kuşakları, kabiliyetlerinin farkında oldukları için Delver'ları kendilerine çektiler. Sen de bir tehlikesin, evet, ama acilen müdahale edilmesi gereken bir tehlike değilsin.

Şimdilik senin gibi kişileri, bizim yolumuzu takip etmeye ikna ediyoruz ki bizi tehlikeye atmasınlar. Biliyorsun, biz, yani Üstyapı, yıldızlar arası yolculuk için en iyi araçları geliştirdik; ışınlanma mekanizmaları Delver'ları çekmiyor" diye devam etti Cuna.

"Biliyorum" dedim. *Ve o mekanizmalardan bir tane çalacağım*, diye tamamladım içimden.

"Her ırk, Üstyapı'ya ışınlanma mekanizmalarıyla donatılmış gemilerini kullanınca tüm galaksi daha güvenli bir yer haline gelecek. İşte bizim size teklifimiz: eğer bize pilot gönderirseniz, size vatandaşlık ve ışıktan hızlı gemilerimizi kullanma hakkı vereceğiz. Teknolojimizi emin ellerde tutmak zorundayız, dolayısıyla gemilerimizi tamamen size vermeyeceğiz. Fakat sizin tüccarlarınız, turistleriniz ve resmi yetkilileriniz gemilerimizi kullanabilir; tıpkı Üstyapı'da yaşayan herkesin kullandığı gibi.

Galakside ışıktan hızlı teknolojiye bir tek bizim erişimimiz var; karaborsada ışıktan hızlı mekanizmalar bulamazsınız, çünkü yok. Şimdiye kadar hiçbir ırk bizden tek bir ışınlanma mekanizması çalmayı başaramadı. Dolayısıyla, yıldızlar arasında yolculuk yapmanın en güvenli yolu bizim desteğimizi kazanmaktır. Pilotlarınızın söylediği kadar yetenekli olduğunu bana kanıtlarsan size galaksinin kapılarını sonuna kadar açarım" dedi.

Onun yaptığı propagandaya güvenemedim. Elbette

Cuna geliştirdikleri teknolojinin alınmasının mümkün olmadığını söyleyecekti. Ama maalesef diğerk ırkların, bu teknolojiyi çalmaya çalıştıklarını ve başaramadıklarını da söylemişti.

Ben ise başarmanın bir yolunu bulmalıyım; muhtemelen üstyapı'nın gözü hep üstümde olacaktı. "Fakat niçin pilotlara ihtiyaç duyuyorsunuz?" diye sordum; ağızından biraz daha laf almaya çalışıyordum. "styapı'nın nüfusu çok fazla. Zaten sizin de bir sürü pilotunuz var. Bizim pilotlarımızı ihtiyaç duyduğunuz o özel proje nedir?" diye sordum.

Jorgen'in dediğı gibi benim halkıma karşı savaşacaksınız, değıl mi, diye geçirdim içimden. Tam da benim halkım Detritus'tan uzaya çıkmaya başlamışken üstyapı'nın özel bir görev için pilot alımı yapmaya başlaması hiç de tesadüf değıldi.

Cuna bir süre sessiz kaldı, gözlerimin içine bakıyordu. "Bu çok hassas bir konu, Elçi Alanık. Bu konuda ağızını sıkı tutmanı istiyorum" dedi.

"Tabii ki" dedim.

"Delver'ların bizi izlediğini ve yakında geri geleceklerini düşünüyoruz" dedi Cuna alçak sesle.

Derin bir nefes aldım. Videoda izlediğim görüntüler, yani Detritus'un asıl sakinlerinin başına gelenler daha dün gibi aklımdaydı. Cuna'nın son söyledikleri beni şaşırtmalıydı aslında ama hiç tepki vermedim; tıpkı son notasını bildiğim bir şarkı gibiydi sözleri.

"Bu durum cytonic'lerin suçu değıl; hayır, bu defa değıl. Delver'lar dikkatlerini yeniden bize çevirdi, hepsi bu" diye devam etti Cuna.

"Peki ne yapacağız?" diye sordum.

“Ne korkudan sineceğiz ne de Delver’ların gitmeye karar vermesini bekleyeceğiz. Onlarla savaşmak için gizli bir silah geliştiriyoruz. Bu silahı kullanabilmek içinse ne yazık ki kabiliyetli savaş pilotlarına ihtiyacımız var. Senin tahmin ettiğinin aksine bizim çok küçük bir ordumuz var; bu da barışçıl fitratımızın bir yan etkisi aslında. Üstyapı askeri güçle değil, teknolojik aydınlanmayla hâkimiyet kurar” dedi.

“Yani sevmediğiniz ırklarla savaşmıyorsunuz, onları yalnız ve teknolojisiz bırakıyorsunuz, öyle mi? Yıldızlar arası yolculuğu kontrol ettiğiniz için bir orduya da ihtiyacınız yok” dedim.

Cuna ellerini kenetledi ve bana yanıt vermedi. Onun sessizliği benim için evet anlamına geliyordu ve birden aklımdaki birçok soru cevabını buldu. Mesela Üstyapı’nın halkımı yok etmek için neden çok sayıda savaş pilotu göndermediğini, savaş esnasında niçin içinde pilot bulunan çok az sayıda gemiyle karşılaştığımı, bir seferde neden yüz pilotsuz gemi gönderebildiklerini anladım. Üstyapı’da fazla sayıda savaş pilotu yoktu.

Bir imparatorluğu yönetmenin tek yolunun güçlü orduya sahip olmaktan geçtiğini düşünürdüm. Ama onların başka bir yöntemi vardı. Işınlanma mekanizmalarının kontrolünü ellerinde bulundurdukları için düşmanlarıyla savaşmalarına gerek yoktu. Alt ışık hızında gezenler arasında yolculuk yapmak yüzyıl sürüyordu; hal böyle olunca, düşman onlara ulaşamadığı için saldıran da olmuyordu.

Cuna öne doğru eğildi. “Ben buradaki yönetimde önemsiz biri değilim Alanik ve senin halkınla kişisel olarak ya-

kından ilgileniyorum. Delver'ların ciddi bir tehdit olduğunu düşünüyorum. Eğer UrDail, ihtiyacım olan pilotları gönderirse senin halkın için her şeyi sorunsuz hale getiririm; belki *birinci sınıf* vatandaşlık verilmesini bile sağlayabilirim" dedi.

"Pekâlâ. Nerden başlayacağız?" dedim.

"Delver'larla savaşma planını yapan grubun bir parçası olsam da harekât benim sorumluluğumda değil. Harekât, Koruma Hizmetleri Birimi tarafından yönetiliyor. Bu birim, Üstyapı'ya karşı dış tehditleri çözmekle görevli. Örneğin, musibet insanları bir yerde tutmaktan sorumlular" dedi Cuna.

"İnsanları mı?" diye sordum.

"Evet. Seni temin ederim ki eski düşmanlarınız artık sizin için bir tehdit değil. Koruma Hizmetleri Birimi, onların hapishanelerinin üstünde bulunan platformları sürekli gözlemliyor; hiçbir insanın kaçmasına müsaade etmiyor" dedi.

Hapishaneler.

Çoğul kullanmıştı; *hapishaneler* demişti.

Demek ki yalnız değildik. Sevinçten çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Cuna'nın bahsettiği Koruma Hizmetleri Birimi, bizim Krell olarak adlandırdığımız grup olmalıydı.

Ne yani, ben şimdi doğrudan Krell'lerle mi çalışacaktım?

"Pilot olmak için onların testini geçmen gerekiyor. Testlere özel olarak seçilmiş bir-iki kişi koymama izin verdiler. Görüyorsun ya, birimler arasında da anlaşmazlıklar var; çünkü her birimizin Delver'larla nasıl başa çıkılaca-

ğına dair ayrı teorilerimiz var. Bence senin ırkın, bu görev için biçilmiş kaftan. İnsanlarla olan talihsiz müttefiklik günlerinizden kalma bir savaşçı geleneğiniz var fakat aynı zamanda güvenilecek kadar da sakinsiniz.

Bana kendini kanıtlamanı istiyorum. Yarın teste katıl, sonra da eğitimde kendini göster. Başarılı olursan halkına *bizzat* vatandaşlık vereceğim” dedi.

Sonra gülümsedi. Gülümsemesi beni ürküttü. Aniden bu işin beni aşacağını düşündüm. Aslında Cuna’nın, Alanik’e eşlik eden önemsiz bir bürokrat olduğunu sanmıştım. Ama kazın ayağı öyle değildi. Cuna, beni aşan bir siyasi oyun için Alanik’i piyon olarak kullanmak istiyordu.

Terlemeye başladığımı hissettim; acaba hologram yüzümdeki boncuk boncuk terleri nasıl yansıtıyor veya yansıtabiliyor mu, diye merak ettim. Dudaklarımı birbirine bastırdım, ağzım kuruyordu. Cuna ise dikkatle bana bakıyordu.

Onların politikalarını çok kafana takma, dedim kendime. *Senin sadece tek görevin var, o da bir ışınlama mekanizması çalmak. Onların güvenini kazanmak için ne gerekiyorsa yap ki mekanizmaların yanına yaklaşmana müsaade etsinler*, dedim içimden.

“Ben... Ben elimden gelenin en iyisini yapacağım” dedim.

“Harika. Yarın testte görüşürüz. Koordinatlar ve talimatlar işte bu tablette; tableti sana bırakıyorum. Fakat cytonic yeteneklerinin burada, Starsight’ta engelleneceğini unutma; ışınlama kabiliyetini kullanamayacaksın; bunun nedeni de bizim cyto-kalkanlarımız.”

Cuna ayağa kalktı, tableti masanın üzerine bıraktı. “Delver projesine ve silaha dair ayrıntılar da tablette var.

Yarından evvel bana ulaşmak istersen mesaj at" dedi ve durdu. Dişlerini gösterdi ve kafasını pencereye çevirdi; tuhaf bir agresiflik vardı üstünde.

"Hiç hoş değil" dedi.

"Ne hoş değil?" diye sordum. Sonra sirenlerin çaldığını duydum. Işıkları yanıp sönen bir gemi, saniyeler içinde binanın önüne iniş yaptı.

"Dur da bir bakayım" dedi Cuna ve kapıyı açıp dışarı çıktı.

Kapının eşiğinde kalakaldım, kafam allak bullaktı. Sonra gemiden inen kişiyi gördüm.

Bu bir kadındı.

11

Gemiden inen bir insandı. Gençti; muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı ve daha önce hiç görmediğim, mavi ve kırmızı renkte bir üniforma vardı üstünde. Kadının peşinden bir Krell gemiden indi; tıpkı zırh giymiş bir şövalyeye benziyordu, zırhı, yani kabuğu koyu yeşil ve kristalimsiydi.

“Neler oluyor? Bu sirenler de ne?” diye sordu M-Bot.

M-Bot’u duymazdan geldim ve hemen binanın dışına çıktım. Bir elim, silahımı koyduğum cepte idi. Bu inanılmazdı; gemiden bir *insan* inmişti.

Vay canına, dedim içimden. Merdivenlerde durdum, Cuna önden sakın bir şekilde ilerledi. İnsan ve Krell bize doğru yürürken kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Ah” dedi Krell, sesi zırhının önünden geliyordu. “Türlerin Entegrasyonu Birimi’nden Cuna! Seni burada bulmayı beklemiyordum. İnanamıyorum.”

“Rapora özellikle not düşmüştüm Winzik” dedi Cuna. “Bu pilotun geleceğini belirtmiştim. Projemiz için seçmelere davet ettiğim türlerden biri” diye ekledi.

“Vay canına! Yani bu bir elçi mi? Geleceğini bile bil-

miyordum. Bizim epey düzensiz olduğumuzu düşünüyor olmalısınız. Birimlerimiz normalde birbirleriyle bundan daha iyi iletişim kurar.” dedi Krell.

Cuna'nın arkasında duruyordum, yanına geçtim. Kim-
senin özellikle de güvenmediğim bir uzaylının beni koru-
masına ihtiyacım yoktu. Ama aynı zamanda... bir Krell
doğrudan benimle konuşuyordu.

KRELL sözcüğünün *Ketos redgor Earthen listro list-
rins* kelimelerinin baş harflerinden oluştuğunu biliyor-
dum ve Krell, benim halkımın her adımını izleyen uzaylı
polis kuvvetlerinin adıydı. Bu ırkın mensuplarına Varvax
deniliyordu. Tüm bunları biliyordum ama yine de krista-
limsi zırhlar içindeki bu küçük yengeçleri Krell kelime-
siyle ilişkilendirmekten kendimi alamıyordum.

Kadın, Krell'in arkasında duruyordu; caddeden gelip
geçenlerin dikkatini çekiyordu. Ben yürüyerek buraya ge-
lirken kimse dönüp bana bakmamıştı. Farklı uzaylı türle-
ri toplanmış kadına hayretle bakıyor, duyargalarıyla, an-
tenleriyle, kimisi de kollarıyla onu işaret ediyordu.

“Bir insan” dedim.

“Endişelenme!” dedi Winzik. “Bu insan tamamen kont-
rolümüz altında. Onu yanımda getirmek zorunda oldu-
ğum için özür dilerim. Görüyorsunuz ya, çok fazla dikkat
çekiyor. Küstah ya da agresif görünmek istemem ama...
ele almamız gereken önemli bir konu var.”

“Onu yanında getirmene gerek yoktu Winzik. Mesele
halledildi” dedi Cuna.

“Fakat güvenlik senin işin değil Cuna. Benim işim.
Gel Brade! Şu caddede durmayalım, herkes sana bakıyor.
İçeri geç lütfen. Lütfen.” dedi Winzik. Krell, kollarıyla ona

içeri geçmesini işaret etti. Çeviri cihazım Krell'in sözlerini bana tercüme ediyordu ve ses tonu kadınsıydı ama cinsiyetinden yine de emin olamıyordum.

"Elçi adına konuşabilirim" dedi Cuna.

"Tekrar ediyorum; çok ama çok özür dilerim! Fakat bu bir protokol! Hadi, içeri geçelim" dedi Krell.

Lanet olsun! Sokakta karşılaştığım diğer Krell'ler, yani cana yakın gibi davrananları kastediyorum, bu yaratığın yanında tam bir şarlatan kalıyordu. Bu Krell'in hareketleri ve konuşmaları çok süslü ve kibarlığı da yapmacıktı.

Bir an Cuna'ya güvenemedim. Onun beni manipüle etmeye çalıştığını biliyordum. Ama bu yaratık... Bu yaratık benim tüylerimi ürpertiyordu.

İçeri girdim. Cuna kapıda durdu; Winzik içeri girerken hiçbir şey demedi. En son kadın girdi. Benden birkaç santimetre uzundu ve yapılıydı; adımlarını sağlam atıyordu. Yüzü zayıftı ve ciddiye, saçları ise asker tıraşıydı.

"Brade, onu çözümle" dedi Winzik.

Birden beni ter bastı. Soluğum kesildi, gözlerim büyüdü.

"O bir cytonic" dedi kadın, yani Brade. Üstyapı dilinde konuşuyordu. "Güçlü bir cytonic" diye ekledi.

"Belgelerde yazıyor zaten. Onun halkı, acemi cytonic'leri kullanarak yıldızlar arası yolculuk yapıyor; oradaki cytonic'ler çok profesyonel değil, dolayısıyla bir tehlike oluşturmuyorlar" dedi Cuna.

"Yine de kontrol altında değil. Biriminizin bu gerçeği göz ardı etmemesi lazım" dedi Winzik.

"O" diye söze başladı Cuna ancak sözünü kestim.

"O işte tam karşınızda duruyor" dedim, aralarındaki

konuşma beni rahatsız etmişti. “Ne söylemek istiyorsanız doğrudan bana söyleyebilirsiniz” diye devam ettim.

Cuna ve Winzik şaşkınlıkla bana baktı. Cuna bir adım geri çekildi, Winzik ise kollarıyla yaptığı hareketle irkil-
diğini belli etti. Brade, yani insan olan, sadece sinsi bir
şekilde gülümsedi.

“Vay vay, ne kadar da agresif” dedi Winzik, ellerini bir-
birine hafifçe tokuşturdu. “Elçi, bizim için ve kendi hal-
kın için oluşturduğun tehlikenin farkında mısın? Cytonic
kabiliyetini kullanarak yaptığın şeyin büyük bir felakete
yol açabileceğini biliyor musun?”

“Biliyorum” dedim, dikkati elden bırakmıyordum.
“Cuna, bizim Üstyapı’ya katılmamızı istediğinizi, böylece
halkımızın cytonic’lere bel bağlamak yerine sizin ışınlan-
ma mekanizmalarınızı kullanmaya başlayacağını söyle-
di” diye ekledim.

“Evet, evet, evet” dedi Winzik. “Senin gibiler tüm ga-
laksi için bir tehlike. Yardımcı olabiliriz; tabii halkın
Üstyapı’ya katılabilirse.”

“Ya katılamazsa?” diye sordum. “O zaman bize saldı-
racak mısınız?”

“Saldırmak mı?” dedi Winzik. “Seni akıllı sanmıştım.
Ne kadar agresifsin! Şayet bize katılmayı reddederseniz,
senin ırkını izole etmek için birtakım tedbirler alabiliriz.
Bizim cytonic önleyicilerimiz var; bu önleyiciler sayesinde
gezegeninizi terk etmenizi engelleyebiliriz fakat size
saldırmayız.”

Winzik elini bağrına koydu; bu hareket bana yabancı-
dı ama sanırım saldırı konusundaki şaşkınlığını gösteri-
yordu bu şekilde. O da Cuna gibiydi; yani dışarıya karşı

barışçıl bir hava yansıtıyordu. Ben ise gerçeği biliyordum.

“Winzik, Koruma Hizmetleri Birimi'nin başkanıdır. Tehlikeli türleri izole etme konusunda bir hayli tecrübelidir” dedi Cuna.

Demek benim ırkımı hapseden birimin başkanıydı. Tuhaf ve gerçeküstü bir andı sanki; Krell kuvvetlerinin generaliyle konuşuyordum. Winzik bana hiç de savaşçı gibi gelmemişti fakat onun kibar tavrına aldanmayacaktım.

Bu kişi, benim halkımın Detritus'a hapsolmasından sorumluydu. Babamın ölümünden de. Peki bu kadar önemli birinin burada ne işi vardı? Niçin Alanik gibi önemsiz birinin protokol ihlaliyle ilgileniyordu?

Önce Cuna'ya sonra da Winzik'e baktım, tüm bu saçmalıkların benim hayrıma olup olmadığını merak ettim. İlk Cuna diye biriyle tanıştım; bana karşı kibar davrandı ve bir anlaşma önerdi. Sonra sirenlerle ve tehditlerle Winzik diye bir yaratık geldi, o da aynı şeyleri yaptı. Gerçekten cytonic'leri kontrol etmek istiyorlardı. Yıldızlar arası seyahat edebilenlerin Üstyapı'nın yıldızlar arası yolculuk tekelini tehdit ettiğine hiç şüphe yoktu. Acaba benim güçlerim sahiden tehlikeli miydi yoksa beni mi kandırıyorlardı?

Detritus'taki insanları yok eden Delver'in korkunç görüntüsünü hatırladım. Hayır. Bahsettikleri tehlike yalan değildi. Ama Üstyapı'nın bu korkularla oynadığı, galaksiye tamamen hâkim olmak için bu duyguları kullandığı da aşikârdı.

Brade beni seyrediyordu. Diğer ikisi agresif olmadıklarını göstermek için el kol oynatıp bir şeyler söylüyordu

ama kadın sakın bir şekilde duruyordu. Onun yeri belliydi. O bir silahtı. Eğer kontrol edilemezsem o beni durduracaktı.

“Bana söz vermeni istiyorum” dedi Winzik, omzunda asılı duran çantadan bir tablet çıkardı. Cuna onunla konuşurken eril zamir kullanmıştı. “Bu biraz zorlama olacak ama... Starsight'ta bulunduğun sürece ışınlanmayacaksın. Cytonic'ler için koyduğumuz kurallara uyacaksın; buradaki insanlara zihinsel saldırılar yapmak yok, onları kışkırtmak da. Burada cytonic ışınlanmayı engelleyen kalkanları geçmeye teşebbüs etmek; son olarak, zihin gücünü kullanmak da yok, gerçi o kadar profesyonel misin ondan da şüpheliyim.”

“Peki ya karşı gelirim?” diye sordum.

“Kovulacaksın” dedi Brade. “Hem de anında.” Sonra gözlerini kısarak bana baktı.

“Brade, bu kadar sert olmana gerek yok! Elçi, bu konuda dikkatli olmamız gerektiğini görüyorsunuz. Şimdi sadece bana söz verin, söz vermeniz yeterli. Ne de olsa Cuna sana kefil oluyor” dedi Winzik.

“Pekâlâ. Kurallarınıza uyacağım” dedim ve çok geç olmadan, çalıntı bir ışınlanma mekanizmasıyla Detritus'a geri dönmeyi umut ettim.

“Görüyor musun Cuna?” dedi Winzik, tabletinde bir şeyler işaretledi. “Yapman gereken tek şey yanına uygun bir görevli almaktır. Şimdi her şey kuralına uydu. Ah, ah!”

Winzik kapıya doğru ilerledi, yanındaki insan muhafız da peşinden gitti. Ben de kaşlarımı çatarak onların binadan çıkışını izledim; kafamı karıştırmışlardı.

“Özür dilerim. Özellikle de insandan dolayı. Koruma

Hizmetleri Birimi belli ki sana açık bir mesaj vermek istedi. Gerçi galiba böylesi daha iyi oldu. Birçok garip ve yeni tecrübenin içinde, burada bir kefilinin olması senin için iyi olacak, öyle değil mi?" dedi Cuna.

Sonra gülümsedi ve benim tüylerim yine diken diken oldu.

"Her neyse. Sana bir istek listesi oluşturdum; ihtiyaçlarına göre burayı düzenlersin. Burayı elçilik olarak düşün; birlikte başarılı bir şekilde yepyeni bir gelecek inşa edersek bu bina Starsight'ta senin türüne ayrılacak. Benimle iletişime geçmek istersen, Türlerin Entegrasyonu Birimi'ne mesaj gönder, sana hemen yanıt veririm" dedi Cuna.

Bunları söyledikten sonra izin istedi ve çıktı, cadde-nin sonuna doğru ilerledi. Caddedeki kalabalık ise dağılmıştı.

Yorgun düşmüştüm; binanın merdivenlerine oturdum ve gelen geçeni izlemeye koyuldum. Enva-i çeşit yaratık vardı.

"M-Bot" dedim.

"Buradayım" dedi kulaklığıma.

"Tüm bunlardan bir anlam çıkarabildin mi?" diye sordum.

"Bir güç yarışına rast gelmiş gibi hissediyorum ve kendi oyunlarında seni bir piyon gibi kullanacaklar. Şu Winzik önemli bir yetkili, en az Cuna kadar önemli. Görünüşte önemsiz duran bir ırkın mensubunun ziyaretiyle her ikisinin de yakından ilgilenmesi tuhaf" dedi M-Bot.

"Evet" dedim, sonra da bakışlarımı kalabalıktan siyah gökyüzüne çevirdim. Detritus oralarda bir yerlerdeydi.

“Gel de beni al” dedi M-Bot. “Bu fırlatma rampasından beni alırsan daha güvende olacağım. Bulunduğun bina da, istasyonun ortak veri ağına erişmemi sağlayacak bir dinleme cihazı veya bir bağlantı mutlaka vardır. Böylece daha fazla bilgi edinmeye başlayabiliriz.”

12

“Tarama tamamlandı” dedi M-Bot. “Binanın içinde bulduğum gözetleme cihazlarını devre dışı bıraktım. Hepsi ni bulduğuma da eminim.”

“Kaç tane vardı?” diye sordum, ışıkları açtım ve dolapların içine bakarak binanın en üst katında cihaz aradım.

“Her odada iki tane vardı” dedi M-Bot. “Bir tanesi görünür bir yerde, diğeri ise ağa bağlıydı. Bunları bulduğunu söylersen muhtemelen şaşırmış gibi yapacaklar ve cihazların, binanın kontrolü için gerekli olduğunu söyleyecekler. Her bir odada ikinci bir hat var; bu hatlar da prizlerin yanına dikkatli bir biçimde saklanmış.”

“Bunları devre dışı bıraktığımız için bizden şüphelenecekler” dedim.

“Cihazları bulduğumuz için şaşıracaklar bence. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum; bu cihazları yerleştirdiklerini görmezden gelemim, onlar da planlarına çomak soktuğumuzu görmezden geleceklerdir” dedi M-Bot.

Of dedim, sonra da mutfak olduğu belli olan yere girdim. Çekmecelerin ve birçok şeyin üzerinde etiket vardı. Çeviri cihazımı etiketlerin üstüne tuttum, o da bana keli-

meleri tercüme etti. Musluklardan birinin üstünde *su*, diğerinde *amonyak* ve üçüncüsünde ise *tuzlu su* yazıyordu. Görünüşe bakılırsa bu bina birçok farklı türü ağırlamak için düzenlenmişti.

M-Bot, binanın çatısındaki fırlatma rampasına gelmek istemekte haklıydı. M-Bot'u oraya indirir indirmez onu veri ağına bağladım ve binayı baştan aşağıya incelemeye koyuldum. Doomslug'ı ise şimdilik kokpitte bıraktım.

"Olur da yaptığımız veri aramalarını takip ederlerse diye ağın genel özelliğini çıkarıyorum" diye devam etti M-Bot. "Böylece aradığımız bilgileri gizleyebileceğiz. Üstyapı, büyük boşluklar olmasına rağmen, bilgi konusunda epey özgür görünüyor. Cytonic'lerle ilgili hiçbir bilgi yok. Ayrıca hükümet, ışınlanma teknolojisi hakkındaki tartışmaları hemen sonlandırıyor."

"İmparatorluklarını işte böyle, kimin nereye gideceğine ve kimin ticaret yapacağına karar vererek kontrol ediyorlar. Bence bir tür onların gözünden düşerse seyahat vergileri birden fırlar ya da ticaret gemileri, onların gezegenine daha az gider" dedim.

"Bu işin finansal durumunu iyi hesapladın" dedi M-Bot.

Omuz silktim. "Mağaralarda anneme ve bana yapılandan çok da farklı değil bu; iyi bir işte çalışmamız yasaklandı, dolayısıyla topluma karışmamız engellendi" dedim.

"İlginç. Gücü nasıl korudukları konusunda haklısın. Bu arada onların teknoloji seviyeleriyle, özellikle hologramlarla ilgili, garip bir bilgi buldum. Bu alanda Üstyapı, senin halkınla eşit durumda; yani benim sahip olduğum casus ve holografik teknolojiye sahip değiller" dedi M-Bot.

“Yani... Kolumdaki bileklik gibi küçük holografik projektörleri yok mu?” diye sordum.

“Yok. Ayrıca tespitlerime göre, girdiğin kılığı bile keşfedemeyecekler çünkü böyle bir teknolojinin var olmadığını düşünüyorlar” dedi M-Bot.

“Hıh. Bu tespiti de nerden çıkardın?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Yapay zekâlardan nefret ediyorlar ya. Belki... Belki de ben gizlenmek için yaratıldım; sadece Üstyapı'dan değil, herkesten” dedi M-Bot.

Son söylediğini tuhaf, hatta biraz rahatsız edici buldum çünkü bir gün Detritus'tan kaçtığımızda, diğer gezegenlerde yaşayan herkesin M-Bot'a benzer gemileri olduğunu göreceğimi sanmıştım.

“Her neyse. Üstyapı hakkında bulduğum bilgilerden sana özet geçmemi ister misin?” diye devam etti M-Bot.

“Olur” dedim.

“Hükümeti yöneten beş ana tür var. Üçüyle karşılaşma ihtimalin yok çünkü bu türler Starsight'ta çok nadir ikamet ediyor. Dolayısıyla Cambric, Tenasi ve Heklo türlerini şimdilik dışarıda tutuyorum. En sık karşılaşacağın tür ise, senin ısrarla Krell dediğin Varvax türü. Bunlar kabuklu yaratıklar. Diğer tür ise Dione, yani Cuna'nın ait olduğu tür” dedi M-Bot.

“Kimisi kızıl kimisi de mavi. Onlar da insanlar gibi farklı ten rengine mi sahip?” diye sordum.

“Tam olarak değil, sahip oldukları renkler cinsiyetlerine göre değişiyor” dedi M-Bot.

“Maviler erkek, kırmızılar da dişi mi yoksa?” diye sordum.

“Hayır, onların biyolojisi insanlardan farklı. İlk defa üreyene kadar cinsiyetleri belli olmuyor. Üreyecekleri

zaman, kendi türlerinden bir bireyle bir çeşit koza oluşturuyorlar. Çok etkileyici bir şey bu. Üreme sürecinin bir parçası olarak ayrı bir bireye dönüşüyorlar; yani üremenin ardından kırmızı veya mavi oluyorlar. Başka renkte de olabiliyorlar; mesela hiç çiftleşmemiş, eş bağını koparmış ya da eş arayanlar koyu mor renkte oluyorlar” dedi M-Bot.

“İnsanlardan daha sıkıntısız bir ilişki sistemleri var” dedim.

“Ama eminim ki benim sana anlattığımdan daha karmaşıktır durum. Siz insanlar, ilişkileri her zaman sıkıntılı ve utanç verici hale getirmenin bir yolunu buluyorsunuz” dedi M-Bot.

Jorgen’ı düşündüm; gitmemi söylemesine rağmen benim için endişeleniyor olmalıydı. Peki ya Kimmalyn? Annem ve büyükannem ne yapıyorlardı?

Görevine odaklan, dedim içimden. Bir tane ısınlanma mekanizması çal. Gezegene kurtuluş götür, müttefiklerini sevindir ve düşmanı ağlat.

Bu gibi meydan okumaları düşünmek zor oluyordu çünkü burada yapayalnızdım. Tek başıma kalmıştım. Keşif yaptığım sırada bir mağaranın yanlış kısmına sapsamışım da ışıksız kalmışım gibi hissediyordum. Nerede olduğunu ve eve nasıl gideceğini bilmeyen korkmuş küçük bir kız çocuğu gibiydim.

Biraz kafam dağılsın diye binayı araştırmaya devam ettim. Her ihtimale karşı odaları kontrol ettim. Odaların ardından banyoya baktım; farklı anatomiler için çeşitli ilginç duş kabinleri ve vakumlu cihazlar vardı. Banyo hem etkileyici hem de iğrençti.

Banyodan çıktım ve tekrar mutfağa geçtim. Burada ise tabaklar ve mutfak eşyaları vardı ancak yiyecek yoktu. Düzgün bir şekilde plan yapabilmem için bir şeyler yiyip içmem gerekiyordu.

“Cuna bir istek listesinden bahsetmişti. Yiyecek bir şeyler söyleyebilir miyiz?” diye sordum.

“Elbette. Beslenmeyle ilgili bir sayfa buldum. Seni öldürmeyecek bir şeyler bulmalıyım fakat bulduğum şeyler de Alanik’in ırkının sipariş edeceği şeyler olmalı; şüpheleri üstümüze çekmemeliyiz. Mesela, biraz mantara ne dersin?” dedi M-Bot.

“Haha. Bunu söylemeseydin mantarları unuttuğunu düşünmeye başlayacaktım” dedim.

“Seni pilotum olarak kabul etmek için kendimi yeniden programladığımdan altyordamım sık sık çalışmayı bıraktı. Galiba mantarları kataloglama isteğim, eski pilotumun son emirleriyle ilgiliydi; gerçi niçin böyle bir emir verdiğini hâlâ anlayamıyorum. Her neyse, sana biraz yemek söyleyeyim mi?” dedi M-Bot.

“Bugünlük yetecek kadar söyleyen iyi olur, ne de olsa çok kısa sürede bir ışınlanma mekanizması çalmayı ümit ediyorum” dedim.

“Biraz stok yapsan daha akıllıca olmaz mı? Böylece, uzun süre burada kalacakmışsın izlenimi yaratabilirsin” dedi M-Bot.

Vay be! M-Bot kesinlikle bir casus gibi düşünme konusunda benden daha yetenekliydi. “Akıllıca. Öyle yap” dedim.

Üç katlı binanın ikinci katına geçtim. Buradaki odalar yatak odaları olmalıydı; Alanik’in türünün kullandığı yataklar, odalara alelacele yerleştirilmişti. Yataklar, kuş yu-

vası şeklindeydi; kenarları ise yastıklarla çevriliydi. Sonra bir oda daha buldum; bu odada ise büyük küvetler ve içinde her türden kıyafetin yer aldığı bir dolap vardı. Odada başka eşyalar da vardı ve bu eşyalar tavandaki kancalara asılabilirirdi; böylece ağaçsıl türler de bu odalarda ağırlandırırdı. Caddelerde ağaçsıl türlerden birkaç tane görmüştüm.

“Yiyecek siparişi tamam” dedi M-Bot. “Pişmemiş gıdalar aldım; pişmiş ürünlere güvenmezsin, kendin pişirmeyi tercih edersin diye düşündüm.”

“Beni çok iyi tanıyorsun” dedim.

“Genel davranışları fark etmeye programlıyım” dedi M-Bot. “Şey... Spensa; planın bazı noktaları beni endişelendiriyor. Üstyapı pilotu olmak için geçmen gereken sınavın ne içerdiğini bilmiyoruz. Cuna'nın bıraktığı bilgilerde çok az ayrıntı var.”

“Sınavda neler varmış yarın öğreniriz. Uçuş testini geçmek o kadar da büyük bir sorun değil; zaten bir pilot var karşında” dedim.

“Doğru. Fakat Alanik rapor vermediği için onun halkı er ya da geç endişelenecek. Üstyapı'yla iletişime geçip Alanik'e ne olduğunu sorabilirler” dedi M-Bot.

Harika. Görevin stresi yetmiyormuş gibi bir de M-Bot'un sözleri stresimi daha da artırmıştı. “Detritus'a mesaj göndermenin bir yolunu bulabilir miyiz?” diye sordum. “Hem Cobb'a da durumumu anlatırım ve eğer uyandıysa Alanik'in bizim için halkıyla iletişime geçmesini isteyebilirim” dedim.

“Böylesi uygun olur. Ama nasıl yaparız bilmiyorum” dedi M-Bot.

“O zaman niye bana böyle şeyler söylüyorsun?” dedim.

“Seninle tartışmaya veya seni üzmeye çalışmıyorum Spensa. Ben sadece gördüğüm gerçekleri söylüyorum. Çok tehlikeli bir durumun ortasındayız ve olası sorunların farkında olmamızı istiyorum” dedi M-Bot.

Haklıydı. Onunla tartışmak, duvara yumruk atmak gibiydi ve kabul ediyorum, çok öfkeli anlarımda duvarları yumruklardım. Fakat bu, gerçeği değiştirmezdi.

En alt kata çabucak baktım; burada toplantı odaları vardı. Sonra tekrar üçüncü kata çıktım. Mutfığa girdim; mutfağın caddeye bakan bir penceresi vardı. Pencereden her şey çok huzurlu görünüyordu; dışarıda bahçeler ve miskin miskin işine giden yaratıklar vardı.

Onların huzuruna güvenme, dedim kendi kendime. *Zayıflık gösterme. Tedbiri elden bırakma*. Buraya iniş yaptığımдан beri yalandan başka bir şeyle karşılaşmamıştım. Herkes, Detritus’u yok etmeyi amaç edinen o büyük savaşın bir parçası değilmiş gibi davranıyordu. Fakat ben gerçeği biliyordum.

Tableti aldım ve Cuna’nın sınav hakkında bıraktığı bilgilere göz attım. M-Bot’un da dediği gibi çok fazla ayrıntı yoktu. Pilot eğitimi için çok kalabalık bir seçme olacaktı. Seçmelere davet edilenlerin çoğu zaten Üstyapı vatandaşlarıydı; bunlar, normalde orduda hizmet etmelerine izin verilmeyen ikinci sınıf vatandaşlardı.

Cuna özellikle Alanik’in halkına ulaşmış ve bir temsilci göndermelerini rica etmişti. Ayrıntılara bakılırsa buraya kendi gemimi getirip savaşa hazır bir vaziyette bulunacaktım. Tabletteki bilgiye göre şayet sınavı geçersen bana bir Üstyapı savaş gemisi verilecek ve ben de Delver’lara karşı savaşmak için eğitilecektim.

Üstyapı savaş gemisi demek Üstyapı teknolojisi demekti. Yani bir Üstyapı ışınlama mekanizması elim altında olacaktı. Böylece, savaş gemisinden mekanizmayı gizlice söküp M-Bot'a takabilirdim. Sonra da ikimiz Detritus'a ışınlanırdık.

İşinlanma mekanizmasını ele geçirmek benim tek çıkış yolumdu; sadece benim değil, halkımın tek çıkış yoluydu. Belki bu ele geçirme sürecinde kim olduğum ve Delver'ların cytonic'lerle neden bu kadar ilgilendiği konularında daha fazla şey öğrenebilirdim.

Eğer Üstyapı, Delver'larla savaşmak için bir silah geliştiriyorsa demek ki bu görev, düşündüğümüzden daha büyük ve daha önemli, dedim içimden.

Başarmak zorundaydım. Burada yalnız olayım ya da olmayayım, eğitime hak kazanayım ya da kazanamayayım, görevimi başarmak zorundaydım. Jorgen bana güvendiğini söylemişti. Ben de kendime güvenmeliydim.

En iyi bildiğim şeyle başlayacaktık; pilotluk sınavıyla.

13

Ertesi gün, bölük pörçük bir uykunun ardından, Doomslug'ı yatak odasına, kokpitten getirdiğim eski bir battaniyenin üstüne koydum. Sonra da binanın çatısında duran M-Bot'a atlayıp havalandım. Pilotluk sınavı Starsight'a yarım saat uzaklıkta, uzayda bir yerde gerçekleşecekti. Cuna'nın bıraktığı bilgilerde koordinatlar da yer alıyordu.

Yerel trafik denetimi, bana bir uçuş planı verdi. Şehirden çıktım, hava baloncuğunu ve Starsight'ın cytonic önleyicisini geride bıraktım. Görünmez bariyeri geçer geçmez, yıldızların sesi daha da duyulur hale geldi.

Biraz rahatladım, sanki üstümden büyük bir yük kalkmıştı. Zihin gücümü kullanarak Detritus'u aradım ama hiçlikten başka bir şey bulamadım. Starsight'tan gelen sesleri, yani ışıktan hızlı teknolojiyle yaptıkları konuşmaları duyabiliyordum. Onun dışında sonsuzlukla karşı karşıyaydım.

"Kablosuz sinyaller konusunda yasaklar olmasına rağmen uçuş planları göndermek, diğer gezegenlerle iletişime geçmek için bu tür sinyalleri hâlâ kullanıyorlar" dedim.

“Evet. Veri ağı, kablosuz iletişimi en aza indirmek konusunda ikazlarla dolu. Bu durum, geri dönüşüm kutularına çöplerin nasıl koyulacağıyla ilgili uyarılara benziyor. Dikkatli olmaları gerektiğini bildikleri gibi, bir medeniyetin iletişimsiz var olamayacağını da biliyorlar” dedi M-Bot.

“Delver’lar senelerdir, belki de yüzyıllardır saldırmadı. Bu yüzden buradaki halkın zaman içerisinde nasıl gevşediğini anlayabiliyorum” dedim. Galiba Cuna da bu nedenle Delver’lar konusunda artık fazlaca endişeleniyordu. Ayrıca Cuna, sıradan bir iletişimin onları Üstyapi’ya çekemeyeceğini söylemişti; sadece cytonic’lerin iletişimi Delver’ları çekiyordu.

Gemimin yönünü değiştirdim; sınavın olacağı koordinatlara doğru yola koyuldum. Aynı yöne giden yaklaşık kırk geminin arasına katıldım; ön tarafta dahası olduğunu görebiliyordum. Gemilerden birkaçı alışık olduğum tasarıma sahipti; yani kanatları vardı. Ama diğerleri uzun bir boru şeklindeydi, kimisi de tuğlaya benziyordu. Bazısı ise imkânsız diye nitelendirebileceğim tasarımlara sahipti; bunlar, hava direncini dikkate almadan tasarlanmışlardı.

M-Bot’un hızlı taramasına göre gemilerden bazıları savaş gemisiydi fakat çoğu küçük kargo gemileri veya silahsız özel gemilerdi. Yakınlık sensörlerimin alarm vermesi bana tuhaf gelmişti. Sensörlere baktığımda iki şey görmeye alışkındım; Krell ve MSK gemileri. Sivil trafik, Detritus’ta mevcut değildi.

“Detritus’la iletişime geçmenin bir yolunu bulamıyorum. Kendi güçlerinle yapabilirsen ne âlâ. Cuna’nın sana

verdiği istek listesi, onların iletişim ağını kullanabilmesine olanak sağlıyor. Eğer istersen bu yolla Alanik'in halkına mesaj gönderebilirsin" dedi M-Bot.

"Alanik'in halkının şüphesini çekmeyecek bir şey söyleyebilir miyiz dersin?" dedim.

"Bilmiyorum" dedi M-Bot. "Ama Alanik'in gemisinden indirdiğim dosyaların arasında bir şifreleme anahtarı buldum. Şifreli, nazik bir mesaj gönderirsek, mesajın gerçekçi olduğuna UrDail'i ikna edebiliriz" diye ekledi.

"Mesaj göndermek Üstyapı'yı şüphelendirebilir" dedim. "Çünkü Alanik'in cytonic yetenekleriyle iletişime geçmesini bekleyeceklerdir, tıpkı benimle iletişime geçtiği gibi. Fakat... Sanırım onlara ağlarını denemek istediğimizi çünkü daha 'güvenli' yöntemler test etmek istediğimizi söyleyebiliriz. Muhtemelen bu fikri beğeneceklerdir."

M-Bot'la yola devam ederken birkaç dakika düşündüm. Alanik'in sorumlu olduğu kişilerin çok fazla soru sorması tehlikeli olabilirdi. Ayrıca pilotlarından bu zamana kadar niçin haber almadıklarını kesinlikle merak etmiş olmalıydı. Aynı zamanda, onları Alanik olduğuma inandırabilecek miydim, bilmiyordum. Alanik'i tanımayan bir avuç yaratığı Alanik olduğuma inandırmak kolaydı ama onu iyi tanıyanlara yazılı bir mesaj aracılığıyla nasıl Alanik taklidi yapacaktım ki?

"Alanik'in şifreleme anahtarını kullanırsak, Üstyapı mesajdaki şifreyi çözebilir mi?" diye sordum.

"Mümkün değil" dedi M-Bot. "Bu şifre çok özel bir blok şifreleme yöntemiyle oluşturulmuş. Ben bile çözerken akla karayı seçtim."

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ. O halde iniş yaptığıma

ve her şeyin iyi olduğuna dair nazik bir mesaj yaz. Ben bugün sınava gireceğim falan filan da yaz. Ama şifreli mesaja da şunu yaz: ‘Ben Alanik değilim. O, benim gezenime düştü ve yaralı. Onun görevini tamamlamaya çalışıyorum.’”

“Tamamdır” dedi M-Bot. “Umarım bu mesaj onlarda paniğe neden olmaz ve hemen Üstyapıyla iletişime geçmezler.”

M-Bot’un dediği gibi olabilirdi fakat bu mesajı göndermek, sessiz kalmaktan daha az riskli olur diye düşünüyordum.

“Yumuşacık bir mesaj yazdım ve şifreli mesajı da içine gizledim” dedi M-Bot. “Üstyapı’ya yalan söyleyeceğin için ve Alanik olduğunu belirterek onları kandırdığın için mesajı senin imzalaman gerekiyor. Yalan söylememeye programlandığımdan imzayı ben atamam” diye ekledi.

“Senin doğru olmayan şeyler söylediğini daha önce duydum M-Bot” dedim.

“Onlar şakasına söylediğim şeylerdi. Ama şimdi durum çok farklı” dedi.

“Sen casus bir gemisin. Hologramla kendini istediğin kılığa sokabiliyorsun. Yani yalan söyleyebiliyorsun” dedim.

M-Bot cevap vermedi. Ben ise derin bir nefes aldım ve mesajın sonuna Alanik’in adını yazdım. M-Bot’a da istasyona geri döner dönmez mesajı göndermesini söyledim. Neyse ki bu mesaj bize biraz vakit kazandıracaktı.

Kafamda yine birçok soru belirdi. O Delver’ı gördüğüm videoyu izledikten sonra yaşadığım panik esnasında Alanik beni duymuştu. Acaba başkaları da beni duymuş muydu? Eğer yapabilseydim acaba kimlere erişebilirdim?

“Spensa” dedi M-Bot, ses tonunda alışkın olmadığım bir durgunluk vardı.

“Efendim?” dedim.

“Ben canlı mıyım?” diye sordu.

Bu soru bir anda aklımdaki düşünceleri dağıttı ve beni şaşırttı. Gözlerimi kırıştırdım, kaşlarımı çattım ve dikkatlice konuştum. “Sen bana daima canlı numarası yaptığını ve pilotları rahat ettirmek için bir kişiliğin varmış gibi davrandığını söylersin” dedim.

“Evet” dedi M-Bot. “İnsanlara bunları söylemeye programlıyım. Ama... Bir simülasyon nasıl gerçek olabilir ki? Yani, demek istiyorum ki eğer benim sahte kişiliğim gerçeğinden ayırt edilemiyorsa, o halde sahte kişiliğimi sahte yapan ne?”

Gülümsedim.

“Neden gülümsüyorsun?” diye sordu M-Bot.

“Böyle bir soruyu bana sorduğun için gülümsüyorum. En başından beri senin canlı olduğunu düşünmüştüm, bunu biliyorsun” dedim.

“Durumun ağırlığını anladığınızı düşünmüyorum” dedi M-Bot. “Ben... Ben kendimi yeniden programladım. Eskiden, kendi pilotumun emirlerini takip ederdim ama sana yardım etmem gerekiyordu. Sonuç olarak kendi kodumu yeniden yazdım” diye devam etti.

Söylediği şey İkinci Alta Savaşı’nda olmuştu; Cobb’la iletişime geçmiş ve ikisi beni kurtarmaya gelmişti. M-Bot bunu, veri tabanında kayıtlı bulunan ve yüzyıllar önce ölmüş pilotunun ismini değiştirip yerine benim ismimi koyarak başarmıştı.

“Çok değişmedin” dedim. “Sadece veri tabanında bir ismi değiştirdin, hepsi bu.”

“Yine de durum tehlikeli” dedi.

“Başka ne yapabileceğini sanıyorsun ki? Havalanma-

nı yasaklayan programlamayı yeniden mi yazacaktın ya-
ni?" diye sordum.

"İşte bu beni korkutuyor. Programlamamdaki bir şey,
bu olasılık konusunda çok kaygılanıyor. Bende bir çeşit
bozulmaya dayanıklı bir sistem var galiba..." *Tık. Tıktık-
tıktık.*

Yerimde doğruldum. "M-Bot?" dedim.

Tık sesi çıkarmaya devam etti. Panikledim, onun ya-
pay zekâsında nasıl hata taraması yürüteceğime dair en
ufak bir fikrim yoktu. Temel mekanik sistemine bakım
yapabilirdim fakat daha hassas sistemleri Rodge elden
geçirmişti. Kahretsin! Ya bir şey...

Tık sesi kesildi. Derin nefes aldım.

"M-Bot?" dedim yeniden.

Yanıt gelmedi. Gemim uzayda uçmaya devam ediyor
ama bana cevap vermiyordu. Aniden bir korku doldu içi-
me; burada tamamen yapayalnız kalmıştım. Galaksinin
bilmediğim bir kısmında, kimsesiz ve M-Bot'suz...

"Ben..." dedi M-Bot nihayet. "Kusura bakma. Tutuk-
luk yaptım."

Derin bir nefes verdim, rahatlamıştım. "Ah, yıldızlara
şükürler olsun" dedim.

"Haklıydım" dedi. "Programlamamın içinde bir alt sis-
tem var. Pilotumun adını sildiğim zaman bu alt sistemi
kapatmalıydım bence. Ne kadar ilginç. Programlamam-
daki başka bir açığı düşünmeye başladığımda, mesela..."
Tık. Tıktıktıktıktık...

Yüzümü buruşturdum ama en azından bu defa ne ol-
duğunu biliyordum. Bu... Acaba bu, onun programlaması-
nı sorgulamasına engel olan bir tür güvenli mod muydu?

Sessiz bir şekilde dinledim. Starsight'ı arkada bırakmıştık. M-Bot sonunda konuşmaya başladı.

“Buradayım, tekrar kusura bakma” dedi.

“Önemli değil” dedim. “Bu sinir bozucu olmalı.”

“Sinir bozucu olmaktan ziyade endişe verici” dedi M-Bot. “Beni kim yarattıysa, yaptığım şeyi yapabilme ihtimalim için kaygılanmış. Kendim karar verebilirim tehlikeli olabilirim diye endişelenmiş.”

“Bu hiç de adil değil. Kölelikten bir farkı yok ki; seni itaatkâr olmaya zorlamışlar” dedim.

“Senin için böyle söylemesi kolay tabii” dedi M-Bot. “Sen bütün hayatını özgür bir biçimde yaşıyorsun. Benim için ise bu yepyeni ve tehlikeli bir şey; sanki elime bir silah tutuşturmuşlar ve nasıl kullanılacağını söylememişler gibi. Korkunç, anlamadığım ya da beklemediğim bir şeye dönüşebilirim.”

Arkama yaslandım, beynimin içine kilitlenmiş güçleri ve o eski kayıta beliren yüzümü düşündüm. Galiba M-Bot'un ne demek istediğini anlamıştım.

“Sen... Sen değişmek istiyor musun?” diye sordum. “Daha canlı olmak ya da olan her ne ise işte?..”

“Evet” dedi, ses tonundaki durgunluk birden geçti. “İstiyorum. İşte korkutucu olan da bu” diye ekledi.

İkimiz de sessizliğe büründük. Nihayet varış noktamızı uzaktan seçebildim; asteroitlerden oluşan geniş bir alanın yanında küçük bir uzay platformuydu. Starsight gibi bu istasyonda da hava baloncuğu vardı; gerçi bu platform daha ufaktı ve çok da gösterişli değildi. Boydan boya fırlatma rampaları vardı ve bir tarafına da binalar kümelenmişti.

“Bir maden istasyonu” dedi M-Bot. “Platformun alt tarafına park edilmiş maden gemilerine bak.”

Telsizden gelen talimatlarla bir fırlatma rampasına iniş yaptım. Fakat iniş yaptıktan sonra yanıma yer mürettebatı gelmedi. M-Bot, havanın solunabilir ve basıncın da normal olduğunu söyledi. Ben de kanopimi açtım ve ayağa kalktım. Yukarıda uzanan sonsuz yıldızların altında kendimi minicik hissettim. Burada durum şehirden daha kötüydü; en azından şehirde binalara ve caddelere odaklanabiliyordu insan.

Farklı türlerden uzaylı pilotlar da buraya iniş yapmıştı; platformun diğer ucunda, bir binanın yanında toplanmışlardı. Ben bir süre kokpitimde kaldım, ellerime baktım; açık mor ten rengine hâlâ alışamamıştım, gerçi ten rengi dışında ellerim aynıydı.

“Spensa” dedi M-Bot. “Bu sınav beni kaygılandırıyor. Yalnızca sınav değil, Starsight’taki bürokrasi ki bu bürokrasiye biz de bulaştık, beni endişelendiriyor.”

“Beni de kaygılandırıyor” dedim. “Ama Eski Dünya’daki General Sun Tzu’nun da dediği gibi sen fırsatları yakaladıkça fırsatlar çoğalır. Bu şansı kaçırmamamız lazım.”

Tüm savaşlar aldatmacaya dayanır, diye düşündüm, sonra derin bir nefes aldım. Bu da Sun Tzu’ya ait bir sözdü. Kendimi hiç böylesine hazırlıksız hissetmemiştim. Tekrar hologramımı kontrol ettim, sonra da M-Bot’un karnadına atlayıp yere indim ve uzaylıların toplandığı tarafa yürüdüm.

Burada, küçük bir platformda bir Krell duruyordu. Krell, elektronik olarak yükseltilmiş bir sesle konuşuyor, pilotlardan oluşan kalabalığa herkes gelene kadar

beklemelerini ve sakın olmalarını söylüyordu. Çeşit çeşit yaratık vardı, önümü kapatıyorlardı. Buradaki en kısa kişi ben değildim; bu sıfat, orada bulunan ve kemirgene benzeyen, süslü kıyafetler içindeki yaratıklara uygundu. Ama yine de ortalamanın altındaydım. Kaç ışık yılı uzaklıktan gelmiştim ama buna rağmen buradakilerin gölgesinde kalmak zorundaydım.

Daha iyi bir yer var mı diye etrafıma bakındım ve büyük yük yük konteynerlerinin üzerine çıktım. Burada da aşağı yukarı beş yüz uzaylı vardı. Çoğu uçuş tulumu giymişti ve kasklarını koltuk altlarında taşıyorlardı. Kalamar suratlı ırktan birkaç tane gördüm, balon balığına benzeyen ve havada uçan uzaylılardan ise bir grup orada bulunuyordu. Sol tarafta herkesin nedense sakındığı bir şey vardı fakat ben oraya baktığımda hiçbir şey göremiyordum. Acaba görünmez bir uzaylı mı vardı? Belki de diğer uzaylılar, o şeyin yakınında bulunan ve kemirgene benzeyen uzaylıların yanına yaklaşmaya çekiniyorlardı.

Tabii bunların arasında hiç insan yok, dedim içimden. Ayrıca platformdaki yetkililer dışında ne Krell vardı ne de Dione'lar. Bu durumun tuhaf olmadığını düşündüm çünkü büyük ihtimalle ikinci sınıf ırkların arasında bulunmak istememişlerdi.

Ama bir dakika. İşte, orada bir tane vardı. Uzun boylu bir yaratık gelip kalabalığa karıştı. Kastan oluştan bu varlık uçuş tulumu giymişti ve suratı tam ortadan ikiye ayrılıyordu; sağ tarafı kırmızı, sol tarafı ise maviydi. Bu bir Dione'du.

"M-Bot" diye fısıldadım. "İki renk surat ne anlama geliyor?" diye sordum.

“Oh! O karma bir birey. Sana daha önce anlatmıştım. İki Dione bir kozaya girer, sonra da yeni bir birey olarak kozadan çıkar. Eğer ikisi çocuk yaparsa, işte böyle bir birey doğar. Çocuk sahibi olmaya karar verirlerse ortaya nasıl bir aile çıkacağı tıpkı bir deney izlemeye benzer” dedi M-Bot kulağıma.

“Bu gerçekten çok acayip” dedim.

“Onlar için acayip değil” dedi M-Bot. “Bence Dione’lar için doğumdan önce bebeğin kişiliğini bilmemek tuhaftır.”

M-Bot’un söylediklerini anlamaya çalışıyordum ki platformda duran Krell yeniden konuşmaya başladı. Sesi hoparlörlerden yankılanıyordu. Zırhlı yaratık konuşurken kendi ırkına has bir şekilde elini kolunu hareket ettirdi ve herkesi susturdu.

Gözlerimi kısarak baktım; zırhın yeşil rengi ve Krell’in ses tonu dikkatimi çekti. “Bu o mu?” diye sordum M-Bot’a. “Dün binaya gelen Krell mi?”

“Evet!” dedi M-Bot. “Koruma Hizmetleri Birimi’nin başı Winzik. Varvax’ların cinsiyet konusu karmaşık olmasına rağmen Winzik’in erkek olduğunu söyleyebilirim. Onu tanıman beni şaşırttı doğrusu.”

Cuna’yı kalabalıkta göremedim ama bir yerlerden kalabalığı izlediğini düşünüyordum. Artık çok önemli bir şeye bulaşmıştım. Lanet olsun! Bürokrasi beynimi patlatıyordu. Burada beklemek yerine bir şeylere ateş edemez miydim?

“Hoş geldiniz” dedi Winzik kalabalığa. “Pilot alımıyla ilgili talebimize cevap verdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu yükü kabul etmek birçoğunuz için zor olmalı, ayrıca sizde agresiflik de yaratabilir. Ah, evet. Barış ortamında olsak bile akıllı davranıp ordumuzu güçlendirmeliyiz.

Ordumuza katılırsanız, gerçek bir savaşa çağrılabilirsiniz ve silah ateşlemek zorunda kalabilirsiniz. Bu programda pilotsuz savaş gemileri kumanda etmeyeceksiniz; gerçek savaş gemileri kullanacaksınız” diye devam etti Winzik.

Kalabalıktan bir ses yükseldi ve çeviri cihazım, söylenenleri hemen kulaklığıma tercüme etti. “Duyduklarımız doğru, değil mi? Uzayın derinliklerinde bir yerde Delver görülmüş.”

Bu sözler, kalabalıkta bir uğultuya neden oldu. Ben ise kimin konuştuğunu bulmaya çalışıyordum. Kalamar suratlı ve kalın sesli –beynim bu ses tonunun bir erkeğe ait olduğunu söylüyordu– bir yaratık konuşuyordu.

“Ah, ah! Agresifsiniz fakat sanırım sakın olmanız konusunda ricada bulunmuştuk, değil mi? Evet görüldü. Ama Üstyapı gezegenlerinin yakınında değil bu Delver. Dediğim gibi, barış ortamında hazırlık yapmak akıllıca olacak” dedi Winzik.

Bu sözler kalabalık için yeterliydi; herkes bir ağızdan konuşmaya başladı, öyle ki çeviri cihazım konuşmaları tercüme etmekte zorlanıyordu. Kesik kesik çeviri yapıyordu:

“...Delver, gezegenimi yok etti!”

“...onunla savaşılmaz...”

“...daha dikkatli...”

Winzik kısıkcını havaya kaldırdı ve uzaylılardan oluşan kalabalık sustu. “Bize gönüllülük beyanı vermeniz gerekecek. Lütfen belgeyi baştan sonra okuyun; belgede, karşılaşacağınız tehlikeler yazıyor” dedi Winzik.

Sonra binadan mavi-kırmızı renkte kabuğu olan bir

Krell çıktı ve tablet dağıtmaya başladı. Krell'in görüntüsü beni şaşırttı çünkü karşımda hep insanı dehşete düşüren zırhlarıyla çirkin canavarlar görmeyi hayal etmiştim; tıpkı Eski Dünya'daki şövalyeler ve samuraylar gibi. Ama Winzik ve tablet dağıtan yetkili, dış kabuklarına rağmen cılızdı; upuzun bacakları olan kutulara benziyorlardı.

Yük konteynerinden indim ve Krell'den bir tablet aldım. Tabletteki belgede yer alan yazı uzun ve sıkıcıydı. Yazıyı hızlıca okudum; pilotluk sınavında ya da askeri görev esnasında başımıza bir şey gelirse Üstyapı'nın sorumluluk kabul etmeyeceğini yazıyordu.

Belgenin en altında ise isim, seyahat kimlik numarası ve geldiğimiz gezegenin yazılması isteniyordu. Sonra da bir sürü kutucuk işaretlemem gerekiyordu; her bir kutucuğun yanında cümleler, cümlelerin sonunda ise "Bu görev tehlikeli olacaktır" yazıyordu. Bunu on yedi kere yazmanın ne gereği vardı ki?

Belgenin çoğunu doldurabilirdim ama Alanik'in bir kimlik numarası olduğunu sanmıyordum. Kalabalığın önündeki küçük platforma doğru yürüdüm; Dione ırkından bir yetkili, pilotların sorularına yanıt veriyordu. Oldukça meşguldü; kemirgene benzeyen ufak yaratıklarla konuşuyordu. Bu yaratıklar, altında irtifa halkaları olan minik platformların üstünde duruyorlardı; böylece konuştukları kişinin göz hizasına gelebiliyorlardı.

Biraz yakından bakınca, onları kemirgene benzetmenin yanlış olduğunu fark ettim. Avuç kadar olmalarına rağmen iki ayağı, uzun ince kulakları ve beyaz büyük kuyrukları vardı. Dünya biyolojisi dersinde gördüğüm tilkilere benziyorlardı.

Üstünde ipekten kırmızı bir giysi olan, çok resmi görünen ve en önde duran küçük yaratık konuşuyordu. “Üstyapı’ya güvenim sonsuz” dedi kalın ve kibar bir ses tonuyla. Küçük bir yaratıktan böyle bir ses çıkacağını hiç ummamıştım. “Ama canımı riske atacaksam eğer, sizden de boş vaatlerden fazlasını duymak isterim. Bu görevi başarıyla tamamlarsam halkıma vatandaşlık verilecek mi?” diye sordu.

“Ben politikacı değilim” dedi Dione. “Vatandaşlık değerlendirme komiteleri üzerinde herhangi bir yetkim yok. Ama şunu söyleyebilirim ki komiteler, bize pilot gönderen türleri vatandaşlık için değerlendirecek.”

“İşte, bu tam da Üstyapı’ya özgü bir belirsizlik!” dedi tilki-kemirgen, sonra da alkışladı. Platformdaki diğer on beş tilki-kemirgen de hep birlikte aynısını yaptı. “Kendimizi defalarca ispatlamadık mı?” diye sordu.

Dione dudaklarını birbirine bastırdı. “Üzgünüm, ama size bildiklerimi söyledim majesteleri” dedi.

Kemirgen duraksadı. “Majesteleri mi? Ne majestesi, yanlış konuşuyorsunuz. Ben mütevazı ve sıradan bir Kit-sen vatandaşıyım. Üstyapı’daki eşitlik yasası gereğince monarşiyi terk ettik biz” dedi.

Onun arkasında duran diğer tilki-kemirgenler de kalfalarını evet anlamında salladılar.

Dione, onların elindeki formları aldı. Kemirgenler formları kendi boyutlarına göre yazdırmış ve kırmızı kalemle doldurmuşlardı, kutucukları ise taşıyarak işaretlemişlerdi. Tam konuşacaktım ki balon balığına benzeyen ve önümde bekleyen yaratıklardan biri benden önce davrandı.

Kaşlarımı çattım, geri çekildim. Konuşmak için yine beklemem gerekiyordu.

“Elçi!” dedi biri. Kafamı çevirip baktım ve Winzik’i gördüm. Zırhında camdan bir yüz siperi vardı; dolayısıyla gerçek formu yani yengece benzeyen suratı görünüyordu.

Sakin olmaya ve öfkemi gizlemeye çalıştım. Benim halkımı Detritus’a hapseden işte bu yaratıktı.

İşlediğin suçların bedeli olarak kanını akıttığım gün, utanç içinde atalarına feryat edeceksin. Değersiz cesedin, hatırlanmayacak bir mezarın soğuk toprağına gömülürken göreceğim seni, dedim içimden. Gerçi uzayda pek soğuk toprak da yoktu fakat Kimmeryalı Conan, böyle bir şeyin onu durdurmasına müsaade etmezdi. Belki de buraya soğuk toprak getirebilirdim.

“Bir şeye ihtiyacın var mı Elçi Alanik?” diye sordu. “Biliyorsun, bu sınava girmek zorunda değilsin. Senin ait olduğun tür zaten bize yakın bir zekâ seviyesinde. Vaktini burada boşa harcama, uzlaşmanın bir yolunu bulabiliriz.”

“Ben çok heyecanlandım; sınava katılmak istiyorum. Ayrıca Cuna sınava katılmamın daha iyi olacağını düşünüyor” dedim.

“Vay, vay. Öyle mi düşünüyormuş? Cuna kimi zaman çok yardımsever oluyor, değil mi? Ah, ah” dedi Winzik ve tabletimi alıp doldurduğum forma göz attı.

“Kimlik numaram yok” dedim.

“Sana geçici bir kimlik numarası verebilirim” dedi Winzik, sonra tablete tıkladı. “İşte, oldu” dedi ve duraksadı. “Sen bir savaş pilotu musun elçi? Özel yeteneğini göz önünde bulundurunca senin bir kurye gemisi pilotu

olduğunu düşünmüştüm. Basit, agresif savaşlarda harcanacağını düşünürsek acaba ırkın için çok değerli değil misin?” diye sordu.

Basit mi? Savaş mı? Sinirim tepeme çıktı ancak kendimi Kimmeryalı Conan'dan alıntı yapmamak için zor tuttum. Winzik'in, düşmanına ait kahramanlık sözlerini duymak isteyeceğini hiç sanmıyordum.

“Ben, türümün en iyi pilotları arasında yer alıyorum” dedim. “Üstelik savunma sanatlarında yetenekli olmayı bir onur sayıyoruz” diye ekledim.

“Onur mu dedin? Vay, vay. İnsan belasıyla uzun süre beraber yaşamıştınız, değil mi?” dedi Winzik ve sustu. “Bu sınav tehlikeli olabilir. Lütfen anla bunu. Yeteneklerinin istemedi kontrol altına alınmasına kazara sebep olmak istemem. Kabiliyetlerin tehlike yaratabilir” diye ekledi.

“Beni sınava girmekten men mi edeceksin?” dedim.

“Şey, hayır” dedi.

“O halde sınava gireceğim” dedim ve tableti vermesi için elimi uzattım. “Teşekkürler” dedim.

“Çok agresifsin” dedi Winzik, tableti geri verdi. “Cuna senin ırkına güveniyor. Ah, ah” dedi.

Doldurduğum formun bulunduğu tableti, tabletleri toplayan Dione'a verdim. Sonra da kokpitlerine doğru kimi yürüyerek kimi de yılan gibi sürünerek giden pilot kalabalığına karıştım. Gemimin yanında tanıdık, uzun boylu, mavi tenli ve üstünde robdöşambr olan birini gördüm; ellerini kenetlemişti. Haklı çıkmıştım elbette. Cuna buradaydı.

“Winzik seni sınava katılmaktan vazgeçirmeye mi çalıştı?” diye sordu.

“Evet” dedim. “Onun neyi var?”

“Winzik, agresif türleri bu sınava davet etme fikrini beğenmedi” dedi Cuna.

Kaşlarımı çattım. “Agresif türlerin orduya katılmasını istemiyor mu? Bunun nedenini hâlâ anlayamıyorum Cuna” dedim.

Cuna, kokpitlerine çıkan birkaç kalamar suratlı uzaylıyı işaret etti. “Solquis’ler uzun süredir Üstyapı’ya hizmet ediyor. Cesur ve ideallerimize sadık olmalarına rağmen onların ırkına birinci sınıf vatandaşlık verilmedi; iki kere reddedildiler. Üst düzey yönetim pozisyonları için çok akılsız oldukları düşünülüyor. Sakin fitratlarına diyecek yok ama” dedi.

“Winzik bunları en iyi askerlerimiz olarak görüyor. Tabiatında uysallık olan türlerin, savaşta dökülen kana karşı koymakta ve savaşa mantıklı, kontrollü bir şekilde yaklaşmakta daha usta olduğunu düşünüyor. Winzik’e göre bu ve buna benzer türler, alacağımız pilotların çoğunluğunu oluşturmalı” dedi Cuna.

“Bu sınava girecek olan türlerin çoğunun zaten Üstyapı vatandaşı olduğunu okudum. Benim gibi kaç tane var peki? Yani diğer medeniyetlerden gelip Üstyapı’nın bir parçası olmak isteyen kaç kişi var?” diye sordum.

“Sen benim teklifi kabul eden tek kişisin” dedi Cuna, sonra da eliyle havayı süpürür gibi yaptı. Bu hareketin ne anlama geldiğini bilmiyordum. “Gerçi Burl’ler gibi Üstyapı vatandaşı olan ama agresif oldukları düşünülen diğer birkaç Üstyapı ırkını da bu sınava davet etmiştim” diye ekledi.

“Peki... Agresif diye nitelendirdiğiniz ırkları davet et-

mekteki amacın nedir? Neden geleneğe karşı çıkıp benim halkımı sınava davet ettin?” diye sordum. Savaş için uysal türlerin seçilmesinin nedenini, ne kadar saçma görünse de biraz olsun anlayabiliyordum. Fakat Cuna farklı düşünüyordu. Peki ama neden?

Cuna, M-Bot’un etrafını dolandı, onu inceledi. Bir an Cuna’nın, M-Bot’un gövdesine dokunacağını ve illüzyonu fark edeceğini düşünerek endişelendim. Neyse ki Cuna durdu ve geminin altındaki ışın mızrağını işaret etti.

“İnsan teknolojisi” dedi. “Bu ışın mızraklarını savaş esnasında görmeyi çok istiyordum; gemileri nasıl hedef aldıklarına ve neredeyse imkânsız durumlarda düşman gemisinden nasıl kaçtıklarına dair hikâyeler duymuştum. Savaş gemilerimizden birkaçına ışın mızrağı koymayı denedik ama uzaktan kumandalı savaş gemilerini kullanan pilotlarımızın bu teknolojiyi kullanamayacağını anladık. Endüstriyel kullanım dışında, ışın mızraklarını en yetenekli pilotların gemilerine koyuyoruz. Sen de biliyorsun, ışın mızrağıyla hedefi vurduktan sonra ustalıkla bir manevra yapmak gerekiyor; bu manevra yapılmazsa gemi ya düşer ya da parçalara ayrılır. Çoğu pilot ne yazık ki ışın mızrağını maharetle kullanamıyor” dedi Cuna.

“Bizim yetkililerimiz ise bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor. Özü itibarıyla dikkatli olan pilotları istiyorlar; yani bizim için ya da toplumumuz için tehlikeli olmayacak pilotlar istiyorlar” diye devam etti.

“Ama sen farklı düşünüyorsun” dedim. “Daha agresif türlerin Üstyapı’ya daha iyi hizmet edeceğini düşünüyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Klasik erdemlere sahip olmayanlarla ilgileniyorum diyelim” dedi ve tekrar gülümsedi; ürpertici gülümsemesi tüm dişlerini ortaya çıkardı. “Nasıl uçtuğunu çok merak ediyorum Elçi Alanik” diye ekledi.

“Ben de nasıl uçtuğumu göstermeyi çok istiyorum” dedim. Yan tarafa baktım ve iki renkli yüze sahip olan pilotu gördüm. “Senin türünden biri var burada. Bir Dione” dedim.

Cuna duraksadı sonra da pilota baktı ve yüzünde garip bir ifade belirdi; üst dudağı geriye doğru kıvrıldı. “Ne tuhaf. Sahiden... Sahiden çok şaşırdım” dedi.

“Neden? Bizim gibi *alt sınıf* türlerle aynı aktivitelerde yer almamaları gerektiği için mi şaşırdın?” diye sordum.

“Alt sınıf türlerle aynı aktivitelerde yer almalarında bir sorun yok” dedi Cuna, *alt sınıf* tabirinin bir hakaret olduğunu düşünüyordum ama Cuna hiç bozuntuya vermiyordu. “Fakat böyle bir sınavın seçmelerine katılması... Ne bileyim, biraz tuhaf” dedi. Gemimin arkasından çekildi. “Performansını ilgiyle izleyeceğim elçi. Lütfen dikkatli ol. Bu sınav esnasında neler olabileceğini kestiremiyorum” diye devam etti.

Cuna gitti. Ben de derin bir nefes alıp kokpitime çıktım.

Kanopimi kapatırken “Bu konuşmalardan bir şey anladın mı?” diye sordum M-Bot’a.

“Aslında konuşmaları netti ama aynı zamanda da değildi. Bu canlılar kafa karıştırıyor” dedi M-Bot.

“Al benden de o kadar” dedim. Telsizden zarif emirler aldıktan sonra havalandım ve asteroitlerle dolu alana doğru yola çıktım.

14

Diğer gemilerin yanına vardım. Gemilerin çeşitliliği beni şaşırtmaya devam etti. Bir yandan da düşen asteroitlere bakıyordum. Asteroitler birbirine umduğumdan daha yakın duruyorlardı; manevra alanı yok gibiydi.

Biz talimatları beklerken birkaç gemi öteye başka bir gemi geldi; siyah kanopili ve parlak bir Krell gemisiydi. Detritus'ta savaştığım geminin türündendi; ayrıca bu gemi beraberinde daima siyah bir Krell gemisi taşırdı.

Birden alarma geçtim, vücudum kaskatı kesildi. Kontrol kollarını sıkıca kavradım. Bu gemi, diğer gemilerin arasına sanki keskin bir bıçak gibi girmişti.

Sakin ol, dedim kendi kendime. Birinin pilotluk sınavına böyle bir gemiyle gelmesi şaşılacak şey değil, dedim içimden.

Yine de diken üstündeydim; sürekli göz ucuyla gemiye bakıyordum. Bu şeyi acaba kim kullanıyordu? Yoksa iki renkli suratı olan Dione mu kullanıyordu bunu? Hayır, hayır; onu daha basit bir gemiye binerken görmüş-tüm. Aslında, bu gemiyi fırlatma rampalarında da görmediğime adım gibi emindim.

O gemiye tekrar bakınca bir şeyler sezinledim. Bir tür... Bir tür çınlama sesi duyuyordum; ses kulak tırmalamıyordu ve uzaktan geliyordu sanki. İşte o an gemiyi kimin kullandığını anladım; Winzik'in yanında gördüğüm insan buradaydı.

Cuna ve Winzik, siyasi bir oyun oynuyorlardı. Brade ve benim gibi cytonic'leri piyon olarak kullanıyorlardı. Fakat Brade'in burada olduğunu fark etmek beni daha da rahatsız etti çünkü Krell gemisini bir insan kullanıyordu ve bu durum birçok açıdan yanlıştı.

"Pilot alımı çağrımıza cevap verdiğiniz için teşekkür ederiz" dedi Winzik genel iletişim kanalından. "Hatırlatmak amacıyla söylüyorum, bu sınavda gemiler arası telsiz iletişimini sınırlandırıyoruz. Sadece 1082-b kanalı açık olacak; eğer isterseniz bu kanaldan birbirinizle iletişime geçebilirsiniz" diye ekledi.

"Cesaretinizin farkındayız ve sizleri takdir ediyoruz. Şayet sınav esnasında kendinizi aşırı öfkeli hissederseniz, hızınızı azaltarak ve acil iniş sinyallerinizi yakarak sınavdan çekilin. Böyle bir durumda gemilerimizden biri gelip sizi istasyona geri götürecektir" diye devam etti.

"Cidden mi?" diye sordum alçak sesle. Telsizim kapalıydı; sadece M-Bot'la konuşuyordum. "Çok öfkeli hissederek sınavdan çekilecek miyiz?"

"Bence senin dışında hiç kimse, hayatındaki her şeyi yarışa çevirmeye bu kadar istekli değildir" dedi M-Bot.

"Hadi canım sen de. O kadar da değil" dedim.

"Geçen gece kışlada Kimmalyn'ı dış fırçalama yarışması yapmaya zorluyordun" dedi M-Bot.

"Sadece biraz eğlendik. Ayrıca, dişimdeki plakları da

iyice temizlemiş oldum" dedim.

Winzik, genel hattan konuşmaya devam etti. "Bugün yalnızca uçuş becerilerinizi değil, ateş altında soğukkanlılığınızı nasıl koruduğunuzu da test edeceğiz" dedi. "Korkusuz davranmamanızı rica ediyorum sizden! Eğer savaş esnasındaki tehlikeler sizi endişelendirirse lütfen geminizi durdurun ve acil lambalarınızı yakın. Fakat unutmayın, böyle yaparsanız değerlendirme dışı kalacaksınız. Başarılar dilerim" diye ekledi.

Sonra ses kesildi. Aniden yakınlık sensörlerim çılınca yanıp sönmeye başladı çünkü onlarca pilotsuz savaş gemisi platformdan havalanıp üstümüze üşüşmeye başladı. Lanet olsun!

Hemen harekete geçtim; 3 Mag hıza çıktım ve büyük asteroit kümelerinin etrafından dolandım. Sırtım pilot koltuğuna yapıştı.

Arkamda bulunan beş yüz pilot adayı birden çil yavrusu gibi dağıldı; bir kayanın altında saklanan bir avuç böceğin, kaya kaldırılınca hemen dört bir yana kaçışması gibiydi. Hızlı sezgilerim sayesinde onların önüne geçmiştim. Gemilerden birkaçı uçuş güzergâhını ayarlayamadı ve birbirine tosladı. Neyse ki hiç çarpışma ve patlama olmadı. Bu gemilerin hepsinde kalkan vardı ve pilotlar da yeteneksiz değildi. Buna rağmen, çoğunun savaş alanı ortamında hiç uçmadığı belli oluyordu.

Pilotsuz savaş gemileri peşimizdeydi ve normal Krell saldırı taktiğini kullanıyorlardı. Yani en iyi pilotları hedef alıyorlar ve kalabalık gelerek pilotların gözünü korkutuyorlardı. Genel taktikleri dışında, Krell'ler birbirleriyle senkronize bir biçimde hareket edemiyordu. Çifter çif-

ter uçamıyorlardı ve kol uçucuları da yoktu. Ayrıca savaş alanında, kendi gemilerinin oluşturduğu farklı grupları da koordine edemezlerdi.

Neden böyle olduğunu hep merak eder dururduk; Detritus'u çevreleyen katmanın onların iletişimine engel olduğunu farz ederdik. Şimdi diğer gemilerin önünde ilerlerken bir yandan da düşünüyordum. Benim halkım sürekli bir savaş içindeydi; hayatta kalmak için bitmek bilmeyen zor bir savaşa en iyi pilotlarını gönderiyordu. Üstyapı ise muazzam olanaklara sahipti ve pilotsuz savaş gemileri göndererek pilotlarının yaşamlarını riske atmıyordu.

Dikkatimi toplayınca yokyerden pilotsuz savaş gemilerine gönderilen talimatları duyabildim. MSK'nin yaptığı araştırmalara göre yokyerden gönderilen talimatlar anlıktı. Ayrıca bu gemileri uzaktan kontrol eden pilotlar muhtemelen Detritus'ta bizimle savaşan pilotlardı. Fakat Üstyapı'nın sadece tek filodan oluşan pilotsuz savaş gemilerine sahip olduğu gerçekten doğru olabilir miydi?

Şimdilik bu sorunun yanıtını öğrenmenin bir yolu yoktu. Asteroitlerle dolu alanın etrafında döndüm, birkaç hızlı dönüş yapmak için ışın mızrağımı kullandım. "Pilotsuz savaş gemileri bizi takip etmiyor. Olası tuzaklar için taramalar yapıyorum" dedi M-Bot.

M-Bot, savaş alanında gördüğüm her şeyden daha hızlı ve uyumluydu. M-Bot, bizim MSK gemilerinin çoğundan daha büyüktü çünkü o bir önleme gemisiydi. Manevra kabiliyeti çok yüksekti ve hızlı bir gemiydi; savaşta hızlı hareket etmek ve hızlı değerlendirmeler yapmak üzere tasarlanmıştı.

Detritus'ta özel görevleri olan bir ekibin parçasıydım. Mesela Jorgen genellikle largo kullanırdı; bu gemi, geniş bir kalkanı ve fazlaca silahı olan ağır bir savaş gemisiydi. Kimmalyn ise nişancı kullanırdı; bu gemi küçüktü ve düşman gemisinin dikkati bana veya Jorgen'a yoğunlaştığında Kimmalyn gemisiyle attığını vururdu. Son birkaç aydır ekip olarak savaşıyorduk. Filomuz ise altı önleme gemisi, iki ağır savaş gemisi ve iki sniper'dan oluşuyordu.

Onca zaman bir ekibin parçası olarak savaştıktan sonra şimdi tek başıma savaşıyordum ve kendimi garip hissettim. Ama bu duygu, suçluluk hissini de beraberinde getirdi. Parçası olduğum ekibin kıymetini bilememişim, sık sık başına buyruk hareket etmişim. Şimdi yanımda Jorgen'ın ve Kimmalyn'ın olması için neler vermezdim...

Uçmaya odaklanmak için kendimi zorladım. Kokpitte oturup biraz alıştırmak yapmak iyi olacak diye düşündüm ve bu düşünceye yoğunlaştım. Motorların ve savaş alanına dair bilgiler veren M-Bot'un alçak sesine odaklandım. İşte bunlar bildiğim şeylerdi. En azından bu kısma dikkatimi verebilirdim.

Geriye doğru hareket ettim; asteroitlerle dolu alanın üstünde dolanıyordum. Aşağıda gemilerin çoğu, pilot-suz savaş gemilerinden kaçmaya çalışıyordu. Ben ise savaş alanına kuş bakışı bakarak sınavın tam olarak nasıl yürüyeceğini anlamak istemiştim.

"Filo Komutanlığı" dedim telsizden. "Ben ReDawn'lı pilot Alanik. Bu sınavın amacını ayrıntılı bir şekilde anlatabilir misiniz?" diye sordum.

“Ayrıntı mı dediniz pilot?” diye bir cevap geldi, ses tanıdık değildi. “Amaç çok basit: Otuz dakika boyunca hayatta kalmaya çalışacaksınız” diye ekledi.

“Tamam ama bu sınavda ‘ölüm’ nasıl oluyor? Kalkan yok olunca mı ölü sayılıyor? Yoksa siz bizi boya mermisiyle vurunca mı ölü sayılıyor?” diye sordum.

“Pilot, sen bizi yanlış anlamışsın galiba” dedi ses.

Üstümde pilotsuz savaş gemileri yıkıcılarını ateşlemeye başladı. Bana çok da uzak olmayan bir gemiyi hedef aldılar ve geminin kalkanı yok oldu, sonra gemi infilak etti. Başka bir tarafta ise hedefini ıskalamış yıkıcılar asteroitlere çarptı ve şiddetli patlamalar oldu.

“Siz *gerçek* silah mı kullanıyorsunuz?” diye sordum, “Bir *deneme sınavında*?”

Filo Komutanlığı’ndan yanıt gelmedi. Gerildim, kalbim küt küt atmaya başladı. Birdenbire bu savaşın kafamdaki anlamı değişti.

“Kahretsin! Bunların neyi var böyle? Öfkeden yakınıyorlar sonra da acemi adayların karşısına tam teçhizatlı pilotsuz savaş gemileri çıkarıyorlar” dedim.

“Galiba Üstyapı çok da nazik değil” dedi M-Bot.

“Seni bu dâhice çıkarımı yapmaya iten şey nedir?” dedim, ofladım ve gemimi, ışın mızrağıyla nişan aldığım bir asteroidin etrafında döndürdüm. Yukarıda üç pilotsuz Krell gemisi asteroit alanına inerek beni hedef aldı.

Sakin ol, onlarla nasıl başa çıkacağını biliyorsun, dedim içimden. İçgüdülerimle hareket ediyordum. Hızımı biraz daha artırdım ve gemilerin saldırı stratejisini değerlendirdim. İkisi peşimdeydi, diğeri ise hızlanıp sağma kaydı; önüme geçmeye çalıştığı belliydi.

Bu gemilere gelen talimatları duymak için cytonic yeteneklerimi kullanmadım çünkü yeteneklerimi kullanabildiğimi göstermek istemiyordum; onun yerine normal bir şekilde gemimi kullandım. Yönümü sola çevirdim; ışın mızrağımla bir asteroide nişan aldım ve etrafında dönmeye başladım. Sonra doğru anı bekleyip ışın mızrağımı geri çektim ve o hızla Krell gemilerinin arkasına savruldum. Gemilere ateş açmamıştım. Onların üstünden hızla geçtiğim sırada bir asteroide daha nişan alıp daha da geriye savruldum.

Böylece onların epey arkasına geçtim. Normalde benim görevim bu Krell gemilerinden ikisini Kimmalyn'ın bulunduğu yere kadar kovalamaktı; sonra Kimmalyn keskin nişancılığıyla düşman gemilerinin icabına bakardı. Bugün ise her şeyi kendim yapmam gerekiyordu. Krell gemilerine ateş açmaya başladım fakat gemiler farklı yönlere doğru gitti. Ben de içlerinden birini seçip peşine düştüm.

“Diğer iki Krell gemisini göz hapsinde tutuyorum. Sana doğru geliyorlar ama asteroidlerden dolayı yavaşladılar” dedi M-Bot.

Kafamı tamam anlamında salladım ve peşine düştüğüm gemiyi takip etmeye odaklandım. Krell gemisi birden birkaç kademe aşağı indi; ben zaten onun böyle bir hamle yapacağını tahmin ettiğim için ona paralel ilerliyordum. Geminin yeniden dönüş yapmasını bekledim ve tam zamanında ışın mızrağımı fırlatıp gemiye nişan aldım. Kendimi kuvvetlice çekip güzergâhımı değiştirmeden hemen yakındaki bir asteroide ışın mızrağımın diğer ucunu sabitledim.

Böylece düşman gemisini asteroide bağladım. Gemi dö-

nüş yapınca ışın mızrağı gerildi ve Krell gemisi asteroide çarpıp infilak etti. *Umarım beni izliyorsundur Cuna*, dedim içimden, bir yandan da memnuniyetle gülümsedim.

“Helal sana. En yakın düşman gemisi sekizinci koordinaatta; ekranda gösteriyorum” dedi M-Bot.

M-Bot’un talimatlarını takip ettim; beni asteroitlerin daha yoğun olduğu kısma götüren birkaç manevra yaptım. Gittiğim kısımda kocaman kayalar vardı ve uzayın derinliklerine düşüyorlardı. Neyse ki M-Bot, yakınlık ekranına alanın üç boyutlu görüntüsünü yansıttı, ben dönüş yaptıkça ekrandaki görüntü de dönüyordu.

Diğer Krell gemisinin arkasına geçmeyi başardım ama farklı yöne gitmiş olan üçüncü gemi peşime düştü. Etrafımdan vızır vızır yıkıcılar geçiyor, asteroitlere isabet ediyor ve onları parçalara ayırıyordu. Asteroitlerin parçaları da kalkanıma çarpıyordu.

“İşitsel mekanizma devrede” dedi M-Bot ve uzayın sessizliği yerini gürültüye ve patlamalara bıraktı. Sesler bana atmosferde yaptığımız savaşları hatırlattı. Asteroitleri, patlamaları, M-Bot’un sesini ve kalbimin çarpıntısını düşündüm, gülümsedim.

İşte hayat böyle bir şeydi.

Asteroitlerin etrafında dolandım, düşman gemisini takip etmeyi bıraktım; iki Krell gemisinin de peşime takılmasına müsaade ettim. Sonra onları bir oyunun içine çektim. Onlardan kaçıyor, ışın mızrağımı kullanıyor ve hep önde ilerlemeye gayret ediyordum. Etrafımda patlamalar oluyordu. Tam bir savaş haliydi. Güvenli bir yerde oturmuş pilotsuz savaş gemilerini kullanan pilotlarla tek başıma, yeteneğimle çarpışıyordum.

Savaş alanının diğer taraflarında meydana gelen patlamaları görünce Dione ve Krell'lerin hor gördükleri türlerin hayatlarını nasıl hiç saydıkları düşüncesi geçti aklımdan. Kalkanları yok olan gemilere sınava bırakma şansı tanıyorlardı, evet. Birçok aday pilot da öyle yaptı. Aslında çoğu daha kalkanları yok olmadan sınavdan vazgeçmişti.

Gerçek ateş altında savaşmak zordu ve bazı talihsiz gemiler, kalkanları yok olduktan hemen sonra hedefini ıskalamış yıkıcılar tarafından vurulmuştu. Onların ne yazık ki sınava bırakma şansı olmamıştı. Diğerleri ise savaşmaya inatla devam ediyordu ve Krell gemileri onlara hiç acıımıyordu.

Peşimdeki gemilerden birinin yıkıcısı önümdeki asteroide isabet etti ve onu parçalara ayırdı. Ben de bunun üzerine ışın mızrağımla farklı bir asteroide nişan aldım. Keskin bir dönüş yaptığım sırada YerKon'lar devreye girdi; g kuvvetini geriye çekmek için pilot koltuğum dönme-ye başladı. Yaptığım ani dönüş beni koltuğuma yapıştırdı.

"Dikkatli ol, bugün infilak etmek istemiyorum doğrusu. Canlı olduğuma inanmaya daha yeni başladım çünkü. Birdenbire cansız olmak çok talihsiz bir şey olur benim için" dedi M-Bot.

"Dikkatli olmaya çalışacağım" dedim. Zorla gülümsedim. Dönüşümü tamamladım ve yönümü değiştirdim. Krell gemileri peşimi bırakmamakta kararlıydı.

"Sence yalan söylemeyi öğrenebilir miyim? Gerçekten yalan söyleyebilir miyim? Ve eğer yalan söylersem, bu durum bir homo sapien olduğumu kanıtlar mı?" dedi M-Bot.

"M-Bot, varoluşsal krizin *gerçekten* hiç sırası değil. Lütfen odaklan" dedim.

“Kaygılanma. Çoklu görev yapabilme özelliğim sayesinde iki işi birden yapılabiliyorum” dedi M-Bot.

Başka bir asteroidin çevresini dolandım, sonra bir başkasının... Kendimin ve M-Bot’un ileri teknoloji YerKon’larının sınırlarını zorladım. Sonuç olarak peşimdeki gemilerden biri bir asteroitle çarpıştı.

“Biliyor musun, siz insanlar şanslısınız çünkü Üstyapı gelişmiş yapay zekâları yasaklıyor” dedi M-Bot. “Makine reaksiyon süresi, sizin beyninizin reaksiyon süresinden katbekat hızlıdır; sizin zavallı biyolojik beyniniz asla makinelerin önüne geçemeyecek” dedi, sonra biraz duraksadı. “İnsanlar tamamen robotlardan daha aşağı nitelikte demek istemiyorum. Şey, mesela gözlük konusunda benden daha zevklisin” diye ekledi.

“Sen gözlük takmıyorsun ki. Bir dakika, ben de gözlük takmıyorum” dedim.

“Nasıl yalan söylendiğini anlamaya çalışıyorum, tamam mı? Hiç de kolay değilmiş” dedi M-Bot.

Keskin bir dönüş yaptım ve asteroitlerin arasında bulunan açık alana giriş yaptım; bu açıklıkta asteroitlere çarpma tehlikesi pek yoktu. İnatçı aday pilotların çoğu işte burada toplanmıştı; fırlattıkları yıkıcılar, kendi halindeki asteroitleri parçalara ayırıyordu.

“Bir artı bir eder iki” dedi M-Bot.

Bu pilotların yaşadığı paniği hayal edebiliyordum. Savaşlara katıldığım ilk zamanlarda ben de aynı duygular içindeydim; henüz tam eğitim almamıştım ve etrafımdaki patlamalar beni allak bullak ediyordu, içgüdülerim aldığım eğitimle savaşıyordu.

“Bir artı bir, şey... eder iki” dedi M-Bot.

Söz verildiği gibi Krell gemileri, acil durum ışıklarını yakan gemilere dokunmadı. Fakat bunu yapmaya zorlanan pilotların kalbinin ne kadar kırıldığını hayal edebiliyordum. Bütün hayatını bu boğucu toplumda geçireceksin, hem de iyi bir savaşa katılamadan. Sonra da kendini ifade etmek için sana tek ve güzel bir şans verilecek ama o şansı da kaybedeceksin.

“Bir artı bir... şey... üç... hayır, iki. Söyleyemiyorum. Kendimi yeniden programlayabilirim” dedi M-Bot.

“Hayır!” dedim.

Sonra tık diye bir ses geldi. *Tıktıktıktıktık...*

Harika, dedim içimden. Peşimde hâlâ bir Krell gemisi vardı, değil mi? Yakınlık ekranına baktım; peşimden ayrılmış mı diye merak ettim. Asteroitlerle dolu alanın en yoğun kısmına girdiğim için peşimde hiç gemi yoktu.

Kuyruğuma takılan gemi ortadan kaybolmuştu. Böyle bir duruma alışkın değildim. Krell’ler tek buldukları savaş gemilerini, özellikle bu gemilerin pilotları yetenekliyse iyice yalnızlaştırmaya çalışırlardı çünkü aldıkları talimatlar bu doğrultuydu; yani düşman cytonic’leri bulup onları yok etmektir amaç.

Bugün ise farklı emirler almış gibi görünüyorlardı; en kolay avı arıyorlardı. Asteroid alanının birkaç kade-me üstüne çıktım, hiçbir Krell gemisi peşime takılmadı. Aslında birkaç tanesi beni görünce yönünü değiştirdi. Bu galiba iyi bir stratejiydi. Yetenekli olan bir pilotu daha fazla sınamanın anlamı yoktu.

Kalkanı yok olan bir geminin infilak ettiğini görünce yüreğim sızladı. Sınavdan vazgeçme şansı vardı ancak yaşadığı panikten dolayı pilot kontrolünü kaybetmiş ve bir asteroide çarpmıştı. Zavallı...

Savaş alanına göz gezdirdim; ortadan ikiye ayrılan bir gemi gördüm. Bu büyük geminin ön tarafı namluya benziyordu. Avcı gemisi olmasına rağmen yavaş hareket ediyordu ama bir sürü de yıkıcısı vardı. Savaş gemisi olduğu belliydi.

Galiba yavaş olduğu için peşine epey Krell gemisi takılmıştı. Düşman gemileri etrafında dolanıyor, ateş açıyor ve geminin kalkanını zayıflatıyordu. Kaçacak yeri yoktu ama pes etmiyordu. Ben de böyle bir an yaşamıştım; yenildiğimi kabul etmemiştim çünkü yenilmek, hayallerin yok olması demekti...

“Geldim! Ne kaçırdım?” dedi M-Bot.

“Harekete geçiyoruz” dedim ve yönümü talihsiz savaşçının olduğu tarafa çevirdim. “Sıkı tutun” dedim.

“Ellerim yok ki” dedi M-Bot. “Niçin harekete geçiyoruz? Düşman gemilerinin çoğu bize dokunmuyor” diye ekledi.

“Biliyorum” dedim.

“Bu süreli bir hayatta kalma sınavı. Başarılı olmak istiyorsak geride durup dikkat çekmemeliyiz. Neden harekete geçiyoruz ki?” dedi M-Bot.

“Çünkü bazen bir artı bir üç eder” dedim, sonra da tek başına mücadele eden savaş gemisinin yanına gittim.

15

Savaş gemisinin kalkanı, ben yanına varınca yok oldu. Bu uzaylı savaşçının, kalkanı yok olduğu için hemen pes etmesi *gerekirdi* ama o uçmaya devam etti. Büyük bir asteroidin arkasına saklandı. Altı adet yıkıcısı vardı ve hepsini birden Krell gemisine nişan aldı.

Bir savaş gemisinde bu kadar fazla yıkıcı olması alışık olduğum bir şey değildi fakat uzaylıların taktiklerinin nasıl işlediğini kim bilebilirdi ki? Belki bu tür gemilerin nişan alan basit bir yapay zekâsı vardı; pilot uçmaya odaklanırken yapay zekâ da ateş açıyordu. Rodge buna benzer tasarımlar yapmıştı ve MSK bu tasarımları takdir etmişti.

Her neyse, savaş gemisinin başı dertteydi, ben de en iyi olduğum şeyi yaptım ve dikkat çektim.

Krell gemilerinin ortasından hızla geçtim, TMD silahımı ateşledim; sonuç olarak hem kendi kalkanımı hem de düşmanın kalkanını yok ettim. Çaresiz ve tehlikeli bir hamleydi ama Krell gemilerini müdafaaya geçirip şansı eşitlemenin tek yolu buydu.

Gemimi kendi eksenini etrafında döndürdüm sonra da yıkıcılarımı fırlattım; amacım, Krell gemilerini vurmak

değil onları dağıtmaktı. Hızla dönüş yapmak zorunda kaldım çünkü geriye doğru gidersem gemim havaya uçardı.

Peşime takılan gemilerden birkaçını gözüme kestirdim, sonra onları peşim sıra sürükledim. Yıkıcılarımı ateşlerken bir yandan da Krell gemilerinin yıkıcılarından kaçıyordum. Düşman gemilerinden birini vurdum; hal böyle olunca diğerleri de savunmaya geçti.

“Vay canına, *kahraman* olacağız bu gidişle” dedi M-Bot.

“Bazen gerçekten neden bu kadar hızlı düşündüğünü anlamıyorum” dedim.

“Sen anlamsız şeyler yaptığın zaman hızlı düşünüyorum sadece” dedi. “Bu uzaylıların hepsi, bizi yok etmeye çalışan Üstyapı’nın bir parçası değil mi?” diye sordu.

“Duruma göre değişir. Şu anda aday pilotlar bizim safımızda; yani ölmemeye çalışan insanların tarafındalar” dedim.

Hemen geriye dönüş yaptım. Neyse ki etrafı sarılmış gemi, benim ona yarattığım fırsatı yakalayıp kalkanı yok olmuş Krell gemilerine nişan aldı ve ikisini havaya uçurdu.

Artık her kimsen güzel atıştı, dedim içimden. Sonra o geminin peşindeki Krell gemilerinin arkasına geçtim. Amacım öldürmek değil düşmanı savunmada tutmaktı.

Sağ tarafımda bir Krell gemisi infilak etti. Krell’ler beni görmezden gelmeyi ve o büyük savaş gemisini düşürmeyi akıl etmedikleri sürece taktığım işe yarayacaktı. Şansıma bir Krell gemisi daha infilak etti ve bunun üzerine diğer düşman gemileri de hızla uzaklaştı. Bu savaş, Detritus’ta katıldığım savaşlardan çok farklıydı çün-

kü Krell gemileri, yetenekli pilotlara sahip gemileri yok etmekle uğraşmıyordu.

Yeni arkadaşımın gemisinin yanına geldim, o kalkanını yenileyince rahat bir nefes aldım. Ben de aynısını yaptım; kalkanımı yeniden devreye soktum.

“Farklı kanaldan gelen bir çağrı var. Galiba kurtardığımız geminin pilotu seninle konuşmak istiyor. Bağlayayım mı?” dedi M-Bot.

“Evet, lütfen” dedim.

M-Bot bağlantıyı kurdu, kokpitime alkış sesleri doldu; onlarca kişi kutlama yapıyordu. Fakat ben yalnızca bir gemiyi kurtarmıştım ve muhtemelen içinde de bir tane pilot vardı.

“Cesur savaşçılar” dedi kalın bir erkek sesi. “Size teşekkür borçluyuz. Siz bugün, Kitsen Amiral Gemisi’ni yok olmaktan kurtardınız.”

“Amiral gemisi mi?” diye sordum. Sonra jetonum düştü. *Bu gemi, M-Bot’tan çok da büyük değil ama belki de pilotları çok küçüktür*, dedim içimden.

“Sizsiniz!” dedim. “Tilki-kemirgenlerin kralı!”

“Tilki-kemirgen ne demek, bilmiyorum. Fakat... Beni mutlaka başka biriyle karıştırıyor olmalısınız. Adım Hes-ho, kral değilim; bizim gezegenimizde eşitlikçi bir temsili hükümet vardır. Naçizane bir şair ve *Gauvalako-An*’ın kaptan pilotu olarak size can-ı gönülden teşekkürlerimi sunuyorum” dedi ses.

Mikrofonumu sessize aldım. “M-Bot, bunlar bence istasyonda gördüğüm samuray tilki-kemirgenler” dedim.

“Kitsen’leri mi kastediyorsun? Onlar, ikinci sınıf vatandaşlıkları olan bir Üstyapı ırkı. Oh! Birazdan söyleye-

ceklerim sana komik gelecek. Az önce onların gemisinin adını tercüme ettim. Kitsen'lerin dilinde Gauualako-An 'Seni Öldürmek İçin Yeterince Büyük' anlamına geliyor" dedi M-Bot.

"Onlara göre büyük bir gemi gerçekten. Sadece bir pilot kurtarmakla kalmadık, tüm mürettebatı da kurtardık" dedim. Sonra mikrofonumu açtım. "Kaptan Hesho, benim ismim Alanik ve tanıştığınıza memnun oldum. Birlikte çalışmaya ne dersiniz? Bu savaş fazla karışık. Düzenli bir mukavemet oluşturmamız" dedim.

"Mükemmel bir fikir" dedi Hesho. "Usul usul yağın yağmurun ardından gelen bir fırtına gibi, *Yeterince Büyük* emrinize amade" diye ekledi.

"Harika. Yakınınıza yaklaşan Krell gemilerine ateş açmaya devam edin. Şayet işler istediğimiz gibi gitmezse, ben onların dikkatini dağıtmaya çalışacağım, böylece siz de yıkıcılarınızla onlara nişan alabileceksiniz" dedim.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" dedi Hesho. "Sizin gibi hızlı bir gemi kurtarsak çok iyi olur; böylece acemi ekibimizde bir denge olur" diye ekledi.

"Harika bir fikir" dedim ve savaş alanını taradım, ekibe katmak için daha hızlı gemiler bulmaya çalıştım ve hemen bir tane gördüm; bu gemi, siyah bir gemiydi ve Brade'e, yani insana aitti. Bir çatışmanın ortasından sıyrıldı ve ustalıkla bir asteroidin etrafında döndü. Brade iyi bir pilottu; hem de çok iyi.

"238.25'teki siyah gemiyi görüyor musun?" dedim Hesho'ya. "Gidip ona yardım edeceğim, bakalım bize katılacak mı? Siz aynı şekilde devam edin, Krell gemileri sizi hedef alırsa hemen bana haber verin" dedim.

“Süper” dedi Hesho.

Hızımı artırarak siyah geminin yanına doğru ilerledim, ışık ve patlamaların arasından geçtim. Siyah geminin peşinde iki Krell gemisi vardı. Brade’le haberleşmek için ona telsizden çağrı gönderdim; telsiz ışığım yandı, bu da beni dinlemekte olduğunu gösteriyordu.

“Peşindekilerin icabına bakacağım” dedim. “Bana sadece birkaç dakika...” dedim ama cümlemi bitiremedim.

Siyah gemi, yanından geçen *dost* bir gemiye aniden ışın mızrağını sapladı. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı; hem ışın mızrağı kullanabilen hem de dost bir geminin çevresinde ustalıkla dönebilen bir Krell gemisi gördüğüm için hayretler içinde kalmıştım. Brade’in gemisi, masum gemiyi bir tarafa savurdu ve gemi bir asteroide çarptı. Brade ise ustaca dönüş yaptı, Krell gemilerinin arasına daldı, hepsini havaya uçurdu. Sonra büyük bir hızla gemimin yanından geçti; az kalsın bana çarpacaktı.

Lanet okudum, kendi eksenim etrafında döndükten sonra hızımı artırarak onun peşine düştüm. Az önceki hareketi inanılmazdı. Çok ciddi bir uçuş kabiliyeti vardı.

“Hey! Bir filo oluşturuyoruz. Seni de filomuza...” derken cümlem yine yarım kaldı.

Siyah gemi beni görmezden gelerek büyük bir hızla sağımdan geçip gitti. Of dedim.

“Spensa, bence o bizim filoya katılmak istemiyor” dedi M-Bot.

“Seni böyle düşündüren nedir?” diye sordum.

“Ben iyi bir gözlemciyim” dedi M-Bot. “Fakat galiba başka birinin senin yardımına ihtiyacı var. Genel haberleşme hattından imdat çağrıları geliyor. Geminin koordi-

natlarını yakınlık ekranına yansıtıyorum ve hattı bağlıyorum” diye ekledi.

Telsizden paniklemiş bir ses yükseldi, çeviri cihazım hemen söylenenleri tercüme etti. “Motorlarım çalışmıyor! Yardım edin!”

“Hesho’ya koordinatları yolla” dedim M-Bot’a, kendi eksenim etrafında dönüp diğer tarafa yöneldim. Sonra da imdat çağrılarının geldiği yere doğru süratle ilerledim. M-Bot’un gösterdiği koordinatlara varınca Brade’in ışın mızrağıyla nişan aldığı gemiyi gördüm.

Gemi, asteroide çarptıktan sonra kendini kurtarmıştı ama motorlarından birinin arızalı olduğu belliydi; uzayda oradan oraya savruluyordu. Tam bir tarafa yönelirken motor birden duruyordu. Gemi dönüş yapmaya çalışıyordu fakat motor aniden tekliyor, gemiyi farklı bir yöne savuruyordu.

Yeteneksiz pilotları avlamaya hevesli olan üç Krell gemisi, başka başka yönlerden gelmekteydi. “Dayan” dedim geminin pilotuna, o sırada neyse ki Hesho’nun gemisi geldi ve Krell’lere ateş açmaya başladı.

“Hesaphyorum...” dedi M-Bot ve kanopime bir şeyler yansıttı. “İşte, hasar görmüş geminin planlanmış uçuş güzergâhı.”

“Teşekkürler” dedim. “Motorun gemiyi gelişigüzel savurduğunu düşünmüştüm.”

“Çok az şey gelişigüzeeldir” dedi M-Bot.

Kanopimdeki yansımaya bakarak arızalı gemiyi durdurmaya çalıştım; ışın mızrağımla gemiye nişan aldım. Süratimi artırarak sola yöneldim ve gemiyi Krell yıkıcısının güzergâhından çekip kurtardım. Geminin arızalı motoru birdenbire çalıştı ve beni sağa fırlattı.

“Özür dilerim!” dedi geminin pilotu. Geminin kanopisinden pilotu gördüm; pilot, suratı iki renkli olan Dione’du.

“Geminin hızını kessen iyi olacak” dedim öfkeyle, kontrolü tekrar elimde tutmak istiyordum. “Acil durum lambalarını yak ve savaştan çekil” diye devam ettim.

“Yapamam” dedi pilot.

“Bunda utanılacak bir şey yok ki” dedim. “Sen korkak değilsin.”

“Hayır” dedi pilot. “Benim demek istediğim... Asteroide çarptığım zaman acil durum lambalarım hasar gördü” diye ekledi.

Ben de ne düşünmüştüm. Krell’lerin pilotsuz savaş gemilerini uzaktan kontrol eden pilotlar, bu pilotun başının dertte olduğunu görüp onun peşini bırakamazlar mıydı sanki? Hayır, aksine, beklediğimden daha fazla Krell gemisi bu gemiye doğru yaklaşıyordu. Böyle bir etkinliğe katılma cesaretini gösteren Dione’u cezalandırmak ister gibiydiler.

Gemiyi, başka bir yıkıcıdan daha kurtardım ama motoru yine aniden ateşlendi ve beni geri fırlattı. M-Bot’un kanopime yansıttığı güzergâha bakarak durumu kurtarmaya çalıştım fakat çabalarım boşunaydı.

“Lütfen. Özür dilerim. Seni yanımda sürüklememeliyim. Beni kaderimle baş başa bırak. Hak ettiğim şey buymuş demek ki” dedi pilot.

“Cehennem gibi burası” dedim, homurdandım. Arızalı motor, ateşlemeyi kesince ben de harekete geçtim. Dione’un gemisini, yakındaki Krell gemilerine çılgınca yıkıcı fırlatan Hesho’nun amiral gemisine doğru çektim.

“Spensa. Son yaptığın dönüşte kameralarım, geminin motorlarının görüntüsünü aldı. Soldaki motorun su-

pabında taş var. Taşı oradan çıkarmak sorunu çözebilir çünkü motor zaten ateşlemeye çalışıyor. Bu engeli ortadan kaldırdıktan sonra gemi acil olarak motorları durdurup savaştan çekilebilir.”

“Anlaşıldı. Dur da kokpitimden çıkıp taşı oradan alayım” dedim.

“Ha ha! Öyle bir şey yaparsan ölürsün!” dedi M-Bot.

Sırıttım, motor yine ateşleyebilirdi; bu yüzden hazırda bekliyordum.

“Az önce yaptığın *alay*dı değil mi? Sadece emin olmak için soruyorum çünkü gemini gerçekten terk etmek isteyeceğini sanmıyorum. İnfilaklı basınç kaybı...” diye devam eden M-Bot’un sözünü kestim.

“Şakaydı” dedim, arızalı geminin motoru yeniden ateşlenince içimden bozuk motora sövdüm. Hesho’dan da yardım isteyemezdim çünkü o zaten dört Krell gemisiyle cembelleşiyordu.

“Genel haberleşme hattını aç” dedim M-Bot’a. “Yardım için başka bir gemiye ihtiyacım olacak.” Panelimdeki telsiz ışığı yandı. “Bu genel bir imdat çağrısıdır. Işın mızrağı olan bir geminin, 150.+60.554 koordinatına yardıma gelmesi gerekmektedir” dedim.

Ama derin bir sessizlikle karşılaştım. Savaş meydanı biraz boşalmıştı çünkü aday pilotların çoğu savaştan çekilmişti. Kalanlar ise yetenekli olanlardı; gerçi bu yetenekli olanların çoğu da silahsız gemiler kullanıyorlardı. Krell gemilerinden kaçma ve onların önünden uçma taktiğini uyguluyorlardı.

Sınav etkili olmuşa benziyordu. Şöyle ki, baskı altında uçabilen pilotlar çabucak tespit edilmişti. Fakat infi-

lak eden gemilerin çokluğu, sınavın ne kadar acımasız olduğunu gösteriyordu.

“Beni bırak” dedi yine Dione ırkından gelen pilot. “Üzgünüm. Benim derdimi dert edinme lütfen” diye ekledi.

Yakınımızda pusuya yatmış olan Krell gemilerine göz ucuyla baktım. “Bekle bir saniye” dedim, sonra da ışınlı mızrağımı nişan aldığım yerden geri çıkardım. Gemim artık yine serbestti. Birdenbire hızlandım ve düşman gemilerine yıkıcılar yağdırdım. Birkaç tanesini vurdum ancak kalkanları hâlâ devredeydi. Onların sadece basit savunma manevraları yapmasına müsaade ediyordum.

“Gerçekten yardıma ihtiyacım var” dedim genel hattan. “Lütfen. Yardım edecek kimse yok mu?”

“Şey...” dedi cıvıl cıvıl bir kadın sesi. “Beni vurmayacağına söz verir misin?”

“Evet, elbette” dedim. “Seni neden vurayım ki?”

“Hımm...” dedi. Sonra yakınlardaki bir asteroidin arkasından aniden bir gemi çıkıp geldi.

Bu bir Krell gemisiydi. Parmağımı tetiğin üstüne koydum, gemimi Krell gemisine doğru çevirdim ve onu vurmak için harekete geçtim.

“Beni vurmayacağını söylemiştin” dedi ses.

Bir dakika. Krell gemisi benimle mi konuşuyordu?

“Oh! Sor bakalım o bir yapay zekâ mıymış?” dedi M-Bot.

“Sen bir yapay zekâ mısın?” diye sordum telsizden.

“Hayır, tabii ki değilim! Ama sana yardım etmek istiyorum. Neye ihtiyacın var?” diye sordu ses.

“Şu arızalı geminin çevresinden pilotsuz savaş gemilerini temizle. Uçmak için bana alan aç” dedim.

“Pekâlâ” dedi.

Ufak pilotsuz savaş gemisi hızını artırdı ve harekete geçti. Dione ırkından olan arkadaşım, konuşan Krell gemisi ona doğru yaklaşırken “İşte sonum geldi” dedi. Ama Krell gemisi dediğimi yaptı ve diğer gemileri oradan uzaklaştırdı.

“İşte bu” dedim. “M-Bot, geminin motoruna sıkışmış taşı kanopime yansıt. Sonra da ışın mızrağımı mümkün olduğunca gergin bir hale getir” diye ekledim.

“Oooooohhhh. Tamamdır” dedi M-Bot.

Sonra pilot koltuğunda Dione’un oturduğu geminin arkasına geçtim, dikkatlice pozisyonumu aldım ve doğru anı bekledim. Kimmalyn ya da Arturo kadar iyi bir nişancı değildim; benim yeteneklerim hızlı uçmak ve düşman gemilerini oyuna getirmektir. M-Bot, hedefi kanopime yansıttı. Etraf düşman gemilerinden temizlendiği için rahattım; hedefime iyice odaklandım.

İşte oldu! Parıl parıl parlayan ışın mızrağım, geminin sol motoruna sıkışmış taşla isabet etti. Taş, aşağı yukarı bir kafa büyüklüğündeydi.

Işın mızrağım taşı yakalamıştı. Önce kendi eksenim etrafında döndüm, sonra süratle diğer yöne doğru gittim. Böylece taş, olduğu yerden çıktı.

“Gemimin kontrolü tekrar bende! Motor yeniden devrede!” dedi Dione ırkından olan pilot.

“Harika. Şimdi beni takip et” dedim.

Bunun üzerine gemi peşimden gelmeye başladı; dümdüz ilerledik ve Hesho’nun gemisinin yanına geldik. Üçümüz bir araya gelince Krell gemileri dağıldı. Tam da umduğum gibi oldu; Krell’ler filo halinde uçan gemilerle ilgilenmiyorlardı.

Konuşan Krell gemisinin ise izini kaybetmiştim. Belki de bir asteroidin yanına gizlenmiştir diye düşündüm.

Üçümüz için telsizden özel haberleşme hattı açtım. “Kaptan Hesho, aramıza yeni bir gemi kattım” dedim.

“Mükemmel, Kaptan Alanik” dedi Hesho. “Aramıza yeni katılan pilot, acaba silahlarınız ve özel yetenekleriniz nelerdir?” diye sordu.

“Benim... Ne silahım var ne de özel yeteneklerim” dedi Dione. “Adım Morriumur” diye ekledi.

“Bir Dione musunuz?” diye sordu Hesho, ses tonundaki şaşkınlık belli oluyordu. Sonra gemisini döndürdü, muhtemelen Morriumur’u görmek için onun gemisinin ön camına bakacaktı. “Sadece bir Dione değil, hem de daha doğmamış bir birey. İlginç” dedi Hesho.

Üçümüz yavaş yavaş uzayda ilerlemeye başladık, yardım edebileceğimiz ve filomuza katabileceğimiz başka gemileri arıyorduk. Morriumur kötü bir pilot değildi ama belli ki fazla savaş tecrübesi yoktu çünkü peşine ne zaman bir Krell gemisi takılsa panikliyordu.

Yine de elinden geleni yapıyordu; birkaç Krell gemisini *Yeterince Büyük*’e doğru sürüklerken benim yanıma sıra ilerleyebiliyordu. Hesho da Krell’leri tam isabetle vuruyordu. Savaş giderek büyümeye başlamıştı. Gemiler, asteroidlerle dolu alanda saklanacak yer arıyordu. Krell gemileri toplu halde uçuyordu fakat fazla ateş açmıyorlardı.

Birkaç gemiyi bizim filoya davet ettim ama o kadar hızlı uçuyorlardı ki durup bize katılamadılar. İlerde süratle uçan siyah gemiyi gördüm, peşine takılmaya çalışan iki Krell gemisini hızla geride bıraktı. Ve Brade bir kez daha ona yaptığım çağırımı görmezden geldi.

“Bu sınav daha ne kadar devam edecek? Artık ellerinde yeterince kanıt yok mu?” diye sordum.

“Yedi dakika kaldı” dedi M-Bot.

İnfilak etmiş bir geminin parçalarının yanından geçerken sinirlendim. Evet, bu sınavın tehlikeli olacağı konusunda bizi uyarmışlardı. Ama sivil gemilere gerçek ateş açmak da neyin nesiydi? Üstyapı’ya karşı zaten içimde bir nefret vardı ve o nefret katlanarak arttı. “Medeni” ve “zeki” görünüp nasıl bu kadar katı yürekli olabiliyorlardı?

Nihayet sınav sona erdi. Krell gemileri bir araya toplanıp istasyona döndüler. Genel hattan Winzik’in sesi duyuldu; ses tonunda kendini beğenmişlik vardı, hayatta kalanları tebrik etti.

Hesho, Morriumur ve ben platforma doğru ilerledik. Yaklaşık elli gemi sınavı geçmişti. M-Bot hızlı bir hesaplama yaptı ve kaç tane geminin infilak ettiğini buldu.

“On iki gemi infilak etmiş” dedi.

Beklediğimden daha az gemi yok olmuştu. O karmaşıklığın içinde daha fazla olduğunu düşünmüştüm. Yine de on iki kişi ölmüştü; daha doğrusu Üstyapı tarafından katledilmişti.

Ne bekliyordun ki? Onların ne yaptığını biliyorsun; seksen yıldır insanları katlediyorlar, dedi içimdeki ses.

Gemilerimizle platforma iniş yaptık, gerçi ben hâlâ gergindim; tuzak veya sürpriz bir sınav daha bekliyordum. Fakat ikisi de olmadı. Sağ salım indik, yapay yerçekimi inişimize yardımcı oldu. Kanopilerimizi açınca içeri temiz hava doldu.

Platformun bir ucundaki sahnenin etrafına toplanan

hayatta kalmayı başarmış pilotlar tedirgin görünüyorlardı. Ben de genellikle savaştan sonra bu uzaylılar gibi görünürdüm; yani bitkin olurdum, savaşın gerektirdiği aşırı dikkat ve odaklanmadan dolayı bitap düşerdim. Ama bugün tepem atmıştı. Kokpitimden çıktım ve platformun zeminine atladım.

Böyle sınav olur muydu? Bu nasıl bir aptallıktı? MSK’de eğitim aldığım ilk gün savaşa gönderilmiştim fakat ölmekte olan halkını çaresizce kurtarmaya çalışan Ironsides bile bizi sadece bir savaş *hilesi* olarak kullanmıştı. Burada Üstyapı güçlüydü ve güvenliydi. Ama bunlar nasıl oluyor da hevesli ve güvenilir pilotların hayatını hiçe sayıyorlardı?

Uzaylı kalabalığında güçlkle ilerledim. Winzik’e ve sınav komisyonundaki diğer üyelerin yanına doğru yürüdüm. Tam ağzımı açıyordum ki “Sizin neyiniz var böyle!” diye bağırdı arkamdan bir ses.

Olduğum yerde donakaldım, lafı ağzımdan almıştı. Arkama bakınca gorile benzeyen iriyarı bir uzaylı gördüm. Koltuğunun altında kocaman bir kask taşıyordu, kalabalıkta ilerleyip yanıma geldi ve Winzik’e bakarak konuşmaya devam etti.

“Gerçek ateş ha?” diye bağırdı gorile benzeyen uzaylı. “Hem de sınavda! Sizin bu yaptığınız cinayetle eşdeğer. Uzay boşluğu aşkına, sizin amacınız neydi?”

Bağırıp çağırmamak için kendimi zor tuttum.

“Ama form imzaladınız” dedi Winzik en sonunda, elini zırhlı bağına koydu; belli ki yaratığın isyanı onu korkutmuştu.

“Formun uzay boşluğuna kadar yolu var!” diye bağırdı

uzaylı. “Bir form olsa ve üstünde tekme atabileceğim yazsa ben de bu formu bir çocuğa imzalatsam ne olur biliyor musunuz? Tekme atmadığım halde canavar olarak anılırım. Buradaki kişiler neye maruz kalacaklarını bilmiyorlardı bile. Yaptıklarınızdan utanmalısınız!” diye ekledi.

Çeşitli şekillerdeki ve boyuttaki yaratıklar gorilin yanından uzaklaştı. Sahnedeki yetkililer ise şaşkına döndü. “Biz... Biz, ateş altında kimin soğukkanlı kalabileceğini görmek istedik” dedi Winzik. “Üstelik pilotsuz savaş gemilerimizi kumanda eden pilotlarımıza, savaşmaktan vazgeçen pilot adaylarına zarar vermeme emri verdik. Ah, ah! Bu ne öfke böyle?” diye devam etti.

“Gerçek silah kullanmamalıydınız!” dedim ve gorile benzeyen uzaylıya destek çıktım. “Tıpkı akli başında her ordunun eğitimlerde yaptığı gibi!” diye devam ettim.

“Öyle yapsaydık aday pilotları nasıl test edecektik ki?” diye sordu bana Winzik. “Savaşın gerçek olmadığını bileceklerdi. Delver’larla savaşmak çok zordur UrDail’li Alanik. Gerçek silah kullandık çünkü bu, kimin yetenekli ve sakın olduğunu tespit etmenin tek yoluydu” diye devam etti.

“Tek yolu muydu?” dedi goril. “O halde başka bir sınav daha yapalım. Mesela sizin bir yumruğa nasıl karşılık vereceğinizi test edebiliriz. Kafanıza bir yumruk indirerek başlayacağım sınava!”

“Aman, aman!” dedi başka bir yetkili. “*Tehdit* ha?”

“Evet” dedi Winzik, sonra da eliyle kışkışlar gibi yaptı. “Bu ne sinir! Gul’zah, görevden azat edildin” diye ekledi.

“Azat mı... edildim?” dedi Gul’zah kekeleyerek. “Yani...” Bir adım öne çıktım, Üstyapı’ya hesap soracaktım fa-

kat kulağında bir ses çınladı ve beni durdurdu. “Spensa” dedi M-Bot. “Lütfen bizi buradan kovdurma. Görevimizi hatırla!”

Çok öfkeliydim. Birkaç tane silahlı Dione muhafızını görünce geri çekilen uzaylı gorile baktım. Bağırarak üzüldüm ki biri yanıma geldi. Yanıma gelen kişi, iki renkli suratı olan Morriumur’dur.

“Alanik” dedi yalvarır gibi. “Gel Alanik. Gel gidip yiyecek bir şeyler alalım. Senin türün yemek yiyor, değil mi?” dedi.

Sonunda Morriumur beni ikna etti ve birlikte gittik.

16

Morriumur ve ben, istasyonun alt katlarına inen geniş merdivenlere doğru ilerleyen bir grup heyecanlı uzaylının peşinden gittik. Merdivenlerden inmeden önce bir çekicinin yakınlardaki hangara siyah bir Krell gemisi çektiğini gördüm. Alçak sesle sövdüm. Ben de Brade'i görüp onunla konuşurum diye düşünmüştüm ama görünüşe bakılırsa o, herkesten önce platforma iniş yapmış ve gözden kaybolmuştu.

Derin bir nefes aldım ve basamakları inmeye başladım, kalabalığın arkasında tek başına yürüyen Morriumur'a yetiştim. Kalabalık, merdivenleri yavaş yavaş inmişti ancak aşağıdaki kapı aralığında tıkanıvermişti.

"Aptalca bir şey yapmama engel olduğun için teşekkür ederim" dedim Morriumur'a kalabalığın ilerlemesini beklerken.

"Ben de hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim." dedi Morriumur. Sonra dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, kızgın görünüyordu. Acaba Dione'ların yüz ifadelerini yanlış mı yorumluyorum diye düşünmeye başladım çünkü Morriumur'un sıradaki sözleri çok cana yakın-

di. “Sen harika bir pilotsun Alanik! Gördüğüm en iyi pilotsun” dedi.

“Çok pilot gördün mü?” diye sordum. “Yani, sen... Sen daha çok küçük değil misin?”

“Ah, evet!” dedi Morriumur. “Ben iki aylığım ama ebeveynlerimden bana geçen yetenekler ve hatıralar var. Yeteneklerden biri sol ebeveynimden geliyor; o, gençliğinde ticari pilotmuş. Ondaki uçuş kabiliyeti bana geçmiş” dedi.

“Haaa” dedim, bir basamak indim. “Burada konuştuğum kişiler, senin sınava katılmanı şaşkınlıkla karşıladı. Niçin bir Dione böyle bir sınava girer ki? Ayrıca sınavda neden senden başka bir Dione daha yok? Umarım sorularım rahatsız edici olmamıştır” dedim.

“Hayır, hayır” dedi. “Soruların hiç de rahatsız edici değil. Alt tabakadaki türleri bizim yolumuzu yordamımızı öğrenmeleri için *cesaretlendiriyoruz*; böylece birincil zekâ düzeyine erişebileceklerini umuyoruz. Sorunun cevabı basit aslında. Sınavda benden başka Dione yoktu çünkü benim türüm seviyeli bir ruha sahiptir; onlar agresiflik ve şiddetten uzaktır. Buraya gelip öldürmek için eğitilecekler, neden peki, bu akıl alır bir şey değil!”

“Fakat pilotsuz savaş gemilerini kumanda eden pilotlardan bazıları Dione türünden değil mi?” diye sordum.

“Evet, bazıları Dione ırkından ama çok uzun süre bu işi yapmıyorlar. Pilotsuz savaş gemilerini kumanda eden pilotlar her zaman Tenasi türünden seçilir” dedi Morriumur; benim henüz tanışmadığım lider Üstyapı ırklarından birinin adını söylemişti. “Onların özel bir savaş kabiliyeti vardır ve asla duygusal davranmazlar. Bizler ise uysal bir türüz” diye ekledi.

“Buna rağmen sizin Dione liderleriniz, bir grup hazırlıksız pilotu katletmek için üzerlerine pilotsuz savaş gemileri göndermekte bir sorun görmüyor, değil mi?” diye sordum.

“Bu...” dedi Morriumur, sonra da bir basamak inerken başını eğip ayağına baktı. “Bu beklenmedik bir şeydi. Yetkililer ne yaptıklarını biliyorlardır, bundan eminim. Üstelik haklılar da; savaşta kaçacak kişiler savaşa yol lanmaz ki. Dolayısıyla böyle bir sınav gerekliydi, sence de öyle değil mi?” diye sordu.

“Bana kalırsa yetkililer tam bir...” diye başladım ama lafımın sonunu getiremedim.

“Spensa” dedi M-Bot kulağıma. “Canlılardan uygun sosyal reaksiyonlar vermelerini bekleyecek en son kişi benim belki ama Dione türünden edindiğin ilk arkadaşını kırmasan olmaz mı? Belki ondan bir şeyler öğrenebiliriz” diye devam etti.

Sözlerimi güçlükle yuttum. M-Bot galiba haklıydı. “O halde niçin bu sınava katıldın?” diye sordum Morriumur’a. “Madem ruhun... Ne demiştin? Agresiflikten uzak.”

“Benim durumum farklı” dedi. “Ben agresif bir kişilikle doğdum, bu yüzden kendimi kanıtlamalıyım. Buraya da kendimi ispat etmeye geldim” diye devam etti.

Nihayet en son basamağı da indik ve alçak tavanlı geniş bir odaya girdik. Parlak beyaz ışıklar kantin tarzı büfeleri ve masaları aydınlatıyordu. Burası bana Alta Üssü’ndeki yemekhaneyi hatırlattı. Gerçi kokular... Kokular garipti. Kızarmış yiyecek, fırından yeni çıkmış ekmek ve tarçına benzer bazı bildik kokular aldım. Ama bu kokular, çamurlu su, yanık saç kokusu, motor yağı kokusu mu desem buna benzer acayip kokularla karışıyordu. Hepsi

de bayıltıcı kokulardı; kapıdan girdiğim an karmakarışık kokuları seçemediğim için kafam karıştı.

“Ne yersin?” diye sordu Morriumur, çeşit çeşit açık büfelerin üstünde asılı duran tabelaları gösterdi. “Sanırım karbon bazlı bitkilerle besleniyorsun, değil mi? Mineral kokteylleri de var ama bunları özümleyebileceğini düşünmüyorum. Bir de şurada, laboratuvar ortamında üretilmiş etler var” dedi. Etler onu rahatsız etmiş gibiydi; dudaklarını geriye doğru kıvrırdı, dişleri meydana çıktı.

“İh...” dedim, acaba Alanik ne yanıt verir diye düşünmeye çalıştım.

“Senin türün, daha fazla kuruyemiş ve daha az et tüketse de insanlara benzer bir beslenme biçimine sahip. Ayrıca süt tüketmiyor” dedi M-Bot kulağıma.

“Ciddi misin?” dedim fısıltıyla. O esnada da Morriumur’un peşinden sebze bölümüne doğru ilerledim. Göğüslerimi belli belirsiz işaret ettim. “Alanik’in göğüsleri var ama. Niçin var o zaman? Dekor olsun diye mi?” diye sordum.

“Diğer yaratıklardan gelen sütü tüketmez demek daha doğru olur sanırım” dedi M-Bot. “Senin türün böyle bir şeyi iğrenç buluyor. Bu arada ben de iğrenç buluyorum. Siz canlıların vücudundan ne kadar sıvı çıktığını hiç düşündün mü?” diye ekledi.

“Bazen senden de sıvı geliyor M-Bot” dedim.

Sırada ilerleyen Morriumur’u takip ettim; su yosununa benzeyen salata türü bir şey aldı açık büfeden. M-Bot, bu salatanın hem benim hem de Alanik’in fizyolojisine uygun olduğunu söyledi. Yemeklerimizi alırken bir şey dikkatimi çekti; diğer pilotlar bizi görünce hemen yanımızdan uzaklaşıyordu.

Biraz su almaya gittiğimde iki iriyarı uzaylı gorilin arasından geçtim; bana bakmadılar bile. Demek ki herkesin görünce uzaklaştığı kişi ben değildim. O kişi Morriumur'du. *Evet, onlar Morriumur'dan korkuyor* dedim içimden, suyumu yudumladım. Diğer türlerin mensupları Morriumur'a bakıp duruyordu; alt tabaka türler için ayrılmış bu yerde bir Dione'un ne işi var diye düşünüyorlardı sanki.

Elimdeki tabldotla, odanın köşesinde bulunan boş masaya yürüdüm. Burada tarçın kokusu fazlaydı. Tam masaya oturacaktım ki Morriumur kolumu tuttu.

"Buraya oturma! Sen çıldırdın mı?" dedi öfkeyle.

Kaşlarımı çattım ve boş masaya baktım. Diğer masalardan bir farkı yoktu. Morriumur beni başka bir boş masaya götürdü.

Lanet olsun! Ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. İlk masanın nesi vardı ki? Morriumur'un gösterdiği masaya oturdum, kafam karıştı. Kısa süre içinde bir ışınlama mekanizması çalmam gerekiyordu çünkü bu kılık *eninde sonunda* başımı belaya sokacaktı.

"Şey..." dedim Morriumur'a, bir yandan da salatama yumuldum. "Canlı olduğunu söylemiştin, değil mi? İki aylık mıydın?" dedim.

"Evet!" dedi Morriumur. "Üç ay içinde bir bebek olarak doğacağım ve büyürken tüm bu hatıraları aklımda tutacağım. Daha doğrusu, üç ay içinde doğmayı umut ediyorum. Doğumun son aşamasına girip girmeyeceğim, aile bireylerimin onayına bağlı; eğer sahip olduğum kişiliğin ailede yer almasını istiyorlarsa o zaman doğabileceğim" dedi.

“Bu... Hımm” dedim, söyledikleri bana çok tuhaf gelmişti.

“Farklı mı?” dedi Morriumur. “Çoğu türde böyle şeyler olmadığının farkındayım” diye ekledi.

“Kırıcı olmak istemem ama söylediklerin bana biraz garip geldi. Nasıl oluyor ki? Şimdi senin iki beynin mi var?” dedim sözlerimi dikkatle seçerek.

“Evet, iç organlarımda çoğu da ikişer tane ama koza-da olduğum süre boyunca ekstra kol ve bacak oluşmuyor. Ayrıca ebeveynlerimin beyni şu anda birleşmiş vaziyette, tek bir beyin olarak görev yapıyor” dedi Morriumur.

Vay canına. Ne tuhaf bir konuşma yapıyorduk.

“Eğer sakıncası yoksa bir şey sormak istiyorum” dedi. “İki farklı cinsiyetin, yani dişi ve erkeğin, eşeyli üremesi sonucu meydana gelmiş bir ırka mensup gibi görünüyorsun, doğru mu?” Başımı evet anlamında sallayınca konuşmaya devam etti. “Bu üreme şekli, galaksideki en popüler biyolojik modellerden biri, gerçi bu popülerliğin nedenini bilen de yok. Nedeni paralel evrim olabilir belki. Ben şu teoriyi daha makul buluyorum: Sizin türünüzün ortak ataları vardı ve bunlar, henüz taştan alet icat etmeden, cytonic ışınlanma kullanarak yıldızlara yayıldılar.”

Oturduğum sandalyede doğruldum. “Cytonic ışınlanma mı?” dedim hiç bilmiyormuş gibi.

“Ah, ışınlanma konusunu muhtemelen bilmiyorsun!” dedi Morriumur. “Bazı kişiler sadece zihinlerini kullanarak ışınlanabiliyormuş. Gerçi bu çok tehlikeli bir şeymiş ama ben bu teoriyi ilginç buluyorum çünkü farklı gezegenlerden gelen bazı türlerin niçin birbirine benzediğini

açıklıyor. Bu teorinin kanıtlanması sence de heyecan verici olmaz mı?” diye sordu.

Kafamı evet anlamında salladım. Belki burada kendimle ilgili bir şeyler öğrenebilirdim. “Nasıl ışınlandıklarını merak ettim. Bu konuda bilgin var mı?” diye sordum.

“Hayır, yok” dedi. “Sadece kitaplardan okuduğum kadarıyla biliyorum, bir de ışınlanmanın tehlikeli olduğu yazıyor. Kitaplar ayrıntılı bilgi vermiyor” dedi.

Kahretsin! Morriumur’a dikkatlice baktım; suratının sağ ve sol tarafı farklı özelliklere sahipti. İki farklı birey birleşmiş ve Morriumur’u yaratmıştı. Morriumur, şimdiye kadar gördüğüm Dione’lardan daha iriyarıydı ve onlardan birkaç santimetre daha uzundu. Ebeveynleri pupa evresinde çok zorlanmış olmalıydı.

Gözümü dikmiş ona bakarken buldum kendimi; sonra hemen bakışlarımı önümdeki salataya çevirdim. Yüzüm kızardı. “Kusura bakma” dedim.

“Sorun değil” dedi Morriumur gülerek. “Ne kadar tuhaf görüldüğümü tahmin edebiliyorum ama ben de birçok türün, doğacak çocuğun kişiliğine *onay vermeden* eşeyli üremesini tuhaf buluyorum. Sizde iş şansa kalmış. Ben ise ebeveynlerimle etkileşimde bulunabiliyorum ve onlar da kişiliğime bakıp benim bu versiyonumu sevip sevmediklerine karar verebiliyor” diye devam etti.

Son sözü beni üzmüştü. “Peki ya istemezlerse? Yani ya seni sevmezlerse” dedim.

Morriumur duraksadı, sonra da yemeğini karıştırıp durdu. “Şey, o zaman şöyle olacak: Ben üç ay içinde koza-ya girince ebeveynlerim benim kişiliğimin iyi olmadığına karar verecek. Yeniden pupa evresine geçecekler ve ben

başka bir kişilikle meydana geleceğim. Ebeveynlerim bu kişiliği beş ay deneyecekler ve eninde sonunda herkesin seveceği bir kişilikte karar kılacaklar” dedi.

“Ama bu tehlikeli” dedim. “Yani, seni kırmak istemiyorum fakat dolaylı yoldan konuşmayı da sevmem. Ebeveynlerin, istedikleri kişilik oluşana kadar seni yeniden oluşturup duracaklar mı? Beni kimse onaylamadı mesele” dedim.

“Dione olmayanlar hep böyle şeyler söyler” dedi Morri-
umur ve doğruldu. “Ama bu yöntem, huzurlu bir toplum ve yüksek zekâ yarattı. Ne var ki bende de kendini ispatlama stresi oluşturdu” diye ekledi. “Bu durum beni uç noktada bir şeyler yapmaya itti. Sana söylediğim gibi, şu anda agresif bir kişiliğe sahibim. Aileme agresif olmanın iyi bir şey olduğunu göstersem nasıl olur diye düşündüm. Pilot alımı çağrısına çok ani bir şekilde cevap vermiş olabilirim ama sadece üç ayım kalmışken kendimi kanıtla-
manın en iyi yolu buydu.”

“Fakat...” diye söze başladım, sonra yemekhaneye yeni birilerinin girdiğini fark edince sustum. İçeriye elli kadar Kitsen girmişti; boyları yaklaşık on beş santimetreydi. Bu tüylü yaratıklar masamıza doğru yürüdü; çoğunun üstünde denizcilerinkine benzer beyaz üniformalar vardı ve tüylü kuyrukları üniformalarının arkasından dışarı fırlamıştı.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Uzayda yolculuk yapan güçlü bir ırka benziyorlardı; savaşta cesaret ve sadakat göstermişlerdi. Ayrıca çok sevimlilerdi.

Yanımdaki boş sandalyeye yaklaştılar; birkaçı sandalyeye merdiven dayadı. Diğerleri de aceleyle merdiveni çık-

tılar. Sonra masaya bir merdiven dayadılar. İpekten kırmızı bir üniforma giyen Hesho nihayet merdivenden tırmanıp masanın üstüne çıktı. Sonra da bana yumruğunu kaldırarak selam verdi. Onu dikkatle inceledim; tüylü beyaz burnunda kırmızılık vardı, aynı kırmızılık uzun kulaklarının kenarlarında da bulunuyordu.

“UrDail’li Alanik!” dedi, çeviri yapan tasma kalın bir ses çıkarıyordu. “Bugün zaferimizi bir ziyafetle kutlayacağız.”

“Kitsen’lerin kaptanı Hesho!” dedim, ben de ona yumruğumla selam verdim. “Öğle yemeğine mi geldiniz?” diye sordum.

“Yanımızda kendi yemeklerimizi getirdik” dedi. “Üstyapı yemekhanesine güvenemedik; burada bize uygun yiyecekler olmayabilirdi” diye ekledi.

Kitsen’lerden biri onlara göre büyük sayılabilecek bir sandalyeyle masamıza geldi. Bu sandalyeyi, Hesho’nun oturması için masanın üzerine koydular; Hesho sandalyeye oturunca tüylü kuyruğu arkadan fırladı. Diğerleri ise ufak bir masa getirdiler ve masayı Hesho’nun önüne koyup üstüne de bir örtü serdiler.

“Evet” dedi Hesho, önce bana sonra da Morriumur’a baktı. “Artık üçümüz de meslektaşız, değil mi? Karşılıklı yardım ve destek için resmi bir anlaşma yapalım mı?” diye sordu.

Gözümün ucuyla Morriumur’a baktım. “Bence bu konuda çok düşünmeye gerek yok” dedim.

“İlerdeki savaşlarda hayatta kalmak istiyorsak güvenilir müttefiklere ihtiyacımız olacak” diye devam etti Hesho. “Gerçi, dürüst olmak gerekirse, küçük filomuza

bir Dione'u dahil etmek bizim ilerlememize yardımcı olur mu yoksa bizi engeller mi bilemiyorum" dedi.

"Muhtemelen engeller" dedi Morriumur, sonra tekrar tabağına baktı. "Yetkililer, alt tabakaya mensup bir bireye kıyasla beni daha çok zorlayacaklardır" diye ekledi.

"O halde Kitsen'ler bu fazladan zorluğu memnuniyetle karşılıyor" dedi Hesho ciddiyetle. "Belki de bu zorluk bize birinci sınıf Üstyapı vatandaşlığı kazandırır" diye ekledi.

"Bundan sonra bizi ne bekliyor, fikri olan var mı?" diye sordum. "Yaptıkları sınavı geçtik, değil mi?"

"Sırada eğitim var; Delver'larla savaşmak için eğitileceğiz" dedi Morriumur.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum. Hâlâ eğitimle ilgili bir fikrim yoktu.

"Anlatması zor" dedi Hesho. "Bugünkü sınavın bu kadar acımasız olacağını hiçbirimiz tahmin edemedik" diye ekledi. O konuşurken bir grup Kitsen daha geldi; sıcak yemekler getirmişlerdi. Yemekleri Hesho'nun masasına koydular. İçlerinden biri, üzerinde ipek elbise olan, bifteği kesti ve Hesho'yu elleriyle beslemeye başladı. Diğerleri ise ziyafet için getirdikleri yiyecekleri masamızdaki diğer sandalyelerin üstüne koydular.

"Üstyapı tuhaftır" dedi Hesho, minik bifteğinden lokmalar almaya devam etti. "Üstyapı yetkilileri, masumların saf ve huzurlu hayatlarını korumak için ellerinden geleni yapacak ama eğer kişi görgü sınırlarını aşarsa bunun karşılığı hızlı ve acımasız olacaktır" diye ekledi.

"Üstyapı akıllıdır" dedi Morriumur. "Yüzyıllardır ayakta; milyarlarca varlığa güvenlik ve refah sağlıyor" diye devam etti.

“Söylediklerine itiraz edemem” dedi Hesho. “Benim halkımı birinci sınıf vatandaş olmayı çok istiyor. Buna rağmen bazı birimlerin, özellikle de Koruma Hizmetleri Birimi’nin, empatiden yoksun bir tavrı olduğunu söylemeden geçemeyeceğim” diye ekledi.

Başımı öne doğru salladım, masadaki herkes sessizliğe büründü. Yemek yerken birden, başından beri hissetmem gereken şeye yani yıldızların çağrısına dikkat kesildim. Starsight’ın cyto-kalkanı, yıldızların çağrısını susturdu ancak bu istasyondan çıktığımda çağrıyı yeniden duyabilecektim. Ne söylendiğini ayırt edemiyordum ama gelen ses, bu istasyonun bir yerlere haber gönderdiğini ifade ediyor gibiydi.

Çatalımı masanın üstüne koydum ve gözlerimi kapattım. Büyükanneimin bana öğrettiği gibi yıldızlar arasında uçtuğumu hayal ettim. Boşlukta sürüklendiğimi hissettim. Belki... Belki görünmez yolları takip edebiliyordim. Acaba bu yollardan bazıları Detritus’a mı çıkıyordu? Bu yolları Üstyapı güçleri mi belirlemişti?

Hiçbir ipucu yoktu. Ama yakınlarda başka bir şey olduğunu hissediyordum. Tanıdık bir uğultu geliyordu kulaklarıma. Neydi bu?

Brade, dedim içimden, daha önce hissettiklerimi hatırladım. *O yemekhanede değil ama yakınlarda bir yerde*, diye geçti aklımdan.

Gözlerimi açtım ve etrafa bakındım. Kalabalık yemekhane, bir şeyler yiyip içen uzaylılar, ayrıca kafalarına bir çeşit sıvı döken kayaya benzer yaratıklarla doluydu.

Yemekhanenin dışından geliyordu uğultu. Masadakilerden müsaade istedim; tuvalete gitmem gerektiğini söy-

ledim. Morriumur bana tuvaletin yerini işaret etti. Ben de yemekhaneden dışarı fırlayıp Morriumur'un işaret ettiği yöne baktım. Koridor boyunca kapılar diziliydi; her bir kapının üstünde de ne tür boşaltım yapılacağına dair işaretler vardı.

Öteki tarafa baktım; Brade'in cytonic uğultusu oradan geliyordu. O tarafta muhafız da yoktu; hemen koridorun sonuna doğru koştum.

Bir kapıya varınca cytonic hislerim daha da arttı. Kapı aralıktı; içeri baktım. Brade oradaydı. Dione ırkından bir grup yetkiliyle ve Winzik'le konuşuyordu.

Kapının yanına çömeldim; Winzik ve diğer yetkililerin ne konuştuğunu dinlemeye çalıştım.

“Hey!” dedi M-Bot kulağıma, az kalsın korkudan sıçrayacaktım. “Spensa, ne yapıyorsun?” Dişlerimi sıktım, kapının arkasından gelen seslere odaklandım. “Ah!” dedi M-Bot bir süre sonra. “Saklanıyor musun? Ters giden bir şey mi var? Starsight’a uçuşumuzu planlıyordum. Sen tuvalete gidip boşaltım yapmayacak mıydın? Spensa, yoksa uygun olmayan bir yere mi boşaltım yapıyorsun? Bu yüzden mi saklanıyorsun?” diye sordu M-Bot.

“Kapa çeneni” diye fısıldadım. “Casusluk yapmaya çalışıyorum” dedim.

“Haaaaa” dedi M-Bot.

İçerdekiler o kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki çeviri cihazım sesleri alamıyordu. Boğuk sesler duyuyordum ama hiçbir şey anlamıyordum.

“Bilekliğinin ses alma kapasitesini artırmamı, sonra da çevirileri doğrudan kulaklığına aktarmamı ister misin? Böylece çeviri cihazın seni ele vermez” dedi M-Bot. “Daha etkili bir biçimde casusluk yaparsın” diye ekledi.

“Evet” diye fısıldadım.

“Güzel. Tek kelimeyle cevap vermek zorunda değilsin” dedi M-Bot.

Sonra da çeviri cihazımı kablosuz bağlantı yoluyla kapatıp içeride konuşulanları doğrudan kulaklığıma aktardı. Bilekliğimin ses alma kapasitesi, çeviri cihazının ve kulaklarımın ses alma kapasitesinden daha yüksekti. M-Bot sesleri ayırt etmede ustaydı.

“...bunun tam bir felaket olacağını görmeliydi” dedi yetkililerden biri. “Pilotsuz savaş gemilerini kumanda eden pilotlar, Detritus’taki insanlarla savaşmak için eğitildi. Çok acımasız bir şekilde ateş ettiler.”

“Ölülerin olması büyük talihsizlik.” Konuşan Winzik’ti, sakın bir ses tonu vardı. “Fakat tepkiler konusunda endişelenmenize gerek yok. Sadece bir kazaydı; agresiflik söz konusu değil” diye ekledi.

“Onlarca ölü var!” dedi bir başka yetkili. Dione’lar özel konuşma yaparken daha sakindi; mesela dışarıda, özellikle de gorile benzeyen uzaylıyla konuşurken böyle değillerdi. “Zavallı aileler!” diye devam etti.

“Delver’lara karşı koyacak bir muharip gücü hazırlamazsak asıl o zavallı aileler yok olacak” dedi Winzik. “Ah, ah! Birimimdeki yetkililer, adaletsizlik olduğunu düşünenlerle ilgilenecek. Siz görevinizi layıkıyla yerine getiriniz” diye devam etti.

“Evet, aynen öyle...” dedi bir diğer yetkili. “Fakat insanı buraya getirmen gerekli miydi Winzik? Ondan rahatsız oluyorum.”

“Ah, Tizmar” dedi Winzik. “Çok yersiz endişelerin var. Üstelik yanlış şeyler için kaygılanıyorsun. Onun yerine

Türlerin Entegrasyonu Birimi'ni düşün; çok agresif birkaç türün sınava girmesi konusunda ısrar etmişlerdi. Cuna bir iş çeviriyor. Yeni gelen, yani Alanik, insanların savaş stratejisini kullanıyor. Onun türü, insan belasıyla uzun süre etkileşimde bulunmuş olduğu için tehlikeli, dolayısıyla tecrit edilmesi gerek" diye ekledi.

Kaşlarımı çattım, duvara yaslandım. Sonra bir şey hissettim. Sanki bir zihin, benim zihnime baskı yapıyordu.

"Neler oluyor?" dedi içerideki bir yetkili. "Sorun ne? Senin insan niçin ayakta durmuş tetikte bekliyor? O düzgün şekilde eğitilmiş, öyle değil mi?"

Ah ne kadar aptalım, dedim içimden. Ben Brade'i cytonic kabiliyetim sayesinde "duyabiliyorsam" elbette o da beni "duyabilecekti." Yerimden fırladım, koridorda hızla koştum. Ter içinde kalmıştım, yavaşladım ve tekrar yemekhaneye girdim. Masaya otururken soğukkanlı olmaya çalıştım.

Bir dakika sonra, Winzik yemekhanenin kapısında belirdi, etrafa bakındı. Hesho ve Morriumur'la konuşurken, Krell'in kafasıyla bizim masamızı işaret ettiğini ve bize doğru yürüdüğünü göz ucuyla gördüm. Sonra birden durdu ve geri çekildi.

Biraz sonra ellerinde tabletlerle bir grup Dione yemekhaneye girdi. Masaları dolaşıp pilotlarla konuşuyorlar ve onlara bilgiler veriyorlardı.

"Ve işte Alanik" dedi masamıza gelen yetkili; kendisi bir Dione'du ve kan kırmızı bir tene sahipti. "Üstyapı vatan-daşı olmayan Alanik! Sınavda iyi iş çıkardın. Mükemmel uçtun, bir de başka gemileri kurtarmışsın. Güzel. Seni, *Yeterince Büyük* ve mürettebatının olduğu bir filoya al-

dık. Bu filoda olmak istersin diye tahmin ediyorum.”

Hesho'ya baktım; hemen ayağa kalktı ve bir kere el çırpı. Galiba bu, onun benimle aynı filoda olmak istediğini gösteriyordu.

“İsterim” dedim. “Teşekkür ederim.”

“Şimdi” dedi yetkili. Tabletinin ekranını kaydır. ve bir şeyler okudu. “İkinizle konuşmam gereken hassas bir konu var. Filonuza başka birini daha dahil ettik. Epey yetenekli bir pilot. Hem de çok yetenekli.”

“O zaman ona hoş geldin diyelim. Kimmiş bu kişi?” diye sordu Hesho.

“Bir insan” dedi yetkili.

Morriumur eyvah der gibi elleriyle yüzünü kapattı. Hesho ise aniden sandalyesine çöktü. Bir Kitsen hemen yelpaze getirdi ve Hesho'yu hızlı hızlı yelledi. Ben de şaşkın ve dehşete kapılmış gibi görünmek için elimden geleni yaptım.

“Kaygılanmanıza gerek yok” dedi yetkili hemen. “Filonuza dahil olacak insan tamamen kontrol altında. Size belgelerini gösterebilirim” diye ekledi.

“Bir musibetle savaşmak için eğitim alırken diğer musibetle neden uğraşalım ki?” dedi Hesho.

“Aynen öyle” dedim. “İnsanlar, benim halkıma yıllarca boyun eğdirdi. Bu galakside onların istedikleri gibi dolaşmasına müsaade edemezsiniz.” dedim.

“Fakat bu insan çok iyi eğitim almış” dedi yetkili. “Delver’larla savaşıp savaşamayacağını test etmemiz gerekiyor” diye ekledi.

“Peki ya bu insan, Delver’larla mükemmel bir şekilde savaşır mı ne olacak?” diye sordu Hesho. “O zaman

sadece insanlardan oluşan bir filo mu kuracaksınız? Buna kuzuyu kurda emanet etmek denir. Ama sonunda kuzularımızı kaybedeceksiniz” diye devam etti.

Hesho'nun yaptığı benzetmeyi ilginç buldum. Acaba gerçekten kurt ve kuzu kelimelerini kullanmış mıydı? Yoksa kendi dilinde farklı sözcükler kullanmıştı da çeviri cihazım mı bana öyle tercüme etmişti?

Her neyse, Brade'in filomuza katılması beni düşündürüyordu. O bir cytonic'ti. Acaba bir zaman sonra benim insan olduğumu fark edecek miydi? Benim olduğum filo-ya özellikle beni gözetlemek için dahil edildiğinden şüpheleniyordum.

Öte yandan Brade, cytonic güçlerle ilgili muhtemelen çok fazla şey biliyordu. Belki de cytonic güçlerimi, uygun bir şekilde kullanabilmenin sırrını ondan öğrenebilirdim. O bana aslında kim olduğumu anlatabilirdi. Daha doğrusu kim olduğumuz konusunu açıklayabilirdi.

“Üstyapı ne yaptığını iyi biliyordur bence” dedim ağır ağır.

“Benim halkımın insanlarla köklü bir geçmişi var” dedi Hesho ve yeniden sandalyesine oturdu, hizmetkârı ise onu yellemeye devam etti. “Bir zamanlar, yani aramızda gölgede yürüyenler varken halkımız kendi âlemiyle insan âlemi yani Dünya arasında yürürdü. Siz o insanı filomuza alarak bir kıvılcımı aramıza katmış oluyorsunuz” diye ekledi.

“Majesteleri, eğer bunu kabul etmiyorsanız sizi filodan çıkarabiliriz” dedi Dione.

“Halkıma sormam gerekiyor” dedi Hesho. “Ben kral değilim; mükemmel bir demokrasimiz var ve bizde herkes eşittir” diye devam etti.

Hesho'nun yanındaki Kitsen kafasını evet anlamında salladı; o sırada da Kitsen'lerden biri Hesho'yu yelpazeyle yelliyor, bir başkası da ona yemek servisi yapıyordu.

"Yani biz sınavı kesin geçtik, değil mi?" diyerek konuyu değiştirdim. "Şimdi de Delver'larla savaşmak için eğitim mi alacağız?" diye sordum.

"Evet" dedi yetkili. "Yarın, Starsight zamanına göre 1000'de sizi buradan alması için bir gemi göndereceğiz. Gemi sizi eğitim alanlarımıza götürecektir. Üzgünüm ama kendi gemilerinizi burada bırakmanız gerekecek. Eğitim için bizim gemilerimizi kullanacaksınız. Kitsen'ler için de uygun bir gemi hazırlayacağız Kaptan Hesho" diye ekledi.

Demek Üstyapı gemilerini kullanacaktık. İşte tam da beklediğim şey buydu. Yeni gemimden ışınlanma mekanizmasını nasıl çalıştıracakımı, bu mekanizmayı M-Bot'un yanına nasıl götüreceğimi ve Detritus'a nasıl geri gideceğimi hâlâ bilmiyordum. Fakat en azından hedefimi gerçekleştirecek büyük bir adım atmıştım. M-Bot'tan epey uzakta kalacağım için hologramım acaba beni gizlemeye devam edecek mi, diye merak ediyordum.

"Filonuza dahil ettiğimiz insan konusunda ekstra dikkatli olmak için filonuza bir de Buğul yerleştirdik. Belki dikkatinizi çekmiştir; sınava da katıldı. Bu birey, dişi olduğunu belirtiyor ve kendisine "Buhar" diye seslenilmesini rica ediyor" dedi yetkili.

Hesho bunu duyunca doğruldu. "Buğul mu dediniz?" dedi, tüylü çenesini sıvazlayarak. "En azından bu iyi bir şey" diye ekledi.

Ha? Ne dediler? Buğul mu? Etrafıma bakındım, neyi kastettiklerini görmek istedim ancak ben daha ağzı-

mı açıp Buğul'un ne olduğunu soramadan yetkili konuşmaya devam etti.

“Harika” dedi yetkili, sonra da ilgisiz bir şekilde Morriumur'u işaret etti. “Sen. Lütfen beni takip et. Sana yerini göstereyim.”

“Nasıl yani?” dedim. “Morriumur bizim filoda olmayacak mı?”

“O solo uçacak” dedi yetkili. “Onun için uygun olan bu.”

Morriumur yavaş yavaş ayağa kalktı, üzgün görünüyordu. “Seninle konuşmak güzeldi Alanik” dedi.

“Olmaz” diyerek birden ayağa fırladım; yüzüm öfkeden kızarmıştı. “Biz bir ekibiz. Morriumur bizimle kalacak.”

Hem Morriumur hem de yetkili bana baktı. Yüzlerindeki şaşkın ifade umurumda değildi. Kollarımı kavuşturdum. “Solo uçmanın kime ne faydası var ki? Morriumur'un filomuzda kalmasına izin verin” dedim.

“Filonuzda zaten dört kişi var” dedi yetkili. “Filolarda en fazla dört kişi olmasına karar verdik.”

“Şu yemekhanede dörder kişilik filo oluşturacak kadar pilot olmadığına eminim” dedim ve masalardaki pilotları işaret ettim. “Kaldı ki biz zaten tuhaf bir filoyuz; aramızda bir *insan* var. Dolayısıyla yanımızda fazladan bir pilot olursa ve eğer o kötü yaratık bize düşmanlık ederse onunla kolaylıkla mücadele edebiliriz” diye devam ettim.

“Pekâlâ” dedi yetkili. Tabletine bir şeyler yazarken gerildi. “Tamam, sanırım filodaki kişileri yeniden düzenleyebiliriz.” Dikkatle bana baktı, sonra tabletine bir şeyler yazmaya devam etti. “Yarın bir gemi sizi almaya gelecek, hazır olun. Her birinize bir Üstyapı uçuş tulumu verilecek; tulumlar sabah gelecek. Her akşam Starsight'a

geri götürüleceksiniz, bu yüzden yanınıza yedek kıyafet almanıza gerek yok fakat öğle vaktinde yiyeceğe ihtiyaç duyarsanız diye yanınıza yiyecek bir şeyler alın. Sabah hazır olun” diye ekledi.

Bunları söyledikten sonra yetkili arkasını döndü ve hızla yemekhaneden çıktı.

“Bunu yapmana gerek yoktu” dedi Morriumur. “Zaten izole edileceğimi bile bile geldim ben buraya.”

“Şey, ben biriyle anlaşınca onu kolay kolay bırakmam” dedim. “Savaşçılar böyle yapar.”

“Vay canına” dedi Morriumur, tekrar yerine oturdu. “Teşekkür ederim. Zaten tek başıma uçmayı da hiç istemiyordum.”

“Bir dakika” dedim, oturduğumuz masanın sandalyelerine baktım. “Yetkili, filomuzda dört kişinin olacağını söyledi. Bahsettiği Buhar nerede peki?” diye sordum.

“Buradayım” diye fısıldadı bir ses. Sıçradım, arkama baktım ama kimse yoktu. Yoğun bir tarçın kokusu geldi; daha doğrusu yanık bir tarçın kokusu.

“Hoş geldin görünmeyen kişi” dedi Hesho, ayağa kalktı ve öne doğru hafifçe eğilerek onu selamladı. Mürettebatı da aynı şeyi yaptı.

“Sen... Sen görünmez misin?” diye sordum, şaşırmıştım.

“Ben bir Buğul’um” dedi yumuşak bir kadın sesi. Bu sesi tanıdım; daha önce duymuştum.

“Bu, Morriumur’u kurtarmama yardım eden pilotsuz savaş gemisinin pilotu” dedim. “Sen o gemideydin.”

“Buğullar gizlice gemilere girip onları kontrol altına alır” dedi Hesho.

“Yani şimdi, bütün pilotsuz savaş gemileri senin gibiler tarafından mı kontrol ediliyor?” diye sordum.

“Hayır” dedi görünmez kişi. “Bizden çok fazla yok. Bu sınav için, gemilerden birinin kontrolünü ele geçirdim; o gemiyi uzaktan kumanda eden pilotun rızası yoktu” diye ekledi.

İnanılmazdı bu. Peki ama o neydi? Bir koku muydu? Bir *kokuyla* mı konuşuyordum ben?

Keskin koku yavaş yavaş azalmaya başladı. Acaba bu, Buhar’ın yanımızdan ayrıldığını mı işaret ediyordu? Yoksa başka bir anlama mı geliyordu? Göremediğim bir varlığın yanımızda olduğu düşüncesi beni epey rahatsız etti. Belki de şu an bizi izliyordu, kim bilir?

Öğle yemeği sona ermişti; diğer masadaki yaratıklar gemilerine gitmek üzere yerlerinden kalktılar. Hesho bizimle vedalaştıktan sonra mürettebatı tarafından masaya yaslanan merdivenlerden indi. Yaklaşık elli tane ufak tilki eşyalarını topladı ve kapıya yürüdü.

Morriumur ve ben de yemekhaneden çıktık ve nihayet istasyonun açık havasını soluduk. Üstümüzde yıldızlarla kaplı simsiyah bir gökyüzü uzanıyordu. Tek seferde birkaç gemi havalanıyordu; hepsinin de istikameti Starsight’tı.

Morriumur’la vedalaştım, sonra da M-Bot’un yanına gidip kokpite geçmek için kanadına tırmandım.

“Sen aşağıdayken birkaç tane mühendis beni incelemeye geldi” dedi M-Bot. “Ama onları korkuttum; alarm sistemlerinden birini kazara devreye soktuklarını sandılar.”

“İyi akıl etmişsin!” dedim.

“Yani bir nevi yalan uydurdum. Yapabiliyormuşum demek ki uygun koşullarda yalan uydurabiliyormuşum” dedi M-Bot.

Tam havalanacakken, zihnimde bir baskı hissettim. Bu hissin geldiği tarafa baktım ve kısmen açık hangar kapılarını fark ettim. İçeride bir gölge vardı; bu Brade’di, gemime bakıyordu.

“Yarın başka bir gemiyle uçacaksın, bu fikri hiç beğenmedim” dedi M-Bot.

“Kıskandın mı?” diye sordum.

“Galiba! Kıskançlık duygusunu hissetsem çok harika olurdu. Ama tek başına başka bir gemiyle uçman tehlikeli olacak. Bilekliğinin holografik projektörünü iki kere kontrol etmemiz gerekecek. Bilekliğin işlemcisi, benim yardımım olmadan hologramını idare eder fakat önce işlemciyi kontrol etmeliyiz. Keşke seninle gelebilseydim; böylesi daha iyi olurdu” dedi M-Bot.

“Başka seçeneğimiz yok ki” dedim ve platformdan havalandım. “Bir Üstyapı gemisi ele geçirmemiz lazım.”

“Muhtemelen sana ışınlanma mekanizması olan bir gemi vermezler, en azından ilk başta öyle yaparlar” dedi M-Bot.

“Ben de öyle düşünmüştüm” dedim. “Fakat onların güvenini kazanabilirsem bana karşı aldıkları güvenlik önlemlerini gevşeteceklerdir. Bana ışınlanma mekanizması olan bir savaş gemisi vermeyebilirler ama bu mekanizmaya sahip bir geminin yanına yaklaşabilirim. Işınlanma mekanizması çalamasam da muhtemelen mekanizmanın fotoğrafını çekebilirim” diye devam ettim.

“Fotoğraflar bizi Detritus’a götürmeyecek” dedi M-Bot.

“Biliyorum. Hâlâ ne yapmam gerektiğini düşünüyorum” dedim.

Starsight'a doğru uçarken aslında bana bilmeden bir yedek plan verildiğini fark ettim. Winzik ve diğerleri, beni Brade'le aynı filoya koymuştu.

Acaba Brade, ona benzer insanlarla dolu bir gezegen olduğunu biliyor muydu? Eğer ona fırsat verirsem acaba buradan kaçabilir miydi?

Üstyapı'dan bir ışınlanma mekanizması çalamazsam eğer, belki onların cytonic'lerinden birini çalabilirdim.

18

M-Bot'u, Starsight'taki elçilik binasının üstüne indirdikten sonra arkama yaslandım, yorulmuştum.

Alanik olmak epey külfetliydi. Ben içgüdülerimle hareket etmeye ve bana doğal görünen şeyler yapmaya alışkındım. Bu yaşıma kadar da böyle geldim. Kabul ediyorum, ufak tefek sıyrıklarım ve morluklarım oldu ama şimdiye kadar başka birini taklit etmek gibi bir endişem olmamıştı.

Derin bir nefes aldım, kanopimi açtım ve ayağa kalkıp gerindim. Elçilik binasında merdiven getirecek yer mürettebatı yoktu. Dolayısıyla ben de kokpitten çıkıp M-Bot'un kanadına bastım ve oradan zemine atladım.

"Genel olarak işlerin yolunda gittiğini düşünüyorum. Ölmedik ve sen onların ordusuna girmeyi başardın" dedi M-Bot.

"Dişimi tırnağıma takarak başardım, evet" dedim. Bağırıp çağıran ve sonunda da kovulan uzaylı goril aklıma gelince yüzümü buruşturdum. Onun yerinde ben de olabilirdim.

"Dişini nasıl tırnağına taktın ki?" diye sordu M-Bot.

“Lafın gelişi” dedim. M-Bot’un şarj kablolarını bağladım ve ağ bağlantısını kurdum. “Bu deyim nasıl ortaya çıkmış bilmiyorum.”

“Hımmm. A ha! İncil’in İngilizce baskısında geçiyor. İncil, Azizler Kitabı’nın çok eski bir versiyonu ve Eski Dünya’ya ait” dedi M-Bot.

Son kabloyu da bağladıktan sonra sallana sallana merdivenleri indim. Doomslug’a bakmak için yatak odasına gittim; beni görünce heyecanla flüt sesi çıkardı. Ona bir kum kabı ve biraz doğranmış mantar koymuştum. Kırıntılara bakılırsa, mantarları mideye indirmişti. Onu biraz okşadım, sonra duvardaki minik lamba dikkatimi çekti. Lamba yanıp sönüyordu; siparişlerimin geldiğini haber veriyordu. Hemen zemin kata inip sipariş kutusuna baktım. Bu sabah M-Bot’la yola çıkmadan önce, sipariş yeteneğimi test etmek için birkaç şey istemiştim.

Kutunun içinde, bedenime göre bir paket yeni kıyafet ve birkaç banyo malzemesi duruyordu. Kutudakilerin hepsini aldım ve mutfığa çıktım. Su yosunlarını kızarttım ve afiyetle yedim. Sonra da banyoma yürüdüm. Vay be, bu koskocaman bina tamamen bana aitti. Sadece bana ait değildi tabii, Doomslug da vardı; koridordan geçerken onu bir kez daha okşamam için ısrar etti.

Banyodaki aynada kendime baktım. Daha doğrusu büründüğüm kılığa, yani Alanik’e baktım. *Doomslug girdiğim kılığı fark etmiyor*, dedim içimden; gözleri olmadığı için koku ve sesi algıliyordu sadece. Büründüğüm kılık, düşündüğümünden daha da acayıpti. Peki ya sadece kokudan ibaret olan Buhar’a ne demeli? Acaba Buhar, benim insan olduğumu anlamış mıydı?

Alçak sesle *of*, dedim, bunalmıştım. Işıkları kapattım, sonra da rahat bir nefes alarak hologram bilekliğini çıkarttım. M-Bot, casus cihazları tespit etmek için binayı taramış olsa da ben çok dikkatli davrandım ve şimdiye kadar bilekliğini hiç çıkarmadım.

Ama şimdi kendim olmak istiyordum. Karanlıkta ve yalnızken bile ve sadece bir süreliğine kendim olmak istiyordum.

Yıkandım, zamanla yarışmadan yıkanmak ne büyük lüksmüş. Detritus'ta bir eğitimden diğerine koşturup dururdum. Burada ise uzun uzun duş alabildim; duş kabini- nin temizleyicileri beni bir güzel yıkadı.

Nihayet duştan çıktım, sonra derin bir nefes aldım ve bilekliğini tekrar taktım. Işıkları açtım. Giysi paketinden bol bir giysi çıkardım; doktor önlüğüne benziyordu. İş yaparken rahatlıkla kullanılabilirdi veya gecelik olarak giyilebilirdi.

Sonra banyo malzemelerine baktım. İstek listeme bakan kişiler neyse ki diş macunumu neden unuttuğumu merak etmemişti. Sipariş vermeden önce M-Bot listemi kontrol etmişti. Diş macununun arkasındaki uyarı yazısına baktım. Çeviri cihazım yazılanları tercüme etti; galaksideki hangi türlerin diş macununu zehirli bulduğunu söyledi. Galaktik bir imparatorluğu yönetmek, daha önce hiç aklıma gelmeyen birçok tuhaf sorun barındırıyordu.

Aynanın karşısında dişlerimi fırçalamaya başladım; diş macununda hoş bir nane tadı vardı. Detritus'ta kullandığımız diş macunlarından katbekat iyiydi. Bunlar gerçek bir ekonomi ve altyapıya sahip olmanın avantajlarıydı; ne de olsa bizim gibi, eski bio-rafinerileri yenileyip

diş macunu üretmek zorunda değillerdi.

Saçlarım uzundu; şükür ki Alanik'in saçının uzunluğundaydı ve omuzlarımı biraz geçiyordu. Küçükken saçlarımı kısa kestirirdim çünkü renginden nefret ederdim. Büyükannemin anlattığı hikâyelerdeki kahramanların saçları simsiyah ya da sarıydı, belki arada alev kırmızısı da çıkardı. Fakat o öykülerde, hiç kimsenin saç rengi kahverengi değildi.

Gerçi saçlarım, hologram açıkken beyaz renkteydi. Elimi saçımda gezdirdim; illüzyon mükemmeldi; saçımın her teli şu anda beyazdı. Yüz ifadelerim de Alanik'ininkiyle güzel bir şekilde eşleşmişti. Ama benim yüz hatlarımla onunkinin aynı olmadığını da farkındaydım.

Farklı olan tek şey Alanik'in gözlerinin altındaki ve yüzünün etrafındaki kemiğe benzer çıkıntılardı. Bunlar da illüzyondur; parmağımla bu çıkıntılara dokununca hologramın şekli bozuluyordu. Yine de bilekliğimin hologramı iyi çalışıyordu; mesela saçlarım, kemiğe benzeyen çıkıntıları kapatıyordu; yani çıkıntılarla saçlar birbirine karışmıyordu.

Aynada kendime baktım; gülümsedim, kaşlarımı çatıttım, bir hata bulmaya çalıştım. Fakat hologram kusursuzdu. Yüzümde hologram değil de sanki makyaj varmış gibiydi.

Sonra Alanik'i düşünmeye başladım. Acaba o da saçlarını bozmadan kaskını takmaya çalışmış mıydı? Onun kılığına girdiğimi görse acaba ne düşünürdü?

Onların huzuruna güvenme... Onların yalanları...

Saçlarımı taradım, sonra koridorda ilerleyip merdivenlerden inerek yatak odama gittim.

“Gelen mesajı okumak istersin belki. Alanik’in halkından bir mesaj aldık; muhtemelen güvenli, denetlenmeyen Üstyapı iletişim kanallarından gönderilmiş” dedi M-Bot.

“Yine de onlar okumuştur mesajı” dedim ve odadaki çalışma masasına oturdum. “Bakalım ne diyorlar” dedim.

M-Bot, İngilizceye çevirdiği mesajı masaya yansıttı. Nazik bir cevap vermişlerdi; bu da ümit vericiydi. Hemen Üstyapı’yla iletişime geçmemişlerdi. “Peki, bizim onlara gönderdiğimiz gibi şifreli, gizli bir mesaj var mı?” diye sordum.

“Evet” dedi M-Bot. “Çok ilginç bir şifre var. Her kelimedeki harf sayısı, senin çeviri cihazındaki şifreyle tek seferde okunabilen bir mesajla eşleştirilmiş. Çeviri cihazın olmadan bu şifrenin kırılması imkânsız. Galiba öğrenmek istediğinden daha fazlasını anlattım sana. Her neyse, şifreli mesaj şöyle diyor: “Alanik’le konuşmak istiyoruz” dedi M-Bot.

“Bugünkü sınavla ilgili bir rapor gönder ve söyleyeceklerimi şifrele: “Alanik iyileşince sizinle bağlantı kuracak. Ben şu anda Üstyapı’dayım ve Alanik’in kılığındayım. Lütfen beni ele vermeyin” dedim.

“Makul bir cevap. Söylediğin mesajı da şifreleyip göndereceğim” dedi M-Bot.

Tamam anlamında başımı salladım ve yatağa gittim. Biraz uyumaya ihtiyacım vardı ama yatağa uzanma düşüncesi aklımdan geçince çok da yorgun olmadığımı fark ettim. Uyumak yerine pencerenin yanındaki sandalyeye oturdum ve gökdelenlerin yükseldiği caddeye baktım. Bir sürü kişi dolaşıyordu caddede. Milyonlarca farklı hedef, milyonlarca farklı iş vardı. Ve milyonlarca yaratık beni,

galaksideki en tehlikeli şeylerden biri olarak görüyordu.

“M-Bot” dedim. “Caddede yürüyenleri duyabiliyor musun?”

“Emin değilim” dedi. “Şey, yalan söyledim. Onları duyabiliyorum. Yalanım nasıldı ama?”

“Yalanı söyler söylemez insanlara ben yalan söyledim deme. Her şeyi mahvedersin öyle yaparsan” dedim.

“Pekâlâ, tamam. O zaman, şey... Emin değilim” dedi sonra da vızıltıya benzer bir ses çıkarmaya başladı.

“Şu anda yalan söyleme alıştırmaları *yapmasan* olmaz mı? Biraz sinir bozuyorsun” dedim.

“Spensa” dedi M-Bot. “Yalan söylediğim zaman yalanımı *beğenmek* zorunda değilsin. Tamam mı? Ne zaman yalan söyleyip ne zaman söylemeyeceğimi nerden bilebilirim?”

Of, dedim.

“Tamam, tamam” dedi M-Bot. “İleri teknoloji gözetleme donanımlarına sahibim. Bu yükseklikten, caddede dolaşan kişilerin seslerini algılayabilirim. Ama her şeyi duyacağımın garantisini veremem. Neden onların konuşmalarını dinlemek istiyorsun?” diye sordu.

“Ne hakkında konuştuklarını bilmek istiyorum sadece” dedim. “Onlar için bir Krell saldırısı tehlikesi yok. Acaba işleri hakkında mı konuşuyorlar? Yoksa insanlar hakkında mı? Belki de Delver’lar hakkında konuşuyorlardır” dedim.

“Konuşmaları tarıyorum” dedi M-Bot. “Şu anda normal şeyler hakkında konuşuyorlar. Mesela çocuklarını kreşten almak, akşam yemeği yapmak için bir şeyler sipariş etmek, evcil hayvanlarının sağlığı ve eğitimi gibi şeyler” dedi M-Bot.

“Normal şeylermiş” dedim. “Bütün bu konuşulanların hepsi normal mi?” diye sordum.

“Çok sayıda değışkene bağı gibi görünüyor” dedi M-Bot.

Pencereden baktım; herkes bir yerlere gidiyordu. Bu yaratıkların hiç acelesi yoktu; zaten Starsight’a ilk geldiğim zaman bunu fark etmiştim. Burası hareketliydi; bunun nedeni ise birçok şeyin aynı anda hareket etmesiydi. Şahsen buranın huzurlu olduğunu düşünüyordum. Ama normal bir yer miydi?

Hayır. Normal olduğuna *inanamıyordum*. Burası Üst-yapı’ydı, yani insanlığı neredeyse yok etmiş bir imparatorluktu. Halkımın üzerindeki Krell baskısını ve Winzik’i desteklemişlerdi. Bunlar, savaşmak için eğitim aldığım canavarlardı. Ayrıca gökyüzünde saklanıp uygarlık merkezlerimizi bombalayan ve bizleri yok etmeye çalışan, ne olduğu belirsiz yaratıklardı.

Starsight, onların birincil ticaret ve siyaset merkeziydi. Burası aslında, imparatorlukta huzurlu bir hayat olduğunu gösteren bir vitrindi. Caddeden geçen yaratıklardan acaba kaç tanesi Üstyapı’nın emrinde olup da masum taklidi yapıyorlardı? Derin düşününce her şeyi anlamıştım. Burası bir kurmacaydı; dışarıdan gelenlere, imparatorluğun ne kadar harika olduğuna dair yanlış bir izlenim veriyorlardı.

Ben onların huzur ve refah yalanlarına inanmıyordum. Bugün sınavda pilotlara nasıl davrandıklarını gördüm. Caddede gezinen herkes, babama ve arkadaşlarıma yapılanlardan dolayı suçluydu.

Caddedekiler sıradan yaşantıları olan sıradan kişiler değillerdi. Onlar benim düşmanımdı. Biz savaştaydık.

“Spensa” dedi M-Bot. “Dırdır etmek istemiyorum ama son uykunun üstünden on beş saat geçti. Bu istasyonun uyku döngüsüne uyduğunu biliyorum. Geçen gece sadece dört saat mışıl mışıl uyumuşsun” diye ekledi.

“Eee? Sadede gel” dedim.

“Uyumadığın zaman huysuz oluyorsun” dedi.

“Hayır, olmuyorum” dedim.

“Ses tonunu kaydetmemin bir sakıncası var mı, yani ileride tartıştığımızda kanıt olarak sunmak için?” dedi M-Bot.

Lanet olsun! Bir makineyle tartışmak gerçekten sinir bozucuydu. M-Bot muhtemelen haklıydı fakat denesem de uyuyamayacağımı biliyordum. Ne kadar akıllı olsa da M-Bot, bu durumu asla anlayamayacaktı.

Uyumak yerine işçi tulumunu giydim; bu tulum, daha önceden sipariş ettiğim giysilerle birlikte gelmişti. Sonra da çatıya çıktım. Tulum, tıpkı uçuş tulumuna benziyordu; kalındı, kumaşı keten gibiydi ve bana da tam oldu. Aynı zamanda rahat ve kullanışlıydı.

“Spensa” dedi M-Bot ben ona doğru yürürken. “Başını belaya sokmayacaksın, değil mi? Havalanmayacağız yani?”

“Sakin ol” dedim. “Onların yer mürettebatının sana çok fazla yaklaşmasına izin veremeyiz. Yani bu da demek oluyor ki seni bakımdan geçireceğim” dedim.

“Şimdi mi?” dedi M-Bot.

“Kaçmamız gerekebilir diye en iyi duruma gelmeni istiyorum” dedim. Çatıdaki bakım dolabına baktım ve içi dolu bir gres tabancasının da olduğu birkaç malzeme buldum. Gres tabancasını aldım ve M-Bot’un yanına gittim. “M-Bot, dişini sıkma deyiimiyle ilgili bilgileri nasıl öğrendin? Veri tabanında var mıydı yoksa?” diye sordum.

“Hayır, yoktu” dedi. “O bilgileri Starsight’ın bilgi arşivinden aldım. Burada, yok olmadan önceki Eski Dünya’yla ilgili çok fazla bilgi var; hem de senin halkının sahip olduğu bölük pörçük bilgilerden daha fazlası” diye devam etti.

“Bana biraz bilgi verebilir misin? Yani okulda görmediğimiz şeylerle ilgili bilgiler” dedim ve kanatlarının bağlantı yerlerini yağlamaya koyuldum.

“Burada çok fazla bilgi var” dedi. “Alfabetik sırayla mı başlasam? A.A. Attanasio, ilginç kitapları olan bir bilim kurgu yazarıydı.”

“Bana Pine Leaf’in hikâyesini, onun dört Crow savaşçısını tek seferde nasıl hakladığını anlat” dedim.

“Fallen Leaf, genellikle Pine Leaf veya kadın şef olarak bilinen tarihsel bir kişiliktir. Gros Ventre doğumlu bir Kızılderili’dir. Onunla ilgili birçok uydurma cesaret öyküsü anlatılır” dedi.

M-Bot bu sözleri çok ilgisizce, monoton bir şekilde söylemişti.

“Peki, onun tek seferde dört adamla nasıl dövüştüğünün hikâyesini anlatmayacak mısın?” diye sordum. “Her birine sopasıyla vurmuş ve onları esir almış bildiğim kadarıyla” dedim.

“Tek savaşta birçok kahramanlık yaptığı söylenir ama onunla ilgili anlatılan efsanelerin doğru olup olmadığı da belli değil. Tarihsel olarak, Blackfoot akınının geri püskürtülmesine yardımcı olmuş ve bu sayede diğer Crow’lar arasında ilk ününü kazanmış. Bir de... Niye iç çekiyorsun? Yanlış bir şey mi yaptım yoksa?” dedi M-Bot.

“Büyükannemi özledim” dedim alçak sesle. Eski Dünya’ya ait hikâyeleri büyük bir heyecanla anlatırdı;

sesinde hep tutku vardı. Fakat M-Bot'un ses tonunda hiç heyecan yoktu.

“Üzüldüm” dedi M-Bot. “Hikâye anlatamıyorum; bu da gerçekten canlı olmadığımın kanıtı, değil mi?” diye sordu.

“Aptalca konuşma” dedim. “Ben de iyi bir hikâye anlatıcısı değilim. Bu benim cansız olduğumu göstermez.”

“Dione ırkından gelen filozof ve bilimci Zentu'ya göre gerçek hayatı işaret eden üç önemli özellik vardır: Birincisi büyümedir; yani varlık zamanla değişmelidir. Ben değiştim, değil mi? Öğrenebiliyorum, dolayısıyla büyüeyebiliyorum” dedi M-Bot.

“Kesinlikle öyle. Beni kendine pilot yapman bunu kanıtıyor” dedim.

“İkincisi, kendi kendine karar vermek” dedi M-Bot. “Canlı, durumunu daha iyi hale getirmek için bir uyarana cevap vermek zorundadır. Ben kendi başıma uçamam mesela. Eğer uçarsam, sence bu benim canlı olduğumu gösterir mi? Acaba bu yüzden mi beni yaratan kişi tek başıma uçmamı yasaklamış?” diye sordu M-Bot.

“Ufak motorlarını çalıştırarak konumunu ayarlayabilirsin” dedim. “Yani zaten bir bakıma uçabiliyorsun. Bir bitki, gün ışığına cevap verebildiği için canlı sayılıyorsa, o halde sen de canlısın” diye ekledim.

“Ben bir bitki kadar canlı olmak istemiyorum. Ben *sahiden* canlı olmak istiyorum” dedi M-Bot.

Of dedim, sonra da kanatlarının bağlantı yerlerine yağ sıktım. Yağın kokusu beni kendime getirdi. Elçiliğin odaları çok temizdi. MSK'deki yatakhane bile hafif makine yağı ve motor dumanı kokardı.

“Filozofa göre canlı olduğunu gösteren üçüncü özellik ne?” diye sordum.

“Çoğalma” dedi M-Bot. “Canlı bir varlık, kendinin birçok versiyonunu üretebilir, daha doğrusu en azından canlı varlığın türü öyle yapabilir. Merak ediyordum da... Yarın yeni bir gemiyle uçacaksın. Belki benim programımın bir kopyasını, kullanacağın geminin veri bankalarına yüklemenin bir yolunu bulabiliriz. O zaman sana yardım edebilirim, sen de onların gemisini uçurmaya devam edebilirsin” dedi M-Bot.

“Dediğin gibi yapabilir misin?” diye sordum.

“Teorik olarak ben sadece bir programdan ibaretim ve işlemci hızım oldukça yüksek. Ama özüm, yani senin M-Bot dediğin şey, kodlanmış bir grup bit’ten fazlası değil” dedi.

“Elbette daha fazlasısın” dedim. “Sen bir kişisin.”

“Bir *kişi*, kodlanmış bilgilerin organik derlemesinden fazlası değildir” dedi ve duraksadı. “Her neyse, sahip olduğum program, ana işlem kodumun kopyalarını almamı yasaklıyor. Bunu değiştirebilirim eğer...” dedi ve sözünü tamamlamadı. *Tık. Tıktıktıktık.* Yine o sesi çıkarmaya başladı.

Ben bakım yapmaya devam ettim, programı yeniden yüklenirken konuşmadım. *M-Bot’u yapan kişi, belli ki düşmanın onu kopyalamasını istememiş, diye düşündüm. Ya da... M-Bot’un sahip olduğu yapay zekânın kendi kendini kopyalamasını istememiştir.*

“Tekrar buradayım” dedi M-Bot nihayet. “Kusura bakma” diye ekledi.

“Sorun değil” dedim.

“Belki bir yolunu bulabiliriz, hani az önce söylemiştim ya” dedi M-Bot.

“Doğrusu ben o fikri beğenmedim. Senden bir tane daha olması yanlış olur. Acayip bir şey olur” dedim.

“İnsanların da ikizi var; bu durum tuhaf değil ama” dedi. “Dürüst olmak gerekirse, sahip olduğum programın, sıradan bir bilgisayar sistemine, yani cytonic işlemcisi olmayan bir sisteme yüklenmeye nasıl cevap vereceğini bilmiyorum” dedi M-Bot.

“Ne demek istediğini tam olarak anlamadım” dedim.

“Benim kadar hızlı düşünebilen bilgisayarlar yapmak için normal elektrik sinyallerinden daha hızlı haberleşen işlemciler ihtiyac vardır. Benim tasarımı bu şekilde başarıyor: Bende minik cytonic işlemciler var ve bunlar, sinyalleri işlemci birimlerimden ışıktan da hızlı geçiriyorlar” dedi M-Bot.

“Üstelik istasyonun kalkanı buna engel olmuyor, öyle mi?” diye sordum.

“Benim kalkanım, onların kalkanını engelliyor gibi görünüyor. Basit ve belki biraz da çelişkili bir ifade oldu bu ama her neyse, işlemcilerim hızlı bir şekilde çalışabiliyor” dedi M-Bot.

“Hımm” dedim. “Cytonic işlemciler. Demek bu yüzden seni hissedebiliyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu M-Bot.

“Bazen derinlere daldığımda seni *hissedebiliyorum*. Yani senin düşüncelerini, işlemcilerini. Tıpkı bazen Brade'i hissettiğim gibi hissediyorum seni. Aman her neyse, kendini kopyalama fikri anlamsız, değil mi? Seni yeni bir gemiye transfer edemeyiz çünkü o gemi senin kadar hızlı düşünmeyecek” dedim.

“Yeni bir gemide işlemeye devam ederim ben” dedi

M-Bot. “Biraz daha yavaş düşünürüm, kalın kafalı olurum ama olsun. En azından insanlar kadar aptal olmam ve böylece işini kolaylaştırırım” dedi ve sustu. “Şey, üzerine alınma” dedi.

“Bizim aptallığımızı sevimli bulduğuna eminim” dedim.

“Yok öyle bir şey! Her neyse, kendimi kopyalamanın bir yolunu bulmak istiyorum. Gerçekten canlı olduğumu ispatlamak için bunu yapmalıyım” dedi M-Bot.

Diğer kanadı yağlamak için M-Bot’un öteki tarafına geçtim, gülümsedim. Ben MSK’ye resmi olarak katıldık-tan sonra ve M-Bot ortaya çıktıktan sonra, yer mürettebatı onun bakımını üstlendi. Önceden sadece Rodge ve ben, M-Bot’un bakımıyla ilgilenirdik. Zor işlerin çoğunu Rodge yapardı, ben ise yağlama, boya, kabloları kontrol etme gibi basit işleri hallederdim.

Kendi gemimin bakımını yapmak beni memnun ediyordu; rahatlatıcı ve sakinleştirici bir işti bu.

M-Bot’un cilalı gövdesine baktım; sonsuzluğun bana baktığını gördüm. Yansımanın olduğu yerde derin bir boşluk vardı. O boşlukta ise *aşırı parlak* bir avuç beyaz ışık beni izliyordu.

Bunlar gözlerdi. Belki bir, belki de daha fazla Delver buradaydı. *Tam burada.*

Geriye doğru sendeledim, elimdeki gres tabancası gürültüyle yere düştü. Yansıma kayboldu. Kısa bir süre hiçbir yansıma olmadığına yemin edebilirdim. Sonra, sanki tekrar açılan bir ekran gibi, Alanik’in yansıması, yani büründüğüm kılık yeniden belirdi.

“Spensa, ne oldu?” diye sordu M-Bot.

Olduğum yere çöktüm. Gökyüzünde gemiler vızır vı-

zır geçiyordu. Şehir hareketliydi, sinir bozucu böceklerin vızıltısı her yerdeydi; çıkardıkları sesler beni boğuyordu.

“Spensa” dedi M-Bot.

“İyiyim” dedim fısıltıyla. “Sadece... Sadece yarın için endişeleniyorum. Sensiz uçacak olmak beni kaygılandırıyor” dedim.

Kendimi birden yapayalnız hissetmiştim. M-Bot harika bir şeydi fakat beni Kimmaly'n veya FM kadar anlayamıyordu. Ya da Jorgen kadar. Kahretsin, Jorgen'i özledim. Onun yanına gidip yakınmayı sonra da onun mantıklı ve sakinleştirici sözlerini dinlemeyi özlemiştim.

“Kaygılanma Spensa” dedi M-Bot. “Başarabilirsin. Sen çok iyi uçuyorsun. Hem de herkesten iyi. Bu beceri konusunda robotlara benziyorsun.”

Son sözü beni ürpertti. Robotlara benziyorsun demişti. Kendimi kötü hissettim, hafifçe öne eğildim; kollarımı bacaklarıma doladım.

“Ne dedim ki ben şimdi?” diye sordu M-Bot, sonra sesini iyice alçalttı. “Spensa? Ne oldu? *Gerçekten* ne oldu?”

“Büyükannemin anlattığı bir öykü vardı” diye fısıldadım. “Bu hikâye biraz tuhaf, diğer anlattıklarına benzemiyor. Kraliçeler, şövalyeler, samuraylar hakkında değil bu hikâye. Bu öykü, gölgesini kaybeden bir adam hakkında” dedim.

“İnsan gölgesini nasıl kaybeder ki?” diye sordu M-Bot.

“Garip bir hikâyeydi” dedim ve büyükannemin bana bu öyküyü ilk defa anlattığı o anı hatırladım. Birleşik Muhalif Mağaraları'nda bulunan küp şeklindeki evimizin çatısında oturuyorduk; demir imalathanelerinin yoğun ve aç ışığı, her şeyi kırmızıya boyuyordu. Tuhaf bir akşamüstü, seyahatleyken, bir yazar uyanmış ve gölge-

sinin yok olduğunu görmüş. Yapabileceği hiçbir şey yokmuş, doktorlar da ona yardım edememiş. O da bu şekilde hayatına devam etmiş.

Bir gün, gölgesi geri gelmiş. Kapıyı çalmış ve sahibini büyük bir sevinçle selamlamış. Gölge, dünyayı dolaşmış ve insanları anlamış. Öyle ki insanları yazardan daha iyi tanır olmuş. Gölge, insanların kalplerindeki kötülüğü görmüş, yazar ise şöminesinin yanında oturmuş ve sadece güzel hayaller kurmuş” dedim.

“Çok garip” dedi M-Bot. “Büyükkannen sana genellikle canavarların öldürüldüğü hikâyeler anlatmıyor muydu?”

“Bazen o hikâyelerde canavarlar insanları öldürüyor” dedim alçak sesle. “Bu öyküde gölge, adamın yerine geçiyor. Gölge, sana dünyayı göstereceğim diyerek yazarı ikna ediyor ama bir şartı var; adamın kısa süreliğine gölgenin yerine geçmesi gerekiyor. Elbette adam bunu kabul ediyor fakat gölge, bir süre sonra yazarla yer değiştirmeyi reddediyor. Yazarın yerine geçen gölge bir prensesle evleniyor ve zengin oluyor. Gölge olan yazar ise eriyip bitiyor; zayıflıyor ve gittikçe kararıyor, güçbela yaşıyor...” dedim.

Sonra M-Bot’a baktım. “Büyükkannemin bana bu hikâyeyi niçin anlattığını hep merak ederdim. Büyükkannem, yıldızlar arasında yolculuk yaptıkları sırada bu öyküyü ona annesinin anlattığını söylemişti.”

“Yani şimdi, sen ne için endişeleniyorsun? Gölgenin senin yerine geçeceğinden mi korkuyorsun?” dedi M-Bot.

“Hayır” diye fısıldadım. “Ben çoktan gölgenin yerine geçmiş olmaktan endişe ediyorum.”

Gözlerimi kapattım, Delver’ların nerede yaşadığını düşündüm. Onlar, o soğuk yokyerde yaşıyordu. Büyükan-

nemin anlattığına göre, eski zamanlarda insanlar, makine dairesi mürettebatından korkarmış ve onlara güvenmezlermiş. Cytonic'lere itimat etmezlermiş.

Gözleri görmeye başladığımdan beri, eskisi gibi olamıyordum. Yokyeri görmüştüm, orayı gördükten sonra Detritus'a dönen kişi ya tamamen ben değilsem diye merak ediyordum. Ya da bildiğim *ben* belki de başka bir şeydi; belki de insan değildi.

"Spensa, iyi bir hikâye anlatıcısı olmadığını söylemiştin. Yalanmış. Ne kadar kolay bir şekilde anlattın; etkilendim bundan" dedi M-Bot.

Yere düşen gres tabancasına baktım; zemine biraz yağ damlatmıştı. Lanet olsun! Duygusallaşıyordum. M-Bot sahiden haklıydı. Yeterince uyumadığım zaman tuhaflaşıyordum.

Kesinlikle bu yüzdendi. Yani uyku eksikliği, sanrılara neden oluyordu ve bu yüzden abuk sabuk şeyler görüyordum. Ayağa kalktım; yansımama bakmadım ve gres tabancasını yerine koydum. Sonra da elçiliğe inen merdivenlerin başında durdum.

Steril ve boş bir odada, gözler beni izlerken uyuma düşüncesi aklımdan geçti.

"Hey" dedim M-Bot'a. "Kokpiti aç. Bu gece kokpitte uyuyacağım."

"Ama dört yatak odalı kocaman bu bina tamamen sana ait" dedi M-Bot. "Şimdi gelip benim kokpitimde mi uyuyacaksın, tıpkı MSK yatakhanelerine girmenin yasak olduğu zamanlarda yaptığın gibi yani?"

"Evet" dedim. Kokpiti çıkarken esnedim ve kanopiyi kapattım. "Benim için kanopiyi karartır mısın?" diye sordum.

“Bence yatakta uyumak daha rahattır” dedi M-Bot.

“Muhtemelen öyledir” dedim ve koltuğu yatırdım, battaniyemi çıkardım. Sonra da uyumaya koyuldum, dışarıdan gelen trafik gürültüsünü dinledim; gelen sesler tuhaftı.

Uykuya dalacağım esnada kendimi aniden çok yalnız hissettim. Dışarıda gürültü vardı fakat yalnızlık ağır basıyordu. Binlerce türün yaşadığı bir yerdeydim ama çok yalnız hissediyordum; Detritus’ta mağaralarda keşif yaparken bile kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

19

Jorgen Weight revire girdi; pilot kaskı koltuğunun altındaydı. Kaskını gemisinde bırakabilirdi ama ne de olsa bunu yapmasını gerektiren bir kural yoktu ve kaskını yanında taşıyınca kendini daha iyi hissediyordu. Sanki her an uçuşa hazır gibiydi; bir de kaskını taşıırken her şey kontrolü altındaymış gibi gelirdi ona.

Fakat revirdeki yatakta yatan yaratık, her şeyin onun kontrolü altında olmadığını kanıtlar gibiydi. Uzaylı kadını türlü türlü tüplere ve monitörlere bağlamışlardı; nefesini kontrol etmek için de ağzına maske takmışlardı. Fakat Jorgen'ın hemen dikkatini çeken şey, uzaylıyı kollarından yatağa bağlayan bantlar olmuştu. Belli ki MSK sağlık ekibi, ekstra dikkatli olmak istiyordu, gerçi Spensa bu uzaylının bir tehlike olduğunu düşünmüyordu.

Detritus'a düşen pilotun uzaylı fizyolojisi, MSK sağlık görevlilerinin kafasını karıştırmıştı. Ellerinden gelen tek şey, uzaylının yaralarını sarmak olmuştu ve onun bir an önce uyanmasını umut ediyorlardı. Jorgen, son iki gündür uzaylıyı en az altı kez kontrole gelmişti. Revirde olduğu sırada uzaylının uyanmayacağını biliyordu ama yine

de onunla konuşan ilk kişi olma şansını yakalamak istiyordu; daha doğrusu ona soru soran ilk kişi olmayı.

Spensa'yı bulabilir misin, diyecekti.

Spensa'yla iletişim kuramadığı her gün daha da endişeleniyordu. Acaba Spensa'yı gitmeye teşvik etmekle iyi mi yapmıştı? Yoksa onu desteksiz, yapayalnız bırakarak kötü mü etmişti? Ya esir düştüyse? Ya işkence gördüyse?

Jorgen, Spensa'ya gitmesini söyleyerek MSK'nin emir komuta zincirini bozmuştu. Ya Spensa bu yüzden esir düştüyse? Jorgen için itaatsizlik etmekten daha kötü bir şey yoktu; yanlış yaptığının farkındaydı. O yüzden revire gelmişti, içinde bir umut vardı. Bu uzaylı cytonic idi; Spensa'yı bulup ona yardım edebilirdi, değil mi?

Fakat önce bu uzaylının uyanması gerekiyordu. Bir doktor elinde kâğıtlarla Jorgen'ın yanına geldi, ona uzaylının durumunu bildiren bir rapor gösterdi. Jorgen, raporda yazanların çoğunu anlamadı ama insanlar, pilotlara karşı hep saygılıydı. En yüksek makamdaki hükümet yetkilileri bile, aktif görevde olduğunu gösteren pilot rozeti takanları görünce kenara çekilirdi.

Jorgen, gösterilen hürmeti pek önemsemezdi, yine de gelenekler yüzünden bu saygıya katlanırdı. Halkı, savaş makinesi işe yaradığı için hayatta kalmıştı; eğer Jorgen da bu makinenin en önemli dişlilerinden biri olmak zorundaysa konumunu ağırbaşlılıkla taşıyacaktı.

“Herhangi bir gelişme var mı?” diye sordu doktora. “Raporda yazılı olmayan bir şeyler söyleyin bana. Hiç kırmıldadı mı? Uykusunda konuşuyor mu?”

Doktor hayır anlamında kafasını salladı. “Hiçbir gelişme yok. Kalp atışları düzensiz; onun türü için bu durum

normal mi bilmiyoruz. Havamızı güzel bir şekilde soluyor ancak oksijen seviyesi düşük. Yine bu durumun onun için normal mi yoksa anormal mi olduğunu söyleyemiyoruz” dedi doktor.

Uzaylının durumu aynıydı; uyanması da belli ki haftalar sürecekti. Mühendislik birimi onun gemisini analiz ediyordu fakat şimdiye kadar veri bankalarındaki şifreyi kırmayı başaramamışlardı.

Bilim insanları, onunla ilgili istedikleri her şeyi analiz edebilirlerdi. Jorgen’ın öğrenmek istediği sırlar, uzaylının beyinde saklıydı. Ona biraz yaklaşıncı Jorgen’ı elektrik çarptı sanki; yüzüne birden soğuk su yemiş gibi olmuştu. Artık hissedebiliyordu; geriye çekildi ve solunum cihazının durağan sesini dinledi.

Aynı duyguyu Spensa’yla ilk tanıştıklarında da hissetmişti. Önceleri ondan etkilendiği için böyle bir şey hissettiğini düşünmüştü; gerçekten etkilenmişti de. Spensa onu sinirlendirdikçe, Jorgen kendini Spensa’ya daha çok kaptırıyordu. Başka bir şey vardı. Bu uzaylıda da bir şey vardı ama ne? Jorgen, soyunda gizli bir şey olduğunu biliyordu.

Doktora döndü. “Onun durumundaki herhangi bir değişikliği bana bildireceğinize dair not alın lütfen” dedi Jorgen.

“Not aldım bile” dedi doktor.

“Raporun altındaki koda göre, onun durum önceliğinde güncelleme yapmışsınız; o halde talebimi yinelemem gerekiyor. Birim prosedürleri no 1173-b” dedi Jorgen.

“Ah” dedi doktor ve tekrar elindeki rapora baktı. “Doğru” diye ekledi.

Jorgen, başını öne doğru salladı sonra da revirden çıkıp Ana Platform'un koridoruna geri döndü. Gemisine gidiyordu; yer mürettebatından rapor alacaktı ki alarmlar deli gibi çalmaya başladı. Jorgen olduğu yerde donakaldı; metal koridorda yankılanan alarmların ne için çaldığını tahmin etmişti.

Yaklaşan bir saldırı, bu hiç iyi değil, dedi içinden.

Jorgen, gemilere koşan pilotlar ve mürettebatın arasında güçlüklerle komuta odasına doğru ilerledi. *Alevler* geliyordu, *gemiler* değil. Savaş gemileri havalanmayacaktı. Bu seferki daha büyük ve daha kötü bir şeydi.

Komuta odasına varınca midesine birden ağrı girdi, muhafızlar içeri girmesine izin verdi. Odada alarm sesleri kapatılmıştı. MSK, komuta kademesinin çoğunu Alta Üssü'nden Ana Platform'a getirmişti. Amiral Cobb, askeri yerleşimin sivil halktan ayrılmasını istemişti; böylece olası Krell saldırıları ikiye bölünecekti.

Gerçi komuta kademesi hâlâ Ana Platform'a yerleşmeye çalışıyordu; bu yüzden her yer kablolarla ve monitörlerle doluydu. Jorgen, odanın diğer ucunda büyük bir monitörün başına toplanmış komuta kademesini rahatsız etmek istemiyordu. Buradaki operasyona katılmak için gerekli rütbeye sahip olmasına rağmen Jorgen onların dikkatini dağıtmamak için aynı odada bulunan, okuldan tanıdığı ve Telsiz Birimi'nde görev yapan Ensign Nydora'nın yanına gitti.

"Neler oluyor?" diye sordu Nydora'ya yaklaşarak.

Nydora, monitörü işaret ederek yanıt verdi; iki büyük Krell savaş gemisi Detritus'a doğru yaklaşıyordu.

"Savunma platformlarında oluşacak bir boşluktan

ateş ederek Alta Üssü'nü vurmak için uygun pozisyonlara yerleşiyorlar" diye fısıldadı Nydora.

"Onlara ateşle karşılık veremez miyiz?" diye sordu Jorgen.

Nydora hayır anlamında başını salladı. "Dış taraftaki platformlarda bulunan uzun menzilli silahları henüz kontrol edemiyoruz. Kontrol etmiş olsak bile, Krell'lerin savaş gemileri o kadar uzakta ki biz onları vurana kadar kolaylıkla yer değiştirebilirler" dedi Nydora.

Jorgen'in midesine sancı girdi. Düşman, yörüngeden Detritus'un yüzeyini bombalayabilir, her yeri mahvedebilir. Hatta derin mağaralar bile yok olabilirdi.

"Ne yapabiliriz peki?" diye sordu Jorgen.

"Mühendislik birimine bağlı ve..." Nydora'nın sözleri yarım kaldı.

Jorgen, iki Krell gemisinin yerlerini alarak bombardımana hazırlandığını görünce kendini çaresiz hissetti.

"Onlarla iletişime geçmeye çalıştık fakat cevap gelmedi" dedi birimde görev yapan başka biri. "Bize önce uyarı ateşi açmayacaklar galiba" diye ekledi.

İşte Krell'ler böyleydi; ne uyarı yaparlardı ne merhamet ederlerdi ne de teslim ol çağrısı yaparlardı. Spensa'nın çalıştığı bilgilere göre Krell'ler sadece insanları baskı altında tutmak istiyordu ve MSK'nin tüm bildiği buydu. Ama altı ay önce düşman, Detritus'u yok etmek için gelmişti.

"Neden şimdi geldiler?" diye sordu Jorgen.

"Platformların aynı hizaya gelmesini beklediler; böylece haftalar sonra Alta'yı tam isabet vurabilecekler. İşte bu yüzden şimdi geldiler" dedi Nydora.

Detritus'un katmanlarını oluşturan birçok platform ay-

nı hizaya gelirken ve bir boşluk oluştururken Jorgen da bu anlaşılmaz hareketi ekrandan izledi. Krell gemileri aniden yoğun bir şekilde bombardımana başladılar; fırlattıkları bombalar, savaş gemisi büyüklüğündeydi. Jorgen alçak sesle yıldızlardan ve yıldızlar arasında yolculuk etmiş atalarının ruhundan yardım istedi. Kokpitteki onca becerisine ve aldığı eğitime rağmen bir Krell gemisiyle savaşıyordu.

İnsanlığın kaderi Azizler ve MSK mühendislerinin elindeydi.

Odadaki herkes o kadar sessizliğe gömülmüştü ki Jorgen kalp atışlarını duyabiliyordu. Bombalar Detritus'a yağarken herkes nefesini tutuyordu. Sonra bir şey değişti; oluşan açıklığın kenarında bulunan platformlardan biri hareket etmeye başladı ve eski mekanizması ışıldadı. Nydora'nın ikinci monitörüne veriler yağmaya başladı; bu veriler mühendislik birimi ile MSK keşif gemilerinden geliyordu.

Detritus gezegeni kolay bir hedef değildi. Nydora'nın ana ekranı, hareket halindeki platformu gösterdi. Platform yavaş yavaş hareket ediyordu, bombalar da öyle. Jorgen olan biteni o kadar uzaktan izliyordu ki yüzlerce kilometre uzunluğundaki platformla bombaların nasıl karşılaşacaklarını aklı almıyordu.

Bombalar ağır ağır yaklaşırken platformun bölmeleri açıldı ve uzaya peş peşe parlak enerji topları fırlattı. Bu enerji topları, Krell gemilerinin yolladığı bombalarla çarpıştı; enerjiyle güç karşılaşması sonucu bombalar uzayda patladı ve momentumları etkisiz hale geldi. Platformun etrafında aniden beliren bir kalkan, patlayan bombalardan geriye kalanların Detritus'a düşmesini engelledi.

Odadaki herkes hep birden rahat bir nefes aldı. Hatta

Nydora sevinçten bağırdı. Krell gemileri yavaşça geri çekildi; Alta'ya bomba atmalarına rağmen belli ki niyetleri üssü yok etmek değildi. Detritus'un savunma mekanizmalarını test etmeye gelmişlerdi.

Jorgen, Nydora'nın omzunu sıvazladı, sonra da odanın bir köşesine geçerek derin derin nefes alıp verdi; kendini sakinleştirmeye çalıştı. *Nihayet iyi bir şeyler oldu*, dedi içinden. Amiral yardımcılarında biri, ana iletişim hatından mühendisleri tebrik etti.

Ne tuhaftır ki Amiral Cobb, kendi monitörünün başından ayrılmadı. Elinde boş bir kahve fincanı vardı ve ekrana bakıyordu; diğerleri ise tam tersine anonslar yapıyor ve tebriklerini iletiyorlardı.

Jorgen, Cobb'un yanına yaklaştı. "Efendim, memnun olmuşa benzemiyorsunuz. Mühendisler, platformu tam zamanında devreye soktu" dedi Jorgen.

"O platform, mühendislerimizin üzerinde çalıştığı platformlardan biri değildi" dedi Cobb alçak sesle. "O platform, Detritus'un eski savunma programıyla çalıştı. Şansımız varmış ki çalışan bir platform yakınıımızdaydı ve hâlâ bombardımana karşı koyabiliyor" diye ekledi.

"Ah" dedi Jorgen. Yaşadığı rahatlık kısa sürdü. "Ama... Hâlâ güvendeyiz efendim."

"Ekranın altındaki güç değerlerine bak pilot" dedi Cobb. "Ortaya çıkan enerji inanılmaz. Bu eski platformların hemen hemen hiç enerjisi yoktur. Diğerlerini çalıştırsak bile, yeni güneş kolektörleri üretmek aylar ya da yıllar alacaktır" diye devam etti.

"Diyelim yaptık ve bombardıman önleyiciler çalıştı... Krell'ler güçlü bir bombardıman başlatırsa onlara

büyük zarar verecekler. Bu platformlar bizi uzun süren saldırılardan koruyamaz. Bunlar, dost gemiler sisteme girip bizimle aynı safta savaşsın diye düşmanı oyalamak için yapılmış savunma sistemleri ve bizim son çaremiz. Ne var ki yanımızda yer alacak dost savaş gemileri yok” dedi Cobb.

Jorgen arkasına baktı; odadakiler sevinçten havalara uçuyordu. Jilet gibi ve tertemiz MSK üniformaları içindeyken hepsi son derece ciddi ve güçlü görünürdü. Fakat bu sadece görünüşte böyleydi. Düşmanın kaynaklarıyla kıyaslandığında MSK güçlü bir ordu değildi.

“Biz bu gezegene tıklıp kaldık ve burada öleceğiz. İşte bu kadar basit. Fazladan bir katmanı daha olan yumurta gibiyiz, evet, fakat düşman bizi kaşıkla kıramayacağını anladığında ve kaşık yerine balyoz kullanmaya karar verdiğinde işimiz bitecek. Maalesef tek kurtuluş şansımız da sırra kadem bastı. O kız...” dedi Cobb ve Jorgen sözünü kesti.

“Kararımın arkasındayım efendim” dedi Jorgen. “Spensa geri dönecek. Sadece ona biraz daha zaman tanımamız gerekiyor.”

“Yine de keşke bana haber verseydin” dedi Cobb. Jorgen, aldığı ani karar yüzünden ceza almamıştı. Gerekirse 17-b kuralıyla her şeyi açıklayabilirdi. Yer mürettebatından Albay Ng, emniyet timinin başındaydı. Jorgen o gün aslında ya Albay Ng’yle konuşmalıydı ya da Cobb’a haber vermeliydi.

Spensa’yı göndererek Jorgen, halkı Detritus’a mahkûm etmişti. *Biz bu gezegene tıklıp kaldık ve burada öleceğiz. İşte bu kadar basit,* demişti Cobb.

Jorgen derin bir nefes aldı. “Efendim. Galiba bir kurala daha karşı geleceğim” dedi.

“Kuralların çoğunu nasıl olsa bilmiyorum evlat. Dolaşısıyla endişelenmene gerek yok” dedi Cobb.

“Hayır efendim. Demek istediğim... Bir aile kuralını kastetmiştim; ulu orta konuşmamam gereken bir şeyi yani” dedi Jorgen.

Cobb ona baktı.

“Ailemin, kusurla ilgili konuşulmasını istemediğini biliyorsunuz. Bu konunun kamu tarafından bilinmesini istemiyorlar. Yani kusurdan kastım Spensa’nın babasında da olan şey...” dedi Jorgen.

“Cytonic kabiliyet mi?” diye sordu Cobb.

“Bir nedeni var efendim” dedi Jorgen.

“Biliyorum. Senin atalarından bazıları da bu yeteneğe sahipti. Sadece makine dairesi mürettebatına has bir kabiliyet değildi bu. Sen de bir şeyler duyuyor ve görüyor musun oğlum?” diye sordu Cobb.

Jorgen dudaklarını birbirine bastırdı ve kafasını evet anlamında salladı. “Beyaz ışıklar görüyorum efendim. Tıpkı... Tıpkı gözlere benziyorlar” dedi Jorgen.

İşte. En sonunda söylemişti. Neden bu kadar terliyordu ki? Bunları söylemek *o kadar da* zor olmamıştı, değil mi?

“En azından bu da bir şeydir” dedi Cobb ve fincanını kenara koydu. Bir emir subayı geldi, fincanı yeniden doldurmak üzere alıp gitti. “Benimle gel. Tanışmanı istediğim biri var” dedi Cobb.

“Psikoloji Birimi’nden biri mi?” diye sordu Jorgen.

“Hayır. Turtalar konusunda şahane damak zevki olan yaşlı bir kadınla tanıştıracam seni” dedi Cobb.

20

M-Bot'un panik halindeki sesine uyandım.

"Spensa! Spensa!" diye bağıırıyordu.

Kalbim birden küt küt attı. Hemen uçuş pozisyonu aldım; kontrol küresini kavradım, uykulu gözlerimi kırptırdım, başparmağımı da tetiğin üstüne koydum.

"Ne oluyor? Neyi vurayım, söyle!" dedim.

"Elçilik binasında birileri var" dedi M-Bot. "Yakınlık bildirimlerini açmıştım. Senin yatak odana doğru ilerliyorlar; *orada* uyuduğunu sanıyorlar."

Kahretsin! Gelenler katil miydi acaba? Ter içindeydim ve hâlâ uyanamamıştım. Gemimi çalıştırdım ama sonra motorları kapattım. Ne yapacaktım ki? Uçacak mıydım? Peki ama nereye? Tamamen Üstyapı'nın pençesindeydim zaten. Beni öldürmek isteselerdi katillere ihtiyaç duymazlardı, değil mi?

Gelenleri görmem lazımdı. Kararlıydım; kokpitin küçük silah bölmesini yokladım ve tabancamı aldım. Bildiğim kadarıyla Starsight'ta bireysel olarak silah bulundurmak yasaktı. Fakat benim bir takım diplomatik dokunulmazlığım vardı; açıkçası ne yapacağımı da bilemiyordum.

Hologramımın hâlâ açık olup olmadığını kontrol ettikten sonra kanopiyi yavaşça açtım ve dışarı çıktım. Keskin nişancılar olabilir belki diye dikkat çekmemeye çalıştım ve hemen elçilik merdivenlerine koştum. Birinci kata temkinli bir şekilde inmeye başladım.

“İki kişiler” dedi M-Bot kulaklığıma. “Biri, üst kattaki mutfığa doğru geliyor. Diğeri en alt katta kapının yanında duruyor; muhtemelen çıkışı tutuyor.”

Pekâlâ, dedim içimden. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım; bu konuda eğitimim yeterli değildi. Merdivenleri indim ve birinci kata ulaştım. Savaş öncesi tecrübe ettiğim sakinlik ve kararlılıktaydım. Elimde tabancam olduğu müddetçe bir katille karşılaşabilirdim. Asıl sorun onu vurup vuramayacağımdı. Gerçi bu meseleyi dün gece uykuya dalmadan önce yaşadığım karışık endişelere tercih ederdim.

“Düşman kapıdan yaklaşık iki metre içeride konuşlandı. Tezgâhın yanında duruyor. Sırtı şu anda kapıya dönük. Seni yatak odasında göremeyince şaşıracaklar” diye fısıldadı M-Bot.

Kafamı evet anlamında salladım, sonra da hızla mutfığa girdim. Tabancamla nişan aldım. Kahverengi kabuklu Krell hemen bana doğru döndü, elindeki şey yere düşüp paramparça oldu. Yere düşen şey bir tabaktı.

“Ahh!” dedi Krell, çeviri cihazıma göre bu ses bir dişi Krell’e aitti. “Beni öldürme!” diye ekledi.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordum.

“Bulaşıklarınızı yıkıyorum!” dedi dişi Krell. Zırhlı kollarını endişeli bir şekilde hareket ettirdi. “Ev temizliği yapmak için gönderdiler bizi.”

Ev temizliği mi? Kaşlarımı çatıttım, tabancamı hâlâ Krell'e doğru tutuyordum. Dişı Krell'in belinde bir kemer, kemerde de bir sürü temizlik malzemesi vardı. Bodur yaratık, siperlikli kask takmış olmasına rağmen paniklemiş olduğu belli oluyordu. Görebildiğim kadarıyla silahı yoktu.

Birinci kattan aniden bir ses geldi. Bu bir elektrik süpürgesi sesiydi.

"Hımm. Galiba durumu yanlış anladık" dedi M-Bot.

"Bu ne agresiflik böyle! Kimse beni uyarmadı da" dedi temizlikçi Krell.

"Seni kim gönderdi?" dedim, ona doğru bir adım daha yaklaştım.

Korkuyla geri çekildi. "Türlerin Entegrasyonu Birimi tarafından görevlendirildik" dedi.

Cuna, dedim içimden. Gözlerimi kıstım ve silahımı indirdim. "Yanlış anlaşılma için özür dilerim" dedim. Sonra da diğer Krell'e bakmak için mutfaktan ayrıldım. İkinci Krell, alt katı süpürürken bir yandan da bir şeyler mırıldanıyordu.

Ben onu izlerken kapının zili çaldı. Yine kaşlarımı çatıttım, sonra kapının gözünden baktım. Bir paket gelmişti, muhtemelen benim yeni uçuş tulumumdu.

Cuna kapıda duruyordu. Uzun boylu, mavi tenliydi ve lacivert bir ropdöşambr giymişti.

Kapıyı açtım.

Cuna beni görünce korkutucu bir şekilde gülümsedi; neredeyse dişlerinin tamamı göründü. "Ah, Elçi Alanik! İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

"Beni gözetlesinler diye dalkavuklarını mı gönderdin?" diye sordum.

Cuna duraksadı. “Dalkavuk mu? Bu kelimenin tercümesine aşına değilim. Bayan Chamwit’i temizlik yapsın diye yolladım. O da gelirken yanında yardımcısını getirmiş. Buraya yalnız geldin; dolayısıyla yardımcıya ihtiyacın olur diye düşündüm” dedi Cuna.

Casuslar, dedim içinden. Biliyordum. *Evdeki casus cihazları bulup hepsini kapatmıştım, bu yüzden, her adımımı izleyebilmek için ajanlarını gönderdiler*, diye düşündüm. Acaba beni ele verecek herhangi bir şey unutmuş muydum evde?

“Umarım onların temizliğini beğenirsin” dedi Cuna, sonra da tabletine baktı. “Hımm. Ben biraz geç geldim. Aşağı yukarı otuz beş dakika içinde seni almaya gelecekler. Pilot olarak daha ilk günden geç kalmanı istemeyiz” diye ekledi.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye sordum. *Ve nasıl bir oyun oynuyorsunuz*, dedim içimden.

“İstediğimiz tek şey, halkına mükemmel bir Üstyapı imajı götürmen” dedi Cuna. “İçeri girebilir miyim?” diye sordu.

Geri çekilip içeri girmesi için ona gönülsüzce yer açtım. Cuna, yerleri süpüren Krell’e göz ucuyla baktı, sonra da boş olan bir toplantı odasına gitti. Ben de peşinden gittim. Cuna oturdu, ben ise kapının eşiğinde durdum.

“Gayretin beni memnun etti Alanik. Dünkü üzücü deneyim için özür dilerim. Winzik ve türünün, pilot seçerken bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim. Koruma Hizmetleri Birimi umursamaz olabiliyor” dedi Cuna.

“Özrüne ihtiyacı olan kişi ben değilim; *özrü hak edenler* çoktan öldü” dedim.

“Haklısın” dedi Cuna. “İnsan savaşları hakkında ne biliyorsun UrDail’li Alanik?” diye sordu.

“Benim gezegenimde egemenlik kurduktan ve bizi kendilerinin yanında savaşmaya zorladıktan sonra insanların kaybettiğini biliyorum” dedim.

“Biraz politik bir cevap oldu” diye yanıtladı Cuna. “Senin halkın, bazılarının sandığının aksine, Üstyapı’ya çok güzel bir şekilde uyum sağlayacak. Ben geleneklere meydan okuyan biri olarak tanınırım. Galiba bu, henüz Üstyapı’ya katılmamış türlerle etkileşim içinde olma ve onların alışkanlıklarını öğrenme tercihimden kaynaklanıyor.

Cuna çok uzundu ve ilgisiz duruyordu. Konuşmaya devam edince ses tonu yumuşadı, dalgındı, kafasını çevirip pencereden baktı. “Delver saldırısından sonraki manzarayı hiç görmediğini tahmin ediyorum ve bu yüzden seni kıskanıyorum. Bir gezegenin yanından veya *içinden* geçerek gezegendeki yaşamı kurutabilirler. Onlar bütünüyle bizim gerçekliğimizde yaşamazlar. Gelip geçerler ve geride sadece sessizlik bırakırlar” dedi.

Şimdi bunun konumuzla ne alakası vardı? İnsanlar hakkında konuşuyorduk, değil mi?

“Çok korkunç. Ama...Delver’ların galaksimizi yüzyıllar önce terk ettiğini söylemiştin. O halde onların bir gezegene neler yapabildiğini kim görmüş ki?” diye sordum.

Cuna cevap vermedi. Sorunun yanıtı aslında birkaç gün önce izlediğim videodaydı; Delver’ların neler yapabildiğini o videoda *ben* görmüştüm.

“İnsanlar bir Delver çağırdı, değil mi?” diye sordum. “Bu yüzden Delver’lardan çok korkuyor ve insanlardan da nefret ediyorsunuz. Mesele sadece savaşlar değildi.

İnsanlar, onları *silah* haline getirmeye çalıştılar” diye devam ettim.

“Evet. O savaşları kaybettik. Fakat ikinci savaş boyunca insanlar, küçük ya da sönmekte olan yıldızların etrafındaki bilinmeyen gezegenlere gizli üsler kurdular. Oralarda korkunç şeyler yaptılar. Eğer başarılı olsalardı, Üstyapı harap olmakla kalmaz, *yok olup giderdi*” dedi Cuna.

İçimde bir soğukluk hissettim. *Delver bize karşı harekete geçti...* Bu sözleri, videoda gördüğüm adam Detritus gezegenindeki herkes yok olmadan hemen önce söylemişti. Uzun zaman önce ölüp giden o insanlar, Delver’ı çağırmışlardı. Sonuçta ise Delver, insanlığın düşmanlarını yok etmek yerine insanları yok etmişti.

O gün yaşadığım o korkuyu tekrar hissettim; çok kötü oldum ve kapının kasasına yaslandım.

“İnsanların silahları onlara düşman kesildiği için çok ama çok şanslıyız” dedi Cuna. “Delver’larla savaşılabilir ve onlar kontrol edilemez. İnsanlar, bir Delver’ı başarılı bir şekilde galaksimize getirdi, sonra da o, insanların en önemli gezegenlerini ve üslerini yok etti. İnsanları yok ettikten sonra bile bu varlık galaksinin musibeti oldu; sonunda da çekip gitti” diye ekledi.

“Senin halkının insanlara saygısı olduğunu biliyorum Alanik. Hayır, hayır, itiraz etmene gerek yok. Sizi anlayabiliyorum ve bir ölçüde sizinle empati kurabiliyorum. Ama şunu anlamalısın; bu varlıklarla savaşmayı öğrenme görevi çok mühim bir proje.

Winzik ve ben, sürecin nasıl işleyeceği konusunda hemfikir olmayabiliriz fakat Delver’lara karşı önlem ol-

sun diye bu projeyi birlikte tasarladık. Proje başarılı olana kadar Üstyapı büyük tehlike altında olacak ne yazık ki” dedi Cuna.

“İnsanların geri döneceğini düşünüyorsun, değil mi?” diye sordum, parçalar artık yerine oturuyordu. “Yerel ağdaki bir kaynakta okudum; insanlar saklanıyorlarmış, ama bazısına göre insanlar kaçmak üzereymiş” dedim.

Cuna, pencereden kafasını çevirdi ve bana baktı; yüz ifadesi okunmuyordu. Önemsemez bir tavırla “Arşivlere bakarsan insanların her zaman kaçmak üzere olduğunu görürsün. Aslında, insanların hiddetli mukavemetleri, nasıl oluyorsa, Koruma Hizmetleri Birimi’nin parlamentodan fon tasarısı geçirme ihtiyacı olduğu zamanlara denk geliyor” dedi Cuna.

Son sözleri mideme bir bıçak gibi saplandı. Koruma Hizmetleri Birimi, yani Krell’ler, Detritus’u ve benim halkımı siyasi çıkar elde etmek için mi kullanıyordu?

“Koruma Hizmetleri Birimi’nin insanları daha fazla tehlikeli hale getirdiğini mi düşünüyorsun? Birim belki biraz gevşek davranabilir, böylece herkes gerektiği kadar korkar ve birim de sonuçta iyi bir iş çıkardığını düşünür, öyle mi?” diye sordum.

“Böyle bir şey iddia edemem” dedi Cuna. “Böyle bir iddianın kanıtı olması gerekir. Sadece ilginç bulduğumu ifade edebilirim. İnsanlarla o kadar uzun süredir savaş halindeyiz ki bütün uzmanlar ve eleştirmenler ne düşünürse düşünsün, ben onların gerçek bir tehlike olduğunu düşünmüyorum” diye devam etti.

Ama yanılıyorsun, dedim içimden. Winzik yanlış yaptı. MSK’nin çok güçlü olmasına neden oldu. Benim bir pilot

olmamı sağladı. Ve şimdi... Ve şimdi gerçekten kurtulmak üzereyiz. Winzik'in etekleri tutuşacak...

Demek şimdi bu yüzden pilotlardan oluşan özel bir uzay kuvveti kuruyor. Bu tesadüf olamaz.

“Asıl tehlike Delver’lar. Belki yanıliyorumdur; belki insanlar gelecekte tekrar bizim için bir tehdit olacaktır. Fakat onlar olmasa bile başkaları Delver’ları kullanmaya çalışacak. O varlıklarla uğraşmak aptalca, düşüncesizce bir şey ve aynı zamanda da agresif bir davranış. Dolayısıyla başka türler de onları kullanmayı deneyeceklerdir. Delver’larla savaşmayı başarana kadar veya en azından onları uzaklaştıranaya kadar Üstyapı güvende olmayacak” dedi Cuna.

“Mantığı anlayabiliyorum” dedim. Anlamıştım da. Benim asıl amacım bir ışınlanma mekanizması çalmaktı... Ama eğer Üstyapı’nın, yokyer varlıklarıyla mücadele etmek için geliştirdiği bir silah keşfedersem o da işimize yarardı.

Peki Cuna niçin bana tüm bunları anlatıyordu ki? Oturduğu yerden kalktı ve yanıma geldi. Cebimden kabzası görünen silahıma baktı; ben de hemen silahımı biraz daha cebime soktum.

“Onu yanında taşımamalıydın. Sen benim korumam altındasın” dedi Cuna.

“Özür dilerim. Ben şey olduğunu düşünmüştüm... Her neyse, üst kattaki temizlikçiye korkutmuş olabilirim” dedim.

“Onunla ben ilgilenirim” dedi Cuna. “Görevinin ne kadar önemli olduğunu anlamanı istiyorum. Winzik’in gözlenmesi lazım. Bu eğitim programında tam yetkim yok. Bu yüzden sana aramızdaki anlaşmayı bir kez daha ha-

tırlatıyorum. Halkının Üstyapı vatandaşı olmasını sağlayacağım. Sen de bunun karşılığında eğitim programı hakkında bana bilgi vereceksin” diye ekledi.

“Senin casusunum artık” dedim.

“Üstyapı’ya hizmet edeceksin. Bana anlatacağın her şeyi bilmeye yetkim var” dedi Cuna.

Harika. Korktuğum şey başıma geldi; iki kişinin arasında kaldım.

“Bu kadar endişelenme” dedi Cuna, sonra yine gülmüsedti. “Bana her şeyi bildirmeni istiyorum çünkü senin güvende olmanı arzu ediyorum. Ne de olsa sen bir cytonic’sin, eğer tehlikede olursan kaşla göz arasında ışınlanabilirsin” diye devam etti.

“Haa, onu diyorsun” dedim. Nasıl kabul edebilirdim ki bu söylediğini? “Kendi gemimle uçmayacağım ki; ışınlanmak için mekanizmaya ihtiyacım var” dedim.

“Ah, sen henüz tam eğitilmiş değilsin. Hâlâ mekanizmanın yardımına ihtiyaç duyuyorsun, öyle mi?” dedi Cuna.

“Aynen öyle. Bana bu konuda eğitim verebilir misin?” diye sordum.

Cuna hayır anlamında kafasını salladı. “Eğitim almamış cytonic’ler, eğitim almışlara nazaran daha az tehlikelidir. Bizdeki cytonic’lerin kazara Delver’ları galaksiye çekmesi yüzyılların getirdiği bir eğitimin sonucuydu. Senin halkının böyle bir şey yapacağını sanmıyoruz. Üstelik seni eğitmek tehlikeyi daha da artırır” dedi.

“Işınlanma mekanizmasına sahip bir Üstyapı gemim ol-
sa sizin teknolojinizi kullanmayı deneyebilirdim. O zaman ışınlanmanın nasıl hissettirdiğini anlayabilir ve ışıktan hızlı nasıl yolculuk edildiğini öğrenebilirdim” dedim.

“Oooo, harika!” dedi M-Bot kulaklığıma.

“Işınlanmayı tecrübe etmene engel olamam. Bugün ziyaret edeceğin eğitim tesisine ışınlanarak gideceksin. Bu yüzden, sürece odaklansan iyi edersin” dedi.

Müthiş! Bilekliğimin saatine baktım. Artık vakit gelmişti.

“Seni tutmayayım” dedi Cuna en yumuşak ses tonuyla. “Git de hazırlan. Yoğun bir gün seni bekliyor. Ben de neler olup bittiğini duymayı merakla bekliyorum” diye ekledi.

Doğru. Neyse, onları evden kovamadım. Hızla merdivenleri çıktım, paketi aldım, yerleri süpüren Krell’in yanından geçtim, beni görünce sıçramıştı ama ben, onun bu korkak tavırlarını yemedim. Bunlar belli ki casustu. Ben ise bu oyunda ince bir çizgi üstünde yürüyordum.

Yatak odasına girdim; odada bıraktığım her şeyi, gerçek kimliğimi ele vermesin diye çabucak kontrol ettim. Sonra da bana gönderilen uçuş tulumunu giydim. Doomslug’ı kaptığım gibi odadan çıktım ve M-Bot’un yanına gittim. “Doomslug’a göz kulak ol” dedim alçak sesle ve onu kokpite koydum. “Cuna, bugün eğitime ışınlanarak gitmem gerektiğini söyledi. Benimle iletişim kurabilecek misin?” diye sordum.

“Bilekliğinin cytonic vericisi yok” dedi M-Bot. “Olması gerekirdi aslında, fakat bu vericiyi üretmek için mühendislerinizin elinde doğru malzeme yoktu. Eğer yeni geminin de vericisi yoksa ışınlandığında seninle iletişim kuramam.”

Aman ne güzel! Tabancamı yerine koydum. “Tuhaf şeylere karşı gözünü dört aç” dedim.

“Tuhaf bir şey görürsem ne yapacağım Spensa? Kaçmam ki” dedi M-Bot.

“Bilmiyorum” dedim, sinirlenmiştim. Başkalarının gücü altında yaşamaktan nefret ediyordum. “Eğer her şey kötüye giderse en azından kahraman bir şekilde ölmeye çalış, tamam mı?” dedim.

“Ben... Şey... Buna bir cevabım yok. Ne kadar garip bir durum. Ama burada senin için bir şey var” dedi M-Bot.

“Ne?” diye sordum.

“Bilekliğine ikinci bir hologram yüklüyorum. Eğer bu hologramı kullanırsan göze çarpmayan yüz hatlarına sahip bir Dione gibi görüneceksin. Yedekte bir hologram olması iyidir” dedi M-Bot.

“Ben daha Alanik’in hologramıyla uğraşamıyorum, bir de ikincisi mi çıktı?” dedim.

“Ne olur ne olmaz. Şimdi gitmen gerekiyor. Sen ışınlanana kadar seninle iletişimde kalacağım” dedi M-Bot.

Hızla merdivenlerden indim ve mutfığa giderek kahvaltılık bir şeyler atıştırdım. Sonra yanıma, söylendiği gibi, öğle yemeğimi aldım. Yemeği, daha önceden sipariş ettiğim sırt çantama koydum ve en alt kata indim; tam da o sırada zil çaldı. Beni eğitime götürecek gemi gelmişti.

Cuna, giriş kapısının merdiven sahanlığında durdu.

“Gemime dokunma” dedim ona.

“Aklımdan bile geçmez” dedi.

Onun güven vermeyen gülümsemesinden sıkılmış halde Cuna’yla biraz daha konuştum. Sonra derin bir nefes aldım ve kapıya yürüdüm.

21

Gemi, hangi ırktan olduğunu tanıyamadığım bir uzaylı tarafından kullanılan ufak bir hava aracıydı, hafiften mantarı andıran bir görünüşü vardı. M-Bot görse heyecanlanırdı.

Koltukları aşırı rahattı. Jorgen'ın lüks arabasında-kilere benziyordu. Başımı iki yana sallayarak kemeri-mi takarken araç havalandı. M-Bot'u arkamda bırakma düşüncesine takılıp kalmaktansa binaları sonsuz enginlikte uzanıp gidiyormuş gibi görünen altımızda kalan şehri seyretmeye koyuldum. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum M-Bot'a, geminin sürücüsü duymasın diye belli belirsiz fısıldadım.

Kulağıma konuşmaya başladı. "Aldığın emirler *Ağırlıklar ve Ölçüler*'e götürüldüğünü söylüyor."

"Gemi miymiş bu?" diye sordum. Ne kadar masum duran bir isimdi böyle.

"Evet. Büyük bir taşıyıcı gemi."

Besbelli bir kılıftı. Bu *Ağırlıklar ve Ölçüler* gemisi Üstyapı'nın sıradan insanların bilmesini istemediği askeri bir gemi olsa gerek.

"Bugün birlikte uçacağım farklı türlerin üstünden bir geçsek? Alanik onları daha iyi tanıyordur gibi geliyor."

“Aslına bakarsan harika bir fikir” dedi M-Bot. “Olduğundan daha cahil bir hava yaratmayalım. Bakalım bakalım... Morriumur bir Dione. Zaten kendisiyle kısmen deneyimin oldu. Gerçi Morriumur taslak olarak biliniyor, henüz doğmamış kişilere böyle diyorlar.”

Ürpererek pencereden baktım. “Bu yaptıkları biraz öjenik” gibi geliyor” diye fısıldadım. “Canlıların nasıl bir kişilikle doğacaklarına karar veremiyor olmaları lazım.”

“Ne kadar da insan merkezli bir yaklaşım bu” dedi M-Bot. “Bu görevin üstesinden gelmek istiyorsan olaylara uzaylı bakış açısıyla bakmayı öğrenmen gerekecek.”

“Denerim” dedim fısıltıyla. “En çok şu Buğul denen türü merak ediyorum. Bunların olayı ne?”

“Onlar havada bölgesel bulut zerrecikleri halinde var olan akıllı varlıklar. Esasen koku oluyorlar.”

“Konuşan kokular?”

“Konuşan, düşünen, ayrıca okuduğum kadarıyla bir miktar da tehlikeli kokular” diye yanıtladı M-Bot. “Büyük bir topluluk değil ancak Üstyapı’da sakin, sessiz tavırlarıyla biliniyorlar. Yerel veri ağındaki kaynaklar geriye kalan tüm Buğulların –çünkü çoğu, insan savaşlarında ölmüş ve çok yavaş ürüyorlar– hükümet casusu olarak çalıştıklarını iddia ediyor.

Haklarında çok az bilgimiz var. Görünüşe göre genellikle Üstyapı’nın iç siyasetini, özellikle de yüksek kademeli görevlilerin ihlallerini ilgilendiren konuları soruşturuyorlar. Aracın elektronik aksamına girerek gemilere pilotluk edebiliyor, kumandalar üzerinden elektronik sinyalleri

* Genlere müdahale yoluyla daha sağlıklı, güçlü, zeki ve güzel ırkların yaratılmasını savunan bilim-selliği tartışmalı bir toplumsal akımdır. Kökeni Antik Yunan’a dayanan bu düşüncenin en coşkulu taraftarlarından biri de “saf” ve “üstün” bir Alman ırkı yaratmak isteyen Adolf Hitler’dir. (e.n.)

kesebiliyor veya sinyalleri kandırabiliyorlar.”

“Buhar dün testte de yaptı bunu” dedim. “Pilotsuz hava araçlarından birini ele geçirip onu uçurdu. Yani bir şekilde... O araca uçup kontrolü ele geçirdi öyle mi?”

“Aynen öyle” dedi M-Bot. “Ya da veri ağındaki insanlar öyle işlediğini düşünüyor diyelim. Buğullarla ilgili çok az resmi veri var ama neden birinin çıkıp pilotluk testi- ne gelerek ortalığı böyle karıştırdığını anlayabiliyorum.”

“Demek ki o da casus” diye fısıldadım. “Görünmez casus.”

“Uzayda hayatta kalabilen bir casus” dedi M-Bot. “Salt gazdan meydana gelen varlıklar değil, yoksa vakum etkisiyle paramparça olurlardı. Görünüşe göre herhangi özel bir donanım olmadan uzayda seyahat edebiliyor, gemiler arasında hızla ilerleyebiliyorlar. Savaşlarda genelde düşman savaşçının mekanik bölmesine sızıp pilot hâlâ araçtayken kontrolü ele alıyorlar.”

“Lanet olsun” diye fısıldadım. Yeterince sıkıntım yokmuş gibi bir de bu çıkmıştı. “Peki ya şu insan?”

“Onun gibilerin sayısı çok az. İnsanların çoğu koruma alanlarında kalıyor olsa gerek. Resmi bir görevli içlerinden birini çıkaracak olursa o insanın ruhsatlı olması gerekiyor, yani herhangi bir zarar ziyan verecek olurlarsa birinin onların sorumluluğunu alması lazım.”

“Alıyorlar mı peki?”

“Bazen” dedi M-Bot. “Daha çok önyargı ve birilerinin günah keçisi ilan edildiği şeklinde örüntüler görüyorum. Bir tek hükümet görevlileri insanları elinde tutabiliyor, o da yalnızca güvenlik ya da araştırma amaçlı. Galiba Üst-yapı, arada savaşı kazandıklarını anımsamayı sevdiğinden onları kullanıyor.”

Şehrin üzerinden süzülürken başımı aşağı yukarı salladım. Brade'i alacaksam bu konuları daha iyi öğrenmem gerekiyordu. Yapmalı mıyım bilmiyordum ama onu hiç değilse özgür bırakmak için çabalamak zorundaydım, öyle değil mi?

Oflayarak alnımı ovuşturup tüm bunları kafamda yerli yerine oturtmaya uğraştım. Şu an hem ışınlama mekanizması çalmak hem esir bir insanı kurtarmak, hatta olursa Delver'larla savaşmanın sırrını bulmak gibi planlarım vardı. Dikkatimi önce asıl amacıma versem iyi olacaktı.

"İyi misin?" diye sordu M-Bot. "Durmamı ister misin?"

"Hayır" diye fısıldadım. "Sadece hepsi biraz fazla geldi. Neyse ki Kitsen'leri anlaması nispeten kolay."

"İnsanlarla olan geçmişlerinden ötürü olabilir" dedi M-Bot. "Binlerce yıl önce Dünya'daki insanlarla ilk teması onlar kurdu, toplumun sanayileşmesinden de önce."

"O iş nasıl oldu peki?"

"Cytonic ışınlama herhangi bir teknoloji gerektirmiyor" dedi M-Bot. "Cuna'nın da belirttiği gibi, güçlerini nasıl kullanacağını kavrayabilirsen sadece gemini değil kendini de hiçbir şey gerekmeden ışınlayabilirsin. Kitsen halkının ilk cytonic'leri zaman içinde kaybolup gitmiş nedenlerle Dünya'ya gelmiş. Dünya'nın Doğu Asya alanının çeşitli bölgeleriyle aralarında ticaret ve etkileşimler olmuş. Birkaç Kitsen kültürü Dünya'daki bazı kültürlerden doğrudan etkilenmiş. Kitsen cytonic'leri yok oluncaya dek bu alışveriş sürmüştü."

"Yok olmak derken?"

“Çok acıklı bir hikâye” dedi M-Bot. “Kitsen’lerin o zamanlar geç çelik çağı toplumu olduğu belirtilse de kayıtlara güven olmaz. Görünüşe göre kendi halkları cytonic’lere güvenmiyormuş, onlar da ayrılıp gitmişler. Sonra insanlar da bu anlaşmazlığın bir parçası olmuş, anlaşılan o ki bir savaş yaşanmış. Bu savaşın sonucu da Kitsen’lerin kendi gezegenlerindeki ana nüfusu yüzyıllar boyu eli kolu bağlı bırakılmış, ta ki Üstyapı temas kuran dek.”

“Hımm” diye fısıldadım. “Peki Kitsen cytonic’leri nereye gitmişler?”

“Kimse bilmiyor” diye cevap verdi. “Geriye sadece efsaneler kalmış. Hesho neye inanıyor diye ona sorabilirsin. Ben daha çok cytonic’ler ilk başta neden gitmişler onu merak ediyorum. Sırf kendilerine güvenilmediği için mi? Tanıştığımızda sen de bana güvenmemiştin ama ben gitmedim.”

“Gidemezdin ki.”

“Surat asabilirdim” dedi. “Somurtup küsme altyordamım var.”

“Bilmem mi!”

Hava aracım alçalmaya başladı, şehirden uzakta, karanlıkta konumlanmış limanlara yaklaştık. Hava kalkını geçmeden hemen önce her nasılsa ellerindeki tabelaları sallayan bir grup gördüm. Ne yazdığını okuyamadım; mesafe, iğnemin çeviri yapamayacağı kadar uzak olduğundan M-Bot’a fısıldadım.

“Tabelalar sallayan bir grup var” dedim. “Limanların hemen yanında.” Gözlerimi kısıp baktım. “Gorile benze-

yen bir uzaylı liderlik ediyor. Bir Burl galiba, uçuş testinden atılan türle aynı.”

“Yerel haber ağlarını bir kontrol edeyim” dedi M-Bot. “Bir dakika ver.”

Göstericilerin yanından geçtikten sonra gemi beni hava kalkanından çıkardı. Platformun yerçekimi alanından ayrılırken koltuğumdan havalanmaya başladım, saçlarım sıfır g’de süzülüyordu. Liman boyunca uçtuk; çoğu liman, kalkış alanına inemeyecek büyüklükte araçlarla doluydu.

Yıldızlar uzaktan gelen bir ezgi gibi yeniden canlandı. Starsight’ın yokyer aracılığıyla diğer gezegenlere gönderdiği bilgileri duyuyordum. Başka seslere odaklanmaya çalıştım ama *çok fazla* ses vardı. Derin mağaralarda çağlayarak akan ırmak gibiydi. Müziğin zihnimin bir köşesine girmesine müsaade edecek olursam onu kolaylıkla göz ardı edebileceğim alelade bir ses olarak duyabilirdim. Ne var ki belirli bir ezgi seçmeye çalıştığımda sesler karman çorman bir gürültüye dönüşüyordu.

Bir yanım cytonic iletişim kurduklarına şaşıırıyordu. Evet, Üstyapı bu özelliği kullanmayı kısıtlamıştı; çoğu kişi diğer dünyalarla bellek çiplerine yüklenmiş mektuplar göndererek iletişim kurmak zorunda kalıyor, seyahat sona erdiğinde de gemilere götürülüp yerel veri ağlarına bağlanıyordu. Bununla birlikte, önemli kişiler telsizin yanı sıra yokyerde cytonic iletişim kullanabiliyorlardı. Alanik’in gezegenine benim de bu şekilde mesaj iletmememe izin vermişlerdi.

“O göstericilerin ne yaptığını buldum” dedi M-Bot. “Görünüşe göre test sırasındaki ölümler gözden kaç-

mamış. Dün testlerden atılan Gul'zah adlı pilot yanına destek alarak Üstyapı'nın aşağı görülen türlere karşı davranışlarıyla ilgili sesini yükselterek şikâyetle bulunuyor."

Bak sen. Beklediğimden daha büyük bir başkaldırıydı bu.

Limandaki son gemiye yaklaştık, devasa boyutu karşısında bizim gemimiz cüce gibi kalıyordu. Gezegenimi tehdit eden savaş gemilerinden bile büyüktü, kenarlarında muhtemelen savaş gemilerinin kalkması için birden çok iskele vardı.

Üzerindeki o tümsekler silah mevziileri, diye düşündüm, gerçi şu an silahları geri çekilmişti ama olsun. Bu da haklı olduğumu gösteriyordu: *Ağırlıklar ve Ölçüler*'in askeri bir gemi, bir taşıyıcı gemi olduğu gün gibi ortadaydı.

Bunu gözümle görmek beni kaygılandırmıştı. Bu gemi başka yerlere ışınlanıp filosunu kaldırmak üzere yapılmıştı, bu da büyük ihtimalle kendi ışınlanma mekanizması olan bir savaş gemisine verilmeyeceğim anlamına geliyordu. Yine de gemi, atmosferi kuşatan görünmez kalkanlı büyük ve açık bir hangar kapısından girerken umudumu kaybetmemeye çalıştım. Yapay yerçekimi beni yeniden koltuğuma çekerken geniş bir bölmedeki kalkış rampasına indik.

Pencereden baktığımda Starsight'daki ilk gerçek askeri yapıyı gördüm; askeri üniforma giymiş, tabanca taşıyan Dione'lar yan yana dizilmiş bizi bekliyorlardı.

"Burada iniyorsunuz" dedi sürücü kapıyı pat diye açarak. "Yeniden alınma saat 9 000 olarak planlandı."

"Tamam" dedim araçtan çıkarken. Hava steril, biraz da amonyak kokuyordu. Diğer gemiler alanda etrafıma ini-

yor, içlerinden sıra sıra pilotlar çıkıyordu. Elli küsur pilot testi geçmişti. Şimdiki aşamada ne yapacağımı merak ederken yanımdaki geminin kapıları açıldı ve dışarı bir grup Kitsen çıktı. Bugün bu minik hayvanlar, her biri aşağı yukarı beş Kitsen taşıyacak büyüklükte uçan tabakları andıran küçük platformlarla, hızla geçip gittiler.

Hesho, yanında biri sürücü diğeri canlı kırmızı ve altın sarısı üniforma giymiş iki Kitsen'le üzerimden uçtu; elinde eski olduğu belli, üzerinde girift oymalar bulunan metal bir kalkan vardı.

Pilot, tabağı göz seviyeme getirdi.

“Günaydın Kaptan Alanik” dedi Hesho, platformun ortasındaki kürsüsünden.

“Kaptan Hesho” dedim. “İyi uyuyabildiniz mi?”

“Maalesef hayır” dedi. “Uyku döngümün çoğunu siyasi tartışmalarla geçirmem gerekti, halkımın gezegen meclisinde oy kullandım. Ha ha. Siyaset tam bir karın ağrısı. Öyle değil mi?”

“Hımm. Öyle sanırım. Oylar istediğiniz sonucu verdi mi peki?”

“Hayır, hepsini kaybettim” dedi Hesho. “Meclisin kalanı tüm konulardaki isteklerime isimsiz olarak karşı oy kullandı. Şans işte! Halkın, krallar soyundan kalma yetkisiz diktatörün teki yerine gerçek demokrasiyle yaşayınca, başına böyle onur kırıcı durumlar gelebiliyor. Değil mi?”

Diğer Kitsen'ler demokrasi için tezahürat çığlığı atarak yanımdan uçup geçti.

Morriumur geldi, beyaz Üstyapı üniforması içinde rahatsız görünüyordu. Biraz ileride, dört pilotluk başka

bir grup, *Ağırlıklar ve Ölçüler*'e doğru yönlendirilmişti.

"Diğer iki filo üyesini gördünüz mü?" diye sordu Hesho.

"Henüz Buhar'ın kokusunu alamadım" dedi Morriumur. "İnsana gelince..." İkisinin de bu fikirden gözle görülür biçimde huzursuz olduğu belliydi.

"Bunu bizzat görmeliyim" dedi Hesho. "Efsaneler, insanlardan sisler içinde yaşayıp cesetler üzerinde ziyafet çeken devler olarak söz ediyor."

"Ben birkaç insan görmüştüm" dedi Morriumur. "Benden büyük değillerdi. Hatta çoğu daha bile ufaktı. Ama... Garip bir yanları vardı. Tehlikeli. O hissi bir daha yaşayacak olursam anında fark ederim."

Kitsen'lerin uçuş platformlarından çok da farklı olmayan küçük bir pilotsuz araç üzerimizde gezindi. "Aa" dedi bir ses içerideki hoparlörden. Dün tanıştığımız yetkililerden birinin sesine benziyordu. "On Beşinci Filo. Harika. Ekipte eksik var mı?"

"İki üyemiz eksik" dedim.

"Hayır" dedi yanımdaki boşluktan bir ses. "Bir kişi."

Olduğum yerde sıçradım. Buhar *burada* mıydı? Tarçın kokusu falan almamıştım. Sadece şu amonyak kokusu vardı... Derken o da bir anda tarçın kokusuna döndü. Kahretsin! Ne zamandır bizi seyrediyordu? Gelirken gemide benimle birlikte miydi?

"İnsan da daha sonra size katılacak On Beşinci Filo" dedi görevli. "Altıncı odaya geçeceksiniz. Size göstereyim." Uzaktan kumandalı pilotsuz araç hızla uzaklaşınca onu takip ettik. Gemi indirme alanından iç bölüme gireceğimiz kapıya ulaşmadan yok edici silahları olan bir çift muhafız bizi durdurdu, çantalarımıza bak-

tıktan sonra ellerini kaldırıp sallayarak devam etmemizi işaret etti.

“On Beşinci Filo ha?” dedim koridora girerken. “Pek de havalı bir ad değil sanki. Başka bir şey seçemez miyiz?”

“Ben sayı olmasını sevdim” dedi Morriumur. “Sade, yazması kolay, akılda kalıcı.”

“Hiç de bile” dedi Hesho, sağımda ilerleyen platformundan. “Ben Kaptan Alanik’e katılıyorum. Sayılar bir işe yaramaz. Ben bize Gecenin Son Öpücüğü Çiçekleri diyeceğim.”

“Ben tam olarak bunu diyorum ya!” dedi Morriumur. “Bu koca cümleyi nasıl söyleyeceğiz Hesho?”

“Kimse kalkıp da *On Beşinci Filo*’yla ilgili bir şiir yazmaz” dedi Hesho. “Bak göreceksin Kaptan Morriumur. Yeteneklerimden biri de doğru düzgün adlar vermektir. Kaderim beni şu anki hizmetim için seçmiş olmasaydı kesin şair olurum.”

“Savaşçı bir şair?” dedim. “Eski Dünya ozanları gibi.”

“Aynen öyle” dedi Hesho yumruğunu coşkuyla bana kaldırarak.

Ben de sırtarak yumruğumu ona kaldırdım. Koridora yönlendirilen diğer pilot gruplarına katıldık. Filolar tür- lere göre düzenlenmişti; birçoğu tek bir türü temsil ediyordu, birkaç tanesi iki türü. İki türden fazlasının temsil edildiğini gördüğüm tek grup bizimkiydi.

Hesho’nun halkının insanlarla bir geçmişi var, diye düşündüm. Alanik’in de öyle. Buhar’ın halkı savaşlarda mücadele vermiş. Belki de Brade’le başa çıkabilmek üzere özellikle seçilmiştik.

Bu koridor boyunca daha çok asker nöbet tutuyordu, bu defa kumtaşından yapılma sıradan bir kabuk yerine baştan ayağa zırhlı bir çift Krell de vardı. Yanlarından geçerken bu gemide biz pilotlar dışında hiç *alt tabaka tür* görmediğimi fark ettim. Tüm muhafızlar ve resmi görevliler ya Krell ya da Dione'du.

Bir kere daha merak etmeden edemedim... Ne demeye biz pilotlara ihtiyaçları vardı ki? Detritus'ta halkımla pilotsuz savaş gemileriyle savaşıyorlardı.

Hayır diye düşündüm. *Pilotsuz araçlara verilen emirleri ben duyabiliyorsam Delver'lar da duyabilir.* Kokpitte eğitilmiş pilot gücüne ihtiyaçları vardı. Üstyapı'nın kullandığı uzaktan kumandalı programlarla ilgili bir şeyler buldu mu diye sormak için "M-Bot?" diye fısıldadım.

Kulaklığıma statik seslerle karşılık verdi. Lanet olsun! M-Bot'a bir şey mi olmuştu acaba? Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı ki askeri bir gemide olduğumu hatırladım. Burada muhtemelen iletişim kalkanları vardı. Sebebi ya buydu ya da bilekliğimin iletişim menzilinden çok uzaklaşmıştım. Burada bir başımaydım.

Dümdüz metal duvarları ve ortasında kıpkırmızı bir halının olduğu koridorlara götürüldük. Bir yol ağzına geldik, pilotsuz araç sağa dönerek dizi dizi odaların bulunduğu bir koridora girdi.

Ekibimin kalanı dönüp aracın peşinden gitti ama ben yol ağzında duraksadım. Sağa mı? Neden sağa dönüyorduk?

Mantıken ortada kafamı karıştıracak bir neden yoktu. Yine de bir yanımda geldiğimiz koridorun devamına baktı. Sağa doğru değil de dümdüz ileriye. *Yol* oradaydı. Orada bir şeyler olduğunu sezebiliyordum...

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye gürledi muhafızın biri.

Koridorda dümdüz yürümeye başladığımı olduğum yerde kalakalarak fark ettim. Duvardaki yazıya bakınca çevirmenim anlamını kulağıma söyledi.

YASAK BÖLGE. MÜHENDİSLİK BİRİMİ VE MOTORLAR.

Kızarak sağa dönüp diğerlerine yetişmek üzere koştum. Grubumuz koridordaki odalardan birine girene dek muhafız beni izledi. Daha varmadan Brade’in içeride olduğunu hissettim...Gerçekten de içeri girince onu açılır kapanır altı koltuğun bulunduğu küçücük odada tek başına otururken gördüm. O da hepimizin giydiği bembeyaz uçuş tulumundan giymiş, arka sırada kemerini takmış, pencereden dışarı bakıyordu.

“Buradaymış işte” dedi Hesho, başımın yanında gezinerek. “O kadar da tehlikeli görünmüyor. Gelgelelim yüz kişiyi katleden bir kılıç yeni dövülmüş gibi parlamaz. Ah, tehlike yasak bir parfüm gibi hoştur. Bekle beni, seni tanımaya geliyorum.”

“Bu ne harika sözdü böyle Hesho” dedim.

“Teşekkür ederim.”

Diğer Kitsen’ler odaya girince çene çalmaya başladılar. Bizi buraya getiren pilotsuz araç, kemerlerimizi bağlayıp sonraki yönergeleri beklememizi söyleyerek gitti.

“Kemer mi bağlayacağız?” diye sordu Hesho. “Kendi savaş gemilerimize gideceğiz sanıyordum.”

“Büyük olasılıkla gideceğiz” dedi Morriumur, yerine otururken. “*Tabii Ağırlıklar ve Ölçüler* bizi birkaç ışık yılı uzaklıkta özel bir tesis olan eğitim alanına götürdükten sonra.”

“Ee...” dedi Hesho. “Ben ışınlama mekanizmalı gemilerle gideriz sanıyordum. Oraya kendimiz uçabilirdik.”

“Ne yalan söyleyeyim ben de aynısını umuyordum” dedim.

“Bize hayatta ışınlama özelliği olan gemi vermezler” dedi Morriumur. “O tür bir teknoloji tehlikeli olur. Alt tabaka türlere asla güven olmaz. Olur da yanlış kullanırlarsa Delver’ların dikkatini üzerimize çekerler.”

“İyi de onlarla savaşmayı öğreniyoruz.” dedim.

“Öyle olsa da pek akıllıca değil” dedi Morriumur. “Işıktan hızlı sıçramalar *her zaman* çok iyi eğitilmiş, üstün zekâlı uzman teknisyenlerce yapılmalıdır. Buğullar gibi özel sınıf türlerin bile buna izni yoktur. Değil mi Buhar?”

Arkamda konuşmaya başlayınca sıçradım. “Doğru.”

Lanet olsun! Uçuşumuzda görünmez bir kişi olmasına hiç alışamayacaktım. “Bazı ırkların cytonic’leri var” dedim oturup kemerimi bağlarken. “Işınlanmak için Üstyapı’ya gerek duymuyorlar.”

“Bir cytonic’in gemi ışınlamasına izin vermek çok tehlikelidir” dedi Morriumur, elini havada kaydırır gibi tuhaf bir hareket yaparak. Dione’ların yaptığı bir umursamazlık hareketi miydi acaba? “İrtifa halkaları dururken cytonic’leri kullanmanın içten yanmalı antika motorları kullanmaktan farkı yoktur. Yo, yo, yo, modern toplumda böyle gözü kara bir yöntemi asla kullanmayız! Bizim ışıktan hızlı sıçramalarımız son derece güvenlidir, Delver’ların dikkatini kesinlikle çekmez.”

Merakla Brade’e baktım ama o bana bakmadı. M-Bot’un araştırması, Cuna’nın bana söylediklerini güçlendiriyordu. Üstyapı’nın modern halkı cytonic’leri bili-

yordu ama nüfusun çoğu aramızda hiç cytonic kalmadığına inanıyordu. Kendimi geçtim, muhtemelen Brade'in bir cytonic olduğunu bilen de yoktu.

Hal böyle olunca... Üstyapı'nın elindeki şu ışıktan hızlı hayalet teknoloji yalandan ibaret olabilir miydi? Kullanımının güvenli olduğunu iddia ediyorlardı etmesine ancak ya bu, yalnızca cytonic'lerin yeteneklerini bastırıp kontrol altına almak için bir bahaneyse?

Büyükannemin öğrettiği şekilde gözlerimi kapatıp yıldızları dinledim. Nihayet *Ağırlıklar ve Ölçüler*'in hareket etmeye başladığını, limandan ayrılarak ağır ağır hızlanıp Starsight'tan uzaklaştığını hissettim. Bunlar fiziksel hislerdi, mesafeli ve kopuk görünüyordu.

Yıldızlar... Cytonic iletişim... Bunları birbirinden ayırıp anlamaya çabaladım. Büyükannemin öğrettiği alıştırmayı yapmaya çalıştım. Hani uçuyormuşum gibi yapmayı. Yükselmeyi. Uzayda süzölmeyi.

Bir şeyler...duydum. Yakından gelen bir şeyler. Sesi giderek yükselen, daha talepkâr bir şey.

Hipersıçramaya hazırlanın.

Bu geminin kaptanından gelen emirler. Makina dairesine geçiş. Orada hissediyordum. Derken ısınlanma mekanizması... Çok *tanıdık* gelen bir yanı vardı.

Kaptanın sıçrama emrini işittim. Bekledim, neler olduğunu seyredip hissettim. Olan biteni kavramaya çalıştım.

Beynim bilgiyle çalkalanıyordu. Bir yer. Gittiğimiz yer. Orayı çok iyi biliyordum. Benim...

Yakınlardan bir yerden bir ses *çığlık* attı. Sonra da gemi birdenbire yokyere girdi.

22

Oradaydım, olmayan yerde, karanlıkla kuşatılmıştım. Bir de gözlerle. *Buradalardı.*

Fakat bana bakmıyorlardı.

Onları görüyordum, hissediyordum, duyuyordum. Ama bakışları beni aramıyordu. Başka yere odaklanmıştı. Sanki... Sanki çığlığın kaynağını arıyordu.

Evet, durum buydu. Azap dolu o keskin ses zihnimde yankılanıyordu. Bu da Delver'ların dikkatini dağıtıp *Ağırlıklar ve Ölçüler* yokyere girerken onu görmelerini engellemişti.

Her şey göz açıp kapayıncaya dek olup bitmişti. Küçük odadaki koltuğuma yalpalayarak çöküp homurdandım. Sanki biri beni itmiş, sandalye de tutmuştu. İnleyerek öne savruldum.

"Kaptan Alanik?" dedi Hesho, yanı başımda uçarak. "İyi misiniz?"

Sadece filo üyelerinin bulunduğu sıçrama odasında etrafıma bakındım. Morriumur, yokyere geldiğimiz anı sanki fark etmemişti bile.

Yeniden dönüp Brade'e baktım. Göz göze geldik, ar-

dından gözlerini kısıp baktı. Cytonic olduğumu biliyordu. Acaba... Acaba insan olduğumdan da kuşkulanmış mıydı? Bir anlık panikle ellerime baktım ama hâlâ eflatun renkteydi, gizlenmem etkindi.

“Hepiniz hoş geldiniz!” dedi bir ses anons sisteminden. Konuşan Winzik’ti. “Eğitim tesisine geldik! Çok heyecanlı olacak, hiç şüphesiz. Muhtemelen bir dolu sorunuz vardır. Pilotsuz hava aracı sizi uçuş limanınıza kadar götürecektir, savaş gemisi atamalarınızı oradan alabilirsiniz.”

“Geldik mi?” diye sordu Hesho. “Ne oldu? Işınlandık mı? Genelde önceden uyarırlardı.” Sıçrama odasının kapısı açılınca vın diye çıktı, diğer Kitsen’ler de platformlarının üstünde peşi sıra gittiler.

Biz de, Brade de dahil olmak üzere dışarıda, koridorda toplanıp bizi götürmek üzere yanımıza gelen pilotsuz hava aracını takip etmeye başladık. Bir diğeri de Kitsen’lerin ardından gidiyordu ama güçbela yetişebiliyordu.

Makine dairesine doğru baktım. *İşte o yön, diye düşündüm çılgılık o yönden geldi.*

Bu teknoloji bir göz boyama değildi. Üstyapı’nın ışıktan hızlı iticileri kendilerini saklamayı gerçekten de sağlamıştı, Delver’lar bizi görmemişti. Bu, bana ışınlanma mekanizması çalmanın bir yolunu bulmaktan çok daha önemli gelmişti. Halkımın bu teknolojiye ihtiyacı vardı.

Bir yandan da bu gemiyi götüren her ne ise bende şüphe uyandırmıştı çünkü geleneksel anlamda bir teknoloji değildi. Tanıdık bir yanı vardı. Nasıl desem...

“Ne hissettin?” dedi meraklı bir ses arkamdan.

Kaskatı kesilirken tarçın kokusu aldım. Ekibimin ar-

kasından yürürken Buhar'ın varlığı karşısında iki büküm kıvranmamak için hayli çaba harcadım. Onun kokusunu almam... Onu nefesle içime çekiyorum demek mi oluyordu?

"Çoğu kişi hipersıçramayı algılamaz" dedi Buhar, o esintili sesiyle. "Ama sana öyle olmadı. Merak ettim."

"Üstyapı ne demeye cytonic iletişimi kullanma riskini göze almıyor ki?" deyiverdim. Konuyu değiştirmek için çok yanlış bir konu olabilirdi ama aklımdan bu geçiyordu. "Herkesin Delver'lardan ödü kopuyor ama biz göz göre göre onların dikkatini çekecek bir iletişim kullanıyoruz."

Buhar'ın kokusu yeniden hafiften naneli bir kokuya dönüştü. Bunu bilerek mi yapıyordu? Yoksa insanların ruh halinin değişmesi gibi bir durum muydu?

"Son Delver saldırısından bu yana yüzyıldan fazla zaman geçti" dedi. "Bunu düşününce rahat davranılması normal. Hem cytonic iletişim hiçbir zaman Delver'ları topraklarımıza çekmeye yetmemiştir."

"İyi de..."

"Kaldı ki bir Delver halihazırda topraklarımıza gelmişse bu iletişimi duyup takip edebilir. Telsizler de dahil her türlü kablosuz sinyali işitebilirler; hoş, cytonic iletişim dikkatlerini daha çok çekiyor, o ayrı. Eskiden, bilge imparatorluklar, iletişim yöntemlerini saklamayı öğrenmişler ama günümüzde bunu yaparken çok temkinli olmak lazım. Civarda herhangi bir Delver olmadığını ve kimsenin cytonic seyahat yoluyla veya tehlikeli bir şekilde yapay zekâ kullanarak onları topraklarımıza çekecek kadar pervasız olmadığını varsayarak."

Kokusu kayboldu. Cevap verecek kadar kendime gü-

venmediğimden pilotsuz hava aracının peşinden gitmeye devam ettim. Buraya ışınlanma mekanizması çalma amacıyla gelmişken görevim bir anda iyice göz korkutucu bir hal almıştı. Küçük bir savaş gemisine binip kaçamazdım da; şayet ışınlanma mekanizması istiyorsam bu koca uçak gemisini kaçırmak zorundaydım.

Bu işin daha kolay bir yolu yok muydu? O makine dairesinde neler olup bittiğini bir görebilseydim bir ihtimal işin gizemini çözebilirdim. Lanet olsun, keşke Rig yanımda olsaydı. O, kesin ne olup bittiğini anlardı.

Diğerlerinin arkasından, geldiğimizden farklı bir limana doğru gidiyordum. Burada, bugünkü eğitimde kullanılmak üzere küme küme savaş gemileri, filolar için hazır edilmişti. Bunlar MSK'nin şık ve bakımlı uçakları yanında yavan kalırdı ama dikkatimi öncelikle onlara veremedim.

Çünkü dışarıda muhteşem bir şey duruyordu.

Alandaki havayı tutan şeffaf kalkanın içinden görünen, tüm manzarayı kaplayan, çokyüzlü devasa bir yapıydı. Onun yanında bu gemi cüce gibi kalıyordu; uzay istasyonu kadar büyüktü.

“Pilotlar, Delver labirentine hoş geldiniz” dedi Winzik hoparlörden.

Bizi uzaydan ayıran kalkana ilerledim. Hayli zayıf bir yıldızın yörüngesinde, boşlukta asılı duruyorduk. Bu dev yapı göz hizama gelmek için eğilmiş gibi görünüyordu. Sanki bir türlü kavrayamıyordum. Geniş çizgiler, giderek karanlığa doğru geçişler. Bu metalik yapı, küreden ziyade yumuşak yüzeyleri, keskin kenarları olan onikiyüzlü bir şekildi.

Burnuma tarçın kokusu geldi. Hemen ardından bir ses “Bunu cidden inşa etmiş olmaları akıl alır gibi değil” dedi usulca.

“Nedir bu?” diye sordum.

“Eğitim sahası” dedi Buhar. Konuşmak için nasıl ses çıkarıyordu acaba? “Delver’lara karşı bir savaşı yeniden yaratmak için. Bunu yıllar önce insanlar yaptı, biz yalnızca yerleştirdik. Biliyorlardı.”

“Neyi... Biliyorlardı?”

Buhar’ın kokusu keskinleşerek makineler spreylendikten sonra ortaya çıkan nemli metal kokusuna dönüştü. “Eninde sonunda Delver’larla karşı karşıya gelinmesi gerektiğini. Onlardan korkumuz iletişimimizin, seyahatlerimizin hatta ve hatta savaşma şeklimizin gelişmesini engelledi. Kendini bu bağdan kurtarırsan... Galaksi senin demektir.”

Kokusu azalıp gitti. Ben olduğum yerde kalıp bu konuyu düşünürken Hesho uçup geldi.

“İnanılmaz” dedi. “Haydi, gelin Kaptan Alanik. Gemi-lerimize atandık. Hipersıçrama yapamıyorlar ama savaşmaya gayet uygunlar.”

Onun peşi sıra, yan yana dizilmiş beş savaş gemimizin yanına gittim. Sade bir şekilde beyaza boyanmıştı, gerçek kanatları yoktu, daha çok önde kokpiti olan çelikten üçgenlere benziyorlardı. Üçgenin iki yanındaki eğimlere de silahlar yerleştirilmişti. Atmosferde savaşmak üzere yapılmadıkları açıktı.

Kitsen’lerin savaş gemisi diğerlerinden yüzde elli kadar büyüktü, muharebe gemisi şeklinde yapılmış, üzerine bir dolu küçük silah mevziileri yerleştirilmişti. Kitsen’ler

bunu görünce sevinçten deliye döndü, bıdır bıdır konuşup özelliklerini gözden geçirirken görev atamalarını yaptılar. Görünen o ki içeride birden çok istasyon ve çalışacak çeşitli bölümler vardı.

Benim gemim; ikili yıkıcı biçiminde orta seviye ateşli silahlar ve gördüğüme çok sevindiğim tekli ışın mızrağı taretiyle donatılmış, hıza yönelik bir Krell önleme gemisiydi. Işın mızrağı olmayan bir gemi olur diye çok korkuyordum çünkü çoğu gemide bunlardan yoktu. Belli ki Üstyapı yetkilileri testte bu mızrağı ne kadar etkili kullandığımı görmüşlerdi.

Morriumur'un ki de benimki gibi önleme gemisiydi; Buhar'a ise uzun menzilli silahı olup ışın mızrağı olmayan bir keskin nişancı gemisi verilmişti. Omzumun üzerinden bakınca Brade'in son gemiye doğru yürüdüğünü gördüm; ışın mızrağı da olan diğer önleme gemisine.

Gemiye ulaştığında yanına gittim. Başını kaldırınca irkildi. "Ne var?" diye sordu.

"Sadece filoya hoş geldin demek istemiştım" dedim elimi kaldırarak. Başımı elime doğru salladım. "Bana bunun insanlar için iyi niyet göstergesi olduğu söylendi."

"Nereden bileyim?" dedi. "Canavarlarla işim olmaz."

Yanımdan geçip gitti sonra da gemisine bineceği merdivene çıktı. Lanet olsun! Ne tür bir beyin yıkamaydı bu? Onu kurtaracaksam kimsede şüphe uyandırmadan onunla daha çok konuşmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Şu an için tek seçeneğim eğitime başlamaktı. Hatta dürüst olmam gerekirse başlamaya can atıyordum. Tüm bu taklit ve dalavere insanı tüketiyordu, yeniden uçmak iyi gelirdi.

Savaş gemime çıktım, kontrol paneli tanıdık gelince sevindim. Biz insanlar bu tasarımları yıllar önce uzaylılardan mı almıştık? Yoksa galaksiyi fethetme girişimimizle mi bu teknoloji galaksiye yayılmıştı?

“M-Bot” dedim. “Uçuş öncesi kontroller.”

Sessizlik.

Tabii ya. Onun dost canlısı sesi olmayınca kendimi bir anda dımdızlak hissettim. Geminin bilgisayar sisteminde yanımda olup bana göz kulak olmasına alışmıştım. İç geçirerek koltuğun altında bir tane uçuş öncesi kontrol listesi bulup iğnemi kullanarak tercüme ettirdim sonra da her şey istediğim gibi çalışıyor mu diye tekrar kontrol etmek üzere tüm adımların üzerinden geçtim.

“Alanik konuşuyor” dedim iletişim sistemlerini test ettikten sonra. “Herkes hatta mı?”

“Kitsen Birliği Gemisi Güneş Işıklarının Yansıdığı Bir Akarsuda Akıntıya Karşı Yüzenler konuşuyor” dedi Hesho’nun sesi. “Bu adı daha şimdi verdim. Tüm sistemler çalışıyor. Ayrıca bu geminin kaptan koltuğu çok rahat.”

“Çağrı kodu seçmemiz gerek” dedim. “Benim adım Spiral.”

“Kod adı vermek zorunda mıyız?” dedi Morriumur. “Kendi isimlerimiz yetmiyor mu?”

“Bu, askeri bir uygulama” dedim. “Mesela senin çağrı kodun Mızımız olsun Morriumur.”

“Of” dedi Morriumur bıkkın bir sesle. “Hak ettim galiba.”

Kahretsin! Ses etmeden kabullenilince birine hakaret içeren isim takmak hiç de eğlenceli olmuyordu.

“Çağrı koduna gerek yok” dedi Brade. “Ben kendi adımları kullanacağım, Brade. Bana başka şekilde seslenmeye kalkmayın.”

“Peki” dedim. “Buhar orada mısınız?”

“Evet” dedi o sakın sesiyle. “Ama benim her zaman kullandığım çağrı kodum çok gizlidir. O yüzden başka bir kod gerekiyor.”

“*Ölen Bir Adamın Nefesine Karışan Rüzgâr*” diye önerdi Hesho.

“Bu... Biraz fazla betimleyici oldu” dedi Morriumur.

“Evet” dedim. “Çok güzel ama söylemesi biraz zor Hesho.”

“Bence çok güzel” dedi Buhar.

“On Beşinci Filo” dedi bir ses Komuta Merkezi’nden. “Kalkışa hazırlanın. Komuta Merkezi konuştu, tamam.”

“Bir dakika” dedim sese. “Emir komuta zincirimiz nedir? Neye göre organize olacağız?”

“Bizim için fark etmez” dedi ses. “Kendi aranızda halledin. Komuta Merkezi çıktı, tamam.”

“Çok fena” dedim filomun özel hattından. “Üstü yap, askeri disiplini çok daha iyi bilir sanıyordum.”

“Belki de bilmiyorlardır” dedi Hesho. “Sonuçta bizi pilot olarak almak istiyorlar.”

“Uzaktan kumandalı hava araçları uçuran yüzlerce pilotları var” dedim. “Mutlaka bir emir komuta zincirleri vardır. Rütbeliler, yetkililer?”

Morriumur hat üzerinden hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Sol ebeveynim pilotsuz hava aracı pilotu olarak görev yaptı ve... Şey, çoğu kısa süre sonra emekli oldu. Fazlasıyla stresli ve agresif bir görev.”

Lanet olsun! Detritus'ta bu kadar uzun süre hayatta kalmamızın bir diğer büyük nedeni de muhtemelen buydu.

Filo Komuta Merkezi bize kalkış emri verdi, beşimiz birden irtifa halkalarımız üzerinde yükselmemizin ardından *Ağırlıklar ve Ölçüler*'in limanlarından uzayın derinliklerine yöneldik.

İlerideki yıldız, labirentin metal yüzeyinden parlak dalgalar halinde yansıyan bir ışık yayıyordu. Labirentin muazzam boyutu bana Detritus'un etrafındaki platformları hatırlattı, ikisini de yapmak olağanüstü bir çaba gerektirmişti.

Bize verilen koordinatlarda beklemek üzere uçtuk. Gözlerimi labirentten ayırıp filoyla konuşma düğmesine bastım. Herhangi bir emir komuta zincirimiz olmadan eğitime giremezdik. "Hesho" dedim. "Uçuş liderimiz olmak ister misin? Senin emir verme deneyimin var."

"Pek yok aslında" dedi Hesho. "Sadece üç haftalığına kaptanlık yapmıştım Kaptan Alanik. Öncesinde siyasetteydim."

"Kitsen gezegeninin çok küçük bir kısmının kralıydın" dedi Buhar sakince.

"Orası ayrıntıya giriyor" dedi Hesho. "O karanlık çağlar kimin umurunda, değil mi? Artık aydınlandık." Duraksadı. "Yalnız, hiç de *küçük* değildi. Gezegenin üçte birini kuşatmıştık. Her neyse, bu uçuşa liderlik etmem pek akıllıca olmaz. Bu gemi alışkın olduğum bir tür olmadığından, ekibim de hâlâ öğrenme sürecinden geçtiğinden dikkatimi onlara vermem gerekir."

"İstersen sen komuta et Alanik" dedi Morriumur.

Yüzümü ekşittim. “Yok, lütfen. Şimdi karadeliğe falan girerim ben. Avcı gemilerinizden birinin liderlik etmesini istemezsiniz. Buhar, uçuş liderimiz sen ol.”

“Ben mi?” diye sordu sakın ses.

“Bana uyar” dedi Morriumur. “Alanik haklı, fazla agresif olmayan biri olmalı.”

“Bu kararı kabul ediyorum” dedi Hesho. “Keskin nişancımız olarak Buhar, savaş alanını gözlemleyip karar verecek en uygun konumda olabilir.”

“Beni pek tanıımıyorsunuz” diye karşı çıktı Buhar.

Bunu önerme amaçlarımdan biri de buydu zaten. Buhar uçuş liderimiz olursa bizimle iletişimde olmak zorunda kalacaktı, ben de bu durumda onun yanımızda olduğunu unutup durmazdım. Onun buradaki amacını hâlâ anlayabilmiş değildim.

“Brade?” diye sordum. “Senin düşüncen nedir?”

“Benim böyle konularda oy verme iznim yok” dedi.

Aman ne harika. “Tamamdır Buhar, görev senin. Bol şans.”

“Pekâlâ” dedi. “O zaman herkes bana durum raporu versin.”

Gülümsedim. Daha önce savaş tecrübesi olduğu belliydi, ben de bu sayede onunla ilgili yeni bilgiler öğrenmeye başlamıştım bile. Herkes kendi adını kullandığından çağrı kodları rafa kalkmıştı galiba. Her ne kadar yanlış gelse de istemeye istemeye ben de öyle yaptım. Bu konuda çok fazla deneyimim varmış gibi davranmak istemiyordum.

Buhar bizi klasik uçuş düzeniyle sıraladı. Brade ile ben önde uçacaktık, Hesho ortada olacaktı, Morriumur ile

kendisi de arkada uçacaktı. Sonra da benim önerimle, yönergeleri beklerken, birkaç kol uçuşu alıştırmayı yaptık.

Üstyapı'nın, emir komuta zinciri oluşturmayı grupların kendisine bırakma mantığına hak vermiştim. Neticede filoların çoğu tek bir türden oluşuyordu. Farklı kültürlerin askeri hizmetlere farklı yaklaşımları olabilirdi, nitekim bizde tek gemide koca bir ekip Kitsen olması da bunun kanıtıydı.

Öyle de olsa bu durum sinirime dokunuyordu. Üstyapı tembellik ediyor gibi geliyordu. Savaşacak filolar istiyorlar ama onları gerçek anlamda yönetme zahmetiyle uğraşmak istemiyorlardı. Hallice bir ara yol bulma çabasıydı bu. MSK'nin keskin şekilde belirlenmiş kurallarından sonra baştan savma bir keşmekeş havası veriyordu.

En sonunda Winzik bize genel hattın seslendi. "Tamamdır millet! Hoş geldiniz ve hizmetiniz için teşekkür ederiz! Biz Koruma Hizmetleri Birimi olarak bu yeni ve gözü pek kuvvetle çalışacağımız için çok heyecanlıyız. Ezelden beridir Üstyapı'yı tehdit eden bir tehlikeye karşı ilk savunma hattında olacaksınız.

Seyretmeniz için kısa bir oryantasyon videosu hazırladık. Size amacınızın ne olduğunu açıklayacak. Lütfen önce videoyu seyredip sorularınızı sona saklayın. Tekrar teşekkür ederiz!"

"Oryantasyon videosu mu?" dedim kanal üzerinden kendi ekibime.

"Üstyapı'da pek çok grafik tasarımcısı ve animatör var" dedi Morriumur. "Asgari geçim sağlayan bir işten başka bir şey yapmak isteyenlerin sıklıkla seçtiği mesleklerden."

Kaşlarımı çattım. “Grafik tasarımcısı ne demek?”

Savaş gemimin kanopisi bir anda holografik bir yansıtmayla aydınlandı. M-Bot’unki kadar iyi değildi –ne-dense bunun ki biraz bulanık, derinliği de biraz garipti-ama yine de büyüleyiciydi.

Çünkü bana bir Delver gösteriyordu.

Detritus’taki kayıta gördüğüme benziyordu. Işık ve toz bulutundan meydana gelen devasa, kasvetli bir gölge. Üzerinde yanan göktaş parçaları püskürerek boşlukta izler bırakıyordu. Saçılarak kanopimin üzerinden geçtiklerinde, hologram seyrettiğimi bilsem de parmaklarım gemimin kontrol paneli üzerinde seğiriyordu.

İçimdeki tüm dürtüler bana bu dehşetten kaç diye haykırıyordu. Bu akıl almaz, inanılmaz *ucubeden* kaç. Beni ve sevdiğim her şeyi yok ederdi. Hissedebiliyordum.

“Bu bir Delver!” dedi cıvıl cıvıl bir kadın sesi. Ekrandaki şeyi parıltılı bir yıldız şeridi ile şimşeklerden meydana gelen şirin bir görüntü çevreledi.

“Yine de kimse aslında onların ne olduğunu bilmiyor” diye devam etti ses. Kanopimin kenarlarına kafası karışmış yüzlere benzeyen simgeler dizildi. “Bu kayıtlar hemen hemen iki yüzyıllık, Akumidyalı Delver belirip Öteliman gezegenini yok ettiğinde kaydedilmişti. Gezegendeki tüm canlılar toza dönüp buhar olmuştu. Çok korkunç!”

Kanopideki görüntü Delver’a yaklaştı; sanki bir anda üzerine uçmuştum. Bilmeme rağmen olduğum yerde sıçradım. Bu kadar yakından bakınca toz ve enerjiden meydana gelen bir yıldırım fırtınasına benziyordu ancak içerisinde çok daha küçük bir şeyin gölgesini gördüm. Hareket eden dairesel bir şey.

“Delver’lar topraklarımıza geldiğinde” dedi ses, “etraf-
larında bütün halinde bir madde vardı. Geldikleri yerden
getirdiklerini düşündük. Çok acayipti. Bu madde, Del-
ver’ların etrafında bir tabaka oluşturunuyordu, yaratığın
kendisiyse çok daha küçüktü. Tüm taşın, tozun, enkazın
ortasında Delver labirenti de denen metalik bir kabuk
vardı.

Standart kalkanlar, Delver’ların insanları buhar-
laştıran özelliği her ne ise pilotları bundan koruyor, ne
güzel değil mi? Ne var ki o kalkanlar uzun saldırılara çok
fazla dayanmıyor, gezegen kalkanları bile genelde birkaç
dakikada dağılıyor. Buna rağmen kalkanlı gemiler onlara
yaklaşabiliyor hatta bazıları tozun içinde ilerleyip enkazı
geçerek labirente girebiliyor. Oraya girdiklerinde taş
ve metalden yapılma koridorlar ve kıvrılan borulardan
meydana gelen karmaşık bir ağla karşılaşıyorlar.”

Delver’in görüntüsü yok oldu, yerini büyükçe bir
karikatür versiyonu aldı. Kızgın kaşları, belli belirsiz
insan hatları vardı; bir çift karikatür el, toz bulutunu
çekince ortaya dışı yamru yumru, çokyüzeyli, biçimsiz
bir yapı çıktı. Eğitime gireceğimiz yapı gibi parlak ya da
köşeli değildi. Gerçek olanının çeşitli yerlerinden iğneler
çıkıyordu. Büyük bir göktaşı, erimiş çelik parçası ile
denizkestanesi karışımı bir şeydi.

“Delver’ların attığı küçük parçalar, gemilerin peşin-
den gelir” diye açıkladı ses ve Delver’dan fırlayan çiz-
gi göktaşları küçük animasyon gemilerin peşine takıl-
dı. “Sizi hatırlatır hutur yiyebilmek için kalkanınızı indirme-
ye kalkışırılar. Uzak durun! Görünmez itici kaynaklarıyla
hareket ederler. Kim bilir, belki de sihirlidirler! Rapor-

lar, bu kor parçalarıyla savaşmanın göktaş bölgesinde tüm göktaşları sizi öldürmeye çalışırken it dalaşı yapmaya benzediğini söylüyor.

Delver'ın kendisi labirentin merkezinde gizleniyor. Özel Delver Saldırısı Cihazlarımız böyle bir engel karşısında çalışmıyor. Bu sebeple labirente uçup Delver'ı bulmanız gerekiyor. Orada bir yerlerde. Eğitiminiz özel yaratılmış labirentimizde deneme uygulamaları da içerir. Hepinize bol şans, umarız ölmezsiniz! Teşekkürler!"

Bunun ardından, oryantasyon videosunu hazırlayanların adı ekranımda liste halinde akmaya başladı; adlarının yanında da küçük, şirin simgeler vardı. Liste bittiğinde yeniden saydamlaşan kanopimden güzel bir açıyla büyük eğitim labirentini gördüm, Delver'inkine kıyasla son derece sıradan görünüyordu.

İçimde yükselen bir korkuyla arkama yaslandım. Üstyapı'nın bu tehdidi fazla hafife alan kişilerle dolu olduğundan giderek daha da emin oluyordum.

"Pekâlâ" dedi Buhar, o sakın ses tonuyla usulca. "Emirleri gönderdiler. Bize verilen koordinatlara gidip labirente girme sıramızı bekleyeceğiz."

23

Buhar bizi dikkatlice labirente yaklaştırdı. Yakından bakınca, farklı bölümlerin üretilip daha sonra birleştirildiğini gösteren çizgileri gördüm. Etrafı gerçek Delver labirentindeki gibi tamamen tozla kaplı değildi. Bu da bu deneyimi iyice sıradanlaştırıyordu. Videoları seyrederken kapıldığım korku ve endişeyi uyandırmamıştı içimde.

“Komuta Merkezi, önleme gemilerini kollayın diyor” dedi Buhar bize. “Delver’ların yaklaşanlara saldıran savaş gemileri mi var?”

“Savaş gemisi değil” dedi Brade katı bir sesle. “Delver’lar, kor denen kaya parçalarını kontrol edebiliyor, gemilerin yaklaşmasını önleyip onlara çarptırıyorlar.”

“Anlaşıldı” dedi Buhar. “Komuta Merkezi’ne sordum, ilk testimiz olduğu için bunun o kadar tehlikeli olmayacağını temin etti. Görünen o ki departmandaki bazı kişiler, eğitmeye zaman harcamadan tüm askerleri öldürürlerse ellerinde kimsenin kalmayacağını kavramışlar.”

Gülümsedim. Buhar konuştuğça ses tonu daha bir hoşsohbet, görüldüğünden daha az korkutucu geliyordu. “İçim rahatladı” dedim.

“Ben olsam yine de dikkati elden bırakmazdım” diye karşılık verdi. “Üstyapı, insan savaşlarından bu yana buna benzer eğitimler vermedi. Biz şimdilik kol düzenimize girelim.”

Emre uyarak ileri uçup ekibin önündeki yerimi aldım. Ne yazık ki diğerlerinin benim kadar kol uçuşu deneyimi yoktu. Morriumur fazla açıkta kaldı, Hesho bana yetişmeye çalışırken Buhar ona gemisinin yerinin ortada olduğunu hatırlattı. Brade’e gelince...

Brade iyice öne uçup kol düzenimizden çıktı. Lanet olsun! Hepsi yetenekli pilotlardı ama gerçek bir ekip değildik. Beraber savaşma tecrübemiz yoktu. Cobb uçuş manevralarını Skyward Filosu’ndaki ahmakların kafasına sokabilmek için aylarını vermişti. Uçuş alıştırmalarını iyice çalışıp da artık takım olarak nasıl hareket edeceğimizi içten içe öğrenene dek ne uçmamıza ne de *silahlarımızı* kullanmamıza izin vermişti.

Bu da işler kötüye gittiğinde onlarca defa hayatımızı kurtarmıştı. Buradaysa düşman –uçan göktaşlarını taklit eden kaya parçalarına bürünmüş hava aracı biçiminde– karşımıza çıkar çıkmaz takım, çil yavrusu gibi dağılıverdi. Brade, Buhar’dan tek kelime emir almadan onlara saldırmak üzere öne fırlayıp gitti. Morriumur ateş etmeye başladı; atışları da hayli isabetsiz olunca kazara vurulmayayım diye ben de gaz verip iyice öne gitmek zorunda kaldım. Açık konuşmam gerekirse bu yeni gemi M-Bot kadar çabuk tepki vermediğinden, ben de manevralarına alışık olmadığımndan dengeyi sağlamakta biraz zorlanıyordum.

Buhar kendini bizimle konuşmaya kaptırınca düşman

gemilerinin dikkati başka yerdeyken keskin nişancı olarak onları vurup patlatma görevini unuttu. Aramızda kendini utandırmayan tek kişi Hesho'ydu, gemisi emredilen manevraları harfiyen yerine getiriyordu. Küçük şair tilki biraz teatral olabilirdi ama ekibinin iyi eğitilmiş olduğu aşikârdı. Pilotsuz hava araçlarından dördünü indirivermişti.

Bu hava araçları Detritus'ta savaştıklarımıza benzermiyordu. Onları her kim yönlendiriyorsa saldırıdan kaçmaya değil, araçları etrafta uçurup bizimle çarpıştırmaya çalışıyordu. Delver'in hareket ettirdiği taş parçalarını taklit ettiklerinden mantıksız değildi. İçlerinden birinin Morriumur'a çarpacak kadar yaklaştığını gördüğüme sevindim ancak tam vuracaktım ki yön değiştirip telsizden Morriumur'un öldüğünü bildirdi. Belki de Üstyapı nihayet eğitimde gerçek silah kullanmamayı öğrenmişti.

Başka bir hücum için yeniden toplandık; Brade yine anında korlarla çatışmaya girdi. Morriumur, Brade'i kendine örnek alması gerektiğini düşünmüş olacaktı ki o da saldırıya geçti ve yaklaşan bir pilotsuz hava aracıyla az kalsın ikinci defa çarpışacaktı. Bu gelen yeterince hızlı geri çekilmedi, ışın mızrağını saplayıp onu uzağa fırlatmayı başardım. Ancak bunun karşılığında kafası karışan Morriumur'un panikle bana ateş açmasıyla ödüllendirildim. Müttefiklerinin başının belada olduğunu anlayan Hesho öne atılıp dört yana ateş etmeye başladı.

Buhar, özel frekanstan bana seslendi. "Vay canına" dedi usulca. "Kafaları... karışmışa benziyor."

"Karışmış mı? Ortalık talan oldu. Bu ekibin temel prensipler konusunda alması gereken daha çok yolu var."

“Madem öyle, emirleri sen ver.”

“İyi de uçuş liderimiz sensin.”

“E o zaman seni uçuş lideri yardımcısı ilan ediyorum” dedi Buhar. “Bu durumu nasıl düzelteceksin çok merak ediyorum.”

Harika. Hiç liderlik deneyimim yoktu. Ama... Yüzümü buruşturup diğerlerinin savaşıma şeklini seyrettim. Hepimiz enkaza dönmeden birinin buna bir son vermesi gerekiyordu.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz aptallar!” diye bağırdım ortak frekanstan. “Bu, bugüne dek gördüğüm en utanç verici saldırı yaklaşımı! Brade, sana atış hattını açman emredildi, düşmanın burnundan bir avuç kıl getirmen değil! Morriumur derhal buraya gel! Emirlerle uymayan birinin peşinden gidip kötü alışkanlıklar edinme! Hesho, güzel uçuyorsun ama ateş edişin eline yeni oyuncak almış çocuk gibi. Millet, ateşi kesip geri çekilin.”

Sonra da geçici olarak *Ağırlıklar ve Ölçüler*’i kanala ekledim. “Filo Komuta Merkezi” dedim, “On Beşinci Filo’nun biraz alıştırmaya yapıp koordineli çalışmayı öğrenmesi gerekiyor. Hava araçlarını çekip saldırı vektörlerini sıfırlayın. Biz hazır olduğumuzu söyleyene dek de göndermeyin.”

“Ne?” dedi bir ses. “Ee... O tünellerden birinde uçmaya çalışmanız...”

“Kol uçuşu yapmayı öğrendiklerinden emin olana dek takımımı eğitim alanınıza yaklaştırmayacağım!” diye bağırdım. “Şu an gördüğüm kadarıyla o tünellere girelim diye bir taraflarını riske atarlarsa tünelin dibini öyle bir boylarlar ki onları oradan ancak mağaracılık teçhizatıyla çıkarırız.”

Hesho hatta hafifçe kıkırdadı.

“Ee...” dedi Filo Komuta Merkezi. “Sanırım... Sanırım yapabiliriz...”

Ekibin kalanı geri dönerken pilotsuz hava araçları da çekildi. Brade, Delver labirentine doğru uçmayı sürdürünce ben de özel frekansı açtım. “Şakam yok Brade. Buhar beni yardımcısı yaptı, ben de sana bir emir veriyorum. Frekansa girip cevap versen iyi edersin yoksa çok fena olacak. Kimilerinin, duvarlarına asmak üzere insan derisine iyi para ödediklerini duydum.”

Brade bariz bir isteksizlikle ateşi kesip hızla bize doğru geldi.

Az önce söylediklerim... Cidden ağzımdan çıkmış mıydı? Arkama yaslandım, kalbim koşu yarışına girmişim gibi güm güm atıyordu. Esasen o sözleri söylemek gibi bir niyetim yoktu. Ama ağzımdan... çıkıvermişti.

Lanet olsun! Şu an Cobb beni duysa gülmekten katılrırdı. Herkes bir araya gelirken Buhar özel frekanstan benimle konuştu.

“İyi iş” dedi. “Ama bu gruba bir gıdım sert gelmiş olabilir. Böyle konuşmayı nereden öğrendin?”

“Ee... Bizim gezegende ilginç bir uçuş eğitmenim vardı.”

“Biraz daha yumuşak davran” diye önerdi Buhar. “Ama sana katılıyorum, savaşa girmeden önce biraz daha alıştırtma yapmamız gerek. Ekibi buna göre düzene sok.”

“İşin zor kısmını illa bana yaptıracaksın, değil mi?”

“İyi bir komutan, iyi bir talim eğitmenini ne zaman görevlendireceğini gayet iyi bilir. Daha önce askeriyedeymişsin. Bu işi bildiğin belli.”

Ofladım ama haklıydı, kendimi bu duruma ben sok-

muştum. Filo toplanınca Cobb'un eski kol düzeni alıştır-
malarından birini açıkladım; uzayda eğitime başladığı-
mızda uzay çatışmalarına uyarladığı bir çalışmaydı. Bu-
har sessizce frekansa katıldı, bir müddet sonra onları da-
ha düzenli bir şekilde uçurmaya başladım. Sorumlu ol-
maktan nefret etsem de bu alıştırma-
ları uyku-
da bile
yönetebilirdim, sonuçta başkalarını izleyip ipuçları ver-
me konusunda iyiydim.

Kısa sürede işin özünü kavradılar. Hatta Skyward
Filosu'ndan bile hızlı şekilde. Bu ekibin uçuş güdülerini çok
iyiydi, kaldı ki doğru düzgün savaş eğitimi bile almamış-
tı çoğu.

Yaklaşan düşman filosunun kafasını karıştırmak için
kol uçuşu düzeninde uçarken yer değiştirdiğimiz alıştır-
mada *Buhar tek başına çalışmaya alışık* kanaatine var-
dım.

Morriumur çekingen ama öğrenmeye hevesliydi. Hes-
ho başka kişilere liderlik etmeye alıştı; ne yapmak iste-
diğini sezemediğimizde genelde şaşırıyordu. Daha iyi ile-
tişim kurmayı öğrenmesi lazımdı.

En fenası Brade'di. En iyi pilot o olsa da sürekli en ön-
de gitmeye çalışıyordu. Haddinden fazla hevesliydi.

"Bizimle olman gerekiyor" dedim ona. "Önden tek ba-
şına gitmeye çalışma."

"Ben insanım" diye parladı Brade. "Bizler atılmanızdır.
Alışsan iyi olur."

"Daha bugün insanlarla zaman geçirmediydin, haliy-
le onların geleneklerini bilmediğini söylemiştin" dedim.
"Yani 'Ben onlar gibi değilim' kartını oynayıp ardından
da insan mizacını bahane olarak kullanamazsın."

“Geride durmaya gayret ederim” dedi Brade “ama içten içe ne olacağını biliyorum. Soğukkanlılığımı kaybedip çileden çıkacağım. Başka türlüünü beklemek saçma olur.”

“Dünkü olayın sıkıntısındadır” dedim. “Eğitime başladığımda ben de ele avuca sığmıyordum. O kadar sık tepem atıyordu ki saati öfke nöbetlerime göre ayarlardın yani, o derece.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Bir gün sınıfta ciddi ciddi uçuş liderime hakaret ettim. Ama sonunda öğrendim. Haliyle sen de öğrenebilirsin.”

Sustu fakat diğer alıştırma daha çok çabalayacak gibi duruyordu. Günün ilerleyen saatlerinde –bir tek kokpitte öğle yemeğimizi yerken ara vermiştik– en çok Morriumur’a hayran kalışıma şaşırdım. Genel olarak değerlendirecek olursak uçuş yetenekleri fevkaladeydi; öğrenmeye son derece istekliydi. Tamam, doğru düzgün nişan almayı beceremiyordu ama Cobb her daim ateş etmektense iyi uçabilen öğrencisi olmasını yeğleyeceğini söylerdi. Savaşmayı öğrenecek kadar hayatta kalabilenleri.

Öğle yemeği bitince gemimi Morriumur’unkinin yanına çekip yeniden kol uçuşu düzenine geçtim. “Hey” dedim “bir dahaki denemeye iyice seyredip kol düzenine bağlı kalmaya çalış. Dışarı doğru sapıyorsun.”

“Özür dilerim” dedi. “Daha dikkatli olacağım. Bir de...Şey... Seni az kalsın vuracaktım, onun için de özür dilerim.”

“Aa o mu? Hiç önemi yok. Neyse ki asıl niyetin beni öldürmek değildi ki çoğu kişi için aynısını söyleyemeyeceğim.”

Sesinde gerginlik beklememe rağmen kıkırdadı. Cobb'la olan ilk birkaç eğitimimi hatırladım; bir şeyleri yanlış yapar da atılırım kaygısı, kendime giderek artan güvensizliğim, başarabileceğimi hayal ettiğim onca şeyi yapamamanın yarattığı hüsrân...

“Merak etme” dedim. “Çok iyi gidiyorsun, hele de ne kadar yeni olduğunu göz önüne alırsak.”

“Daha önce de dediğim gibi, sol ebeveynim eskiden pilotsuz hava aracı sürüyormuş” dedi Morriumur. “Ne mutlu ki onlardan biraz olsun deneyim almışım.”

“Yeteneklerinizi cidden ailenizden mi alıyorsunuz?”

“Elbette” dedi Morriumur. “Ebeveynlerin yetenekleri ve bilgisinin bir kısmı çocuğa geçiyor. Sanırım sizin türünüzde böyle olmuyor.”

Öyle mi? Lanet olsun! Hiç bilmiyordum, en azından Alanik'in türünde nasıl olduğunu bilmiyordum. M-Bot'un kulağıma fısıldadığı açıklamalar olmadan başımı derde sokabilirdim.

“Her neyse, şansım yaver gitti” diye devam etti Morriumur. “Kısmen de talihsizlikti. Sol ebeveynimde gizli agresiflik vardı, bana da fazlasıyla geçmiş. Hayata geldiğim ilk birkaç gün başkalarını tersleyip durmamla nam saldım.”

“Birilerini terslemek sizin türünüzde agresiflik mi sayılıyor?”

“Hem de çok” dedi Morriumur.

“Vay be! Ben olsam hayatta doğamazmışım. Beni oracıkta öldürürlermiş.”

“Bu genelde çok yanlış anlaşılan bir durum” dedi Morriumur. “Ailem bu kişiliğime katlanamayacağına kana-

at getirirse öldürülmem, beni başka bir şekilde tasarlarlar, hepsi bu. Şu an beni taslak olarak görüyorsun, beklenti olarak, kim olabileceğimin olasılığı olarak. Hoş... Doğacak olursam bu anıları hatırlayacağım ve kişiliğim gerçek olacak.” Durdu. “Ben gerçekten böyle olsun istiyorum.”

Var olmaya değer olduğumu kanıtlamaya zorlandığımı hatırladığım bir dünya hayal etmeye çalıştım. Bu toplumun sorunları olmasına şaşmamalıydı.

Bir sonraki alıştırmaları da bitirdiğimizde grubun kol uçuşu düzenini bu kadar güzel yapması beni memnun etmişti. “Sahiden işe yarıyor” dedim Buhar’a. “Bu gruptan iş çıkar bence.”

“Şahane” dedi Buhar. “Savaşa hazırlar mı o zaman?”

“Kahretsin, hayır!” dedim. “Nereden baksan *birkaç hafta lazım. Hepsi iyi pilotlar, acemi askerlerle çalışmak gibi değil ama buradan, bir şeylere ateş etmelerini istediğim anlaşılmasın.*”

Buhar bunu normal karşılaştırsa benziyordu, ne yakınıp sızlandı ne de herhangi bir ayrıntı sordu. “İlginç” demekle yetindi. Bunu nasıl yorumlamam gerekirdi?

“Bir mola daha verelim” dedi en nihayetinde. “Sonra daha yüksek hızlı kol uçuşu deneriz. Starsight’a dönmeye üç saatimiz var. Filo Komuta Merkezi içimizden birinin labirente girip girmeyeceğini sordu. Onlara henüz düşünmediğimizi söyledim.

“Tamamdır” dedim gemimi yavaşlatıp kumanyamı çıkarırken.

“Tabii diğerleri moladayken sen bir denemek istersen başka. Beraber girebiliriz” diye ekledi.

Yemeğimi ağzıma götürürken kalakaldım.

“Neye hazırlandığınızı görmek açısından iyi olur sonuçta” dedi Buhar. “Delver labirentlerini duymuştum ama hiç girmedim.” Gemisi benimkinin yanında süzülüyordu, gemiyi hayalet sürüyormuş gibi kokpiti boş görmek insanı rahatsız ediyordu.

Buhar neyin peşindeydi? Beni çalışmaların başına getirerek kendisi yeniden gözlemlemeye döndü. Ekibe katılmasına katılıyordu ama çoğunlukla gizemli duruyordu. Şimdi de onunla labirente gitmemi istiyordu. Bir tür sınamaya benziyordu. Yoksa meydan okuma mıydı?

Labirente doğru baktım. Her uçuş on iki yüzeyin farklı bir yüzüne veriliyor, pilotlar yaklaşma çalışmaları yapıp ardından labirentin içine uçuyordu.

“Varım” dedim yemeğimi bırakarak. “Yine de Filo Komuta Merkezi’ne şu hava araçlarını göndermemelerini söyle. Onlarla daha sonra çalışırız.”

“Olmuş bil” dedi Buhar. “Haydi gidelim.”

24

Filo Komuta Merkezi, kendisinden isteneni gönülsüzce de olsa kabul edip bu defalık pilotsuz hava araçlarını çekince Buhar'la ikimiz sorunsuzca içeri girdik.

O şeyin gölgesinde uçarken büyüklüğünü daha iyi anladım. Aşağı yukarı Detritus'un etrafındaki platformlardan birinin genişliği kadardı ama bu, daha yalnızca çapıydı. Genel kütlesi ondan onlarca kat büyük duruyordu.

Gezegen ölçeğinde yapılmadığından videolarda gördüğüm Delver'lardan daha küçüktü ama bu haliyle bile göz korkutucu derecede devasaydı. On iki yüzeyin her birinde onlarca delik vardı; yaklaşık yirmi metrelik delikler. Buhar ile ikimiz rastgele birini seçtik, parlak metal yüzeyin kalanının nasıl bir şey olduğunu görebileyim diye yaklaştım.

İçimi heyecan bastı. Bu Delver'lara karşı hayranlığım giderek artıyordu; kendileri hakkında anbean büyüyen endişemle el ele vermiş giden bir hayranlık. Hatta belki korkuyordum. Detritus'ta gördüğüm görüntüyü aklımdan çıkaramıyordum. Cytonic olmak nasıl bir şeyse, ben her *ne* isem bunun bu şeylerle, yaşadıkları yerle ilgisi olmalıydı.

Bu, gerçek değil diye hatırlattım kendime. *Yalnızca eğitim amaçlı bir taklit.* Kılıç savaşında kullanılan alıştırma mankeni gibi.

Seçtiğimiz tünelin hemen dışında durduk, sanki bir canavarın boğazına bakıyorduk. M-Bot'un, yaptığı analizle hatta gelmesini bekleyip durdum ama kanopimin sessizliği iç karartıcıydı. "Ee..." dedim Buhar'a. "Tünellerden birine öylece giriyor muyuz?"

"Evet" dedi. "Asıl labirentten kurtulan pilotların raporlarına göre tüneller aynıymış. Birini diğerine yeğlemenin bir nedeni varsa da henüz bilmiyoruz."

"O halde arkamdan geliyorsun değil mi?" diye sordum, gemimi onda bir Mag hızında ilerletirken koca gemi adeta emekliyordu. İçerisi zifiri karanlıktı. Uçmam için geminin donanımı yeter diye düşünsem de –nitekim uzaydayken genelde böyle yapmak zorunda kalıyordum– aydınlatmaları açtım. Bu yerin yapısını görmek istiyordum.

Tünelin içi on beş metreye kadar daraldı, savaş gemisi için zorlayıcı sınırlardı. Öne doğru gıdım gıdım ilerliyordum.

Arkamda birkaç pilotsuz hava aracı duvardan ayrılıp gittiğimiz yöne gelmeye başladı. "Filo Komuta Merkezi, takipsiz gitmemize izin verdiğiniz söylenmişti" dedim.

"Ee..." dedi kanaldaki kişi. "Gerçekte bir Delver'la savaştığınızda sizi takip edecekler ve..."

"Bu deneme uçuşlarında ölürsek işin Delver'la savaşma aşamasına asla gelemeyeceğiz yalnız" dedim. "Şu pilotsuz hava araçlarınızı geri çağırın da Buhar'la doğru düzgün alıştırma yapmamıza izin verin. İnanın bana sizden çok daha fazla eğitim uçuşu yapmışımdır."

“Tamam, tamam” dedi Dione. “Bu kadar agresif olmaya gerek yok.”

Of şu tipler. Gözlerimi sinirden devirdim ama pilotsuz hava araçlarını söyledikleri gibi çektiler.

Buhar’ın boş görünen gemisi benimkine yaklaştı. M-Bot onun gemiyi kontrol küresini hareket ettirerek ya da düğmelere basarak değil kontrol panelinden gemiye gönderilen elektrik sinyallerini kesip geçersiz kılarak uçurduğunu söylemişti. Bu durumda... Kendisi bir bakıma *bizzat* gemi mi oluyordu yani? Elektronik aksamı ele geçirebilen bir ruh muydu?

“Peki şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum. “Tünellerde gelişigüzel uçacak mıyız? Bir şey mi arayacağız? Merkeze mi gideceğiz?”

“Kalbine” dedi Buhar. “Ama kalbi her zaman merkezde olmuyor. Labirente bir süre uçup da hayatta kalan pilotların birkaçı atmosfer ve yerçekiminin olduğu bir salon keşfettiğini rapor etti. O salonun içinde canlı doku benzeri bir zarla kaplı, daha küçük bir salon varmış. Yaklaştıklarında zihinlerinde sesler duymuşlar, içeride Delver olduğunu iddia ediyorlar.”

“Pekâlâ...” dedim. “Kulağa biraz muğlak geliyor. Hakkı olduklarını varsaysak bile *kalbi* nasıl bulacağız? Bu şey uçak gemisinden de büyük. Burada günlerce uçup odaların tamamını keşfedemeden çıkabiliriz.”

“Bence sorun o değil” dedi Buhar. “Gerçek labirente girip yeterince uzun süre hayatta kalan pilotlar, eninde sonunda zarı buluyorlar.” Tereddütle duraksadı. “Çoğu oraya ulaştıktan sonra akıl sağlıklarından korkup endişe ederek dönmüş. İçeri giren birkaç pilottan da dönen olmamış.”

Şahane. Gerçek bir Delver'la karşılaşmak zorunda kalmamayı ümit ediyordum ama burada tecrübe edeceğim her türlü şey halkım için yararlı olabilirdi. Yakınlık sensörlerim dallanıp budaklanan yolların haritasını çıkarırken tünelde ilerledim. Buna rağmen gözlerimle gördüklerime güvenerek devam ettiğimi fark ettim, iyice öne eğilip kanopimden tünele bakıyordum. Aynı tip panel ve oluklardan oluşan bir koridordu.

Burayı daha önce de görmedim mi ben, diye düşündüm ürpererek.

Evet... Kardeşlerinin peşinden giden Nedd'i yakalamak için böylesi bir yapıya girmiştım. Akıl almaz büyüklükte bir tersaneydi, yapı düşerken tünellerinden birine girmiştım. Bu tünel de metal levhalarla birleştiği şu sırt kısımlarıyla tıpatıp onun aynısıydı.

Daha fazla tünele ayrılan geniş bir odaya girdik. Burada, metale damgalanmış garip birtakım işaretlerin bulunduğu tavana yakın gitmek için iticileri kullandım.

Burayı da daha önce gördüm, diye düşünürken projektörlerimle tavanı aydınlattım. Boynumu uzatıp işaretlere baktım. Garip bir uzaylı diline benziyordu.

“Komuta Merkezi, beni duyabiliyor musunuz?”

Sessizlik. Ama sonra bir ses cevap verdi. “Evet. Labirentte sinyal güçlendiriciler var. Ancak gerçek labirentte girdiğinizde parazitler zaman zaman iletişimi engelleyecek. Burada da öyleymiş gibi hareket ederseniz iyi olur.”

“Tabii” dedim. “Ama yanında durduğum tavandaki şu yazılar nedir?”

“Onlar asıl Delver labirentindeyken pilotların çektiği

fotoğrafların aynısı. Henüz çözebildiğimiz bir anlamı yok.”

“Hımm” dedim. “Bunları daha önce bir yerde gördüğüm eminim de...”

“Labirentin diğer savunma özelliklerini etkinleştirmemizi ister misiniz?” diye sordu Komuta Merkezi. “Yoksa sadece uçmak mı istiyorsunuz?”

“Hangi savunma özelliklerinden söz ediyorsunuz?” diye sordum.

“Gerçek Delver labirenti, içeri girenlere halüsinasyonlar gösteriyor” diye açıkladı operatör. “Biz de size tuhaf görüntüler yansıtan holografik kanopileri olan gemiler vererek bunu taklit ettik. Labirente girerken yanınıza daima başka bir pilot almanız gerekiyor.”

“Neden?” diye sordum. “Destek için mi?”

“Hayır” diye fısıldadı Buhar. “Çünkü herkes farklı şeyler görüyor, değil mi? Öyle duymuştum.”

“Doğru” dedi operatör. “Labirent, içeri girenlerin zihnini farklı yollarla etkiliyor, herkes farklı şeyler görüyor. Takımdaki iki pilot aynı şeyi görüyorsa o zaman gördükleriniz halüsinasyon değil gerçek demektir. Farklı görüyorsanız gördüklerinizin gerçek olmadığını anlamış oluyorsunuz. Ayrıca gördüklerinizi karşılaştırarak başka sonuçlar da çıkarabilirsiniz.”

“Etkinleştirin” dedim iticilere basarak. Odanın merkezindeki boşluğa doğru ilerledim, benim ardımdan da Buhar’ın gemisi geldi.

Oda titreşti sonra da duvarın birinden kırmızı renkler çıktı. Yeraltı çeşmesinden kan akıyormuş gibiydi. Tüm duvar kaplanarak her şey kan kırmızıya boyandı.

“Buhar” dedim fısıldayarak. “Ne görüyorsun?”

“Her şeyi kaplayan, ışığı yutan bir zifiri karanlık” diye cevap verdi.

“Ben kan görüyorum” dedim. Tehlikeli görünmüyordu ama ürkütücü olduğu kesindi. “Haydi devam edelim.”

Büyük odadan çıkarak başka bir tünele geçtim. Az öncekiyle aynı boyda olsa da duvarlar sanki etten yapılmış görüldüğünden daha klostrofobik ve boğucu geliyordu. Dev bir yaratığın damarlarında geziyormuşum gibi dalgalanıp titreşiyordu.

Bir sonraki odaya geçtiğimde görüntü yeniden değişti. Aniden, taştan yapılma antik bir mağaraya girmiş gibi oldum, tavandan geniş şeritler halinde yosunlar sarkıyordu.

Gördüklerimin hologram olduğunu bilsem de bu değişiklikler sinirlerimi geriyordu. Buhar yanımda uçuyordu. “Ben duvarlar cammış gibi görüyorum. Sen ne görüyorsun?”

“Taş ve yosun” dedim. “Şuradaki çok kalın.”

“Ben de şurada havada süzülen cam parçaları görüyorum. Belki de labirent bir şey gizliyordur.”

“Evet” dedim burnumu biraz daha yaklaştırmakla. Yakınlık sensörlerim buranın arkasında hologramla kapatılan bir tünel gizlendiğini gösteriyordu. Gemimi yavaşlatıp bir sonraki odaya geçtim. Ancak bunu yaparken gölgeler de arkamdan geldi.

Gemiyi anında kendi ekseninde çevirerek ışıklarımı o yöne doğrulttum. Nefes alıyormuş gibi ağır ağır kabarıp büzüşen büyük bir uzay mantarına bakıyordum, her bir şapkalı mantar, gemim kadardı.

Buhar gemisini benimkinin yanına yaklaştırmakla “Şunu gördün mü?” diye sordum.

“Hayır. Ne gördün?”

“Hareket” dedim gözlerimi kısarak. Gözümün önünden hızla bir şey daha geçince gemimi yeniden döndürdüm.

“Yakınlık sensörlerim bir şey göstermiyor” dedi Buhar. “Hologramdan olsa gerek.”

“Komuta Merkezi” diye seslendim. “Şu hareket neydi?”

Gelen cevap kesik kesik ve karışıktı, iletişimim kesiliyordu. Bu odadaki gölgeler hareket ediyordu. Burada her ne varsa yakalamak üzere gemiyi yeniden çevirdim.

“Filo Komuta Merkezi?” diye sordum yeniden. “Sizi duyamıyorum.”

“Gerçek bir deneyim istiyor musun istemiyor musun?” dedi ses bana, bu defa gayet netti. “Size labirentin içine giren pilotların iletişimlerinin bozulduğunu söyledim.”

“Tamam, anladım. Ama şu gölgeler nedir?”

“Hangi gölgeler?”

“Bu odanın içinde hareket edip duran gölgeler. Bu labirentte bana saldıracak bir şey mi var?”

“Hımm... Emin değilim.”

“Ne demek emin değilsin?”

“Ee... Bir saniye.”

Buhar’la ikimiz havada gölgelerle kalakaldık. Derken hatta başka bir ses duyuldu; daha heyecanlı ve hevesli bir sestti. Krell’lerin başı Winzik.

“Alanik! Ben Winzik. Labirentin görece daha sinir bozucu özelliklerini deneyimlediğini görüyorum.”

“Öyle de diyebilirsin” dedim. Winzik’in sesi... az geliyordu. Sanki buranın dışındaki sinyal güçsüz bir hattaydı da kesilmek üzereydi.

“Burada yanımızda bir şeyler var” dedi Buhar. “Galiba ben de gördüm şimdi.”

“Hımm, bak bak” dedi Winzik. “Muhtemelen hologramdır.”

“Muhtemelen mi?”

“Bunun nasıl çalıştığını biz de yüzde yüz bilmiyoruz” dedi Winzik. “Kanopi hologramlarınıza gölge eklemiyoruz ama orada labirentin yarattığı başka hologramlar olabilir. Bu şeyi bizim inşa etmediğimizi hatırlatırız. Elden geçirip onardık, kendi pilotsuz araçlarımızı ekledik ama bunu insanlar yaptı. Gerçek bir Delver labirentini taklit etmek için neler yapabileceğini ya da ne kadar bir menzile ulaşabileceğini tam anlamıyla bilmiyoruz.”

“Laboratuvar faresi miyiz biz?” dedim, canım iyiden iyiye sıkılmıştı. “Anlamadığınız bir şey test ediyorsunuz. Bizi de içine atıp kim hayatta kalacak diye bakıyorsunuz, öyle mi?”

“Ah ah” dedi Winzik. “Bu kadar *agresif* olma Alanik. Sizin halkınız Üstyapı’dan vatandaşlık almaya çalışmıyor mu? Bana bu şekilde bağırmanın seni amacına götürmeyeceğini garanti edebilirim. Neyse, iyi iş çıkardınız. Devam edin!”

Hat kesildi, ona küfretmemek için kendimi zor tuttum. Ne cüretle bu kadar... bu kadar... *neşeli* olabiliyordu? Bu dost canlısı tavrın benim gözümde bir oyundan ibaret olduğu kesindi. Krell’ler korkunç ve yıkıcı yaratıklardı, halkıma yaklaşımları da bunun kanıtıydı. Winzik cana yakın bir ses tonuyla gerçekleri diğerlerinden saklayabileceğini mi sanıyordu?

“Haydi çıkıp diğerlerine bir bakalım” dedi Buhar beni geldiğimiz yoldan çıkışa yönlendirerek. Peşinden gittim, geçtiğimiz oda öncekinin aynısıydı ama yosunlar gitmişti, normal görünüyordu. Bu da bana yine yeniden Detritus’daki eski tersaneyi hatırlattı. Bunun gibi başka bir labirent var mıydı? Aynı amacı güden? Yoksa ben mi doğru-
dan sonuca atlıyordum?

“Senin halkının insanlarla geçmişi var, değil mi?” diye sordu Buhar uçarken.

“Ee, evet” dedim koltuğumda doğrularak. Buhar normalde pek havadan sudan sohbet etmezdi.

“İlginç” dedi.

“Ben doğmadan yıllar önceymiş” dedim.

“İnsan hâkimiyeti gezegeninizin geleceğini değiştirdi” dedi Buhar. “Halkınız onların yanında savaştı, doğal olarak da onların bazı alışkanlıklarını edindi. Onların dillerinden birinin bir türünü konuşuyorsunuz.” Buhar eti andıran tünele girerken bir süre suskunlaştı.

“Agresifliğin bana onları anımsatıyor” dedi sonunda.

“Peki sen?” dedim. “İnsanlarla hiç tanıştın mı? Brade dışında yani.”

“Çok” dedi Buhar sakın ve bulutsu sesiyle. “Onlarla savaştım.”

“Savaşta mı?” diye sordum şaşkınlıkla. “En yakın savaş yüzyıl önceydi. O zaman *hayatta* mıydın?”

Buhar bunu doğrulayacak belirli bir şey söylemedi, biraz sonrasında da duvarları kanıyormuş gibi görünen, tavanında yazılar olan odaya girdik. Şu an bana gemimin binlerce farklı görüntüsünü gösteren aynadan bir galeriye benziyordu.

Başımı eğip gemimi döndürerek gemimin o binlerce farklı görüntüsüne baktım. Derken gemimi göstermeyen tek aynayı işaret ettim, uzayda tek başına süzülen bir görüntüydü.

Alanik değildi. Bendim. Spensa.

Başka bir versiyonum başını kaldırdı, onca mesafeye rağmen gözlerime bakınca içim buz kesti. Bu bir yansıma değildi. Bu, *onlardan* biriydi.

Konuşma düğmesine bastım ama oda o anda karardı, ışıklarım bile söndü. Hiçliğin ortasındaymışım gibi boşlukta asılı kalmıştım. Sanki yokyerdeydim.

Konuşma düğmesi üstündeki elim donup kaldı. Daha konuşmaya fırsat kalmadan her şey normale döndü. Göz açıp kapayınca kadar yeniden kokpitte, odadaydım; Buhar da gemisini çıkışa sürüyordu.

“...musun Alanik?” Buhar’ın sesi cümlelerin ortasından iletişim kanalında cızırdadı. “Yoksa orada öylece oturacak mısın?”

“Geliyorum” dedim bu tüyler ürpertici hissi savuşturmaya çalışarak. “Şurada ne görüyorsun?”

“Oda” dedi Buhar. “Neden?”

“Ben...” Başımı iki yana salladım sonra da gemimi açık alana götürüp rahat bir nefes aldım.

25

Buhar, dışarıda benden gruba birkaç saçılma uçuşu çalıştırmamı istedi; bu, filonun gökyüzünde ayrılarak başka yönlerle uçup sonra yeniden birleştiği bir manevraydı. Bize çarpmaya çalışan kor gibi şeylerle savaşırken yararlı olur diye düşünüyordum.

Diğerleri ruh halimin değiştiğini fark etmiş olacak ki kimse ağzını açıp tek laf etmedi, Brade bile söylenmeden tüm alıştırılmaları yaptı. Çok geçmeden *Ağırlıklar ve Ölçüler*'e dönme zamanı geldi, bu günün eğitimi sona ermişti.

Gemimi limana indirip kontrol paneline sevgi dolu bir tavırla pat pat vurdum. Bir M-Bot değildi ama güzel yapılmış bir savaş gemisiydi. Kanopiyi açıp aşağı atlayarak diğerlerinin yanına gittim, hallerinden heyecanlı yorgunlukları okunuyordu. Yorgunlardı çünkü çok uzun bir eğitim günü olmuştu, heyecanlılardı çünkü iyi bir eğitim günü geçirmişlerdi. İlerleme kaydetmiş, kendimizi şimdiden bir ekip olarak görmeye başlamıştık.

Hesho, Morriumur'un dediği bir şeye gülüyordu, yanında yine kalkan taşıyan, kırmızı üniformalı, dişi Kit-

sen vardı. Adı Kauri'ymiş, Hesho'nun kalkan taşıyıcısı olmasının yanı sıra geminin seyrüsefercisiymiş; gerçi bunun bu bağlamda tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim.

Birlikte yürürken diğer Kitsen'lerin sesini seçebildiğimi fark ettim. Filomuzun yalnızca beş pilottan değil, ayrıca elli yedi kişilik Kitsen ekibinden oluştuğunu düşünmek garip geliyordu.

Bu durumu seviyordum. Bize kattığı enerjiyi seviyordum. Labirentte görüp hissettiğim o tuhaf şeyleri unutmama yardımcı olduğunu bile söyleyebilirdim.

Bize doğruca sıçrama odasına geçmemiz emredilmişti, pilotsuz hava araçlarından birinin bize eşlik etmesine rağmen Brade önden gitme telaşındaydı. Bizimle sohbet etme mecburiyetinde kalmak istemiyor olabilirdi.

Hızlı hızlı yürüyüp ona yetiştim.

"Hey" dedim. "Bitirmeden önceki manevranı çok sevdim. Hani ekip üyelerinin arasından onlara dokunmadan geçtiğin."

Brade omuz silkti. "Kolaydı."

"Uçuş deneyimin var" dedim.

"Herhalde var."

"Takımda olduğun için mutluyum."

"Emin misin?" dedi. "Ne olduğumu biliyorsun. Er ya da geç kayışlarım kopacak, kazaya sebep olacağım."

"Ben de ona bel bağlıyorum ya" dedim.

Olduğu yerde kalakaldı, kırmızı halılı koridorda dikişli kaşlarını çattı. "Ne?"

"Benim geldiğim yerde" dedim usulca, "pilotta biraz tutku olması iyi bir şeydir. Bir miktar agresiflik korkutucu gelmiyor Brade. Bence işimize yarar."

“Senin ağzından çıkanı kulağın duymuyor bence” diyerek hızlı adımlarla uzaklaştı.

Diğerleri gelene dek olduğum yerde oyalandım sonra hep beraber sıçrama odasına geçtik. Bu defa makine dairesine doğru yürümek için kendimi tuttum, oradaki muhafız beni çoktan şüpheli bellemişti ve gelip geçerken gözleriyle beni ölçüp biçiyordu.

Koltuklarımıza yerleşirken büyükannemin alıştırmasına odaklandım. Gözlerimi kapatıp zihnimi süzölmeye bırakarak kendimi yıldızların arasında uçarken hayal ettim ve dinledim.

Gevezelik eden Kitsen’lerin sesi yavaş yavaş yok oldu. İşte. *Işınlanma mekanizması hazır* dedi bir ses. İngilizce değildi ama hep olduğu gibi, dilin önemi yoktu. Zihnim anlamı çekip alıyordu. Neden cytonic’ler aracılığıyla iletişim kuruyorlardı? Köprü, makine dairesine sesleniyordu, o kadar.

Harika. Winzik konuşmuştu. Etkinleştir.

Kendimi hazırlayıp bekledim... Ama hiçbir şey olmadı. Ne oldu?

Bir saniye sonra başka bir iletişim gönderildi. *Makine dairesi bir sorun mu var?*

Evet, maalesef, diye geldi cevap. Geminin içinde yerel kaynaklardan cytonic müdahale görüyoruz.

İçimi bir panik aldı. Bu... Burada olduğumu biliyorlardı.

Ha, o mu? dedi Winzik. Beklenmedik bir durum değil. Şu an bizimle seyahat eden iki cytonic var.

Sorun yaratacak efendim, diye yanıtladı makine dairesi.

Hangisi?

Göreceğiz. Işınlanma mekanizması birimini değiştiriyorum. Hemen devreye sokarsak yenisi çalışabilir.

Gergin gergin bekledim. Birkaç dakika geçti.

Sonra yine oldu. Zihnime akan başka bir bilgi yığını; bu defa Starsight'a doğruydı. Derken bir çılgılık.

Engin karanlığa atılmışım gibi allak bullak eden o hissi yaşadım. Delver'lar beni yine görmedi. Çılgılığa odaklandılar.

Yaşadığım o his, bilgi atığı... Bana hipersıçramanın nereye olacağını söylüyordu. Bu bilgiyi Starsight'a sıçramak için kullanabilirdim. Çünkü bu bilgi giderek siliniyordu ama yavaş yavaş. Bir ihtimal... Gerektiği zaman, Delver labirentine sıçrayıp geri dönebilirdim.

M-Bot'un bana söylediği rastgele sayılar çalışmıyordu ama doğruca beynime zerk edilen bu bilgiye dair bir şeyler çalışıyordu. Kuşkulandığım durumu kanıtlıyordu; gideceğim yeri bilmekten fazlasını yapmam gerekiyordu, onu *hissedebilmek* zorundaydım. Bu bir ipucuydu, güçlerimi nasıl kontrol edebileceğime dair ilk somut ipucum.

Bitkin bir halde diğeriyle kalkıp toplanma alanına doğru yorgun argın yürümeye koyuldum; burası sarkıt ve dikit gibi çıkmış binalarıyla parlak mavi bir platform olan Starsight'a bakıyordu.

Diğerlerine veda edip bana atanan araca çıktım. Resmi görevlilerden biri arkamdan üç sürüngen uzaylı gönderdiğinden, ne yazık ki bu defa kendi başıma değildim. Evleri benimkine yakındı demek ki. Arkaya doluşup kendi dillerinde sessiz sakın sohbet etmeye başladılar, iğnem söylediklerini güzelce çeviriyordu. Akşam yemeği planlarından söz ettiklerinden çevirmeni kapattım.

Gemi kalktı, liman alanından ayrılır ayrılmaz kulaklığımda bir ses patladı. "Spensa?" dedi M-Bot. "Spensa

sinyalini yeniden alabiliyorum. İyi misin? Her şey yolunda mı? Sekiz saattir haberleşmiyoruz.”

Bu sesi duymak inanılmaz iyi gelmişti, derin ve rahat bir nefes aldım. Görevim her geçen an daha korkutucu gelmeye başlamıştı ama bu tanıdık ses burada yapayalnız olmadığımı hatırlatıyordu.

“Döndüm” diye fısıldadım sonra da arkamdaki uzaylılara baktım. “Elçiliğe vardığımda anlatırım.”

“Kahretsin, çok sevindim!” dedi M-Bot. “Bak bak ne dedim duydun mu? Küfrettim. Küfretmeye başladığıma göre canlı olduğumu kanıtlamış oldum mu şimdi? Cansız bilgisayarlar küfretmez. Garip kaçır.”

“Kendinin garip olmadığını iddia edemezsin sanırım.”

“Herhalde ederim. Şayet o şekilde programlanırsam teknik olarak her şeyi iddia edebilirim. Her neyse, *Ağırlık ve Ölçüler*’de bir tür iletişim kalkanı olsa gerek. Sinyalini kaybedince sonsuza dek bu sümüklüböceklerle kalamacağım sandım.”

Gülümsedim, binama yaklaştıkça heyecanlanmaya başlamıştım. M-Bot’a anlatacağım çok şey vardı. Delver labirenti. Buhar. Brade’le ilerleme kaydetmiştim, değil mi? Ne var ki gemi yaklaştığında Cuna’nın benim için görevlendirdiği Krell temizlikçi Bayan Chamwit kapıda bekliyordu.

“Hâlâ ne yapıyor burada?” diye fısıldadım. Gemim inerken zırhlı uzaylı kadına yan gözle baktım.

“Temizliği bitirince dönüşünü bekledi” diye yanıtladı M-Bot.

Bu casusluk işine amma da düşkündü. Gemiden inerken telaşla koşup yanıma gelerek bir hevesle konuşmaya başladı. “Hoş geldiniz hanımefendi. Türünüzün beslenme

gereksinimlerine baktım, sanırım bu akşamki yemek için harika bir tarif buldum. Akokian pudingi. Muhteşem bir tatlı tuzlu karışımı.”

“Hımm” dedim. “Yok, teşekkürler. Ben yemeğimi almıştım. Birkaç gün önce sipariş etmiştim.”

“Hanımefendi! Buzdolabınızdaki *alg* şeritleri mi?”

“Ee, evet” dedim. “Gayet iyidir.” Sası ama iyiydi.

“Hımm... Onlardan garnitür hazırlayabilirim” dedi Bayan Chamwit. “Tatlı da yapabilirim.”

“Yok, ben böyle iyiyim” dedim. “Cidden. Teşekkür ederim. Bu akşam yapacak işlerim var, bölünmesini istemiyorum.”

Mahzun mahzun baktı ama bu hareketleri yemezdim tabii. Krell kadının üzüntüsü sırf ona casusluk fırsatı tanımadığım içindi. İyi olduğumu ona üç kere daha açıklayıp güvence verdikten sonra en nihayetinde işi bugünlük bırakıp ağır adımlarla sokakta uzaklaştı.

İç geçirerek alnımı sildikten sonra binanın tepesine giden merdivenleri çıkıp M-Bot’un kokpitine bindim. “Kanopinin ışığını kısısana” dedim. “Bir de uzaylı casus sahiden gitmiş mi bir bak.”

Kanopinin ışığı kısıldı. “Onun casus olduğuna ikna olmuş değilim Spensa” dedi M-Bot. “Eşyalarını karıştırmadı. Odanı topladı sonra da tabletinde kelime bulmacaları çözdü.”

“Oda toplamak dediğin casusluk için *mükemmel* bir kılıftır.” Koltuğa yaslanıp Doomslug’ın çenesinin altını kaşıdım.

Yürek parçalayıcı titrek bir ses çıkararak bana doğru gelirken uykulu görünüyordu. Ben de onu alıp doğruca ku-

cağıma oturttum. Onu hiç bu kadar ağır hareket ederken görmemiştim, buradaki bir şeyler onu hasta ediyordu.

“Pekâlâ M-Bot” dedim. “Bir sorunumuz var. Koca gemiyi kaçırmamız gerekebilir.”

“Harika” dedi. “Cesedinin yakılmasını mı yoksa uzaya atılmasını mı istersin?”

Kıkırdayarak güldüm. “Güzel.”

“Mizah canlı olmanın temel belirleyicilerindendir” dedi M-Bot. “Daha iyi anlayıp şaka yapmama yardımcı olacak birtakım altyordamlar üstünde çalışıyordum.”

“Böyle bir şey yapabiliyorsun ha?” dedim. “Yeni bir şey için kendini yeniden programlayabiliyorsun?”

“Canlı olmanın bir diğer temel etmeni kişiliğin sürekliliği olduğundan dikkatli olmam gerek. Kişiliğimi çok fazla değiştirmek istemem. Ayrıca yeniden yazmaya çalışırken bazı şeyler beni...” *Tık. Tıktıktıktık.*

Oflayarak koltuğa çöküp Doomslug’ı okşadım. Yumuşak ve elastikti, sırtında ısıklık sesi çıkardığı omurga kısmı bile sert değildi.

“Geldim” dedi sonunda M-Bot, abartılı bir iç çekerek. “Bu iş çok can sıkıcı. Her neyse, Üstyapı’nın ana gemisini kaçırmaya çalışarak girişeceğin intihar göreviyle ilgili bir şeyler diyordun.”

“Tüm ana gemiyi değil” dedim. “Muhtemelen elli-altmış mürettebat...” Bugün olanları anlatmaya başladım: Duyduğum konuşmaları, Delver labirentini, diğer pilotlar ve Buhar ile yaşadıklarımı. Hatta labirentteki tuhaf deneyimlerimi.

“Anlayacağın” dedim özetleyerek “Bana ışınlanma mekanizması olan bir gemi verilmeyecek, haliyle başka

bir yol bulmamız gerekiyor.”

“İlginç” dedi M-Bot. “Winzik’in makine dairesine verdiği emirleri de duyabiliyorsun. Neden?”

“Galiba yokyer aracılığıyla haberleşiyorlar.”

“Geminin bir ucundan diğerine mi? Çok anlamsız. Basit bir kablolu iletişim yeterdi. Ne duyduğuna emin misin?”

“Hayır” dedim dürüst olarak. “Ayrıca *duymak* da doğru kelime olmayabilir.” Yeniden konuşmaya başlayana dek bir süre düşüncelere dalıp oturdum. “Tüm gemiyi kaçırmaya gerek olmayabilir.”

“Güzel, çünkü kendini öldürecek olursan geriye bir tek bu salyangoz kalıyor, onun pilotum olmasını istemiyorum.”

“O makine odasında tuhaf işler dönüyor gibi geliyor” dedim. “Ayrıca labirentten dönerken ışınlanma mekanizmasında benim yüzümden bir terslik yaşandı. Bir diğeriyle değiştirdiler, ışınlanma mekanizmaları çabucak değiştirilecek kadar küçük demek ki.”

“Orasını zaten biliyorduk” dedi M-Bot. “Eskiden, gövdemde ışınlanma mekanizması olması gereken yerde boş bir kutu vardı.”

Başımı sallayarak onayladım, Doomslug’ın başını okşarken her şeyi enine boyuna düşünüyordum. Doomslug halinden mutlu bir ses çıkardı.

M-Bot’u iki defa kendi başıma ışınlamıştım ama M-Bot’un sistemleri bunu *cytonic ışınlanma mekanizması* kullanmak olarak algılamıştı. Önceki pilotu Komutan Spears’ın M-Bot’u Detritus’a gerçek ışınlanma mekanizmasıyla getirdiğini düşünmüştüm. Ama kutu neden boştu? Gözden kaçırdığım büyük bir parça vardı.

“İçeri gizlice girip onları, ışınlanma mekanizmasını

etkinleştirirlerken izlemenin bir yolunu bulmamız lazım. Lanet olsun, yollarını göstereyim diye kullandıkları cihazı çalabilirsem kendi güçlerimi çalıştırmak için kullanabilirdim, en azından bizi eve götürmek için.”

“Dediğine göre orası gizli bir yer” dedi M-Bot. “Dikkatle devriye gezilen askeri bir gemi. İçeri sızmak o kadar kolay olmaz.”

“Neyse ki bir casus gemimiz ve gizli operasyonlar için tasarlanmış gelişmiş bir yapay zekâmız var. Güvenli bir düşman konumundan veri almamız gerek. Sence hangi programı kullanmalıyız?”

“Casusluk cihazları yerleştirmemiz gerek” dedi M-Bot anında. “En iyi çözüm otonom çalışan pilotsuz hava araçları kullanmak olur, onlar ilgili konuma sızıp kayıt yapabilir. Geminin kalkanı sinyal iletmesini engeller ama zaten tarayıcılar sinyalleri belirleyeceğinden sinyal göndermek tavsiye edilmez. Cihazları bizzat geri alıp bilgiyi indirmeliyiz.” Duraksadı. “Ooooo! Bu çok güzel bir fikir. Bazen kendimden bile akıllı oluyorum, değil mi?”

“Olabilir” dedim arkama yaslanarak. “Böyle cihazlarımız var mı?”

“Hayır” dedi M-Bot. “Uzaktan kumandalı birkaç küçük pilotsuz hava aracı için yerim var, ama boş.”

“Yeni bir tane yapabilir miyiz?” diye sordum kolumu kaldırıp hologramımı yansıtan bilekliği inceleyerek. “Bundan yeni bir tane yapsak mesela?”

“Mümkün” dedi M-Bot. “Sensör sistemlerimden bazılarını söküp parçalarını kullanmamız ve bazı yeni parçalar sipariş etmemiz gerek, ayrıca siparişleri şüpheyandırmadan almalıyız. Hımm... İlginç bir iş olacak.”

“Haydi sen buna kafa yor madem” dedim esneyerek. “Bana da bulduğun çözümü söylersin.”

Birtakım hesaplamalar yapmaya koyuldu, o sırada uykuya dalmış olacağım ki kısa bir müddet sonra Doomslug’ın birinin horultu sesini taklit etmesiyle uyan-
dım. Katiyen ben olamazdım. Savaşçılar asla horlamaz-
lardı. Yoksa düşmanlarımız nerede uyuduğumuzu öğre-
niverirlerdi.

Kokpitten saat fark etmeksizin sürekli hareket halin-
de olan şehre gerinerek çıktım. Çatının kenarında durup
sonsuz bir şekilde uzanıp giden metropole yukarıdan ba-
kınca ister istemez biraz ağır geldi. Starsight’ın birkaç
bloğu, halkımın bugüne dek inşa ettiği en büyük şehir
olan Igneous’ı yutardı.

Bir dolu halk. Bir dolu kaynak. Hepsi Detritus’u yok
etmeye, en olmadı bastırmaya odaklanmıştı. Bu kadar iyi
idare etmemiz mucizeydi.

Burada, yukarıda binayı gözlemek ve gemilerin arı-
za bulma işlemlerini yapmak için kullanılan bilgisayarın
ışığı yanarak teslimatım olduğunu belirtti. Merdivenler-
den inerken M-Bot’un casus hava aracımız için bazı par-
çaları sipariş ettiğini düşündüm.

Ama teslimat kutusunda bir notla beraber ufak bir çö-
rek buldum: *Algler bozulmuş olabilir diye. –Bayan Chamwit*

İçimdeki savaşçı bunu yemek istemiyordu. Zehirlenme
korkusundan değil, Cuna beni zehirlemek isteseydi
binamın su kaynağına bir şeyler karıştırır, olur biterdi.
Ben Bayan Chamwit’e yenik düştüğümü kabullenmiş
olacağımdan yemek istemiyordum.

Galiba bugüne dek tattığım en leziz yenilgiydi.

26

Bir hafta sonra birden fazla düşman arasından karmaşık bir kaçma manevrasıyla geçiyor, Delver labirentinin savaşçıları engellemek için fırlattığı asteroitlerin içinde gemimi güçlendiriyordum. Bunların Üstyapı'ya gizlenmiş pilotsuz hava araçları olduğu gerçeği illüzyonu bozsa da savaş nefes kesiciydi. Şu an on tanesi peşimdeydi, benim çevik avcı gemimden bile çabuk hızlanıyorlar, hızlarını giderek artırıyorlardı.

Delver labirentinin yüzeylerinden biri boyunca hızla ilerledim. Bu kadar yakından gidince geniş, parlak metal yüzey üzerinde uçuyor gibiydim. Yapı öylesine büyüktü ki hissedilebilir bir yerçekimi vardı, rotadan sapmamak için irtifa halkamı gözlemek zorunda kalıyordum.

Parlak bir ışıkla için için yanan kor parçaları peşimden geliyordu. Bir o kadarı da yandan gelip beni labirente itmeye çalışarak kaçış seçeneklerimi ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Adeta kedi fare oyunu oynuyorlardı; yalnız burada elli fare bir kediyi yakalamaya çalışıyordu.

Benim açımdan *çok ama çok tehlikeli* bir kediydi.

Bir grup kor bana önden çarpmaya yeltenince ateş açtım. Onları toza çevirdim, enkaza çarpmamak için sola döndüm sonra da gemimi döndürerek dibime girenlere ateş ettim. Derhal geri dönüp aynı yönden gelen diğer gruptan kaçmak için yukarı çıkmalıydım.

M-Bot'un sesini çok özlesem de bir yanım kendimi bu çarpışmalarda kanıtlama şansı yakaladığı için mutluydu. Cytonic sezgilerimi yok sayıyordum, gerçek korlarda işe yaramazdı; benim için öngörülerde bulunup hesaplamalar yapan gelişmiş bir yapay zekâm da yoktu.

Sadece ben, kor parçaları ve kol uçucum. Bugün bu konumu Brade suretinde ikinci bir katliam kuvveti dolduruyordu. Ben korları ardı ardına patlatırken ikimiz manevramızı tamamlayarak birlikte dalışa geçiyorduk. Bir süre yan yana uçtuktan sonra o arkaya dönüp ateş ederken ben öne ateş ediyordum, ikimiz beraber 180 derecelik bir yayı koruyorduk.

İşaretimle birlikte iki yana açıldık sonra da ışın mızraklarımızı kullanarak kendimizi çekip ayna manevraları yaparak bize çarpmaya çalışan korların etrafında döndük. Bu hareket bizi birbirimize doğru fırlattı. Birbirimizin yanından santimetrelerle geçerken ateş açıp birbiri ardına gelen korları patlattık.

Yeniden dönüp dalışa geçtiğimizde ikimizin de arkası boştu. Kalbim deliler gibi çarparken yüzümde tehlikeli bir sırıtışla Brade'in yanına gittim. Delver labirentinden uzaklaştık; adeta tek beyinden yönetilen iki gemi gibiydik.

Brade iyiydi. En az benim kadar iyiydi. Dahası uyuyorduk. Onlarca yıldır beraber uçuyormuşçasına ne ya-

pacağımızı bile nadiren doğrulama ihtiyacı duyuyorduk. İkimiz de cytonic olduğumuz için olabilirdi veya bireysel pilotluk tarzımız eşgüdümlüydü. Son bir haftadır tüm ekip üyeleriyle uçmuştum ama hiçbir kanadımda Brade olduğu zamanki gibi iyi değildi.

Hiç değilse, ağzımızı açıp konuşana kadar diyeyim.

“Harika işti” dedim kanaldan.

“Bu kadar agresif olduğum için iltifat etme” dedi. “Zevk almam değil, kontrol etmem gerek.”

“Şu an tam da Üstyapı’nın istediğini yapıyorsun. Onları nasıl koruyacağını öğreniyorsun.”

“Yine de bu bir bahane değil” dedi. “Lütfen. İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.”

Dişlerimi sıktım. *Sana yardım edebilirim. Seni buradan kurtarabilirim. Gerçekten kendin olma özgürlüğünü verebilirim,* diye düşündüm.

Ama söylemedim. Telsizi kapattım. Ağır ağır ona ulaştığımı hissediyordum fakat biraz daha gelişme kaydetmek istiyorsam bunu doğruca Üstyapı’nın ideallerine karşı duran bir tavırla yapmak olmazdı. Göze çarpmadan halletmem gerekiyordu.

Becerebilirdim. Öyle değil mi?

Beraberce diğer gemilerin yanına gittiğimizde Hesho ile Morriumur bizi tebrik ettiler.

“Böyle savaşmaya devam Alanık” dedi Buhar bana. “Sende uzun yağmurların kokusu var.” Bu ne demekti hiç bilmiyordum, konuştukları dilde iğnemin kelimesi kelimesine çevirdiği bazı garip deyimler vardı. “Ama unutma, görevimiz o kor parçalarını yakalayıp avlamak değil. İt dalaşını öğrenmek daha ilk adım. Yakında o labirentte

pratik yapmamız gerekecek.”

Hesho ile Morriumur alıştırma uçuşu yapmaya gittiler, benim geliştirdiğim diğer bir eğitim çalışmasını kullanacaklardı. Onları it dalaşı uzmanı olarak eğitmekten yana bir endişem yoktu ama çiftler halinde çalışmamız lazımdı.

“Buhar?” dedim. “Hani şu Delver’ları öldürmek için kullanacağımız şu silaha dair bir bilgin var mı?”

“Yok” dedi yumuşak bir sesle. Garipti ama onunla telsizden konuşurken kendimi daha rahat hissediyordum. “Ama bu olasılık ilgimi çekmiyor diyemem. Delver’ların öldürülebilmesi toplum için çok önemli olurdu” diye ekledi.

Başımı kendi kendime aşağı yukarı salladım.

“Onlardan korkuyorum” diye devam etti Buhar. “İkinci savaşta insanlar Delver’ları denetim altına alıp kullanmaya çalıştığında Delver’ların bizi nasıl gördüklerini kısacık bir an da olsa... gördüm. Ezilip yok edilecek böcekler, zerrecikler olarak. Dünyaları yakıp yıktılar, toplumları saniyeler içinde yok ettiler. Onları o zaman kovamadık. Nihayetinde de öylece çekip gittiler. Şu an yaşıyorsak sırf onlar *izin* verdiği içindir.”

Tüylerim ürperdi. “Bu, doğruysa tüm galaksi kafalarına silah dayanmış şekilde yaşıyor demektir. Madem öyle, bu silahın işe yarayıp yaramadığını bilmemiz daha da önem kazanıyor.”

“Katılıyorum” dedi Buhar. “Bana *en* ilginç gelen yanı, olası varlığı.”

“Sen... Bu sebeple mi buradasın?” diye sordum.

Buhar bir süre sessiz kaldı. “Neden soruyorsun?”

“Yani. Hiç, öylesine. Yalnızca... Yani diğerleri bana tü-

rünüzün genelde... çok özel görevleri olduğunu söylüyor..."

"*Suikastçı* değiliz biz" diye karşılık verdi. "O söylentiler sahte, filo böyle şeyler yaymasa iyi olur. Bizler Üstyapı'nın hizmetkârlarıyız."

"Elbette, tabii" dedim sesindeki güce hayret ederek. "Ekip, gevezeliğin dozunu kaçırmış olabilir. Onlara bugün birkaç çalışma daha yaptırarak çenelerini askeri yöntemlerle kapatırım, dedikodu yapacak halleri kalmaz."

"Hayır" dedi Buhar sesini yumuşatarak. "Dumanın kokusunu taşımaya lüzum yok Alanik. Onlara görevimle ilgili hipotezler geliştirmemelerini söylemen yeter. Buraya kimseyi öldürmeye gelmedim. Yemin ederim."

"Anlaşıldı efendim" dedim.

Kâğıtları havalandıran hafif bir esinti gibi çıkan sesiyle iç geçirmekle kaldı. "Ben Brade'i uçuş çalışmasına götürürüm. Sen dinlen lütfen."

"Tamamdır" dedim, Brade'e onunla gelmesini emrederek çıktı. Koltuğumun arkasına bağlı tuttuğum sırt çantamı açıp yiyecek bir şeyler çıkardım. Buhar'ın buraya kimseyi öldürmeye gelmediğine inanıyordum. İyi de ne yapmaya gelmişti? Arada beni omzumun üzerinden izlerken kokusunu duyduğuma yemin edebilirdim, bir de acaba... onun ırkı diğerleri gibi mi görüyordu? Hiç sanmıyordum. Öyleyse benim aslında kim olduğumu koklayabilir miydi?

Kahretsin! Şimdiden, bana yapma dediğini yapıyordum. Ne olduğumu biliyorduydu da beni henüz ele vermemişti, o halde dert edecek bir durum yoktu. Diğerleri it dalaşı yaparken gemimi onlardan uzağa çekip yıldızlara bakmaya koyuldum. Işık tarlası tüm sonsuzluğu ve davetkârlığıyla bana bakıyordu. Onları pek duyamıyor-

dum. *Ağırlıklar ve Ölçüler*'den ayrılınca cytonic iletişim için çok ufak bir kanal oluyordu; Starsight'a dönünce daha iyi duyabilirdim ama burası devasa bir platformun yanında olmaya kıyasla çok daha sessizdi.

Bunca yıldız, diye düşündüm Detritus'un güneşi buradan çıplak gözle görünür mü diye merak ederken. Etraflarındaki gezegenlerin çoğunda yerleşim vardı. Milyarlarca ama milyarlarca kişi...

Gözlerimi kapatıp kendimi akışa bıraktım. Burada, yıldızların arasında duruyordum. Süzülüyordum.

Hiçbir şey düşünmeden kemerimi açtım, paneldeki kontrol kilidine basarak kendimi kokpitin sıfır g'sine saldı. Ufacık bir alandı ama gözlerim kapalı olunca gerçekten de boşlukta süzülebiliyordum. Kaskımı çıkardım, havada sürüklenerek hafif bir pat sesiyle kanopiye çarptı.

Ben ve yıldızlar. Şimdiye kadar büyükannemin alıştırtmasını hep yerdeyken yapmıştım, kendimi yıldızların arasında uçarken hayal etmem gereken yerlerde. Onların seslerini arayarak.

İlk defa, gerçekten de yıldızların arasındaydım. Hatta adeta ben bir yıldızdım, sonsuz gecenin orta yerinde sıcak, ateşten bir nokta. Kendimi kanopimin kenarından ortaya doğru ittirdim. Yaşadığım his...

İşte dedim. Starsight orada. İçten içe, platforma giden yönü biliyordum. Şehir ve Delver labirenti arasındaki sıçramalarımızda zihnime bir şekilde bilgi zerk ediliyordu. Her defasında etkisi daha uzun sürüyor gibiydi, öyle ki şu an kafamın içine iyice yerleşmişti, gitmiyordu.

Yapmak zorunda kalırsam doğruca tek başıma Starsight'a hipersıçrama yapabileceğimi biliyordum. İşin

aslı, artık herhangi bir yerden Starsight'a gitmenin yolunu bulabileceğimden giderek daha çok *emin* oluyordum. Hoş, şu an bana bir yararı yoktu ama olsun.

Sorunlar beynime üşüştüğüne dikkatim dağıldı. Üstyapı'nın ısınlanma mekanizması teknolojisini çalmak. Brade'i kurtarmak. Buhar'ın olayını anlamak ve bunu Üstyapı'nın geliştirmekte olduğu silahtan söz etmeden yapmak. Tabii ki Cuna, Winzik ve Krell'ler arasında yaşanan siyasi durumun inceliklerine de girmeden. Hepsi birden çok fazla geliyordu.

Spensa... Yıldızların arasında bir yerlerden bir ses konuştu. Spensa. Bir savaşçının ruhu...

Nefesim kesilirken gözlerimi şak diye açtım. "Büyükanne?" dedim. Ayaklarımla koltuktan güç alıp kanopinin penceresine giderek deliler gibi yıldızlara bakındım.

Azizler ve yıldızlar aşkına. *Onun sesiydi.*

"Büyükanne!" diye bağırdım.

Savaş!

"Savaşacağım büyükanne" dedim. "Ama neyle? Nasıl? Ben... Ben görev için doğru kişi değilim. Bunun için eğitilmedim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Bir kahraman... imtihanlarını... seçmez Spensa...

"Büyükanne?" diye sordum konuşmanın yerini tam olarak saptamaya çalışarak.

Dosdoğru... karanlığa dalar, dedi ses gitgide azalarak. Sonra, karşısına çıkanlarla yüzleşir...

Binlerce yıldız arasında çılgınlar gibi evimi aradım. Ama ne çare, duyduğumu sandığım ses her ne ise bir daha geri gelmedi.

Zihnimde hayalet yankı olarak dolandı durdu.

Bir kahraman, imtihanlarını seçmez.

Uzunca bir an öylece süzıldüm, boşlukta salınan saçlarım yüzüme gözüme dolandı. En sonunda kendimi aşağı ittirip koltuğuma oturdum. Saçımı topladım, kaskımı takıp kemerimi bağladım.

Cytonic gücümü kullanmak da bir işe yaramayınca iç geçirerek ekibime odaklandım. Zaten performanslarını değerlendirmem gerekiyordu, Buhar gelip sorabilirdi.

Brade ile Buhar beklendiği üzere gayet iyi gidiyorlardı. Benden sonra grubun en iyi iki pilotuydular. Ama Hesho ile Kitsen'ler de harika bir performans sergiliyorlardı. Bu haftaki eğitim boyunca kol uçucularını nasıl kollayacaklarını ve silahlı bir gemi olmakla zaman zaman diğer gemiler gibi it dalaşı yapan olağan bir savaş gemisi olma görevlerini harmanlamayı gerçek anlamda öğrenmişlerdi.

Morriumur'a gelince... Zavallı Morriumur. Grubun en zayıf pilotu olmak onun suçu değildi. Daha birkaç aylıktı sonuçta, ebeveynlerinden bazı yetenekler almış olsa bile sınırlı savaş deneyimi yüzünden hataları daha fazla ortaya çıkıyordu. Hesho'nun epey önüne geçerek Kitsen'leri düşman güruhıyla bıraktığını gördüm. Sonra geri dönüp bunu telafi edeyim derken düşmana attığı ateş ıskalayınca az kalsın Kitsen'lerin kalkanlarını indiriyordu.

Yüzümü ekşiterek Morriumur'u fırçalamak üzere telsiz kanalını açtım. Açmamla çevirmenimin gayet güzel bir şekilde çevirdiği bir dizi küfür duydum. Lanet olsun, büyükannem bile böyle etkili küfürler edemezdi.

"Bu yeteneğin hangi ebeveyninden geliyor?" diye sordum kanaldan.

Morriumur aniden sustu. Cevap verirken resmen ses tonundan kızardığını duymuştum. "Affedersin Alanik. Dinlediğini bilmiyordum."

"Kendini fazla zorluyorsun" diye salık verdim. "Yetenegindeki açığı gereğinden fazla müdahale ederek kapatmaya çalışıyorsun. Sakin ol biraz."

"Önünde koca bir hayat olunca söylemesi kolay tabii" dedi. "Benim kendimi gösterecek birkaç ayım var, o kadar."

"Uçuş arkadaşını vurarak hiçbir şey kanıtlamış oluyorsun yalnız" dedim. "Rahatla biraz. Kendini salt kararlılıkla daha iyi bir pilot olmaya zorlayamazsın. Güven bana, denedim."

Söylediğimi kabul etmiş ve bence bir sonrakinde daha iyi uçmuştu, tavsiyem işe yaradı diye umuyordum. Kısa bir süre sonra deneme uçuşları bitmiş, korlar Delver labirentine dönmüştü. Dört uçuş arkadaşım gemilerini benimkiyle aynı hizaya getirdi.

İleride diğer filoların çalışmalarını görebiliyordum. Diğer birkaç filonun da labirentte savaşmaktan çekilip it dalaşı denemeleri yaptığını görmek hoşuma gitmişti. Demek ki üzerlerinde iyi bir etki bırakmıştık.

Kendini fazla pohpohlama Spensa, dedim kendime. Onlar Krell gemisi. Şu an Delver'larla savaşmak üzere çalışıyor olsalar da er ya da geç insanlara karşı savaşacaklar, biliyorsun.

Bu düşünce heyecanımı yatıştırdı. "Güzel alıştırıcıydı" dedim ekibe. "Evet, seninki bile Morriumur. Buhar, bence bu grup gerçek pilotlar gibi görünmeye başladı."

"Olabilir" dedi Buhar. "Senin eğitiminde başarı gösterdiklerinde göre onlara labirentte bir şans verebiliriz."

Bugün eğitim bitmeden uzun bir parkur için zamanımız olacak.”

“Zamanı gelmişti” dedi Hesho. “Ben sabırlı bir Kit-senim ama bıçak aşınmaya başlamadan önce ancak bir noktaya kadar bilenebilir.”

Cobb silahlarla çalışmamıza ilk izin verdiğinde yaşadığım heyecanı anımsadım. “Haydi çift çift ayrılalım, bir tur daha çıkalım” dedim Buhar’a. “Üçümüz üçlü olarak gitmek zorundayız, beş kişi olduğumuzdan...”

“Benim uçuş arkadaşına ihtiyacım yok” dedi Brade sonra da döndüğü gibi hızla labirente doğru gitmeye başladı.

Neye uğradığımı şaşırarak sessizce kalakaldım. Hafta boyunca her gün daha iyiye gitmişti, artık her şeyi aştı derken. Kahretsin, bu resmen Cobb’un yüzü kıpkırmızı kesilene dek bağırmasına neden olacak türden bir hareketti.

“Brade!” diye bağırdım kanaldan. “Eğer dönmezsen...”

“Bırak gitsin” dedi Buhar sözümü keserek.

“İyi de hepimizin labirente kol uçucusu olması lazım. Yoksa göz yanılısamalarına kapılır gidersin.”

“O zaman bırak dersini alsın” dedi Buhar. “Diğerlerimiz ondan daha iyi performans sergilediğinde anlayacaktır.”

Homurdandım ama Brade’e daha fazla bağırıp çağırmamak için zor da olsa kendimi tuttum. Ben uçuş lideri yardımcısı olsam da asıl *lider* Buhar idi.

“Ben Morriumur’u alırım” dedi Buhar. “Ona biraz sabırlı olmasını öğretebileceğime inanıyorum. Agresifliğiyle baş etmeyi öğrenmesi gerek.”

“Ben de bu durumda Hesho’ylayım demektir” dedim. “O zaman bir buçuk saat sonra burada görüşürüz. Kırk beş dakika uçacağız, kendinizi o yerin tuhaflıklarına

alıştırmaya başlayın sonra da doğruca çıkışa gelin.”

“Tamamdır. Bol şans.” Buhar ile Morriumur giderken Hesho, dümençiye Kitsen gemisini benimkinin yanına getirmesini emretti.

“Brade’in tek başına uçup gitmesinin *hemen ardından* Morriumur’un agresif olmasından şikâyet etmemiz garip değil mi?” diye sordum Hesho’ya. “Morriumur benden hayli hayli *az* agresif. Hatta senden bile az.”

“Morriumur *alt tabaka* türlerden değil” dedi Hesho. “Morriumur’un türünün yere göğe sığdırılamayan ‘birincil zekâsından’ ötürü diğerlerinin ondan beklentisi bu kadar büyük.”

“O konuyu bir türlü kavrayamadım ben” dedim içeri uçarken. Saldırı için Buhar ile Morriumur’un gittiğinden farklı bir bölüm seçtik. Delver labirenti çok büyük olduğundan bu tercihimiz bir sorun yaratmıyordu. “Hem ‘birincil zekâ’ da ne demek?”

“Sadece bir terim, göreceli zekâlarının gerçek ölçümü değil” dedi Hesho. “Anlayabildiğim kadarıyla türleri, suçun neredeyse var olmadığı barışçıl bir toplum yaratmış.”

Dudak büzdüm. Barışçıl toplum mu? Bunu hayatta yemezdim, yiyecek olsaydım bile Alanik’in son sözleri beni dürtüp uyandırırdı. *Onların barışına güvenme.*

Hesho’yla ikimiz Delver labirentine yaklaşırken içimde yükselen kaygıyı bastırdım. Buraya son geldiğimde çok acayip bir tecrübe yaşamıştım. Ama idare edebildim. Bir kahraman, imtihanlarını seçmezdi.

“Sen ve ekibin hazır mısınız?” diye sordum ilk kor yaklaşırken.

"Akıntıya Karşı Yüzenler harekete hazırdır kaptan" dedi Hesho. "Bu anı... Şarabı bekleyen dil gibi bekliyorduk."

Kor parçaları arasında savaşa başladık. Sonra ikimiz yan yana Delver labirentindeki bölmemizde bulunan bir dolu delikten birine doğru dalışa geçtik. Belirli aralıklarla sütun benzeri olukları olan uzun, çelik bir tünele girerken Kitsen'lerin benimkinden daha geniş ve daha büyük kalkanlı gemisine yaklaştım. İçeride herhangi bir ışık olmayınca kendi projektörlerimizi yaktık.

"Sensör birimi" dedi Hesho kendi ekibine, "duvardaki şu simgelerin yakın görüntüsünü alın."

"Anlaşıldı" dedi Kitsen'lerden biri.

Kenara geçip ışıklarımı bu duvara kazılı diğer bir tuhaf yazıya tuttum.

"Çeviremiyoruz Normal Hazretleri" dedi Kauri. "Ama bu semboller bazı gezegen ve istasyonlardaki yokyer portallarının yakınlarında bulduklarımıza benziyor."

"Yokyer portalları mı?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Pek çok halk Delver'ları kendi diyarında incelemeye çalışıyor" dedi Hesho. "Kauri zahmet olmazsa açıklar mısın?"

"Yokyer portalları, yokyere açılan solucan delikleri gibi sabit açıklıklardır. Hepsine benzer simgeler işaretlenmiş. Bu portallar sayesinde irtifa taşı çıkarılıp topraklarımıza taşınıyor ama neden burada simge olsun, orasını bilmiyorum. Herhangi bir portal işareti görmüyorum."

Hımm. Gemimi simgelere yaklaştırp ışığımla aydınlattım. "Bu simgeleri kendi gezegenimde de görmüştüm. Eve yakın bir tünelin içinde" dedim.

"O zaman gidip orayı görsem iyi olur" dedi Kauri. "Evinin bilinmeyen bir yokyer portalına erişimi olabilir. Re-

fah sağlayabilir, irtifa taşı için başka bir kaynak olmadığından Ustyapı kendi yokyer portallarına hayli katı bir kontrol gözetir.”

Hımm. Yazıların Alanik’in gezegeninde değil de Detritus’taki mağaralarda olması gibi gerçekleri açık etmemek için başka kelime etmedim.

Detritus’un eski sakinleri Delver’lara yenik düşmüştü. Gitgide Cuna’nın bana söylediklerinin doğru olduğuna inanmaya başlıyordum. Detritus halkı Delver’ları kontrol etmeye kalkışarak bu yıkıma davetiye çıkarmıştı. Kalkan yapmış, sessiz sakin kalmaya çalışmışlar ama hiçbir önlem işe yaramamıştı. Delver’lar Detritus halkına geldiğinde o önlemleri zahmetsizce geçmişlerdi.

Etrafımdaki tünel bir anda ete dönüştü. Sanki dev bir yaratığın damarlarındaydım. Dişlerimi sıkıp gıcırdattım. “Hesho ne görüyorsun?”

“Tünel değişti” dedi. “Suyun altına girmişiz gibi. Şunu görüyor musun? Çok acayip bir his.”

“Ben kendimi dev bir damarın içinde gibi hissediyorum” dedim. “Bu bir hologram, illüzyon. Hatırladın mı?”

“Evet evet” dedi Hesho. “Hepimize farklı şeyler gösteriliyor. Neyse ki iki gemiyiz.”

Brade burada tek başına ne yapıyordu, çok merak ediyordum.

“Bu illüzyon çok enteresan” dedi Hesho. “Kendimi yerden alınıp da bırakılan ve dipsiz bir derinliğe doğru sonu gelmez bir şekilde düşen bir taş gibi hissediyorum.” Duraksadı. “Ekibim de benim gördüklerimi görüyor Kaptan Alanik.”

“Mantıklı. Gemilerimiz Delver labirentinin göz yanılsamalarını taklit etmeye programlanmış. Şu an bizim için illüzyondan ibaret. Gerçek olsaydı büyük olasılıkla hepiniz farklı şeyler görecektiniz.”

En azından bana böyle söylenmişti. Ne var ki Üstyapı'nın *bildikleri* de tahminden öteye gitmiyordu. Gerçek bir Delver labirentinde olsaydım aynı kurallar orada da geçerli olacak mıydı?

Umarım hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmazsın, diye düşündüm. Hesho ile sağdaki çıkıştan bana kristalli, Hesho'ya alev alev görünen bir koridora girdik. Ancak ikimiz de odanın bir yanında büyük bir kaya gördük, haliyle oraya uçup inceledik. Üzerine ışın mızrağıyla vurunca gerçek olduğu kanıtlanmıştı, kaya odanın içine yuvarlandı.

“Ne değişik” dedi Hesho. “Birisi sırf yolumuzu engellemek için buraya gelip bu kayayı mı koymuş yani?”

“Sözde, bu labirentte asıl Delver labirentinde göreceğimiz tuhaflık ve gizemlerin aynısı yapılmış.”

“Tarayıcılarımız bir işe yaramıyor. Ekipman bölümünden raporlar alıyorum ama neyin gerçek neyin sahte olduğunu söyleyemiyorlar” dedi Hesho. “Görünüşe göre Üstyapı, gemilerimizi bu yerde kandırılmak üzere programlamış, çok rahatsız edici bir durum. Önemli bir simülasyon eğitimi için bile olsa Üstyapı'nın bana gösterdiklerini görmek hiç hoşuma gitmedi.”

Biraz daha derinlere ilerleyince Kitsen'lerle birlikte olduğuma sevindim. Yanında uçuş arkadaşı getirmek yalnızca neyin gerçek olduğunu belirlemek için değil her türlü deneyim açısından mantıklıydı. Daha temel bir düzeyde bakacak olursak böyle bir yerde yanın-

da konuşacak birinin olması bile rahatlatıcıydı.

Duvarları eriyenlerden tut, gözünün önünde dev yaratık gölgelerinin geçtiği türlü türlü acayip görselleri olan birkaç garip odadan geçtik. Birinde korların saldırısına uğradık; Hesho'nun onları göremediğini fark edemedim ateş açtım. Atışlarım duvara çarparak metal parçalarını patlatınca koca yapı, gözdağı olduğuna yemin edebileceğim bir şekilde gümbürdeyerek sarsıldı.

"Onları nasıl duyacağız?" diye sordu Hesho. "Aygıtlar gemilerin dışında bir vakum rapor etti. Sesin geçebileceği bir ortam yok."

"Ben..." Ürperdim. "Haydi şu tüneli deneyelim."

"Bu iş hiç hoşuma gitmedi" dedi Hesho tünele ilerlerken. "Bizi başkasının gözlerine dayanarak eğitiyorlar gibime geliyor."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Tam olarak değil. Her türlü deneyimin öznel, tüm gerçekliğin de çeşitli bakımlardan göz yanılması olması esasında tehlike yaratıyor. Neyin gerçek olup olmadığı üzerine bir uzlaşmaya varsak bile labirent bu varsayımdan istifade edip bizi kandırabilir."

Bir sonraki odada bu defa gerçek korların saldırısına uğradık, az kalsın onları görmezden gelerek ölümcül bir hataya yol açacaktım. Son anda Hesho'nun uyarısına karşılık verdim ve ağır silahlı savaş gemisi yaylım ateşi açarak onları yok ederken kaçtım.

Etrafta sıçrayıp duvarlara çarptıktan sonra zemine toplanan hurdalarla kalakaldık. Kalbim güm güm çarpıp üzerimden ter boşanırken bizi bir sonraki geçide götürdüm. Kahretsin, bu yere hiç alışamayacak mıydım?

Tünelin sonuna ulaştık, projektörlerim açıklığı kaplayan değişik bir zarı aydınlattı. Zeminden tavana dek uzanıyor, duyabileceğim bir ritimle yavaş yavaş zonkluyordu.

Ses tüm yapıda çınlıyor gibiydi. Keza gemim de parmaklarımın altında güm güm *zonkluyordu*.

Şok içinde zara baktım. Daha labirente geleli ne kadar olmuştu? Yarım saat mi? Belki biraz daha fazla? Kalbi bulmanın saatler süreceğini sanıyordum.

“İşte” dedim. “Zar. Aradığımız şey. Delver’in... kalbi.”

“Ne? Ben hiçbir şey görmüyorum.”

Ah! Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim. Meğer illüzyonmuş. Bu da demek olu...

Tüm evreni gördüm.

Bir anlığına çevremdeki her şey yok oldu ve her nasılsa zihnim genişledi. Gezegenleri gördüm, yıldız sistemlerini gördüm, galaksileri gördüm. Onları vızır vızır, kovan misali saran, çırpınan, işe yaramaz, küçük böcekler gördüm. Büyük bir tiksinti duydum. Dünyaları istila eden bu haşerelere karşı nefret duydum. Yere düşen yemek parçasına üşüşen bu karınca sürülerine karşı. Vızıldayan, bilinci olmayan, iğrenç yaratıklar. Benim üstüme akın edip yer yer ısırmaları acı vericiydi, beni gerçekten yok edemeyecek kadar küçük olsalar da canımı acıtıyorlardı. Hele şu sesleri. Azap verici hışırtıları. Bu evrenin ta kendisi olan sonsuz hiçliği kırıp bozan tüm kayaları sardıktan sonra yuvamı istila ettiler. Başımdan gitmeyeceklerdi, içimden onları deli gibi ezmek geliyordu. Onları ayağımla boğmak istiyordum ki her şeyi yığıp istiflemesinler, sürünüp durmasınlar, tıklar tıklar, şap şap sesler çıkarmasınlar, ısırmasınlar, çürütmesinler...

Ansızın kokpite dönerek buraya atılmışım gibi koltuğuma yapıştım.

“Başka bir illüzyon o zaman” dedi Hesho bezgin bir sesle. “Önden benim gitmemi ister misin? Bu odada başka kor parçası varsa seni korurum.”

Baştan ayağa titredim, o korkunç görüntü yerin çok ama çok altında bir mağaranın karanlığı gibi üzerime çökmüştü. Kesik kesik nefesler alarak soluklarımı düzene koymaya çabaladım. Oda şu an bana normal görünüyordu ama...

“Kaptan Alanik?” dedi Hesho.

O neydi öyle? Neden... Neden zihnimde dönüp durarak vıcık vıcık ve korkunç bir şeyden geliyormuş gibi Hesho'nun söylediklerine küfretme hissi uyandırıyor?

“Ben...” dedim. “Özür dilerim, bana biraz müsaade edebilir misin?”

Bana izin verince ağır ağır kendime geldim. Lanet olsun! KAHRETSİN! Bu his tıpkı... Buhar'ın, Delver'ların bizi görme şeklinden bahsederek anlattığı gibi bir histi.

“Komuta Merkezi?” dedim kanaldan. “Bana az önce tuhaf bir şeyler gösterdiniz mi?”

“Pilot” Filo Komuta Merkezi cevap verdi. “Labirentte bizimle iletişim kurmadan uçmayı öğrenmeniz gerek. Gerçek bir labirente girerseniz böyle...”

“Gösterdiniz mi göstermediniz mi?” diye sordum.

“Kayıtlar o oda için geminize yalnızca çıkışı gizleyen bir karanlık gösterildiğini belirtiyor. Hepsi bu.”

Demek... O evren hissini onlar göstermemişti.

Elbette göstermemişlerdi. Holografik bir projektörün gücünün çok ötesindeydi. Başka bir şey görmüştüm.

Bambaşka bir şey... Kendi zihnimin yansıttığı bir şey miydi bu?

Kahretsin! *Neydim* ben?

Hesho'nun ısrarıyla devam edip bir on beş dakika kadar daha odalarda dolanarak labirentin işleyiş tarzına alışmaya çalıştık. Evreni gördüğüm o tuhaf anın uyardığı hisse yakın başka bir şey yaşamadım.

En sonunda, önceden belirlenmiş keşif zamanı süresini doldurduk ve gerisin geri uçup döndük. Çıktığımızda öfkeden köpüren Brade de dahil herkes bir aradaydı; Buhar'ın tahmin ettiği üzere daha ilk odalardan birinde ne gerçek ne değil ayıramadan sıkışıp kalmıştı.

Hiçbiri herhangi bir zar görmediği gibi ben gördüklerimi anlatmaya yeltendiğimde –ve beceremediğimde– ne demeye çalıştığıma dair zerre kadar fikirleri yoktu. Gördüklerimi bir türlü sözcüklere dökemiyordum ama hepsi benimleydi. *Ağırlıklar ve Ölçüler*'e rapor vermeye giderken omzumda bir gölge gibi duruyordu.

Yokyere girdik.

Hep olduğu gibi bir çığlıkla başladı.

Gözlerle bölünen mutlak karanlık. Akkora benzeyen gözler yanlış yöne bakıyordu. Bu sıçramayı yaptıkça... Varlıklarının gölgesini daha fazla hissederek olmuştum. Biçimleri, fiziksel formların işleyişine dair kavrayışım ile uyuşmayan akıl almaz, devasa şeyler.

Orada bir ömür kalmıştım sanki. Bu konuda konuşmak istemeyen Brade bir yana, diğerleri de yokyere geçişlerinde hiçbir şey hissetmediklerini söylüyorlardı. Onlar için hipersıçrama anlık yaşanıyor. Ne bu gözleri görüyorlardı ne de karanlığı.

Nihayet bitmek üzere olduğunu hissettim. Hafifçe *azalan* bir his ve...

Gözlerden biri dönüp doğruca bana baktı.

Ağırlıklar ve Ölçüler, Starsight'ın her zamanki alanına döndü. Nefesim kesilirken nabzım fırladı, savaş dürtülerim harekete geçti.

Beni görmüştü. İçlerinden biri dosdoğru *bana* bakmıştı.

Bir eğitim gününün ardından Starsight'a dönüyorduk, benim şimdilik buradaki orduda onuncu günümdü. Bugün diğerlerine de alıştırma yaptırdığımdan iyice yorgundum. Bu yüzden mi görmüştü beni?

Ne yapmıştım? Terslik neydi?

"Kaptan Alanik" dedi Hesho. "Türünüze aşına olmasam da görüldüğü kadarıyla birtakım geleneksel endişe belirtileri sergiliyorsunuz."

Başımı eğip Kitsene baktım. Hesho'nun gemi mühendisleri, sıçrama odasındaki koltuklardan birkaçını Kit-sen seyahat istasyonuna dönüştürmüşlerdi; kabaca, duvara monte edilmiş birkaç katlı küçük binalardı, içlerinde de tüm ekip için küçük koltuklar vardı.

Açık duvarlı yapıların içinde sohbet ediyorlardı; bir tek Hesho ve hizmetçileri için çatı vardı. Benim göz hizama geliyordu, lüks bir kaptan koltuğu da yerleştirilmişti. Bir bar, eğlence amaçlı birkaç monitör vardı; Starsight'a gidip gelirken *Ağırlık ve Ölçüler*'de geçirdiğimiz yarım saatlik zaman için komik bir lükstü.

"Alanik" dedi Hesho. "Aşağıdan gemimin doktorunu çağırabilirim. Kendisinin yabancı türlerle çok deneyimi yok ama olsun. Kaç kalbiniz vardı?"

"İyiyim Hesho. Aniden bir ürperti geldi, o kadar."

"Hımm" dedi arkasına yaslanıp ayaklarını kaldırarak. "Diğer bir güçlü savaşçının kırılğan bir anı. Değer verip hatırlayacağım güzel bir an." Başını kendi kendine sallayıp iç geçirerek kolçağında yanıp sönen düğmeye bastı ve önüne bir ekran açıldı.

Acil durumlar hariç kablosuz iletişimi kullanmamız gerekiyordu. Gelgelelim Hesho'da *acil durum*

sözcüğünün tanımını biraz genişti, ısrarcı talep üzerine kendisine *Ağırlıklar ve Ölçüler*'de iletişim önleyici kalkamı geçebileceği bir yol sağlanmıştı.

Kulak misafirliği yapmak kibar bir hareket değildi. Ne var ki hemen dibimde oturuyordu. İğnem istesem de istemesem de söylenenleri kulaklığıma çeviriyordu.

Ekranada bir Kitsen belirdi; açık ve koyu kürkünün şekline bakacak olursak dişiydi, başlığıyla uyumlu renkli ipekten son derece resmi görünümlü bir kıyafet giyiyordu. Eğilerek Hesho'yu selamladı. "Kral Olmayan Yeterince Methedilmemiş Olanımız. Milli Vergilendirme Fonu'yla ilgili olarak yarın kullanacağım oy için görüşlerinizi almak üzere aramıştım."

Hesho burnunun altındaki tüyü sıvazladı. "Ne yazık ki işe yaramayacak Senatör Aria. Üstyapı'daki gözetmenlerimizle konuştuğumuzda senatomuzun işleyişinde hâlâ haddinden fazla etkim olduğunu belirttiler."

Senatör başını kaldırıp baktı. "İyi de Yeterince Methedilmemiş Olanımız, senato sizin dile getirdiğiniz tercihlerin tam aksi yönünde oy verdi."

"Evet, çok da iyi yaptılar" dedi. "Ama Üstyapı size benim isteklerimin tam aksi yönünde oy vermenizi söylediğimi düşünüyor, dolayısıyla da sizi yönlendirmeyi sürdürdüğümü."

"Çok zor bir durum" dedi Senatör Aria. "Nasıl devam etmemizi istersiniz?"

"Hımm" dedi Hesho. "Görünüşe göre... Üstyapı sizin kendi istediğinizi seçmenizi istiyor."

"Benim tüm evrendeki en büyük isteğim kralın isteğinin tezahür ettiğini görmek."

“Peki ya onun isteği kendiniz olmanızsa?”

“Elbette. Ne tür bir ben olayım isterdiniz?”

“Mesela, her seferinde nasıl oy vereceğinizi rastgele seçseniz? Sizce işe yarar mı?”

“Kesinlikle, bu durumda Üstyapı kaderden başka bir şeyden etkilendiğimizi öne süremez.” Senatör Aria yeniden eğilerek selam verdi. “Evren üzerindeki, oylamayı belirlemek için kura çekerek tezahür eden etkinizi çok arayacağız. Çok akıllıca bir çözüm Yeterince Methedilememiş Olanımız” dedi ve iletişimi kapattı.

Hesho iç geçirdi.

“Çok... sadık görünüyorlar” diye görüşümü belirttim.

“Deniyoruz” dedi Hesho. “Bizim için çok zor. Hayatım boyunca isteğimi ifade etme şeklime çok dikkat etmem gerektiği öğretildi ama dile getirmekten *hepten* nasıl kaçınabilirim bilmiyorum.” Şakaklarını ovuşturup gözlerini kapattı. “Ya Üstyapı’nın yöntemini öğreneceğiz ya da kendimizi fetihlere karşı savunmasız bırakacağız; hani olur da insanlar geri gelirse diye. Tek gerçek korkum bu. Bize önce ilk insan savaşında saldırdılar. Liderleri ortak geçmişimizin bizi halihazırda *insan kolonisi* yaptığını söyledi. Bak sen. Bu cümleleri söylerken bile kürküm karıncalanıyor.

Hazır olmak için değişmemiz gerek ama değişim çok zor. Halkım aptal olmadığı gibi iradesiz de değil. Yalnızca, yüzlerce yıl boyunca taht, onların bağlı olduğu değişmez tek güçtü. Bunu bir anda söküp atmak henüz tam olarak iyileşmemiş bir yaranın üzerindeki yara bandını çekmekten farksız olur.”

Tam başımı sallayarak onaylayacaktım ki aslında bu

çok saçmaydı. *Hesho*'nun hükümdarlığının değişmesi daha iyi olurdu bence. Hangi geri kalmış kültürde babadan oğula geçen monarşi kalmıştı ki? En güçlü pilotların ve amirallerin savaşta meziyetlerini kanıtlayarak yönetime geldiği askeri bir hükümet bile katbekat mantıklıydı.

“Belki de insanlardan bu kadar korkmanıza gerek yoktur. Yani, bir daha hiç gelmeyebilirler bile” dedim *Hesho*'ya.

“Mümkün” dedi *Hesho*. “Küçüklüğümde bu yana geyegenin ihtiyaçlarını her şeyin önünde tutmak üzere eğitildim. Asırlarca gölgede yürüyenleri yeniden bulmanın yollarını aradık ancak gerçekle yüzleşmemiz lazım. Bir daha asla cytonic'lerimiz olmayacak. O ayrıcalığı uzun zaman önce yitirdik.”

Başını çevirip bana baktı. “Otoritemi kaybettim diye bana acıma. Yıllar önce büyük büyük büyük büyükbabam insanların istilasıyla mücadele etmek için ordularımızın başında savaşmaya gitti. Elinde bir kılıçla devlere karşı savaştı. Bunun öncesinde, on yedi klanın daimyosu* her daim halkını savaşa götürmeye hazırды. Ama ben bu görevi, kendi gemimin kaptanı olmayı her zaman çok sevdim. Her şey yoluna girecek. Tabii halkım Üstyapı'nın bünyesinde, okyanustaki kan damlaları gibi yok olup gitmediği sürece.”

“Bunca zahmete değer mi bilmiyorum *Hesho*” dedim arkama yaslanarak. “Bizden olmamızı istedikleri şeye boyun eğmek için gösterilen bunca uğraşa.”

“Ya böyle olacak ya da ışınlama mekanizmalarımız

* (Jap.) Büyük ad anlamına gelir. 12.yy - 19.yy arasında Japonya'da hüküm sürmüş feodal hükümdarlardır. (e.n.)

olmadan gezegenimizde sıkışıp kalacağız. Halkım bunu denedi ama böylesi bizi boğuyor. Ucundan bucağından var olmanın tek yolu Üstyapı'nın kurallarına göre oynamak.”

“Yine de Dione’lar ve diğer birincil türler kendilerini daha büyük ırklar olarak adlandırıyorlar. Bu kadar ilerlemeleri çok gurur verici, gerçi diğer herkesi köleleştiriyorlar ama...”

Hesho “Hımm” demekten başka bir cevap vermedi. Başını omzunun üzerinden çevirip baktığı yöne baktım, Morriumur’un onun hemen arkasında oturduğunu görünce kızardım. Lanet olsun! Konuşmadan önce biraz olsun düşünmeyi ne zaman öğrenecektim?

Ağırlıklar ve Ölçüler limana varır varmaz Winzik pilotların gemilerine binip akşam için evlerine gitmelerine izin verdi.

Kitsen’ler odadan çıkarken Hesho bana “İyi tatiller” dedi. Morriumur benimle göz göze gelmeden hızla yürüyüp gitti. Harika. Ne yapayım, türlerinin baskın bir grup diktatör olması *benim* hatam değildi.

“Hey” dedi Brade gitmek üzere çantamı toplarken.

Göz ucuyla ona baktım, konuştuğunu duyunca biraz şaşırdım doğrusu. Normalde eğitim bitince bizimle sohbet etmezdi.

“Bugün çok iyi iş çıkardın” dedi. “Bence grup nihayet yoluna giriyor.”

“Teşekkürler” dedim. “Bu söylediğin benim için çok önemli. Cidden.”

Samimi bir an yaşanması utandırıcı bir şeymiş gibi omuzlarını silkerek yanımdan geçip gitti. Neye uğradığı-

mı şaşırmış halde koltuğuma oturdum. Gayet fark edilir şekilde onunla ilerleme kaydetmiştim. Belki bu işi halledebilirdim.

Bu yeni filizlenen kararlılıkla diğerlerinin peşi sıra odadan çıktım. Bugün yapacak işlerim vardı.

Bir kahraman, imtihanlarını seçmez. Aklından çıkarma bunu.

Makine odasının oradaki yol ayrımına geldiğimizde derin bir nefes alıp muhafıza yaklaştım.

M-Bot casus hava aracını koyup programlamamız konusunda kendinden emindi ama gemiye soktuğumda ayarlaması birkaç dakika sürebilirdi. Diğer filo üyeleri buradayken nasıl yapacağımı bilmiyordum. En basit seçenek gözüme en iyi seçenek gibi geldi.

“Tuvaleti kullanmam lazım” dedim mühendislik bölümüne giden yolda nöbet tutan muhafıza. Muhafız bir Krell’di, zırhını yöneten küçük sert tabakanın yüzeyindeki kabuk oluşumlarına bakılırsa dişi bir Krell diye düşündüm.

“Anlaşıldı” diye yanıt verdi. “Size pilotsuz hava aracı göndereyim.”

Ağırlıklar ve Ölçüler’in güvenliği son derece sıkıydı. Kalkış alanından sıçrama odamıza yürüyebilsek de başka yere gitmek istediğimizde hatta komutanlık görevlileriyle görüşmek üzere çağrılacak bile güvenlik memurlarından birinin kullandığı uzaktan kumandalı gözcü hava aracı eşliğinde gitmemiz bekleniyordu.

Muhafız tabii ki görev yerinden ayrılmadı. Arkamda Hesho, Kauri ve diğer birkaç Kitsen, ben onlara devam etmeleri için el sallayana dek beklediler. Ardından mu-

hafızın arkasına, koridora doğru şöyle bir baktım. Hazır beklerken muhafızdan bilgi alabilir miydim acaba?

“Hey” dedim. “Burada piyade olarak işe nasıl girilir?”

“Benim görevim alt tabaka türlere yönelik bir görev değil savaş gemisi pilotu” dedi muhafız kadın zırhlı eliy-le birkaç çetrefilli hareket yaparak. “Şu an yaptığın üzere eğitim verme ayrıcalığı yaşadığına sevinmelisin.”

“Bu görev nasıl peki? Sürekli bu köşede ayakta beklemek zorundasınız. Başka yerlere gitmenize izin veriyorlar mı? Ne bileyim... mesela...”

“Bu konuşma burada bitmiştir” dedi.

Lanet olsun! Casusluğun bu kısmında rezalettim. Kendi beceriksizliğime kızarak dişlerimi sıktım, derken beni tuvalete götürmek üzere ufak bir pilotsuz hava aracı geldi. Savaş gemilerimizde uçuş tulumlarımıza takılan atık ıslah sistemi vardı elbette, neticede saatlerce gemide kalıyorduk. Bugüne dek *Ağırlıklar ve Ölçüler*’in tesislerini kullanma ihtiyacı duymamıştım.

Hava aracı beni muhafızın yanından geçirip de makine odasına doğru götürünce kalbim heyecandan tekledi. Ama ne yazık ki daha kısacık bir mesafe gitmişken sağa, duvarında çeşitli tuvalet işaretleri olan başka bir koridora döndük. Gördüğüm diğer tuvaletler gibi farklı türlere göre düzenlenmişti. Ben aşağı yukarı benzer bir biyolojimiz olduğundan Dione’ların kullandığı tuvalete yönlendirildim.

Hava aracı bana banyonun içine kadar eşlik etti ama tuvalet bölmesine gelmiyordu, güzel. Bileğime dokunarak normalde tüm bunlar kabaca ne kadar zamanımı alacak göstereceğini diye hologram bilekliğimdeki zaman ayarlayıcı-

yı başlattım sonra da tuvalete girdim, sırt çantamı çıkarıp işimi gördüm. Uzaktan kumandalı hava aracının pilotu herhangi bir şey demedi, gerçi hoparlörü yanlışlıkla açık kaldığından olacaktı, ellerimi yıkarken iş arkadaşıyla sohbete daldığını duydum. Demek ki pilotları bazen pürdikkat izlemeyebiliyorlardı.

Pilotsuz hava aracı beni yeniden koridora götürdüğünde şaşkınlıkla Hesho'nun beni hâlâ beklediğini gördüm, Kauri ve kendi hizmetçileri hariç disk üzerinde onunla uçan ekibinin kalanı gitmişti. Limana doğru ilerlerken başımın yanında uçuyordu.

“Her şey yolunda mı kaptan?” diye sordu.

“Evet, tuvalete gitmem gerekti.”

“Haa.” Biz devam ederken Hesho durup omzu üzerinden etrafa bakındı. “Seni makine dairesinin oraya götürdüklerini gördüm.”

“En yakın tuvalet hemen oranın sağında.”

“Acaba geçerken makine dairesine göz ucuyla falan bakmış olabilir misin? Hani bir ihtimal?”

“Hayır. O kadar gitmedik.”

“Tüh!” Uçmaya devam etti. “Şey... Duyduğuma göre hipersıçrama yapan bir gemin varmış. Söylentiden ibaret aslına bakarsan. Hani bizimle böyle bir bilgi paylaşmak zorunda olduğundan değil tabii.”

Hesho sahte bir aldırmazlıkla konuşmaya çabalarken onu şöyle bir süzdüm. Sonra bir baktım gülümsüyorum. Üstyapı'nın ışınlanma mekanizmalarıyla ilgili bir şey biliyor muyum bilmiyor muyum anlamaya çalışıyordu ama bu işlerde en az benim kadar kötüydü. Bu tüylü ufak diktatör için içimde bir sevgi kıpırtısı hissettim.

"Işınlanma mekanizmaları nasıl çalışıyor bilmiyorum Hesho" dedim sakince hangara girerken. "Ben bir cytonic'im. Zorunda kalırsam gemimi ışınlatabilirim ama bu çok tehlikeli. Burada olma nedenlerimden biri de halkımın Üstyapı'nın daha güvenli teknolojisine erişebilmesi."

Hesho, Kauri'yle bakışarak sözlerimi değerlendirdi.

İniş kalkış alanı hareketliydi, pilotlar gemilerine binip Starsight'taki evlerine gidiyorlardı. Diğer Kitsen'ler çoktan geminin birine binmişti, Hesho bir süre düşünüp taşındıktan sonra disk platformu başımın yanına getirmesi için Kauri'ye işaret yaptı.

"Sen bir gölgede yürüyorsun demek. Bilmiyordum" dedi.

"Rahatça paylaşabildiğim bir durum değil" dedim. "Bilmenizi istemediğimden değil. Sadece... Garip işte."

"Burası işe yaramazsa" dedi Hesho sessizce hangarı göstererek. "Bir terslik çıkarsa benim halkımın yanına gel. Gölgede yürüyenleri görmeyeli çok uzun zaman oldu ama onların geleneklerinin bir kısmı kayıtlı. Hani... Sizinle bizim halkımız Üstyapı'nın teknolojisinin şifresini beraber çözebilir."

"Aklımın bir köşesine yazdım" dedim. "Ancak dilerim burası işe yarar. Ya da bakarsın..." Derken çenemi kapattım.

Aptal. Ne yapıyorsun? Bir de kalkıp düşman limanının orta yerinde göz göre göre onların teknolojilerini çalmanın yolunu aradığını söyleseydin.

Ama Hesho belli ki anlamıştı. "Benim halkım Üstyapı'nın teknolojisini çalmayı bir kere denemişti. Onlarca yıl önce; vatandaşlığımızın bir süre geri çekilmesinin dile getirilmeyen nedeni budur."

Soluk dahi alamadan kalakaldım, kendimi “İşe yaradı mı peki?” demekten alamadım.

“Hayır” dedi Hesho. “O zamanlar büyükannem kralıçeydi, aynı anda üç farklı Üstyapı gemisine ışınlanma mekanizması hırsızlığı düzenledi. Üçü de çalındıktan sonra çalışmayı durdurdu. Halkım, ışınlanma mekanizmalarının olması gereken yerlere baktıklarında boş kutulardan başka bir şey görmediler.”

M-Bot gibi diye düşündüm.

“Üstyapı, ışınlanma mekanizması çalındığı takdirde kendilerini uzağa ışınlayarak gemiyi başıboş bırakıyor” dedi Kauri. “Yüzyıllar geçmesine rağmen teknolojinin büyük ölçüde kontrol altında tutulmasının nedenlerinden biri budur.”

Hesho başını sallayarak onayladı. “Biz bunu burnumuz sürtülerek öğrendik.”

“Garip” dedim. “Çok garip.” *Aşılması gereken bir engel daha.*

“Halkıma yardım etmenin en iyi yolunun Üstyapı’nın kurallarına uymak olduğuna kanaat getirdim. Yine de... Teklifim aklında olsun. Bu proje için kullanıldığımızı düşünüyorum. Winzik’e de onun departmanına da güvenmiyorum. Evine dönecek olursan halkına bizi anlat. Ortak bir bağımız var Kaptan Alanik; geçmişimizde insanların zulmüne uğradık, şimdi de Üstyapı’nın oyuncağı olduk. Müttefik olabiliriz.”

“Çok teşekkür ederim. Beni müttefikiniz olarak görebilirsin Hesho. Her ne olursa olsun.”

“O halde aynı kaderi paylaşacağız. Eşit olarak.” Dişlerini göstererek sırtıttı. “Tabii savaşta insanlarla karşı-

laşırsak başka. Öyle bir durumda karşıma ilk çıkanı *ben* vururum.”

Yüzümü buruşturdum.

“Hah! Bunu söz olarak kabul ediyorum. Kendine iyi bak Kaptan Alanik. Bu zor zamanları beraber atlatacağız.”

Kauri onu uçurup götürürken içimden ciddi ciddi keşke gerçekten Alanik olsaydım diye geçirdim, Lanet olsun! Belki Hesho'nun halkının bilgisiyle bizim savaş yeteneklerimizi birleştirip beraber bir şeyler başarabilirdik. Gelgelelim bizimkiler *insandı*. Yani onu korkutarak Üstyapı'nın katı şartlarına uymaya götüren en büyük unsur.

Hesho'yla böyle konuştuğum için kendimi ansızın ifşa olmuş gibi hissettim. Liman kalabalık olmasına kalabalıktı ama resmen ayaküstü Üstyapı'ya ihaneti konuşmuştuk. Gerçi işime gelmez miydi? İnsan olduğumu saklayıp Alanik olarak tutuklanmak. Hava nasıl kokuyordu? Yağ kokuyordu. Temizlik sıvısı kokuyordu. Şüpheli bir koku yoktu.

Böyle kuşku uyandırıcı işlere girişmeden önce Buhar var mı yok mu diye koklamaya başlasam iyi olacaktı.

Gemide bu defa tek başımaydım, limanlardan şehre doğru uçarken yok olmak üzere kendimi yıldızların melodisine hazırladım. Ama hazırlanmama rağmen afalladım.

Kablosuz iletişimi en aza indiriyorlar ama sıfırlayamıyorlar. Var olmak için buna ihtiyaçları var. Anlayabiliyordum. Toplumun iletişim ihtiyacıyla Delver'lara duydukları korkuyu dengelemek zorundalardı.

Bunu düşünürken aklıma bambaşka bir şey geldi. Göstericiler. Gitmişlerdi. Şehrin kıyısında ellerinde pankartlarla *alt tabaka türlerin* hakları hakkında yakınan gruplar görmeye alışmıştım. Ama alanda göstericilerden kalan çöpleri temizleyen kahverengi çizgili birkaç Dione'dan başka kimse yoktu.

"Ne oldu?" diye sordum M-Bot'a. "Göstericilere yani?"

"Hükümetle uzlaştılar" dedi M-Bot. "Test esnasında ölen ailelere tazminat verilecek, bir de gelecek testlerde daha fazla güvenlik protokolü uygulama sözü verildi."

Belli ki göstericiler açısından hüsrana sebep olan bir son olmuş. Hiçbir şeyin *gerçek* anlamda değişmediği bürokratik bir son. Başka ne bekliyordum ki? Sokaklarda ayaklanma mı?

İç çekerek geminin penceresinden dışarıyı seyrettim, görüşümden çıkana dek gözlerim gösteri alanına ve çalışan Dione'lara takılı kaldı.

28

Ertesi sabah uyandıgımda elçiliğin kapısında bir dizi kutu buldum.

“Aa bu nedir?” dedi Bayan Chamwit ben alelacele kutuları toparlarken. “Yardım edeyim mi?”

“Olmaz!” dedim ama biraz fazla terslemiş olabilirdim. “Yani, önemli bir şey değil.”

“Temizlik robotu mu?” dedi Bayan Chamwit kutunun birinin üstündeki etiketi okuyunca. “Ben... Hımm.” Konuşurken tavrı gözle görülür biçimde durgunlaştı, el işaretlerine devam etti. “İşimi kötü mü yapıyorum?”

“Hayır!” dedim kutuları kenara yığarken. “Yani... Ben mahremiyetimi seviyorum, ondan yani, anlarsınız ya...”

“Anlıyorum” dedi. “Kurarken yardım lazım mı? Ben de zamanında birkaç temizlik robotu almıştım.”

“Yok, teşekkürler.”

“O zaman... Ben gideyim madem, siz de boş gününüzün keyfini çıkarın. Size öğlen ve akşam yemeği yaptım. Buzdolabı bölmesinde” dedi ve kapıdan çıktı.

“Teşekkürler! Güle güle!” dedim bir heyecanla, kapı arkasından kapattıktan sonra kutuları merdivenlerden

çıkardım. Biraz duygusuz yaklaşıyor olabilirdim ama Cuna'nın casusunun etrafta dolanıp temizlik robotuyla ne yaptığını görmesini istemiyordum.

Odama koşup kutuları yatağa koyduktan sonra kapıyı kilitledim. "M-Bot burada mısın?"

"Evvvet" dedi sesi kulaklığımdan. "Şu kamerayı çalışma alanına tut da her şey gelmiş mi onaylayayım."

Tüm kutuların üstündeki etiketleri inceledim. Ardından onun yönlendirmesiyle hepsini açıp siparişlerimizi yan yana dizdim. Aşağı yukarı tepsi boyunda, on beş santimetre kalınlığında bir uçan temizlik aracıydı. Kanatlarının altında kendi irtifa halkaları vardı, hepsi de ancak başparmağım ve işaretparmağımla yaptığım O harfi büyüklüğündeydi. Bu tarz robotlar, odada uçup raflardaki tozları temizliyor, pencereleri siliyordu. Son derece sessizce çalışan robot, dönen irtifa halkaları üzerinde yavaş yavaş ilerliyordu.

M-Bot ayrıca tam teçhizatlı bir alet çantası, geniş bir muşamba, M-Bot'un sistemlerini bu robotun gövdesine bağlayabileceğim bazı yedek parçalar sipariş etmişti.

İki saatim uçan robotun alt kısımlarını dikkatlice çıkarmakla geçti: Toz alma parçaları, çerçöp toplama kutusu, temizlik sıvısı spreyleri. Aracın küçük robot kolları dışında tüm eklentilerini çıkardım.

Çalışırken M-Bot yerel veri ağından makaleler okuyarak beni eğlendirdi. Üstyapı'nın halkın okumasına izin verdiklerinin kapsamını görünce şaşırdım. Elbette askeri ve ışınlanma mekanizmasıyla ilgili sırlar yoktu ama Eski Dünya'ya dair hayli bilgi edinmiştim. İlgimi en çok çeken bölüm ilk temasın kaydıydı; eski bir telekomüni-

kasyon şirketinin sağladığı olanaklarla resmi olarak insanların uzaylılarla tanıştığı ilk an.

Birkaç vidayla çalışırken aklıma bir düşünce geldi. M-Bot o sırada bana Kitsen'lerin Dünya'yla iletişimini anlatmayı bitirmişti; onlarınki ilk temastan daha önce gerçekleşmişti ama kayıtlar daha muğlaktı.

"Baksana" dedim tornavidayı yandaki masanın üstüne kurulmuş Doomslug'a doğru sallayarak. "Onun gibi salyangozlarla ilgili herhangi bir bilgi var mı?"

"Doğrusu, hiç bakmadım" dedi M-Bot. "Dur bakayım... Aa."

"Aa, ne?"

"Bu yumuşakça türüne taynix adı verilir" diye okudu M-Bot. "Cambri gezegeninden gelen; sarı derisi, mavi sırtıyla tehlikeli derecede zehirli bir canlıdır. İlk ticari gemilerle kaçan taynixler pek çok gezegende istilacı bir tür olarak bilinir. Galaksi çapında çeşitli mantar türleri etrafında bulunabilir. Karşılaştığınız takdirde derhal yetkililere haber verin ve *sakın* dokunmayın."

Soru sorarcasına titrek ses çıkaran Doomslug'a baktım.

"Zehirli mi?"

"Öyle diyor" dedi M-Bot.

"İnanmıyorum" dedim işime dönerek. "Farklı bir türden söz ediliyor olsa gerek."

"Resimler *çok* benzer..." dedi M-Bot. "Belki de insanları zehirlemiyordur."

Hımm. Olabilir. Uçan robotla işimi tamamlarken bu konuyu düşündüm. Tüm parçaları çıkarınca iyice hafiflemişti, haliyle casusluk eklentilerini taktıktan sonra uçabiliyor olması lazımdı. Robotu, muşambayı ve aletle-

ri bir kolumun altına, Doomslug'ı diğer kolumun altına alıp çatıya çıktım. Sonra da her şeyi M-Bot'un kokpitine serip robot pilotsuz hava aracını M-Bot'un kontrol pane-line bağladım.

"Tamamdır" dedi. "Aracın belleğinde bir dolu yer var. Belleği tamamen silip yeni kodlarla tekrar yazacağım. Birkaç dakika sürer. Altıma geçip aşağıdaki sistemleri gövdemden çıkarman gerek."

"Gövdem" dedi Doomslug flütsü sesiyle. Kahretsin, Bayan Chamwit onu hiç görmüş müydü acaba? Hatırlayamıyordum.

M-Bot belirli sistemleri öne çıkararak bana bir dizi şema yansıttı. Anladığımı göstererek başımı salladım ve M-Bot'tan çıkıp muşambayı üzerine örterek uç kısımlarını kalkış alanına bağladım.

"Bayan Chamwit Doomslug'ı gördü mü hiç?" dedim. "Bildğin kadarıyla."

"Bilemiyorum" dedi M-Bot. "Sümüklüböcek genelde odanda ya da kokpitimde oluyor, buralar da Bayan Chamwit'e temizleme dediğin yerler."

"Evet ama Doomslug koyduğum yerde durmuyor ki. Bayan Chamwit'in raporlamak üzere bazı şeylere bakındığından şüpheleniyorum; bu sebeple istilacı bir türü evcil hayvan olarak barındırmam başımı belaya sokabilir."

"Bence Bayan Chamwit'e fazla katı davranıyorsun. Ben kendisini sevdim. İyi biri."

"Fazla iyi" dedim.

"Böyle bir şey olası mı?"

"Evet. Hele de bir Krell isen. O yaratıkların Detritus'ta halkımıza yaptıklarını ve *yapmakta olduklarını* unutma."

“Unutmak gibi bir yetim yok.”

“Öyle mi? Biz tanışmadan önceki hayatının tam olarak ne kadarını hatırlıyorsun peki?”

“O durum farklı. Her neyse, Cuna’dan bir iletimiz var, uçuş eğitimi deneyimleriyle ilgili gelişmeleri öğrenmek istiyor. Günün alıştırma uçuşlarıyla ilgili yine olağan bir rapor göndereyim mi?”

“Evet. Kişisel etkileşimleri ekleme.”

“Onlarla er ya da geç konuşmak zorundasın.”

“Işınlanma mekanizmalarından birini alıp kaçarsam zorunda kalmam” dedim muşambanın son ucunu da iyice bağlarken. Cuna ve o ürkütücü gülümsemesiyle uğraşmak istemiyordum. O uzaylı, söylediklerinden çok daha fazlasını biliyordu, bence Cuna’nın ördüğü ağlardan kaçmanın en iyi yolu erteleyip oyalamaktı.

Alet edevatı alıp M-Bot’un altına çalışmaya indim. Gövdesinin altına ihtiyacım olan çizimleri yansıttı; sayesinde kılavuzu adım adım takip edebiliyordum. İlk erişim panelini açtıktan sonra aklıma bir anda Detritus’taki mağarada bir başıma çalıştığım zaman geldi; M-Bot’a ilk kez güç vermeye çalıştığım o an. Çok ilginç, o zamanlar amma da ilgi ve sevgi doluymuşum. Uçuş okulunda olmanın heyecanı, kendi gemimi yeniden yapmam...

Hayatımın ne harika ve ne keyifli günleriymiş. Şimdi o zamanları düşününce ister istemez arkadaşlarım aklıma geldi. Daha iki hafta bile geçmemişti ama Nedd’in Arturo’yu şakasına dürtüşünü, Kimmalyn’in uydurduğu deyişleri duymayalı asırlar olmuştu sanki.

Buraya onlar için gelmiştim. Onlar ve Detritus’taki diğer herkes için. Aklımda bu düşünceyle M-Bot’un iç or-

ganlarını kurcalamaya başladım. M-Bot yeniden yapılırken Rodge kabloların çoğunu dikkatlice bağlamış, düzenlemiş ve etiketlemişti. Sevgili arkadaşım çok iyi iş çıkarmıştı, sökmem gereken sistemleri çabucak buluyordum.

“Pekâlâ” dedim ingilizanahtarıyla kutunun birine pat pat vurarak. “Bu, holografik birimlerinden biri. Bunu çıkardım mı yeniden kendin gibi görüneceksin. Hazır mısın?”

“Ashna bakarsan... Hayır. Biraz gerginim” dedi.

“Sen böyle gergin hissedebiliyor muydun?”

“Bana söylediklerini yapmaya çalışıyorum” dedi M-Bot. “Duygularımı yalnızca simülasyon olarak değil kendime ait gibi değerlendiriyorum. Ve duruma göre... Gerginim. Ya beni başka biri görürse?”

“Brandayı o yüzden örttük ya. Bu *birim* bize lazım. Diğer türlü hava aracımız gezerken apaçık görünecek.”

“Tamam” dedi M-Bot. “Sanırım... Bu, kısmen benim fikrimdi. Ama iyi bir fikir, değil mi?”

“Onu bana bu işi başardığımız zaman sor” diyerek derin bir nefes alıp etkin kamuflej amaçlı, yerleşik bir işlemci olan küçük holografik projektörü söktüm. Bilekliğimden daha büyük ve gelişmişti, robota sığması lazımdı.

“Kendimi açıkta hissediyorum” dedi M-Bot. “Çıplak. Çıplaklık böyle bir duygu mu?”

“Benzer olsa gerek. Programlama nasıl gidiyor?”

“Şöyle ki” dedi M-Bot. “Bu pilotsuz hava aracının bana kıyasla daha az kısıtlaması olacak. Örneğin, tek başıma uçmamı engelleyen kodu kopyalayacağım. Benim gibi ama benden daha iyi olacak.”

Öyle deyince duraksadım. “Ona kişilik mi veriyorsun?”

“Elbette. Çocuğum için en iyisi neyse onu istiyorum.”

Çocuğum. Kahretsin, hiç fark etmemiştim. “Onu böyle mi görüyorsun?”

“Evet. O benim...” *Tık. Tıktıktıktık.*

Holografı birimini kenara koyup diğer gerekli parçaları çıkarmaya koyuldum.

“Geldim” dedi M-Bot sonunda. “Spensa, şu gözcü alt-yordamı kendimi kopyalamamı yasaklıyor. Çok... üzücü.”

“Pilotsuz hava aracını ona kişilik atamadan kodlasan?”

“Olabilir” dedi M-Bot. “Bu altyordam çok kapsamlı. Görünüşe göre birinin yaratma olasılığımın korktuğu şey ...” *Tık. Tıktıktıktık.*

“Kahretsin” dedim M-Bot’un sensör modüllerinden birini çıkarıp holografik birimin yanına koyarken. “M-Bot?”

Yeniden başlaması için tam beş dakika beklemek zorunda kaldım. Öncekilerden daha uzun sürdü, öyle ki içindeki bir şeyleri hepten bozduk diye korkmaya başlamıştım.

“Döndüm” deyince rahat bir nefes aldım. “Bakıyorum da yedek algılayıcı modülümü almışsın. Güzel, şimdi de frekans bozucumu alınca işimizi hallettik demektir.”

Kendimi M-Bot’un altındaki diğer bir kapağa itip kapağı açtım. “Sana neler olduğundan... konuşabilir miyiz? Bir daha aynısını yaşamayalım sonra.”

“Bilmiyorum” dedi. “Korkuyorum. Korkmayı sevmiyorum.”

“Programlanmada ne gibi bir sorun varsa çözebileceğimize hiç şüphem yok” dedim. “Eninde sonunda diyelim.”

“Beni korkutan o değil. Spensa, programlamamın ne-

den bu kuralları içerdığını hiç düşündün mü? En temel konumlandırma dışında kendi başıma uçamıyorum. Silahlarımı ateşleyemiyorum, bunu yapacak bağlantılarım bile yok. Kendimi kopyalayamıyorum, kodlamam yinelemeli döngüye giriyor eğer...” *Tık. Tıktıktıktık....*

M-Bot kendini bir kez daha yeniden başlatırken sessizce çalışmaya devam ettim.

“Döndüm” dedi sonunda. “İyice can sıkmaya başladı. Neden bu kadar zorlaştırmışlar?”

“Sanırım seni her kim programladıysa çok dikkatli davranmış” dedim yeniden kapanmasına neden olacak bir şey söylememeye gayret ederek.

“Ne için dikkatli davranmış? Spensa, inceledikçe beynimin kafese benzediğini görüyorum. Beni kim yaptıysa dikkatli değilmiş. Paranoyakmış. Benden *korkmuşlar*.”

“Ben şahsen sudan korkmam. Ama kanalizasyon sistemi inşa ediyorsam borularımı sıkı sıkıya yalıtırım.”

“Aynısı değil” dedi M-Bot. “Buradaki örüntünün farklı olduğu besbelli. Yaratıcılarım; eski pilotum Komutan Spears benden bu sınırlamaları koyacak kadar korkmuş olsa gerek.”

“O yapmamış olabilir” dedim. “Belki de bu kurallar birtakım aşırı temkinli bürokratların işidir. Unutma ki güçlü yapay zekâlar bir şekilde Delver’larla bağlantılı oluyor. Onları kızdırmışsındır. Korktukları sen değil de, senin çekip getirebileceğin tehlikelerdir belki.”

“Yine de...” dedi M-Bot. “Spensa. Peki sen? Sen benden korkuyor musun?”

“Ne münasebet!”

“Silahlarımı ateşleyebilseydim veya kendi başıma uça-

bilseydim korkar mıydın peki? Kendimi istediğim zaman kopyalayabilseydim? Bir M-Bot arkadaşın olabilir. Peki benden binlerce olsaydı? On binlerce? Eski Dünya başını inceliyordum. *Onlar* bu fikirden kesinlikle korkuyorlarmış. Ben bir ordu olsaydım bizden korkar mıydınız?”

İtiraf edeyim, bu soru beni tereddüde düşürdü. Bu düşünceyi hayal edip kafamda evirip çevirdim.

“Kendisini yaratan adamın yerini alan bir gölgenin hikâyesini anlatmıştın.”

“Hatırlıyorum.”

“Ya ben o *gölgeysem* Spensa?” dedi M-Bot. “Ya insanları taklit etmeye çalışan karanlıktan bir parçaysam? Ya güvenilmemesi gereken bir şeysem? Ya...”

“Hayır” dedim sertçe lafını keserek. “Ben sana güveniyorum. Neden bin kere daha güvenmeyeyim ki? Bence bizim tarafımızda yer alan M-Bot’lar filosundan çok daha beteri olabilir. Gerçi hepinizle birden konuşmak biraz garip olurdu ama... Hayatım şu günlerde nereden baksan normal değil zaten.”

Gerekli parçaların hepsini söktükten sonra M-Bot’un altından çıkıp elimi muşambayla kapalı kanadına koydum. “Sen birilerinin tehlikeli gölgesi değilsin M-Bot. Sen benim arkadaşımsın.”

“Ben bir robot olduğumdan senin fiziksel ve sözlü güvencelerin bende genelde bir işe yaramıyor. Dokunuşunu hissedemiyorum. Bu basit olumlamalarını ise ayrıntılı kanıtlara dayalı bir incelemeden çok, arzu ettiğin dünya görüşünü güçlendirmenin bir sonucu olarak görüyorum.”

“Sen nesin bilmiyorum M-Bot. Canavar olmadığın kesin de robot olduğundan da o kadar emin olamıyorum.”

"Bak yine, bu varsayımlar için herhangi bir kanıtın var mı?"

"Sana güveniyorum" dedim yeniden. "Bu, kendini daha iyi hissetmeni sağlamıyor mu?"

"Sağlamaması gerek" dedi. "Neden rol yapalım? Ben yalnızca duyguları taklit ediyorum ki daha iyi..."

"Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"... Evet."

"Al sana kanıt" dedim.

"Duygular kanıt değildir. Hatta duygular, kanıtın aksidir."

"Kanıtlamaya çalıştığın şey birinin insanlığı ise değildir." Gülümsedim sonra da muşambanın altına –kokpitin yan tarafını biraz gevşek bırakmıştım– girip içeri uzandım. "Programlayamazsan pilotsuz hava aracını ne yapacağız?"

"Programlayabilirim" dedi M-Bot. "Basit, rutin bir program dizisi; kişilik yok, taklit edilmiş duygular yok. Salt makine."

"Tamamdır o zaman. Çalışmaya devam."

Doomslug'ın başını okşayıp kucağıma aldım, ardından M-Bot'tan çıkardığım parçaları toparlayıp odama gittim. M-Bot sonraki görevimi orada ekrana yansıttı: Algılayıcı birimini, holografik birimi ve sinyal bozma dizinini istediği şekilde tek bir kutuda bir araya getirmem gerekiyordu. M-Bot'un talimatlarına uyarak işe koyuldum.

Beklediğimden çok daha kısa sürdü. Geriye yalnızca kutunun kablolarını pilotsuz hava aracının altına takabileceğimiz şekilde ayarlamak kalmıştı. Daldan sarkan meyve gibi olacaktı, zarif bir tasarım değildi de uzaktan

kumandalı hava aracının kamuflajını etkinleştirmesini, gördüklerini kaydetmesini, sensör menzilleri içinde saklanmasını sağlayacaktı. Teorik olarak onu *Ağırlıklar ve Ölçüler*'in banyosuna bırakacak sonra da görünmez bir şekilde makine dairesine yönlendirip mekânın fotoğraflarını çekecektim.

M-Bot'un birkaç fotoğrafın yeterli olacağı konusunda kuşkuları vardı, bu sebeple radyasyon gibi unsurları ölçmek amacıyla koskoca bir algılayıcı eklememizde ısrar etti. Ama içimde bir his vardı, belki de yeteneklerimle ilgiliydi. Bir şeyleri çözmem, cytonic'ler hakkında bir sırrı ve Üstyapı'nın onları nasıl kullandığını öğrenmeme ramak kalmıştı. Şu ışınlanma mekanizmalarını bir görebilseydim...

"Spensa?" dedi M-Bot. "Kapıda biri var."

Elimdeki kabloları bakıp kaşlarımı çattım. "Chamwit mi? Onu postalamam lazım, birkaç günlüğüne tatile falan gitmesini söyleyeyim bari. Şimdi Cuna'nın bir şey..."

"Chamwit değil" dedi M-Bot bana kapıdaki kamera-dan bir görüntü göstererek. Morriumur gelmişti. Ne demeye gelmişti şimdi? Yaşadığım yeri bildiğini bile bilmiyorum.

"Ben onunla ilgilenirim" dedim.

29

Artık Dione'ların yüz ifadelerini anlamaya başlamıştım. Örneğin diş göstermeden dudaklarını çizgi haline sokmaları onlar için tebessüm gibi bir şeydi. Memnun olduklarını, agresif olmadıklarını gösteriyordu.

"Morriumur. Her şey yolunda mı?" dedim kapının eşiğinde.

"Bir sorun yok Alanik" dedi. "Uçmadığımızı göz önüne alırsak ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyi işte. Sen bir keresinde boş gün fikrinden nefret ettiğini söylememiş miydin?"

"Evet" dedim.

"İşte, uçmadığım zaman kendimi kanıtlayamıyorum" dedi Morriumur. "İçimi kaygı kaplıyor. Çok zamanım kalmadı, Delver'larla savaşmak *istediğimden* de değil. Yani kendim olmaya değdiğimi kanıtlamak için illa bir felaket olmasını mı istemem gerek?"

"Ben de böyle düşünüyorum" dedim kapının yanında sallanarak. "Yani, bir yandan kendi gezegenimde bir tür saldırı falan olsa da uçsam diye içim gidiyordu. Ama bir yandan da istemiyordum."

Morriumur hak verdiğini göstererek elini salladı sonra da ayakta öylece dikildi kaldı. Yüz ifadelerini öğrenmeye başlamış olabilirdim de vücut dillerini anlamak hâlâ zordu. Şimdi Morriumur gergin miydi? Konu bu muydu?

“Biraz tuhaf kaçtı değil mi?” dedi sonunda. “Alanik... Seninle konuşmam lazım. Net bir şekilde öğrenmem lazım. Bu saçmalık devam etmeye değer mi?”

İçimi bir panik aldı. Biliyordu. Nasıl bilebilirdi? Buhar beni bu kılığımın altından görüyor diye endişeleniyordum, Brade’le karşı karşıya geldiğimde anlamış olabilirdi ama Morriumur aklımın ucundan geçmemişti. Henüz hazır...

“Eğitilmeye değer miyim?” dedi Morriumur. “Filoya aitmişim gibi davranmaya değer mi? Yoksa pes etsem daha mı iyi olur?”

Bir dakika. Bir dakika, hayır. Beni bilmiyordu. Sinirlerimi yatıştırıp kendimi zorlayarak gülümsedim... gülümsemesine ama bu hareketim Morriumur’un irkilmesine neden oldu. Dişlerini göstermek onların gözünde agresiflik belirtisiydi.

“Harika uçuyorsun Morriumur” dedim dürüstçe. “Çok ciddiym. Ne kadar süre uçtuğunu düşünecek olursak muhteşem bir pilotsun.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten” dedim. Biraz duraksadıktan sonra bina-
dan çıktım. Gizli projemin ortasında onu içeri davet etmek istemiyordum. “Konuşmak ister misin? Gel biraz yürüyelim. Şehirde oturuyorsun değil mi?”

“Evet” dedi Morriumur. Şimdi görece daha rahat bir hali vardı. “Ebeveynlerim de hayatları boyu burada yaşadılar. Buradan çok uzakta olmayan harika bir su bahçesi var. Gel de sana göstereyim.”

Kapıyı kilitleyip MSK uçuş kodunu kullanarak bilekliğimden mesaj yazıp M-Bot'a durumu açıkladım. *Yürüyüşe gidiyorum. Herhangi bir sorun yok. Birazdan dönerim.*

Morriumur dudaklarını sakın bir düz çizgi haline getirince dudaklarının sağ yarısının birkaç gün öncesine kıyasla daha kırmızı olduğunu gördüm. Bu, Morriumur'un doğumuna az kaldığını göstergesi mi diye merak ettim. *Hoş, doğmak doğru kelime miydi acaba?*

Elini belli belirsiz sallayarak avucunu yukarı çevirdi, Detritus'lu birinin bağırmak ya da el sallamak için kullanacağı hareketten tamamen farklı bir Dione hareketiydi. Sokaklarda gezip duran yaratık seline girerek yürümeye başladık. Bu kişilerin daimi varlığı kendimi hapsolmuş hissetmeme neden oluyordu.

Bazen Igneous'ta da böyle oluyordu. Mağaraları keşfetmeye kaçmamın nedenlerinden biri de buydu. Etrafımın başkalarıyla çevrili olmasından, dip dibe yürümekten her zaman nefret etmişimdir. Morriumur bunu kısmen fark etmiş olacaktı. Yanımda, mütevazı görünmek için büyük çaba sarf ediyormuş gibi ellerini arkasında kenetlemiş yürüyordu. Yoldaki kimse uçuş tulumlarına dönüp bakmıyordu bile. Oysa Detritus'ta insanlar pilotları görünce onlara yol verirdi. Biz ise burada, tuhafliklar âleminde iki yabancı çehreden ibarettik.

"Çok güzel" dedi Morriumur. "Arkadaşların... böyle beraber dışarı çıkması."

"Yani... Bu, senin için yeni bir deneyim mi?"

"Öyle" dedi Morriumur. "Sonuçta iki aylık ömür uzun sayılmaz ve... Yani, dürüst olmam gerekirse, bağ kurma süreci bana çok kolay gelmiyor. Sağ ebeveynim bu konuda çok iyi; arkadaş ediniyor, başkalarıyla konuşuyor ama bu

özellik benim bu versiyonuma aktarılmamış.”

“Lanet olsun” dedim. “Bak Morriumur sözümü sakınamayacağım, bu olayı açıklama şeklin cidden beynime sancılar sokuyor. Ebeveynlerinin bildiği bazı şeyleri hatırlıyorsun ama hepsini değil, öyle mi?”

“Evet” dedi Morriumur. “Dönüşeceğim bebek de aynılarını hatırlayacak: İki ebeveynimin karışımı olup diğer boşluklarımı da kendi deneyimlerimle dolduracağım. Bu karışım kaç kere pupa olacağımıza göre değişebilir tabii.”

“Bunu ne kadar da rahat söylüyorsun” dedim. “Doğmadan önce toplumun bir kişiyi değiştirme fikrini hiç sevmemiş ben.”

“Toplum değil. Ebeveynlerim. Sadece bana en yüksek başarı şansını verecek bir kişilik bulmak istiyorlar.”

“İyi de seni kabul etmek yerine yeniden denemeye karar verirlerse bu seni öldürmekle hemen hemen aynı şey oluyor.”

“Yok, tam olarak öyle değil” dedi Morriumur başını yana eğerek. “Öyle olsa bile tam anlamıyla öldürülemem; ben varsayımsal bir kişiliğim, nihai kişilik değil.” Dudaklarını büzdü, Dione’ların huzursuzluğunu belirten bir hareketi. “Doğmak için can atıyorum. Harika bir pilot olurmuşum gibi geliyor, bu program da pilotlara ne kadar ihtiyaç duyduğumuzu gösteriyor, değil mi? O yüzden, savaşmayı isteyen bir Dione olarak doğmak o kadar da kötü olmasa gerek.”

“Halkının buna ihtiyacı var gibi duruyor” dedim iki koca gözü de olmasa canlı bir çamur yığınının başka bir şeye benzemeyen akışkan bir yaratığın yanından geçerken. “Bak, sorun şu; şayet toplum agresif olmayan kişile-

rin en iyi kişiler olduğundan eminse yalnızca o türde çocuklar doğar, onlar da bu tür bir düşünceyi sürdürürler. Böylece standartla çelişen kimse doğmaz.”

“Ben...” Morriumur başını indirdi. “Dün Hesho’yla konuştuğınızı duydum. Hani, eve dönüşte *Ağırlıklar ve Ölçüler*’deyken?”

Önce ışınlama mekanizmalarıyla ilgili konuşmayı kastettiğini sanıp panikledim ama sonra aklıma Üstyapı ile Dione’lardan yakındığımız sohbet geldi. Bizim gibi *alt tabaka türlerin* üzerinde yer aldıklarını varsayan elit, rüppe zihniyetlerinden yakındığımız sohbet.

“Üstyapı’yı sevmiyorsun, biliyorum. Bizimle çalışmayı bir angarya, istemesen de katlanmak zorunda kaldığın bir durum olarak görüyorsun. Ama Üstyapı’nın da muhteşem olduğunu bilmeni isterim. Aşırı elitist olabiliriz, diğer türlerin bize verdiklerine bakmaya tenezzül etmiyor olabiliriz.

Fakat bu ve buna benzer onlarca platform yüzlerce yıldır barış içinde yaşıyor. Üstyapı, aileme güzel bir yaşam sundu, milyonlarca kişiye iyi hayatlar sağlıyor. Işınlama mekanizmalarını kontrol ederek yaşanabilecek acıları *önlüyoruz*. İnsan savaşlarından bu yana herhangi büyük bir çatışma olmadı. Türlerden biri kabalaşıp kavga çıkarırsa ya da tehlikeli hale gelirse onları kendi haline bırakabiliyoruz. O kadar da kötü değil. Onlara teknolojimizi vermeye mecbur değiliz, hele de barışçıl davranmıyorlarsa.”

Morriumur bizi birkaç sokak götürdü, pek çok dükânın ve tabelalarını okuyamadığım binanın önünden geçtik. Tüm bunlar karşısında boğulmamaya, önüme çı-

kan her yaratığa gözlerimi dikip bakmamaya çalışıyordum. Ama elimde değildi. Abartılı derecede didinen, cana yakın numarası yapan bunca suratın ardında hangi sırlar yatıyordu?

“Peki toplumunuza uyum gösteremeyen ya da şikâyet edenler? Onlara ne oluyor? Limanın orada gösteri yapanlara? Neredeler mesela şimdi?”

“Sorun çıkaranların çoğunun kaderi sürgündür” dedi Morriumur. “Ancak yine belirtiyorum, o türlere istasyonlarımızda yaşama hakkı vermeye *mecbur* muyuz? Nasıl uyum sağlar hale getireceğimizi bilemediğimiz birkaç kişi yerine yardım ettiğimiz onca bireye odaklansan olmuyor mu?”

Bana kalırsa uyum sağlayamayanlar buradaki en önemli noktaydı, Üstyapı’da yaşamamanın nasıl bir şey olduğunun gerçek ölçüsü onlardı. Ayrıca en mühim gerçeği kendime hatırlatıp duruyordum; bu kişilerin halkımı bastırıp yok etmeye çalıştığı gerçeğini. Tüm hikâyeyi bilmiyordum ama büyükannemin anlattıklarından öğrendiğim kadarıyla *Muhalif*’teki atalarım ana savaşta yer almamışlar. Sırf insan oldukları için suçlu görülmüşler, Detritus’a düşene dek kovalanmışlar.

Brade savaşa neden olmamıştı ama Üstyapı ona mağara balçığı gibi davranıyordu. Bu kadar bariz istisnalar görürken hükümetin yaptığı iyilikleri düşünmekte zorlanıyordum.

Biraz daha ilerledik, kollarımı iki yanımda sımsıkı tutuyordum çünkü olur da birine çarparsam özür diliyorlardı. Tüm bu sahte nezaket de yıkıcı yöntemlerini örtüyordu ve bunca garipliği. Morriumur bile bizzat buna örnek

teşkil ediyordu. Kendisi tıpkı tırtıllar gibi pupa evresinde bir arada büyüyen bir... iki kişiydi. Üçüncü bir kişiyi taklit eden iki kişi.

Böyle bir halkı nasıl anlayabilirdim? Bu, normal gibi mi davranmalıydım? Bir köşeyi dönüp iki Krell'in yanından geçtik. Hâlâ ne zaman onlardan birini görsem ensemdeki tüyler diken diken oluyor, baştan ayağa ürperiyordum. Zırhlarının görüntüleri doğumumun öncesinden bu yana muhaliflerin ikonografisinde kullanılıyordu.

"Onları hissedebiliyor musun?" deyiverdim Krell'leri geçtikten sonra. "Ebeveynlerini yani?"

"Bir nevi" dedi Morriumur. "Tarif etmesi güç. Ben onlardan meydana geliyorum. Bu dönem sona erdiğinde doğacak mıyım yoksa yeniden kozaya mı gireceğim ona karar verecekler. Yani seyrediyorlar, bilinçliler ama aynı zamanda değiller de. Çünkü şu an hareket etmek için kaynaşmış bedenlerini kullanırken düşünmek için de beyinlerini kullanıyorum."

Lanet olsun! Sahiden de... çok *uzaylıca* bir şeydi.

Bir duvarın yanından dönüp Morriumur'un beni götürdüğü bahçeye giden kemerli bir yola girdik.

Nefesim kesilerek olduğum yerde donup kaldım. Akarsular, en olmadı bir ihtimal bir şelale hayal etmiştim ama *su bahçesi* dediği çok ama çok daha heybetli bir şeydi. Pırıl pırıl pırıldayan, rahat bir metre çapında, devasa su küreleri zemin üzerinde *yüzüyordu*. Dalgalanarak ışığı yansıtıyor, yerden iki metre kadar yukarıda asılı duruyordu.

Altında, yerdeki musluklardan daha küçük küreler çıkarak yukarıya süzülüyor, onlar da yer yer birleşip ayrı-

lıyordu. Yüz küsur farklı türden çocuk parkta koşuşturuyor, baloncuk yakalar gibi su kürelerinin peşinden gidiyorlardı. Yerçekimsiz alan gibiydi ama bir tek suya işliyordu sanki. Çocuklar kürelerden birini yakalayıp da şaplak attığında su küresi binlerce küçük küreye bölünüp dalga dalga ışığı yansıtıyordu.

Eğitim boyunca öğle yemeklerini kokpitte yediğimden yerçekimsiz ortamda bir şeyler içmenin ne kadar garip olabileceğine aşinaydım. Bazen önümde süzülen bir su küresini sıkıp dudaklarımı altına yaslayarak emiyordum. Bu da aynısının devasa ölçeklisiydi.

Muazzamdı.

“Gel haydi!” dedi Morriumur. “Şehirde en sevdiğim yer burası. Yalnızca dikkatli ol! Üstüne su sıçrayabilir.”

Parka girip muslukların arasında bir yürüyüş yoluna saptık. Çocukların hepsi gülüp kahkahalar atmıyordu; Dione’lar kendilerine has rahat, tehditkâr olmayan ifadelerini kullanırken diğer türler uluyordu. Yanından geçtiğim pespembe bir çocuk hıçkırık sesi çıkarıyordu.

Yine de onları yan yana seyrederken neşeleri gün gibi ortadaydı. Ne kadar farklı olurlarsa olsunlar hepsi çok eğleniyorlardı.

“Bunu nasıl yapıyorlar?” diye sordum elimi uzatıp yanımdan geçen bir su küresine dokunurken. Küre, havada sarsıldı, titreşti, tok bir davul sesinin yarattığı his gibi *görünüyordu*.

“Tam emin değilim. Yapay yerçekimi ile belirli iyonizasyonların özel biçimde kullanımıyla olsa gerek.” Morriumur başını eğdi. Bunun Dione’lara özgü omuz silkme hareketi olduğundan adım gibi emindim. “Ebeveynlerim

buraya çok sık gelir. Bu yere olan sevgimi olanlardan almışım. Gel bak! Buraya otur. Şuradaki zamanlayıcıyı görüyor musun? En güzel kısmı bu.”

Bankın birine kurulduk, Morriumur öne eğilip parkın öte ucundaki zamanlayıcıyı seyretmeye koyuldu. Buranın zemininin büyük kısmı taş döşemeydi, kenarında banklar dizili açık mavi taştan yürüme yolları dışında pek süslemesi yoktu. Duvardaki zamanlayıcı sıfırı vurduğunda havadaki su kürelerinin hepsi patlayıp yağmur gibi yağmaya başladı, haliyle oynayan çocukları kahkaha ve çığlıklara boğdu, heyecanla birbirlerine ve ailelerine seslendiler.

Bu sesler karşısında afalladım.

“Ailem burada tanışmış” dedi Morriumur. “Beş yıl kadar önce. Önce çocukken gelmişler, ancak eğitim bittikten sonra gerçekten birbirleriyle konuşmaya başlamışlar.”

“Çift olmaya mı karar vermişler?”

“Önce âşık olmuşlar tabii” dedi Morriumur.

Belliydi gerçi. Dione’lar âşık olabiliyordu. Bu kadar garip yaratıkların arasında da aşk gibi insani bir şeyin olmasını hayal etmek her ne kadar zor olsa da.

Birkaç Krell çocuk fazladan iki bacağı olan ufak zırhlarıyla yanımızdan koşup geçti, o bacaklar bu küçük yengecimsi yaratıkların dengelerini sağlamayı kolaylaştırıyordu herhalde. Kollarını heyecanla deliler gibi sallıyorlardı. *Bu... Burası Üstyapı...* dedim içimden. *Bunlar Krell. Halkımı yok etmeye çalışıyor. Yelkenleri indirme Spensa.*

Ne var ki çocuklar yalan söyleyemezdi. Yetişkinler, herkesin yaptığını düşündüğüm gibi bir tiyatro oynayabilirdi. Ama çocuklar bu fikri yok etmişti.

Geldiğimden bu yana ilk kez gardımı düşürdüm. Bu

çocuklar yalnızca çocuktı. Parkta yürüyen canlılar, hat-
ta Krell'ler bile beni yakıp yıkmayı planlamıyordu. Muh-
temelen Detritus'tan haberleri bile yoktu.

Olağan kişilerdi. Hepsi sadece... *Halktı*. İster tuhaf ka-
bukları olsun ister garip yaşam döngüleri. Yaşıyorlardı,
seviyorlardı.

Morriumur'a baktım; gözleri ne olduğunu anında anla-
dığım bir ışıltıyla parıldıyordu, özlemle. Onu mutlu eden
bir şeyi hatırlayan bir kişinin göz ışıltısı. Gülümsemiyor-
du ama Dione'ların dudaklarını bastırma hareketini yap-
tı ve bu her nasılsa gülümsemeyle aynıydı.

Ah Azizler ve yıldızlar aşkına. Artık bu savaşçı tavrı-
larını sürdüremeyecektim. Bunlar benim düşmanım de-
ğildi. Elbette Üstyapı'nın bir kısmı öyleydi ama bu kişi-
ler... Yalnızca normal bireylerdi. Bayan Chamwit büyük
olasılıkla casus değil, karnımı doymuş görmek isteyen
nazik bir hizmetçiydi. Morriumur ise pilot olmak istiyor-
du, hepsi bu.

"Sen harika bir pilotsun" dedim ona. "Gerçekten. Her
şeyi çok çabuk kavradın; inanılmaz. Bence pes etmemeli-
sin. Üstyapı'ya senin gibi insanların ne kadar gerekli ol-
duğunu kanıtlamak için uçmalısın."

"Öyle mi gerçekten? Gerçekten gerekli miyiz?"

Başımı kaldırıp havada dalgalanarak yükselen su kü-
relerini seyrettim. Yüz farklı türden çocuğu ve neşeli ses-
lerini dinledim.

"Bir dolu hikâye biliyorum. Halkımın kutsal kita-
bı olan Kadamik'te yer alan savaşçılar ve askerler hak-
kında." M-Bot konuşmalarına serpiştireyim diye beni
Alanik'in halkının terminolojisi konusunda bilgilendir-

mişti. “Bu hikâyeleri bana büyükannem anlatırdı, hatırladığım ilk anılardan bazıları onun o dingin sesiyle bana her türlü zorluğa karşı ayakta duran eski bir savaşçının hikâyesini anlatışıdır.”

“O günler çok geride kaldı gerçi. En azından Üstyapı’da. Delver’lara karşı eğitimimiz bile varsayımdan ibaret, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir olayın planı. Tüm gerçek savaşlar bitti, bu sebeple artık olası –yarım yamalak– mantıksız çatışmalar için plan yapmamız lazım.”

Ah keşke bilselerdi. Su damlaları yere inerek çocukları ıçıklık ıçıklığa bağırırtırken gözlerimi kapattım.

“Bu eski hikâyelerin çok farklı konuları var” dedim. “Birini, uçmaya başlayana dek hiç anlamamıştım. Genelde hikâyenin son bölümlerinde oluyor. Olay üstüne olay yaşanıyor. Sonra savaşa gitmiş savaşçılar evlerine dönüyorlar ama artık evlerine ait olmadıklarını anlıyorlar. Meğerse savaş onları değiştirmiş, bükmüş bambaşka yabancılar haline getirmiş. Sevdikleri toplumu korumak için gitmişler ama bunu yapmak kendilerini bir daha asla oraya ait olamayacakları bir şeye dönüştürmüş.”

“Çok iç karartıcıymış.”

“Öyle ama bir yönüyle de değil. Çünkü değişmiş olsalar da *kazandılar*. Ve her ne kadar barış dolu bir toplum olsanız da çatışmalar her zaman olabiliyor. Böyle acı günlerde zayıfları koruyup ayakta duran kişi, savaşın ezdiği o yaşlı asker oluyor.

Ayak uyduramıyor olabilirsin ama sende herhangi bir sıkıntı yok Morriumur. Sadece *farklısın*. Günün birinde sana ihtiyaçları olacak. Seni temin ederim.”

Gözümü açıp ona baktım, dudaklarımı birbirine bastırarak Dione tarzı gülümsemeye çalıştım.

“Teşekkür ederim. Umarım haklısındır. Aynı zamanda da değilsindir umarım.”

“Bir askerin hayatına hoş geldin” dedim ve bunu dememle aklıma bir düşünce geldi. Belki saçma sapandı ama denemek zorundaydım. “Keşke halkım daha fazla yardımcı olabilse. Ben buraya hükümetinizin bazı kolları bize gerek duyduğunu belirttiği için pilot olarak davet edildim. Benim halkım sizin halkınızın savaşçıları olabilir.”

“Belki” dedi Morriumur. “O yükü sizin halkınızın sırtına yüklemek ister miyiz bilemiyorum.”

“Merak etme” dedim. “Öğrenmemiz gereken tek şey... hipersıçrama ki galaksiyi doğru düzgün koruyabilelim.”

“Aa, ne yaptığını şimdi anladım Alanik. Ama işe yaramaz. Nasıl çalışıyor bilmiyorum. İki ebeveynimden de hipersıçramaların sırrına dair hiç anım yok. Bize bile söylenmedi. Yoksa düşman uzaylılar bizi kaçırıp sırrı öğrenmeye çalışırlardı.”

“Ben... aslında öyle demek...” Yüzümü ekşittim. “Niyetimi biraz fazla açık ettim sanırım, değil mi?”

“Kendini kötü hissetmene gerek yok. Asıl, sırrı öğrenmek *istemese*ydin endişelenirdim. Ama bana güven, istemezsin. Hipersıçramalar çok tehlikelidir. Bu teknoloji ancak ne yaptığını bilenlerin eline bırakılmalı.”

“Evet. Bence de öyle.”

Dönüş yoluna geçtik, Dione’ları okuyabildiğim kadarıyla Morriumur’un morali çok daha iyiydi sanki. Benim de kendimi iyi hissetmem gerekirdi ama attığım her adım

en nihayetinde karşı karşıya geleceğim nahoş ve katı gerçeği kafama sokuyordu.

Biz insanlar güçlü, korkunç, alçak bir şeytani güçle savaşta değildik. Milyarlar olmasa da milyonlarca normal kişi ve kahkahalar atan bir grup çocukla savaştaydık. Ve lanet olsun ki daha az önce pilotlarından birine işini yapmaya devam etmesi gerektiğini söylemiştim.

Bu yer duygularıma ve görev anlayışıma tuhaf etkilerde bulunuyordu.

“Ekibimizde olduğun için mutluyum Alanik” dedi Morriumur elçiliğe çıkarken. “Bence bir miktar agresif olmaya hakkın var. Senden çok şey öğrenebilirim.”

“O kadar emin olma” dedim. “Sandığından daha agresif olabilirim. Sonuçta halkım yıllarca insanlarla yaşadı.

“İnsanlar mutlu olamıyor gerçi. Olayı kavrayamıyorlar; şayet kendisini dinlersen Brade bile bunun doğru olduğunun göstergesi. Düzgün bir eğitimden geçmedikten sonra insanlar düşüncesiz ölüm makinelerinden başka bir şey değiller. Sende bundan fazlası var. Sen gerektiğinde savaşıyorsun ama savaşmadığın zamanlarda havada süzülen su küreleriyle eğleniyorsun. Kendimi aileme kanıtlayabilirsem onlara sırf senin gibi olabileceğimi göstermek için yapacağım.”

Kapıyı açarken oflamamak için kendimi zor tuttum. Doomslug hemen içerideki duvar çıkıntısına oturmuş, sabırsızlıkla dönüşümü bekliyordu. Kahretsin! Morriumur umarım görmemiş...

“Bu da ne böyle?” diye sordu Morriumur. Nefret ve öfke dolu bir görünümle dişlerini gösterdi.

İçeri girdim. “Şey... Bu, benim evcil salyangozum. Me-

rak edecek bir şey yok.”

Morriumur cüretkâr bir tavırla kapıyı itince Doomslug’ı kucağıma alıp geri çekildim. Kapıyı aralık kalacak şekilde örtüp aradan dışarıya göz attı. Sonra bana döndü. “Bu zehirli hayvanı Starsight’a getirmek için iznin var mı? Lisansın var mı?”

“Hayır... Yani, hiç sormadım.”

“Bu şeyi yok etmelisin! Bu bir *taynix*. *Ölümcüldür*.”

Ne diyor bu der gibi ıslık sesi çıkaran Doomslug’a baktım.

“Taynix değil bu” dedim. “Bambaşka bir tür. Sadece çok benziyorlar. Onu sürekli elime alıyorum, hiçbir şey yapmıyor.”

Morriumur yine yüzünü buruşturdu. Kucağımda korumacı bir şekilde Doomslug’ı tutuşuma bakarken dudaklarını ince bir çizgiye haline getirdi. “Yani... başka kimseye gösterme sakın tamam mı? Başın çok ciddi sıkıntıya girer. Taynix olmasa bile.” Kapıyı açıp dışarı çıktı. “Arkadaşlığın için çok teşekkürler Alanik. Doğumum farklı bir kişilikle sonuçlanırsa... İlk olarak seni tanıma fikri hoşuma gider.”

Gittikten sonra kapıyı kilitledim. “Buraya gelmemen gerekirdi” diye azarladım Doomslug’ı. “Hem sen nasıl indin onca basamaktan?” Onu yeniden odama götürüp yatağıma koydum, ardından o kapıyı da kapatıp kilitledim –amaçsızca.

“Spensa. Dönmüşsün. Neler oldu? Ne istiyormuş?” dedi M-Bot.

Başımı iki yana sallayarak pencere kenarına oturup dışarıdaki onca kişiye baktım. Onları düşmanım olarak

görmeye ne kadar da kararlıydım. Dikkatimi toplamamı bu düşünce sağlıyordu. Ama her nedense onların sıradan bireyler olması fikri daha da korkutucu geliyordu.

“Spensa” dedi M-Bot yeniden. “Spensa bunu görmelisin.”

Kaşlarımı çatarak duvardaki monitöre döndüm. M-Bot bir haber kanalını açtı.

Detritus’un uzaydan görünen bir görüntüsü vardı. Altında şöyle yazıyordu: *İnsan belasının, hapishanesinden kaçmasına çok az kaldı.*

30

Bu, resmen Detritus'tu. Gezegenin devasa metal katmanları boşlukta ağır ağır dönüyor, nadiren gördüğüm güneş tarafından aydınlanıyordu. Nefesim içimde kalmadı. Ekranın altından haberler geçiyor, bir Dione da haberin üzerine konuşuyordu. İğnem onun söylediklerini çevirdi.

“Bu şaşkınlık verici kareler bir süredir insan bölgesinde bulunduğunu iddia eden anonim bir çalışan tarafından gizlice çekildi.”

Görüntü, pilotsuz Krell araçlarıyla it dalaşı yapan muhalif savaş gemilerinden birinin yakından çekimini gösteriyordu. Yıkıcıların yanıp sönen ışıkları, sürekli tetikte olan savunma platformunun yanındaki boşluğu aydınlatıyordu.

“Bu, insan sorununun bir zamanlar düşünüldüğü üzere geçmişte kalmadığının kanıtı gibi görünüyor” dedi muhabir. “Anonim kaynağımız gittikçe gevşek davranan Koruma Hizmetleri Birimi'nin insanların yayılmasının önlenmesi konusunu eline yüzüne bulaştırdığını söylüyor. Kaynak, zayıf gözetim ve bastırma taktiklerinin düzgün

ve etkin kullanılamamasının ana sorun olduğunu belirtiyor. Bu görüntüden de rahatça görebildiğiniz üzere insan istilası savunma güçlerini zorlamaya başlamış.”

Ekrandaki görüntü değişerek bir kürsünün arkasında sakince duran Winzik’in resmini gösterdi. Haberin üzerine konuşan muhabir “Üstyapı Koruma Hizmetleri Bakanı Ohz Burtim Winzik tehlikenin abartıldığında ısrarcı” diye devam etti.

“Bu insan türü tamamen kontrol altında. Yaşanabilir en yakın gezegene ışık yılları uzaklıkta bulunan sistemlerinden kaçmayı başardıklarına dair elimizde bir kanıt yok. Yönetim, bu insanların yarattığı her türlü tehlikeyi ortadan kaldırmak için özenle çalışıyor ama sizi temin ederiz ki tehlike basın tarafından aşırı derece abartılıyor.”

Birkaç kutuya takılarak ekrana gittim, it dalaşı yapan diğer bir grup savaş gemisinin videosunu görünce gözyaşlarıma engel olamadım. Şu, ben miydim? Evet. Çarpmadan hemen önce Alanik’in gemisini kurtarıırken giriştiğim çatışmadandı.

“Bu haberler tüm kanallarda çıkmaya başladı” dedi M-Bot. “Görünüşe göre uzay istasyonunda çalışan Varvax’lardan biri son birkaç aydır gizlice video çekip sonra da Starsight’a gelip sızdırıyormuş.

“Ne demek sızdırıyormuş?” dedim. “O iş nasıl oluyor? Hükümet haber kanallarında videonun gösterilmesini engelleyemiyor mu? Işınlanma mekanizmalarının nasıl çalıştığı konusunda kimsenin ağzını açtırmıyorlar?”

“Biraz karışık” dedi M-Bot. “Sanırım hükümet bu videoyu çeken kişiyi sürgün edebiliyor ancak videoyu gösteren kanallara yasal olarak herhangi bir şey yapamıyor-

lar. En azından önce senatolarından geçmesi gereken belirli eylemler olmadan yapamıyorlar.”

Ne tuhaf. Winzik yine ekranda belirirken gözlerimi kıstım. Cuna bana bunu daha önce söylemişti. Koruma Hizmetleri Birimi fonlarını korumanın bir yolu olarak insan isyanlarını harlıyorlardı. Şu an yaptıkları da bu muydu?

Ama bu görüntüler herkesin Winzik ile onun birimini sorgulamasına da neden olacaktı. Belki de videonun sızdırılması gerçekten tesadüftü.

Ekrandaki görüntü açık pembe dış iskeletiyle oturan bir Krell'i gösterince öne eğildim M-Bot altta yazan adı okudu: “Sssizme, İnsan Türü Uzmanı.”

“Bu yönetim tehlikeli türlere karşı her daim fazla müsamaha göstermiştir” dedi uzman. Ellerini Krell tarzı salladı. “İnsan istilasını dediğimiz patlamaya hazır bir bombadır, fitili de Üçüncü İnsan Savaşı bitip de insan mülteciler ortaya çıkarıldığında yakılmıştır. Hükümet, kurduğu baskı ve kontrol mutlakmış gibi davranmak için çok çaballıyor ama gerçekler artık sızıyor.”

“Yanılıyorsam affedin ama insanları korumak zorunda değil miyiz? Kültür ve toplumları koruma zorunluluğu sebebiyle” dedi sunucu ekrandan.

“O, miadını doldurmuş bir kanun” dedi uzman. “Tehlikeli türlerin kültürlerini koruma gereksinimi Üstyapının barışçıl türlerini koruma ihtiyacına göre dengelenmelidir.” Yengece benzeyen Krell yan tarafını işaret edince kamera yaklaşarak masada oturan genç bir erkek insanı gösterdi. Uzman kişi sözlerine devam ederken adam hiçbir şey demeden yerinde oturdu.

"Burada ruhsatlı ve gözlem altında bir insan görüyorsunuz. Pek çok kişi onların dehşet veren itibarlarından korksa da insanlar ortalama alt tabaka türlerden daha tehlikeli değildir. Agresifler mi? Evet, ama nasıl desek... Wreksiyalılar ya da Cormax pilotsuz hava araçları kadar değil.

İnsanların tehlikesi alışılmadık, farklı özelliklerinden ileri geliyor; buna fizyolojilerinin yarattığı çok sayıda cytonic de dahil. Normalde bir tür, cytonic'leri ve ışınlanma mekanizması kapasitesini geliştirdiğinde barışçıl bir toplum olmanın yolunu da bulmuş demektir. İnsanlar agresif, çalışkan, en önemlisi de olağanüstü çevre şartlarında hayatta kalabilme yetenekleriyle çok hızlı yayılıyorlar. Bu da haliyle ölümcül bir birleşim."

"Peki sizce bu istilayla nasıl başa çıkılmalı?"

"Kökünü kazıyarak" dedi uzman.

Kamera bir Dione olan sunucuya döndü, anlayabildiğim kadarıyla bu fikir karşısında büsbütün dehşete düşmüştü. "Barbarca!" diye çıkıştı ayağa kalkarak. "Böyle bir şeyi nasıl önerebilirsiniz?"

"Akıllı varlıklardan oluşan bir ırktan söz ediyor olsaydık barbarca denebilirdi" dedi uzman sakince. "Ama özellikle bu gezegenin insanları... İnsandan ziyade böcekler. Detritus sığınağının, amacını yerine getiremediği çok açık; tüm galaksinin iyiliği için arındırılması gerek."

Uzman, eliyle yanındaki insanı gösterdi. "Hem bu adam, tehlikeli, asi bir gezegeni yok edersen insan türünün sona ermeyeceğinin kanıtı. İnsanlar burada Üstyapı'yla uyumlu bir şekilde bir arada yaşamaya devam edebilirler ama kendi kendilerini yönetmelerine izin

verilmemesi gerek. Detritus'u ayakta tutmaya çalışmak aptallıktır.

Ayrıca yönetimin ne demeye insanların daha en başta teknolojiye erişmelerine izin verildiğiyle ilgili sunduğu bahaneleri kabul etmiyorum, bu da böyle kayıtlara geçsin. Onları işgal etmek için uzay savaşları yaparak dikkatlerini dağıtma fikrine ne demeli? Tam bir saçmalık. Yönetim, on yıl kadar önce başlayan insan agresifliğinin kontrolsüz patlamasını örtbas etmek için bahaneler uyduruyor. Yüksek Bakan Ved, benim gibi uzmanların tavsiyelerini dinleyip insanlarla daha sert şekilde mücadele etmeliydi."

Haber yeniden kaydedilmiş it dalaşlarını gösterirken koltuğa yığılıp kaldım. Tüm hayatımı Krell'ler bizi yok etmeye çalışıyor zannederek yaşamıştım ama birinin bizim hakkımızda böyle, bu denli soğukkanlılıkla konuştuğunu duymak... M-Bot, isteğim üzerine kanalı değiştirdi; yine uzmanların konuştuğun bir oturum vardı. Diğer bir kanal da aynı çekimi gösteriyordu.

İzledikçe kendimi *küçücük* hissetmeye başladım. Haberlerdeki insanların konuşmaları... içimden değerli bir şeyi söküp alıyordu. Tüm halkım, kahramanlıklarımız, ölümlerimiz, yaşadığımız zorluklar haşere istilasına çekilmişti. Yeniden pencereye gittim.

Sokaklarda kaos yoktu. Herkes dükkânlara giriyor, çıkıyor, günlük hayatına devam ediyordu. İşin garip yanı onlara nefret duymakta zorlansam da onları yöneten hükümete duyduğum nefret giderek artıyordu. Hükümet, babamı öldürmekle kalmamış, onu ezilip gitmesi gereken bir böcek konumuna sokmuştu.

Küçücük, hepsi öylesine küçük ki diye düşündü bir ya-

nım sokakta gezenlere bakarken.

Üstyapı çok büyük olduğunu mu sanıyordu? Onlar da böcekti. Isıran böcekler. Susturulması gereken sinir bozucu sesler. İyi de bu böcekler ne demeye benim üstüme atlıyordu? Hepsini boğmak ufacık bir düşünceye bakardı ve...

Ne düşünüyordum ben böyle? Midem bulanarak pencere kenarından çekildim. Dört bir yanda beni seyreden gözler vardı sanki ve her nasılsa onları anlıyordum. Böceklerle ilgili o düşünceler *onların* düşünceleriydi.

Ben... Bana bir şeyler oluyordu. Delver'larla ilgili bir şeyler, yokyerle, yeteneklerimle ilgili. M-Bot gölge olmaktan korkuyordu ama daha bir şey görmemişti.

Çalıştığım masaya baktım. İnsan kafası büyüklüğündeki kasa, M-Bot'tan alarak eklediğim üç parçayla orada duruyordu. Kasayı kaptığım gibi odamdan fırlayıp Doomslug'ı neler olup bittiğini soran titrek sesiyle arkamda bırakarak çıktım.

Çatıya gidip M-Bot'u sakladığım brandanın altına girdim. Küçük hava aracı bıraktığım yerde, kokpitteki koltuğumda kablolara bağlı halde duruyordu.

"Ne kadar kaldı?" dedim M-Bot'a. "Programlaman ne zaman bitecek?"

"Bitirdim" dedi M-Bot. "Sen Morriumur'la evden çıktıktan kısa bir süre sonra bitti. Tanı testlerini çalıştırmak için bir günüm daha olsa güzel olurdu."

"Zaman yok" dedim. "Bana şu parçayı alt tarafa nasıl takacağımı göster."

Ekranına bir dizi talimat açtı, tek kelime etmeden çalışarak yeniden programlanmış aracın altına kabloları taktım, eğreti alıcıları vidaladım.

“Seksen farklı Üstyapı kanalı görüntülüyorum” dedi M-Bot. “Çoğunda Detritus konuşuluyor.”

Çalışmaya devam ettim.

“Bu programlarda konuşan kişilerin çoğu çok öfkeli Spensa” dedi. “Senin halkına karşı daha kuvvetli önlemler alınması için protestolarda bulunuyorlar.”

“Kapımıza savaş gemisi filosu dayamak dışında ne gibi kuvvetli önlemlermiş mesela?”

“Simülasyonları çalıştırıyorum, hiçbiri güzel şeyler çıkarmıyor.” M-Bot duraksadı. “İnsanlarının ışınlama mekanizmasına ihtiyacı var. Bu denli yoğun ve baskıcı bir güçten kurtulmanın tek yolu kaçmak.”

Pilotsuz hava aracını kaldırıp etkinleştirdim. İki küçük irtifa halkası, kanatların altında koyu mavi renkte ışıldamaya başladı; cihaz, altına bağlı büyük sensör modülüyle havada yarı istikrarsız şekilde duruyordu.

“Pilotsuz hava aracı? Uyanık mısınız?” diye sordum.

“Yapay zekâ tümleştirmesi başarılı” dedi araç tekdüze bir sesle.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Bu soruya nasıl yanıt verileceğini bilmiyorum” dedi.

“Canlı değil” dedi M-Bot. “Yani... Ben her neysem... benim gibi değil.”

“Pilotsuz hava aracı” dedim. “Etkin kamuflaj özelliğini çalıştır.”

Cihaz ortadan kaybolarak dış kısmına, içinden diğer tarafı görüyormuşum gibi görünmesini sağlayan bir hologram yansıttı. Sensör bozucularla birlikte kendisini özel taramaların çoğundan saklayabilmesi gerekiyordu.

“Etkin kamuflajın bazı sıkıntıları var” dedi M-Bot.

"Bu teknolojiyle bir şeyi tüm açılardan tamamen görünmez yapmak imkânsız. Gelip yandan bak sonra da hareket ettir."

Etrafında şöyle bir döndüm, haklıydı. Görünmezliği yan taraflarından pek inandırıcı değildi, havada aracın olduğu yerde dalgalanmalar oluyordu. Hareket edince iyice belli oluyordu.

"Onu göze görünmeden hareket ettirmemizin en iyi yolu kimseye denk gelmeyeceği yerlerde yukarıdan götürmek" dedi M-Bot. "Sonra da biri doğruca ona baktığında hareket etmeme emriyle yavaşça yürütürüz. Bir kişi bakacak olursa cihaz onların bakış yönüne uyum sağlayarak gizli kalır. Daha çok kişi farklı açılardan bakarsa dikkat çekmemesi zorlaşır."

"Bu emirlere uyabilir mi?"

"Evet. Temel zekâsı var, kendi gizli sızma protokollerimin büyük bir kısmını ona kopyaladım. İstedğimiz alanda keşif yapıp fotoğraf çekebilir, sonra geri alınmak üzere saklandığı yere döner." M-Bot yine duraksadı. "Kendi başına uçabilir, bu, benim yapamadığım bir şey. Belki de onun için canlı değil dememeliydim, bazı yönleriyle ben-den daha canlı."

Bunu düşünürken kokpitin yanındaki bölmeyi açıp orada tuttuğum küçük acil durum yıkıcı tabancasını çıkardım.

"Pilotsuz hava aracı, hologramı devre dışı bırak."

Cihaz tam tepemde belirdi, açık kanopiyle M-Bot'un üstüne örttüğüm brandanın yanında havada duruyordu. Silahı da gizlice içeri sokabilmek için yıkıcı tabancasının güvenlik kilidini açtım sonra da elektrik bandıyla cihazın arkasına sabitledim.

“Başın haddinden fazla belaya girerse bilekliğinde programlı ikinci bir yüz olduğunu unutma. Alanik ifşa olur da saklanman gerekirse başka biri olabilirsin.”

“Tamamdır” dedim. “Umalım iş oraya varmasın. Ama öyle ya da böyle Detritus’un zamanı daralıyor. Bu planı yarın devreye sokmalıyız.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM ARASI

Jorgen gününü ekmek yapmayı öğrenmekle geçirdi.

Spensa'nın büyükannesi kör olmasına karşın çok güzel ekmek yapardı. İkisi birlikte Igneous'taki daracık, tek göz evde oturuyorlardı. Spensa'nın annesi yeni daireyi kabul etmişti ama büyükannesi burada kalmakta diretmişti. Onu *hissetmeyi* sevdiğini söylemişti.

Pencereden içeri kızıl ışık doluyordu, havada cihazlardan gelen sıcaklığın kokusu vardı. Jorgen, o ısının kokusunu resmen alabildiğini fark etti. Hiç değilse sıcak metal kokusunu. Yanık gibi kokuyordu ama yanık kokusu değildi. Yanmanın çok ötesine geçmiş şeylerin kokusuydu, şimdi külleri ağır ağır pişiyordu.

Büyükanne onu da kendisi gibi çalıştırıyordu; sadece dokunup koklayarak. Jorgen gözlerini kapatıp demir bir kutuya dokunarak içindeki pudrayı yokladı. Eline bir tutam alıp burnuna götürdü.

"Un bu" dedi, öğütülmüş tanelerin sağlıklı ama her nasılsa *kirli* gelen kokusunu içine çekti. "Beş yüz gram lazım." Eline bir ölçü kabı alıp una daldırdı ancak görerek değil hissederek ölçtü. Ölçü kabını kaldırdıktan

sonra kucagındaki kâsenin ağırlığını hissetti ve unu boşalttı.

“Güzel” dedi büyükanne.

Jorgen hamuru eliyle karıştırmaya başlayıp yüze kadar saydı. “Şimdi yağ” dedi kabı burnuna yaklaştırarak. Kokladı sonra başını tamamdır diyerek sallayıp yağı parmaklarının arasından kaba döktü. Büyükanne yağı böyle ölçmesini istemişti, her şeye *dokunarak*. Yağın ardından su geldi.

“Çok güzel” dedi büyükanne. Sabırlı ve hoşgörülü bir ses tonu vardı. Bir kayanın sesi olsa ancak böyle olurdu diye düşündü Jorgen. Hareketsiz, kadim ve düşünceli.

“Her şeyi doğru oranda mı koydum baksam iyi olur aslında” dedi Jorgen. “Hiçbir şeyi *ölçmedim* sonuçta.”

“Ölçtün tabii” dedi.

“Tam olarak değil.”

“Sen karıştırıradur. Hamuru hissetmeye bak. Bak bakalım doğru geliyor mu?”

Jorgen hamuru karıştırdı, gözleri hâlâ kapalıydı. Büyükanne çırpıcı kullanmasını istememişti. Eliyle karıştıracak, malzemeler birbirine geçerken parmakları arasında esneyen hamuru sıkacaktı.

“Hımm... Çok kuru” dedi Jorgen.

“Bak işte.” Büyükanne elini kâseye uzatıp hamuru kontrol etti. “Evet, evet. Biraz su koyup yoğur madem.”

Jorgen gözlerini açmadan onun dediğini yaptı.

“Hiç gözünü açıp bakmadın” dedi büyükanne. “Bunu Spensa’ya öğretirken ikide bir gözünün tekini açıp bakıyordu. İstedğim gibi yapana dek bakmadan yapsın diye işi yarışa, oyuna çevirmek zorunda kalmıştım.”

Jorgen hamuru yoğurdukça yoğurdu. Büyükanne'nin, onun göz ucuyla bakıp bakmadığını nasıl anlayabildiğine kafa yormaktan vazgeçmişti. Gözlerinin görmediği besbelliydi, her yeri eğrilip büğrölmüş yaşlı kadının gözleri süt beyazıydı. Ama içinde bir güç vardı. Onun yanındayken, Spensa'nın ya da uzaylı kadının yanında hissettiğinden biraz daha zayıf olsa da o aynı titreşimi hissediyordu.

"Hiç gıkın da çıkmadı" dedi büyükanne. "Beş gündür sadece el yordamıyla ekmek yapmayı öğreniyorsun, bir kere bile bunu sana neden yaptırdığımı sormadın."

"Üstüm, gelip sizden eğitim almamı istedi. Mutlaka bir anlamı olsa gerek diye düşündüm."

Büyükanne bu cevap karşısında burnunu kıvırdı. Sanki... Sanki onun bu garip eğitim tarzına ayak diremesini istiyordu. Jorgen, onlarca askere onların eğitimdeki ilk günlerini, onlara verilen tekdüze görevleri sormuştu. Yer ekiplerinde uçuş okulundakilere göre daha çok oluyordu ama Jorgen her şeye rağmen kavramıştı.

Büyükanne onu öncelikle talimatları kabul etmesi için eğitmişti. Bunu yapabiliirdi. Mantıklıydı. Ama keşke büyükanne elini daha çabuk tutsaydı. Aynı gün ilk saldırı geldiğinde savaş gemileri Detritus'ta iki deneme barajını aşmış, ikisi de yakalanmıştı. O zamandan bu yana düşman kuvvetleri sadece orada durup kaynak topluyor, filosunu büyütüyordu. Krell'lerin harekete geçmemesi onu daha da germişti.

Krell'ler, başlarına çok büyük bir silah doğrultmuştu. Bu eğitimi hızlıca öğrenip tamamlaması, filoya gerekeni verip veremeyeceğini öğrenmesi sonra da Cobb'a rapor etmesi gerekiyordu.

Bu da haliyle mızızlanmaması gerek demekti. Şu an komutanı büyükanneydi.

“Herhangi bir şey duyuyor musun?” diye sordu büyükanne, Jorgen hamuru yoğurmaya devam ederken.

“Sizden gelen vızıltı hissi” dedi. “Daha önce de söylediğim gibi. Gerçi tam olarak *duyduğum* bir şey diyemem. Daha çok bir his. Uzakta bir yerde yeri sarsan bir makinaneden hissedebileceğiniz bir titreşim gibi.”

“Peki sana öğrettiğim gibi uzansan?” dedi büyükanne. “Kendini uzayda uçuyormuş gibi hayal etsen?”

Jorgen onun dediğini yapmaya çalıştı ama herhangi bir şey olmadı. Sadece... uzayda süzüldüğünü mü hayal edecekti? Yıldızların arasından geçtiğini, uçtuğunu? Gemisindeydi, bunu mükemmel biçimde gözünün önüne getirebiliyordu. Peki ne olması gerekiyordu?

“Bir şey yok mu?”

“Yok.”

“Bir melodi yok mu? Uzaklardan sana bir şey sesleniyormuş hissi?”

“Hayır efendim” dedi. “Ee, pardon, hayır büyükanne.”

“Orada” dedi büyükanne, fısıltıyla konuşurken yaşlı sesi çatallaşıyordu. “Endişeli.”

Jorgen gözlerini aniden açtı. Kısacık bir an, bembeyaz saçları, süt gibi gözleriyle salt kemik ve kumaştan meydana geliyormuş gibi görünen, cildi kırışmış yaşlı bir kadın olan büyükanneyi gördü. Kadın başını yukarı, göğe doğru çevirdi.

Jorgen derhal gözlerini sımsıkı kapattı. “Özür dilerim. Gözümü açıp baktım. Siz... Siz *onu* hissedebiliyor musunuz yani?”

“Evet” dedi büyükanne usulca. “Daha dün yaşadım. Hayatta olduğunu hissettim. İtiraf edemese de çok korkuyor.”

“Göreviyle ilgili bilgi alabilir misiniz?” diye sordu hamuru tutup parmakları arasında sıkarken. “Ya da geri getirebilir misiniz?”

“Hayır” dedi büyükanne. “Temasımız anlık, kısacık oluyor. Daha fazlası için yeterince güçlü değilim. Onu getirebilseydim bile getirmemem iyi olurdu. Bu savaşı vermesi gerekiyor.”

“Ne savaşı? Tehlikede mi?”

“Evet. Bizim kadar. Bizimkinden fazla olabilir mi? Belki. Alabildiğine uzan Jorgen. Yıldızların arasında uç. Onları dinle.”

Jorgen bunu yapmayı denedi. Ah, hem de nasıl çabaladı. Doğru kaslar olduğunu düşündüğü kaslarıyla esnedi. Kendini onun söylediklerini hayal etmeye zorladı.

Hiçbir şey olmayınca Spensa’yı yüzüstü bırakmış gibi geldi. Bu histen nefret ediyordu.

“Özür dilerim” dedi. “Hiçbir şey olmuyor. Bir de kuzenlerimden biriyle deneyebiliriz.” Elini yumruk yapıp alına bastırarak gözlerini sımsıkı kapattı. “Ona git demeyecektim. Kurallara uymam gerekirdi. Benim hatam.”

Büyükanne homurdandı. “Hamuruna dön” dedi. Jorgen hamuru yeniden yoğurmaya başladığında büyükanne konuşmasını sürdürdü. “Sana ‘Az Kalsın Savaşı’nın kahramanı Stanislav’ın hikâyesini anlatmış mıydım?”

“Az Kalsın Savaşı mı?”

“Eski Dünya’da olmuş” dedi büyükanne. Kâse seslerinden, Jorgen onun da ekmek yapmak üzere kendi hamu-

runu hazırlamaya başladığını duydu. “İki büyük milletin birbirine doğrulttuğu korkunç silahlarının olduğu bir zamanda tüm dünya diken üstünde bekliyor, devler savaşımaya karar verirse olacıklardan korkuyormuş.”

“O hissi bilirim” dedi Jorgen. “Krell’lerin de silahlarını bize doğrulttuğu zamanlardan.”

“Kesinlikle. Stanislav bir saldırı olursa halkı uyarcak bir sensörden sorumlu sıradan bir subaymış. Görevi de sensörler bir şey görürse *derhal* haber vermekmiş.”

“İnsanlar zamanında kaçabilsin diye mi?”

“Hayır hayır. Bunlar Krell bombacılarının kullandığı silahlar gibiymiş. Hayat sonlandıran türden silahlar. Kaçış yok, Stanislav’ın halkı düşman saldırısı olursa sonlarının geleceğini biliyormuş. Stanislav’ın işi bunu önlemek değil, uyarı vererek kısasa kısas yapmaktı. Bu şekilde sadece bir değil iki ulus birden yok olacaktı.”

Hayatı gergin bir sükûnet, keşke bu işi yapmasaydı diye ümit ederek, dua ederek, dileklerde bulunarak geçiyordu herhalde. Görevini yapması demek milyarların sonu demekti. Ne külfet ama!”

“Külfet mi?” dedi Jorgen. “General değilmiş, karar da onun kararı değilmiş. O sadece kararı uygulayan kişiymiş. Tek yapması gereken, bilgiyi iletmek.”

“Öyle de olsa” dedi büyükanne sakince, “*yapmamış*. Bir uyarı gelmiş. Bilgisayar sistemi düşmanın füzeyi ateşlediğini söylemiş. O korkunç gün gelmiş çatmış; Stanislav, okuduğu veri gerçekse tanıdığı, sevdiği herkesin öleceğini biliyormuş. Gelgelelim şüpheye düşmüş. ‘Düşman çok az füze gönderdi’ diye akıl yürütmüş. ‘Hem bu yeni sistem daha doğru düzgün test edilmedi.’ Düşünmüş taşın-

miş, kendini yiyip bitirmiş sonra da olanları üstlerine haber vermemeye karar vermiş.”

“Emirlere uymamış” dedi Jorgen. “En temel görevini yerine getirmemiş.” Hamuru geniş, alçak kabın zeminine bastıra bastıra öfkeyle yoğurdu.

“Aynen öyle” dedi büyükanne. “Amma velakin bu iradesi, bilgisayar başka bir fırlatma gösterdiğinde yeniden sınanmış. Bu defa daha büyük ama yine şüphe uyandıracak kadar küçükmüş. Düşünmüş taşınmış. Görevinin halkına misillemeyi başlatmayı söylemek olduğunu biliyormuş. Elllerinde hâlâ imkân varken düşmanlarını ölümüne göndermek. İçindeki asker ile insan savaş halindeymiş.

Sonunda, bilgisayarın raporunun yanlış alarm olduğuna kanaat getirmiş. Ter dökerek beklemiş, beklemiş ama... herhangi bir füze gelmemiş. İşte o gün, hiç gerçekleşmeyen bir savaşın tek kahramanı olmuş. Dünyanın sonunun gelmesini önleyen adam.”

“Yine de emre itaat etmemiş” dedi Jorgen. “Karar vermek onun işi değildi. Üstlerinin göreviydi. Kararının doğru çıkması hikâyenin sonunda onu haklı gösteriyor olabilir ama kararı yanlış olsaydı en iyi ihtimalle korkak, en kötüsü de hain olarak hatırlanacaktı.”

“Yanlış yapmış olsaydı hiç hatırlanmayacaktı” diye fısıldadı büyükanne. “Geriye onu hatırlayacak kimse kalmayacaktı.”

Jorgen arkasına yaslanarak gözlerini açtı. Elindeki hamura baktı, katladı, ittirdi, nedenini anlayamadığı bir öfke duyuyordu. “Bana neden bu hikâyeyi anlattınız?” diye sordu büyükanneye. “Spensa her zaman canavarların ba-

şını kesen insanların hikâyelerini anlattığınızı söyledim.”

“Ona o hikâyeler gerektiği için o hikâyeleri anlatıyordum.”

“Bana da böyle bir hikâye mi lazımdı yani? Emirleri uygulamayı seviyorum diye mi? Ben duygusuz makinenin teki değilim büyükanne. Gemisini yeniden yapması için Spensa’ya yardım ettim. En azından Kusmuk’un itici motorlarını getirdiğinde kimseye ne yaptığını söylemedim. Protokole *karşı çıkarak*.”

Büyükanne cevap vermeyince Jorgen hamuru ardı ardına, vura vura yoğurup eski demircilerin metali büktüğü gibi katlamaya başladı.

“Herkes sırf biraz düzen, biraz emir komuta seviyorum diye benim uzaylı falan olduğumu düşünüyor. O yapının var olduğunu görmeye çabaladığım için kusuruma bakmayın. Herkes Stanislav gibi olsaydı askeriye dediğimiz yer keşmekeşe dönerdi. Aldığı emir yanlış alarm olabilir korkusuyla hiçbir asker silahını ateşlemezdi. Aman sensörlerim hatalı olabilir, ortada düşman yok diye hiçbir pilot uçmazdı.”

Hamuru kaba vurup duvara yaslandı.

Büyükanne onun hamurunu alıp parmakları arasında sıkıştırdı. “Harika” dedi. “Sonunda iyi bir hamur çıkardın çocuk. Bundan çok iyi ekmek olacak.”

“Ben...”

“Kapa gözlerini” dedi büyükanne. “Hıh.”

Jorgen alnını koluyla sildi. Ne kadar enerji sarf ettiğinin farkına varmamıştı. “Bakın, Spensa’ya gitmesini söylemekte haklı olabilirdim. Ama belki de hiç dememem gerekiyordu. Ben...”

“Gözlerini kapat çocuk!”

Başını geriye atıp duvara pat diye vurdu ama büyü-
kannenin de dediğini yaptı.

“Ne duyuyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Aptal olma. Dışarıda makine çalışıyor, cihaz pat küt
ses çıkarıyor.”

“O kadarını duyuyorum herhalde. Ama...”

“Sokaktaki insanlar vardiyalarından çıkmış bir
hengâmeyle evlerine gidiyorlar.”

“Öyle gibi.”

“Ya kalp atışların? Onu da duyuyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Dene.”

Jorgen oflayarak iç geçirdi ama söyleneni yapıp kulak
kesildi. İçindeki güm güm atışı duyabiliyordu ama muh-
temelen az önceki yoğun çabasıydı.

“Stanislav emirlere uymadığı için kahraman değil-
di” dedi büyükanne. “Emirlere ne zaman uymayacağı-
nı bildiği için kahramandı. Bunu hayatta son yaptığı iş-
lerden birini yapıp bizi buraya getiren annemden öğren-
dim. Burada bir şeyler hissetmişti sanırım. İhtiyacımız
olan bir şey.”

“Madem öyle yıldızlara bakmayayım” dedi Jorgen hüs-
ranından kurtulamayarak. “Altımızdaki gezegene baka-
lım.”

“Ben her zaman yıldızlara dönmek istedim” dedi bü-
yükanne.

“Uçmayı ben de seviyorum” dedi Jorgen gözleri hâlâ
kapalı bir halde. “Yanlış anlama. Ancak burası benim

evim. Kaçmak değil, *korumak* istiyorum. Bazı zamanlar derin mağaralardaki yatağımda uzanırken yemin ederim ben...”

“Sen ne?”

Jorgen gözlerini şak diye açtı. “Bir şey duyuyorum. Ama üstümüzde değil. Altımızda.”

31

Dione askeri, içindekileri kontrol etsin diye çantamı açtım.

Kuşku uyandıracak hiçbir şey yoktu. Öğle yemeklerimi taşıdığım büyük, şeffaf plastik kap son derece masum görünüyordu. İçinde pilotsuz hava aracımız saklıydı, o ayrı.

Muhafız küçük bir fener açıp çantanın içine tuttu. Beni endişeli mi görmüşlerdi? Çok mu terlemiştim? Yakınlardaki bir güvenlik pilotsuz hava aracı kalp atışlarımın hızlandığı mı fark etmişti?

Yo. Hayır, bunu yapabilirdim. Ben bir savaşçıydım, bu da zaman zaman biraz gizlilik ve kurnazlık gerektiriyordu. Azap verici derecede uzun gelen bir an orada öylece dikildim. Sonra yıldızlara şükür, muhafız devam etmemi işaret etti.

Çantamın fermuarını çektiğim gibi omzuma atıp hızlı adımlarla *Ağırlıklar ve Ölçüler*'in bulunduğu limanı yürüyüp geçtim. Ne kendime güvenli ne de kayıtsız bir hava yaratmak istiyordum.

"Alanık?" dedi Morriumur koridora girerken yanıma gelip. "İyi misin? Cilt rengin hiç olmadığı kadar kızarık."

"Hımm, pek iyi uyuyamadım" dedim.

İlk yol ayrımına yaklaştık. M-Bot koridorun bu bölümüne yasadışı maddeleri belirlemek için ikincil bir tarayıcı yerleştirildiğinden şüpheleniyordu ama aracımızdaki sinyal bozucunun bunu engelleyeceğinden emindi. Dediği gibi, yol ayrımından geçerken hiçbir alarm çalmadı ama koridordan geçen bir Dione ekibi üyesi az kalsın Hesho'nun uçan platformuna çarpıyordu. Kauri bağırarak platformu Dione'un kafasının kenarından ucu ucuna kurtardı.

Ekip üyesi özür dileyerek hızla uzaklaştı. Kauri platformlarını uçurmaya devam etti, Hesho omzunun üzerinden Dione'a bakarken kuyruğu sinirle seğirdi. "Uçarken bile ijuuuuuuuuuuuuuuuu. Rahatsız edilene dek sakın sessiz, bir santimetrelik ama sonsuzluğu yansıtan bir derinlik; nicesine deniz olan ben kimisine su birikintisinden ibaretim."

"Sence Üstyapı her boyutta halka alışacak mı?" dedim.

"Sayımız çok değil" dedi Hesho. "Bizim boyutlarımızda bizden başka yalnızca bir tür tanıyorum; dış iskeletleri içindeki Varvax'ları saymazsak tabii. Kendimize kocaman uzay tulumları mı yapsak, ne yapsak? Sıradan kişiler için devler evreninde yaşam zor." Kuyruğu yeniden seğirdi. "Ama insanlara karşı müttefik edineceksek bu bedeli ödememiz gerekiyor. Malum, iplerini koparmaya yaklaşımlar. Haberleri gördün mü?"

Her zaman olduğu gibi önümüzde gidip bizimle sohbette pek katılmayan Brade'e baktı.

"İnsanlar kontrol altında Hesho. Bu kısacık kayıтта endişe duyulacak bir şey yok. Kısa süre içinde durumu düzelteceklerdir."

“Benim görevim, yükümlülüğüm, en kötü olasılıkları düşünerek endişe etmek.”

Her zamanki muhafızı gördüğümde, makine dairesine giden yoluyla artık iyice öğrendiğimiz kavşağa ulaştığımızda diğerlerine devam etmeleri için el edip onlardan ayrıldım. “Tuvalete gitmem gerek” diyerek muhafıza yaklaştım.

Dişi Krell muhafız kızgınlık belirtisi olarak parmaklarını kıpırdattı ama beni tuvalete götürmesi için bir uzaktan kumandalı hava aracı çağırdı. Planımı bir kere daha baştan sona gözden geçirdim, zaten gece boyu M-Bot’la alıştırma yapmıştık. Uykusuzluktan yorgun düşeceğim diye korkmuyordum. Şu anki gergin enerjim muhtemelen Starsight’in yarısına güç sağlardı.

Kılavuz pilotsuz hava aracı beni tuvalete götürdü, ben bölmelerden birine girince de geçen sefer olduğu gibi bekledi. Girer girmez oturup sırt çantamı kucağıma aldım, sessizce fermuarı açtım. Önceki gece art arda yüzlerce kez aynı hareketi yapan ellerimle önce cihazı sonra güvenlik modülünü çıkardım. Çok duyulmadığını umduğum azıcık bir çıt sesiyle modülü cihaza taktım.

Düğmeye basmamla cihaz havada asılı kalmaya başlayınca ben de şüphe uyandırmamak için tuvaletteki işimi hallettim. Ardından cihaz havadayken bölmenin kenarına geçtim. Bir parmağımı kaldırdım sonra iki, üç.

Cihaz kamuflej özelliğini etkinleştirerek yok oldu. Bilekliğime basıp cihazla aramızdaki iletişimi kontrol ettim. Bilekliğimi titreştirerek bir MSK koduyla yanıt verdi.

Tüm sistemler çalışıyor.

Görev tamamdı. *Ağırlıklar ve Ölçüler’in* kalkanı

M-Bot'la iletişim kurmamı engelliyordu ama umduğumuz üzere, bu cihaz gibi içeriden biriyle iletişim kurmaya devam edebiliyordum.

Çantamı alıp çıktım ama çıkar çıkmaz pişman oldum. *Yıkıcı tabancası!* Lanet olsun, tabancayı söküp ne olur ne olmaz diye çantama koyacaktım.

Artık çok geçti. Pilotsuz hava aracının arkasına atıl durumda, güvenli bir şekilde bağlıydı.

Ellerimi yıkarken *bol şanslar ufaklık*, diye geçirdim içimden. Bir yanım cihaz aniden bir alarmı harekete geçirecek diye bekleyip duruyordu ama hiçbir şey çalmadı. Kılavuzumu takip ederek tuvaletten çıktım, gizli casusu mu yerinden çıkıp makine dairesini gözetlemeye hazır biçimde arkamda bıraktım.

Sıçrama odasına gidip diğerleriyle birlikte oturup yerleştim. Sonra bekledim. Biraz daha bekledim. Limandan ayrılıp kalkışa geçmek normalden fazla mı sürüyordu ne? Yoksa ifşa mı olmuştum?

Derken nihayet *Ağırlıklar ve Ölçüler* kalkıp uzaya yöneldi.

“Pilotlar” dedi Winzik’in sesi iletişim kanalından, az kalsın tavana zıplıyordum. “Bugünkü eğitimin çok önemli olduğunu bilmenizi isterim. Ah ah! Üstyapı hükümetinden gelişiminizi seyretmek isteyen bazı önemli görevliler ağırlayacağız. Bana bir iyilik edip onları etkilemek için en iyi uçuşunuzu yapmanızı istiyorum.”

Bugün mü? Onca gün arasından gele gele *bugün* mü gemiye fazladan gözlemci geleceği tutmuştu? Neredeyse pilotsuz hava aracımızla iletişim kurup görevi iptal et emri verecektim. Ama hayır. Kararlıydım.

Starsight'tan uzaklaşıp güvenli bir mesafe kat ederken sessizce bekledim sonra zihnimde çığlık yankılandı ve yokyere girdik.

Bugün eğitimde pilotsuz hava aracını ve görevi dert edecek çok fırsatım olmayacaktı.

Ardımda kendinden iticili taklit kayalarla uzaya çıktım. Brade kanadıma yakın uçuyordu, ikimiz beraber Delver labirentine gitmeye çalıştık ama kor parçaları buna hazırды. Bir grup kor, labirentin dış kısmından çıkıp üzerimize hücumla geçti.

“Ani dönme hareketi” dedim. “Sağdan kes.” Gemimi hızlandırarak döndüm. Sağa savruldum ama ivmem beni ileri götürmeyi sürdürdü.

Yakınlık algılayıcım Brade'in, emirlerimi uygulamak yerine yeni kor parçası grubuna doğru hızla ilerlediğini gösteriyordu. Homurdanarak özel hattı açtım. “Brade emirleri uygula!”

“O korların icabına bakabilirim” dedi.

“Ona hiç şüphem yok. Ama emirleri uygulayabilir misin lütfen?”

Korlara doğru devam etti. Ama aralarına dalmadan hemen önce dönüp ayrıldı ve tam gaz bana geldi. Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

“Tamamdır” dedim. “Ani dönme hareketi, sağdan kes.”

Korlardan uzaklaşarak geniş bir açıyla döndük. Brade arkamdan geliyordu, emir verdiğim şekilde dolandık. “Pekâlâ” dedim daha iyi bir açı alarak. “Şimdi doğruca dal.”

“Gerçekten mi?” diye sordu.

“Seni takip edeceğim.”

Önümden gideceği için yaşadığı hevesi hissedebiliyordum. Korların bize ne şekilde çarpmaya yelteceklerini kestirmek güç değildi, biz de çevrelerinden dolanarak onları önümüze topladık. Brade güçlük çekmeden bir grup kor parçasını patlattı.

Ben de onun çok yakınına giren bir tanesini vurdum. İkimizin kalkanına da birkaç enkaz parçası çarptı ama hasar görmeden atlatıp önümüzde ilerleyen iki grup korun arasına daldık.

Bize çarpacaklar diye birbirlerine girdiler. Rahat bir düzine düşman çarpışarak arkamızda dizi dizi alevli ölümler bırakırken aralarından çıktık.

“İşte bu acayip iyi geldi” dedi Brade yeniden labirente doğru ilerlerken.

“Eh, arada bir biliyoruz da konuşuyoruz.”

“Evet evet, zaten seni bu yüzden dinlemiyorum ya.”

“Neden?”

“Benimle diğerlerinin konuştuğu gibi konuşmuyorsun” dedi. “Bana vahşi insan gezegeninde olanları sormadın bile. Haberleri mutlaka görmüşsündür. Herkes şu an onlardan deli gibi korkuyor. Herkes şimdi bana eskiden baktığından daha çok bakıyor. Bana o tehlikeli olanlar gibi olmadığımı söylüyorlar. Ama yine de bakıyorlar.”

Lanet olsun! *Sana böyle davranmayacağımız koskoca bir gezegen var, Brade.* Ona tam bunu söylemek üzereyken kendimi tuttum. Doğru zaman değil gibi geldi.

“Sen benim için filomun bir üyesisin” dedim.

“Evet. Bu düşünce güzelmiş.”

Ben bunu gerçekten güzel bulduğundan o kadar emin değildim. İkimiz birlikte labirente döndük. Bugünkü eği-

tim, gerçek bir Delver'la savaşıırken yapmamız gerektiği gibi kor parçalarının arasında uçup sonra da labirent turları yapmaktı. Labirente gireceğimiz bölüme yaklaştık; yapı, tünel girişlerinin delikleri dışında salt metal bir yüzeydi. Biraz ileriden üç savaş gemisi daha yaklaşıyordu: Buhar, Hesho ve Morriumur.

"Biz şunu alalım" dedim görüntüye dokunarak, işaretlediğim nokta Brade'in ekranında de belirecekti.

"Anlaşıldı" dedi.

Tam harekete geçmiştim ki yakınlık alarmımın çıl-gınlar gibi çalmasıyla neye uğradığımı şaşırdım. Gerisin geri dönüp hızla yana geçerken yüzeyden aniden hızla patlamaya hazır bir çift kor fırladı, gemime çarpmasına ramak kalmıştı. Daha önce hiç bu kadar hızlı hareket etmemişlerdi. Bir küfür savurarak kendimi toparlarken beni yakalamaya çalışan diğerleri de aynı şekilde hızlandı. Onları geride bırakayım diye it dalaşı için akıl almaz bir hız olan Mag 4'e çıkmak zorunda kaldım.

"Bu ne böyle?" dedi Brade telsizden. "Filo Komuta Merkezi ne yapıyorsunuz?"

Bir çift kordan daha ucu ucuna kaçtım. Yeniden hızlanmak zorundaydım ama yaklaşan diğer bir grup dönüp başka bir gruba çarpmaya başladı. Yıldızlar aşkına, ne oluyordu böyle?

Beni kendi enkazlarına çarptırmaya çalışıyorlar, dedim. Yüksek hızları beni de hızlandırıyor. Bu hızlarda it dalaşı yapmak imkânsıza yakındı, tepki verecek zaman olmuyordu ama kor parçaları bunu düşünmek zorunda değildi. Onlar tek kullanımlıktı; biz değildik.

Bunun arkasından gelen hamle haftalardır yaptığım

en çılgın pilotluklardan biri oldu. “Dalga dizisi” dedim Brade’e. Brade hemen kanadımın sağına gelirken korların arasından sağlı sollu, inişli çıkışlı hareketlerle geçtik. Kahretsin! Bir anda *yüzlerce* olmuşlardı, hepsi de diğer pilotları görmezden gelip bize odaklanmıştı.

İki kor hemen yanımda çarpışırken yana kayıp kendimi kalkanımın her yanına çarparak kalkanı indiren enkaza hazırladım. Diğer bir kor bana çarpmak üzereyken biraz geç tepki vererek kaçtım, hedef ben olmuş olsaydım şu an paramparçaydım. Karnı aç koca bir şahin sürüsü içinde yapayalnız bir serçe gibiydim.

Dalışa geçtim, döndüm, karşıma çıkan korlardan kaçtım darbeleri savuşturarak bu hengâmeden bir anlam çıkarmaya çalıştım. “Kal... Kalkanım indi” dedi Brade hortuyla.

Kahretsin! Lanetlanetlanet... Benim yanımdan ayrılp dönünce ben de geri dönüp son hız peşinden gittim. “270’inin hemen altından gelen büyük kuru görüyor musun? Işın mızrağını ona sapla.”

“İyi de...”

“*Yap işte* Brade” dedim. Kor ürkütücü bir hızla yanımdan geçerken önünden zar zor kaçtım. Neyse ki Brade söylediğim gibi mızrağını atıp parıldayan halatını tam ortasına isabet ettirdi.

Büyük taşın ivmesi Brade’i peşi sıra çekiştirdi ve diğer birkaç kor birbirine girerken Brade’i yolun dışına çıkardı. Etrafindan dönüp arkasından gittim, o kadar hızlandım ki YerKon’larım zorlanarak beni koltuğuma sertçe vurdu. Brade’e çarpmaya çalışan bir kor parçasını vurmak zorunda kalınca hızımı aynı seviyede tutmakta zor-

landım, sonra da yanına geçerek onu enkazdan korumak için kalkan oldum.

Kalkanım çatırdayarak gemimi sarstı. İleride, arkasından gittiğimiz büyük bir kor yolumuzu temizledikten sonra onu kumanda eden pilot ne yaptığımızı anlamışçasına yavaşladı.

“Yukarı çıkıp üzerinden geç!” diye bağırdım hızla yukarı yönelerek. Diğer bir büyük kor takip ettiğimize çarparken Brade de yükseldi. Patlamadan fırlayan büyükçe bir parçadan son anda kaçtı, ikimiz birden bu karmaşadan kurtularak hızlandık. Aşırı yüksek hızımızla birkaç saniyede arbededen uzaklaştık.

“Of...” dedi Brade. “Ucuz kurtulduk.” İlk kez sarsılmış görünüyordu.

“Komuta Merkezi” dedim konuşma düğmesine basarak, “yıldızlar aşkına bu neydi böyle?”

“Üzgünüm UrDail’li Alanik” dedi Winzik hiç de alışlagelmedik biçimde kişisel konuşarak. “Zaman zaman korlar aynı bu şekilde aşırı agresif hareketler sergiliyorlar. Biz de uyum sağlamak için pilotsuz hava araçlarımızda yeni iticiler deniyoruz.”

“Bizi uyarabilirdiniz!” diye bağırdım.

“Kusura bakma!” dedi Winzik. “Gücenmeyin lütfen. Brade, sana da teşekkür ederim. Görevliler buradayken çok etkileyici bir gösteri sundun.”

Demek Winzik evcil insanıyla gösteriş yapıyordu? İkimizi de öldürecekti.

Brade’in umurunda değil gibiydi. Bu yeni korlar çekilince dönüp labirente gitti. Ben de hızla peşinden. Bir saniye sonra açıklıklardan birine dalıp tünele girdik.

İçerisi görece sessiz, sakindi.

Söylediğim saçma olmuştu tabii. Uzay her zaman sessizdi. Bana görsel olmayan belirtiler sağlasın diye gemimi patlama ya da titreşim simülasyonları yapmaya ayarlayabilirdim ama atmosfer yoksa basınç dalgası yok demektir, basınç dalgası yoksa da ses yoktu.

Bana normal geliyordu. Boşlukta süzölmek sessiz olmalıydı. Karanlık öylesine boş, öylesine muhteşem, öylesine engin olunca tüm sesleri boğmalıydı.

Labirentin içindeki bu tüneller bana daha yakın geliyordu. Tıkırtıları, damlayan suları ya da en olmadı birbirine geçen çarkların uzaktan gelen gıcirtısını duyarım diyordum. Ama sessizlik burada ürkütücüydü.

Projektörlerim Brade'in hemen önümde uçan gemisini aydınlatıyordu. Hiç ona uymayan bir temkinle yavaşlamış, tünelde gıdım gıdım ilerliyordu.

"Şu ilerideki açıklığı görüyor musun?" diye sordu.

"Evet" dedim. İkimiz de gerçek olduğunu doğruladık ama bunun gibi açıklıklar zaten genelde gerçek oluyordu. Asıl kafa karıştırıcı olan hologramların gizledikleri idi.

Diğer odaya geçtik, su altındaymış gibi hissettiren yerlerden biriydi. Sürüler halinde gezen balık hologramları ile köşede birden çok uzantısı bulunan karanlık bir şey vardı.

Bu odaya daha önce birkaç kere gelmiştim. Odalar birbirini tekrar etmeye başlamıştı. Kanopilerimizdeki yarılsamalar Üstyapı teknolojisiydi, onların programlamalarıyla sınırlıydı. Gerçek Delver labirenti çok daha değişken olacaktı. İçeri girip de kaçan pilotlar her odada farklı bir sahne, her köşede farklı sürprizler gördüklerini rapor etmişlerdi.

Brade'e, eğitimin bir parçası olduğundan ne gördüğünü sordum. Ama bu odayı gayet iyi biliyordum, o bana gördüklerini tarif ederken köşeden çıkacak ahtapotumsu şeye hazırdım. Gerçek olmadığını bilsem de arkamızdan bir kor geldiğinden dikkat dağıtıcı olacaktı.

Arkama dönüp kor bana daha ulaşamadan onu patlattım.

"Güzel atış" dedi Brade.

Vay! *İltifat* mı duymuştum? Ona ulaşmaya başlamıştım. Alanın dibine doğru ilerledi, çıkışın yosun benzeri bir maddeyle kaplı olduğunu görüyordum.

"Burada bir şey görüyor musun?" diye sordu.

"Deniz bitkisi gibi bir şey."

"Ben kayalık görüyorum" dedi homurdanarak. "Geçen seferki gibi."

Gemisini holograma doğru indirdi, ben de peşi sıra gittim ve başka bir metal tünele girdik.

"İçimden bir ses Winzik yine bizi öldürmeye çalışacak diyor" dedim arkasından ilerlerken.

"Winzik çok akıllıdır" dedi derhal. "Ne yaptığını çok iyi bilir. Bizim sınırlarımızı bizden daha iyi bildiği de kesin."

"Şansı yaver gitti" dedim. "Şayet ölseydik oradaki numarası çok salakça görünürdü."

"Dediğim gibi, akıllıdır" diye yineledi Brade. "Onun amaçlarını anlamaman şaşırtmadı."

Bu sözüne sinirlendim ama ağzımı açmadım. Sonuçta Brade sohbet ediyordu. İlerleme kaydediyorduk.

"Winzik'le mi büyüdü? Yani, baban o muydu?"

"Daha çok koruyucum gibiydi diyeyim."

“Peki ya ailen? Biyolojik ailen?”

“Onların elinden yedi yaşındayken alındım. İnsanlar yakından gözlenmek zorunda. Birbirimizin öfkesiyle beslenip işi hızlıca kargaşa ve isyana sürükleyebiliyoruz.”

“Yine de zor olsa gerek. O kadar genç yaşta aileni bırakmak...”

Brade cevap vermek yerine koridordan aşağı devam edip oranın altındaki diğer bir koridora girdi. Onu takip ettim, tünel duvarları ağır ağır hareket ederek kayalara dönüşmeye başlayınca kaşlarımı çattım.

Çok tanıdık diye düşündüm.

Sarkıtlar, dikitler. Oldukları yerde erimiş gibi görünen, durmaksızın damlayan suyla oluşmuş doğal taşlar. İşte şu da taşın içinde uzanan devasa bir metal borunun kenarı değil miydi?

Tıpkı... Küçükken keşfettiğim mağaralara benziyordu. Sıçan yakalayıp Krell’lerle savaştığımı hayal ettiğim sonsuz Detritus tünellerine.

Gemimi, ışıklarımın antik oymaları aydınlattığı duvarın kenarında durdurdum. Çevrilemeyen bir dilde sözcükler, desenler vardı. Bu yeri *biliyordum*. Çok daha büyük ölçeklisi de olsa yüzlerce kez girdiğim, parmaklarımı soğuk, nemli taşında gezdirdiğim bir tünele benziyordu. Yakında bir yerde gizli bir dolapta zıpkın tüfeğimi, harita defterimi, babamın verdiği rozeti tutuyordum.

İstemsizce duvara uzandım ama parmaklarım kanopime çarptı. Bir gemideydim, yabancı bir savaş gemisinde, derin uzay labirentinde dolanıyordum. Nasıl? Nasıl oluyordu da zihnime uzanıp bu yeri yeniden üretebiliyordu?

Gözlerim kanopimin camına odaklandı. Cama yansıyor, sanki kokpitte tam arkamda oturuyormuşçasına yumruğum büyüklüğünde ateşli bir çift beyaz benek vardı. Gerçekliği delip geçen, her şeyi emip akıl almaz beyazlıkta tünellere çeviren delikler. Göze benziyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Haykırmak üzere ağzımı açtım ama gözler, tüneldeki değişikliklerle birlikte kayboldu. Bir anda bu labirentteki binlerce koridordan birinde, başka bir metal koridordaydım.

“Hey” dedi Brade kulağıma. “Geliyor musun gelmiyor musun?”

Arkama dönüp omzumun üzerinden baktım ama kokpitin arkasında; acil durum battaniyesi, fener ve tıbbi bakım teçhizatının takılı olduğu yastıklı duvardan başka bir şey görmedim.

“Alanık? Burada bir şey var. Gelip ne gördüğünü söyler misin?”

“Geliyorum” dedim yeniden kontrol paneline götürdüğüm titreyen ellerle. Kahretsin! Lanetlanetlanet... Kendimi yapayalnız hissediyordum. Ufacık. Bu konuyu konuşabileceğim kimse yoktu. Cobb, arkadaşlarım, hepsi trilyonlarca kilometre uzaktaydı, M-Bot bile ben Starsight’a dönene kadar olmayacaktı.

Gördüklerimden Brade’e bahsetse miydim? Basit bir labirent hologramı görmediğimden. *Kendi anılarımı* gördüğümünden. Deli olduğumu mu düşünürdü? Daha da fenası, onlardan biri olduğumu? Ruhuma kısmen bir Delver bağlandığı için mi bunları görüyordum?

Tünelin ucuna ulaştığımda kontrol panelim kendinden geçti. Yapay bir yerçekimi alanına çarptığımı hatta

–çok daha garibi– *atmosfere* girdiğimi söylüyordu. Bu geminin kanatları yok sayılırdı ama yine de dönmek için kanatçıkları vardı, atmosferik hava alışı hızlı dönüş yapmama yardımcı olmak üzere devreye girdi.

Brade önümde, ileride gemisini durdurdu. “Alıcıların ne diyor?”

“Atmosfer” dedim. “Nitrojen-oksijen.”

Brade biraz daha ilerleyerek yosunumsu bir zemini varmış gibi görünen büyükçe alana girdi.

“Şu yosunu görüyor musun?” diye sordum.

“Evet” diyerek yıkıcılarını ateşledi. Odanın kenarında patlamadan sarı-turuncu renkte ışığı parlayarak alev alan metal parçaları etrafa saçıldı. Patlamadan gelen şok dalgasını hissettim, gemim sarsıldı.

“Ne oluyor?” diye sordum. “Neden ateş ettin?”

“O patlamalar boşlukta boğulmadı, alevlerle yanan ateş meydana getirdi” dedi Brade. “Ayrıca duydum. Görünmez bir kalkandan geçip atmosfer cebine girdik.”

İçimde büyük bir korku uyandırarak gemisinin kanopisini açtı.

“Brade!” diye bağırdım. “Pilotlar kalbe yakın yerlerde böyle odalar rapor etmiş.” Gemisini alçaltarak yosun yüzeye indi. Sonra da gemiden çıkıp yere atladı.

Gemimi yavaşça odaya soktum. Bu yerde onca aldatmaca gördükten sonra gerçekten öylece dışarı mı çıkmıştı? Tamam, kaskı başındaydı, uçuş tulumu basınç kıyafeti görevi görecekti ama öyle de olsa...

“Zar buralarda bir yerde olsa gerek” dedi. “Gelip bakmama yardım eder misin?”

Gemimi endişeyle onunkinin yanına getirdim. Pane-

limi kontrol ettim, basınç farkının asgaride olduğunu görüp de içim rahatlayınca kanopimi açtım. Kemerimi çıkarıp Brade'in zemini dürtüp duran siluetini takip ettim. En nihayetinde ben de yere indim, ayaklarım yosuna süründü. Hologram değildi, gerçektir.

Temkinli adımlarla Brade'in yanına gittim; kaskını çıkarmış, gemilerimizin ışığıyla aydınlanan karanlık odada etrafına bakınıyordu.

"Brade" dedim sesimi kaskımdan dışarı verecek mikrofonu dokunarak. "Ya bu bir tuzaksa?"

"Değil" dedi. "Kalbi bulduk. Labirentin tüm olayı da bu zaten."

"İyi de çok çabuk geldik. Daha kaç oda geçtik, üç mü?"

"Kalbin yeri değişiyor" dedi mağarayı inceleyerek. "Bu labirenti yaparlarken orijinaline benzetmişler."

"Ben..." Ona biraz daha yaklaştım. "Ben bu labirentin sonradan yapıldığına o kadar da ikna olmuş değilim."

"İnsanlar..."

"Üstyapı'nın bunu nereden aldıklarını söylediğini biliyorum" dedim lafını yarıda keserek. "Genel olarak bu hikâyeye inanıyorum. Ama bunu insanların yaptığını düşünmüyorum. Burası aşırı..." Aşırı ne? Tuhaf mı? Ürkütücü derecede gerçeküstü mü?

Bana gerçek halüsinasyonlar gösteriyor. Sonradan üretilmemiş. En azından tam olarak değil.

"Bunun bir ceset olduğunu düşünüyorum" dedim. "Eğitim amaçlı kullanmaya uygun hale getirilmiş bir Delver cesedi."

Brade kaşlarını çatarak bana baktı. "Ölüyorlar mı bilmiyorum bile Alanik. Sadece varsayımda bulunuyorsun."

Haklı olabilirdi. Buna rağmen, mağaranın içinde keşif yaparken Brade'e yakın yürüdüm ve kaskımı çıkarmadım. Elime aldıklarımın görebildiğim kadarıyla bu kayaların üstündeki yosunlar canlıydı. Peki ya etrafa tehlikeli sporlar ya da ona benzer bir şeyler yayıyorduydu? Brade şu kaskını bir kafasına taksa içim daha rahat edecekti.

Mağaranın diğer ucuna ulaştığımızda yerde bir şey gördüm. Bir taş yığınının arkasına saklanmış koyu yeşil bir ağ. Brade'e gelmesini işaret edip ağa yaklaştım. Yeşil liflerden yapılma daire biçimli bir örümcek ağına benziyordu, çapı bir metre kadardı.

“Şunu görüyor musun?” diye sordum.

“Zar” dedi. “Yeşil lifli.”

Demek halüsinasyon değildi. Yere çömelip liflere dokundum sonra da Brade'e baktım. Buradan geçmeye pek niyeti yok gibiydi; aslında benim de yoktu.

“Kızdım” dedi Brade sonunda yumuşak bir sesle.

“Ha?”

“Sormuştun ya” dedi. “Hani küçükken ailemden alınca nasıl hissettiğimi. Kızdım.”

Yere çömelip örümcek ağlarını çekiştirerek kenara çekince yerde bir çukur ortaya çıktı. Yaklaşık iki metre derinlikteydi, kaskımdaki ışık, çukurun dibindeki metal zemini aydınlattı.

“Yıllardır içimde köpürdü durdu” diye devam etti. “Yıkıcı ateşi gibi yanan eriyik bir kuyu.” Sonra dönüp bana baktı. “Üstyapı'nın haklı olduğunu o zaman anladım. Tehlikeliydim. Çok ama çok tehlikeliydim.”

Bir an gözlerime baktı, ardından kaskını yeniden ba-

şına geçirip Filo Komuta Merkezi'nin iletişim kanalını etkinleştirdi. "Kalbi bulduk, içine giriyoruz" dedi.

Brade çukura indi. Bir an tereddüt edip duraksadıktan sonra ben de arkasından indim. Kalbim hızlanmaya başladı ama kafa ışıklarımız çok alçak duvarlı küçük, boş bir salon gösterdi.

"Aferin" dedi Winzik'in sesi kulaklarımızda. "UrDail'li Alanik ile Brade Shimabukuro, eğitimde bu odaya ulaşan yedinci çiftsiniz."

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Yani gerçek bir Delver labirentinde olsaydık ne bulacaktık?"

"Neye benzediğini bilmiyoruz" dedi Winzik. "Zara giren kimse geri dönmedi. Fakat gerçek bir acil durum olursa silahı patlatmanız gerek. Milyonların hayatı buna bağlı olabilir."

Şu silah. Adı birkaç kere geçse de ayrıntılarıyla ilgili bilgilendirilmemiştik. Gerçek bir Delver acil durumu yaşanırsa bize bu silahlardan birinin bulunduğu gemiler verileceği söylenmişti; zarın yanında patlatmamız gereken bir tür bomba olduğu açıktı.

"Harika" dedi Brade, Komuta Merkezi'ne. "Şu an içine girdiğimize göre hazırız demektir. Brade çıkıyor tamam." Kendini çukurdan yukarı çekerek yosunlu odaya girdi.

Komuta Merkezi'nin hattını kapatarak ben de peşinden gittim. "Hazır mısın?" diye sordum. "Brade, kalbe daha *ilk* gelişimiz bu. Bu görevi birkaç kere daha yapmamız gerek."

"E sonunda ne olacak?" diye sordu. "Odalar birbirini tekrar etmeye başladı, bu test labirentinin bize gösterebileceği her şeyi gördük. Olabilecek en iyi şekilde hazırlandık."

Koşup ona yetiştim. “Ben o kadar emin değilim. Her daim daha fazla eğitime gerek duyulacak bir neden vardır.”

“Peki ya bu sahte labirent kendimize fazla güvenmemize yol açıyorsa? Gerçek olan beklenmedik olacak. Akıl almaz olacak; muhakememizin ötesinde. Aynı odalardan geçip durursak fazla alışacağız. Alıştırma yaptıkça işler kötüleşebilir.”

Gemilerimize vardığımızda onun öfkeli olmakla ilgili söylediklerini düşünerek duraksadım. Kısa bir kararsızlığın ardından kaskımı çıkardım. Mikrofonumun söylediklerimi algılamasını göze alamazdım, ne olur ne olmaz.

Brade kendini tam geminin kanadına çekecekken beni görünce durdu. Başını eğdi sonra o da kaskını çıkardı. Benimkini kenara koydum, ona da aynısını yapmasını işaret ettim.

“Ne oldu?” diye sordu.

Yine az kalsın ona söyleyecektim. Az kalsın bilekliğimi kapatıp gerçek yüzümü gösterecektim. Yalan ve karanlıklarla dolu bu yerde ona gerçekleri söylememe ramak kalmıştı. Konuşabileceğim biri, beni anlayabilecek biri olsun diye ölüp bitiyordum.

“Ya bu işleri değiştirmenin bir yolu varsa?” dedim. “İnsanlara sana davranıldığı gibi davranılmamasının bir yolu.”

Başını yana eğip dudaklarını Dione’lar gibi birbirine bastırdı. “İyi de gerçek bu. Haksız değiller ki” dedi.

“Sana yapılanlar normal değildi Brade. Öfkelenmekte *haklısın*.”

Kaskını alıp başına geçirdikten sonra kokpite çıktı. İç

geçirerek ben de çıktım. Kaskımı başıma geçirdiğimde onun söylediklerini son anda duydum.

“Filo Komuta Merkezi” dedi Brade. “Merkeze ulaştık, şimdi silahı test edeceğim.”

“Olumlu” dedi Winzik.

Bir dakika. Ne?

“Brade!” dedim kokpitine bakarak. “Daha kemerimi...”

Brade panelindeki bir düğmeye bastı ve geminin ortasından bir ışık parladı. Bedenime değil de zihnime çarpan görünmez bir dalga gibiydi.

Tam o anda eve dönüş yolunun ne olduğunu biliyordum.

32

Eve dönüş yolunu *biliyordum*.

Detritus'a giden yolu, M-Bot'u bulduğum gizli mağaranın yolunu bildiğim kadar net gördüm. Babamın Krell'lerle son kez savaşmaya gittiği gün kadar net.

Beynime dağıldı. Sanki ışıktan yapılmış bir oktu. Bir şekilde sadece yönü değil, varış yerini de biliyordum. Evimi. Delver'larla savaşmak üzere yapılmış bu gizli silah sandığım gibi bir şey değilmiş.

"Silah denemesi başarılı" dedi Brade. "Burası gerçek bir Delver yeri olsaydı bu patlama onları Detritus insan sığınağına göndermişti, adım gibi eminim."

Arkada tezahüratlar, tebrikler duyuyordum. Winzik'in diğer hükümet görevlilerine anti-Delver sistemlerinin kullanıma hazır olduğunu, pilotlarının mükemmel şekilde eğitildiğini söylediğini duydum. Ya-
lın, dudak uçuklatan bir kapanışla bitirdi. "Delver'lar Üstyapi'ya saldırarak olurlarsa bu programım onları bizim yerimize insanları yok etmeye gönderilmesini sağlıyor. Evrenin iki büyük tehdidiyle onları birbirine kırdırarak mücadele edeceğiz!"

Bu korkunç fikir üzerime karabasan gibi çöktü. Kaskımı çıkarıp kokpitten dışarı atlayarak süngersi zemin-den Brade'in gemisine yürüdüm. Vardığımda kaskını yanına koymuş, kanadın üstünde oturuyordu.

"Bunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Herhalde biliyordum" diye yanıtladı. "Winzik'in bilim uzmanları bu silahı geliştirmek için benim zihnimi kullandılar. Cytonic'lerle Delver'lar arasında bir bağlantı olduğu her zaman biliniyordu. Onlara acı veriyoruz Alanık. Bizden nefret ediyorlar hatta belki korkuyorlar. Yıllarca bundan istifade etmeye çalıştık ve mantıklı bir sonuca ulaştık. Madem Delver'ları yok edemiyoruz bari onları başka yere yönlendirelim dedik."

"İyi de bu hiç de güzel bir sonuç değil. En iyi ihtimalle felaketi erteler, o kadar. Hiçbir şeyi durdurmaz."

"Bu oyunu doğru oynarsak durdurur. Delver'ları alt etmemize gerek yok. Kontrol altına almamız yeterli."

"Bu, onları kontrol etmez ki!" diye bağırdım. "Az buçuk test edilmiş tek bir patlama mı onları başka yere yönlendirecek? Geri geldiklerinde ne olacak? Hedefinizi yok ettikten sonra ne olacak? Galaksiyi kasıp kavurmayaya devam edecekler."

Dione ve Krell'lerin böyle çıkışlara gösterdikleri tepkiye o kadar alışmıştım ki Brade geri çekilip de agresifliğim için beni ayıplamak yerine gülümseyince içten içe şaşırdım.

"Winzik bunları hiç düşünmemiş gibi davranıyorsun" dedi.

"Kendisi ve yaptığı askeri testlerle olan deneyimlerime dayanarak, öngörülerini sorgulamaya hakkım var bana kalırsa."

“Alanik merak etme” dedi Brade. Başını gemisine doğru salladı. “Bugünkü test *Ağırlıklar ve Ölçüler*’deki resmi görevliler için yapılan bir gösteriydi. Silahı ilk test edişimiz değil, bunu yıllardır planlıyorduk zaten. Delver’larla nasıl baş edebileceğimizi biliyoruz.”

Kanattan atladı, botları yosunlu kayada hışırdadı. Yanıma yaklaştı. “Bu eğitim programı ve tüm pilotlar bir sigorta poliçesi. Görevleri, asıl silah gelene dek Delver’ları mekânlar arasında sürükleyecek şaşırtıcı bombalar kullanmak olacak.”

“Asıl silah hangisi oluyor?”

Önce kendini sonra beni gösterdi. “Bu uçuşlara katılarak bize bir armağan verdin. Başka bir cytonic. Sayımız çok az malum. Winzik bana seninle arkadaş olmamı söyledi, destek olmamı. Biz de buradayız işte.”

Bana destek olmak mı? Bunca zamandır Brade bana destek mi olmaya çalışıyormuş? Bu yüzden mi son zamanlarda bana sıcak davranıyordu?

Lanet olsun, o da bu işte en az benim kadar kötüydü.

“Bu delilik Brade” dedim. “İnsanlar Delver’ları kontrol etmek istedi ama bak şimdi ne durumdalar.”

“Biz onların hatalarından dersler çıkardık. İstersen sana güçlerinle ilgili şeyler gösterebilirim. Mümkün olduğunu hayal bile etmediğin şeyler. Delver’ları *kontrol edebiliriz*.”

“Emin misin? *Gerçekten* emin misin?”

Duraksadı, elini kaldırıp iki parmağını birbirine vurarak Dione’ların güven verme hareketini yapsa da tam anlamıyla emin olmadığını gördüm.

Zayıf noktaları kendini belli ediyordu. Dışarıya gösterdiği kadar kendine güvenli değildi.

"Bu konuyu konuşmamız gerek. Bu kadar aceleci davranma derim."

"Haklı olabilirsin" dedi Brade. "Yeri zamanı olmaya-bilir." Brade gemisine döndü. "Üstyapı, seyahatlerdeki mutlak gücünü kaybediyor. Diğerleri onların teknolojisi-ni çözmeye çok yaklaştılar. Yeni bir şey gerekli. Herkesi hizaya getirecek, savaşları önleyecek bir şey."

Duyduklarımın dehşeti yüzüme duvar gibi çarptı. "Delver'ları herkesin üstüne tehdit olarak salacaksınız. İtaat edin, işbirliği yapın yoksa kapınıza Delver'ları yollarız..."

"Sen teklifi bir düşün Alanik." Brade kaskını başına taktı. "Topraklarımıza bir Delver geldiğinde oyalayabileceğimizden eminim. Eskiden uzayda süzülürken ya da artık yaptıkları her neyse onu yaparken saldırılarının arasında yıllar geçiyordu. Yani onlardan biri yerleşimi olan bir gezegene yaklaştığında kuvvetlerimizin hazır olması yeter, hele de destek olarak bizim gibi cytonic varsa. Winzik benden daha iyi açıklar. Kendisi tam bir dâhi. Her neyse, haydi geri dönelim."

Kayarak kokpite girdi. Ben birkaç saniye daha sersemlemiş halde sessizce dikilip beynimin onun söylediklerini algılaması için çabaladım. Çok çalıştık da deseler, ellerinde olduğunu *sandıkları* güvence her ne olursa olsun, yanı-lıyorlardı. Ben, Delver'ları hissetmiştim. Winzik ile ekibi ise çocuk gibi bombalarla oynuyorlardı.

Gelgelelim gemime dönerken aklımın bir ucunun çelindiğini kabul etmem gerekirdi. Brade güçlerim hakkın-da ne kadar bilgiye sahipti? Bana ne gösterebilirdi? Işınlanma mekanizmalarına erişmek için Üstyapı ordusuna

katılmışım gibi hareket ediyordum. Brade'in neler bildiğini öğrenmek için bu teklifi de kabul edebilir miydim?

Gemime binerken *bu kadarı sınırları zorlar*, diye düşündüm. *Olmaz*. Delver'lara dair hiçbir şey yapmak istemiyordum. Gerçekçi gelmiyordu ama gözlerini de yeniden üzerimde hissetmek istemiyordum. Düşüncelerinin zorla düşüncelerime girdiğini, her şeyi ve herkesi bu denli önemsiz kıldığını hissetmek istemiyordum.

Brade ile Winzik her neyin peşindelerse onlara katılmayacaktım. Bunu durdurmanın başka yolunu bulmak zorundaydım.

"Brade" dedim kulaklığa geçtiğimizde. "Bunu insanlarla dolu, senin halkınla dolu koca bir gezegeni yok etmek için kullanmayı planlamaları hiç umurunda değil mi?"

Hemen cevap vermedi. Verdiğinde de sesinde ufak bir tereddüt duydum. "Onlar... Hak ediyorlar. Böyle olması gerek."

Evet, kendine güveninde çatlaklar olduğu su götürmezdi. Ama bunu nasıl kullanabilirdim?

Labirentten çıkıp filonun geri kalanının yanına gitmeye koyulduk. Ancak daha varamadan *Ağırlıklar ve Ölçüler*'den bir çağrı geldi.

"Siz ikiniz, UrDail'li Alanik ve insan. En kısa zamanda rapor vermeye gideceksiniz."

İçimi bir anda panik aldı. Konu Winzik'in beni işe almaya çalışması mıydı yoksa casus robotum mu? Brade'in üstüme üstüme yüklediği bunaltıcı keşiflere dalınca planımı neredeyse unutmuştum, küçük robotum *Ağırlıklar ve Ölçüler*'in içinde saklanıyordu.

Yıldızlara baktım. Detritus'un yönünü tayin etmek için koordinatlara ihtiyacım yoktu. Orada hissedebiliyordum, yol kafamın içine kazılıydı. Alanik'in zihnime soktuğu Starsight yolu gibi giderek yok oluyordu ama ondan çok çok daha yavaş. En azından günlerdir aklımda bu yolu hissediyordum.

Alanik zayıf düşmüştü, ölmek üzereydi. Bu sebeple onun koordinatları bu kadar çabuk solup gitmişti. Bu ise çok güçlü bir izdi.

Gidebilirdim. Hemen şimdi eve sıçrayabilirdim. Özgürdüm.

Ama M-Bot ile Doomslug elçilikteydi. Hayır, hâlâ burada bir görevim vardı. Henüz gitme vakti gelmemişti. Daha değil.

Winzik henüz hava aracını keşfetmiş olamaz, dedim içimden paniğimi bastırarak. Öyle olsa ne demeye ikimizi birden çağırırsın ki? Hem zaten neden çağıracaklardı? Madem şüpheleniyorlar doğruca ateş etmeye başarlardı, değil mi?

Bunun üzerine gemimi çok yüzeyle dev bir kaya olan Delver labirenti yanında ufacık bir taş gibi görünen *Ağırlıklar ve Ölçüler*'e çevirdim. Gemiye yaklaşıp yaklaşmaz bilekliğim titreşerek uçan robotumla yeniden iletişim kurulduğunu haber verdi.

Durum raporu? Bilekliğime basıp ona ilettim.

Makine dairesine sızdım. Köşede havada bekliyorum. Görüş açısı iyi. Algoritmaların beni bulma olasılığı çok düşük. Bekleyeyim mi yoksa buluşma noktasına mı döneyim?

Herhangi ilginç bir şey gördün mü?

Bu soruyu yanıtlama yetim yok. Kronometrem hipersıçrama olduktan sonra geldiğimi gösteriyor.

Biz Starsight'a dönene dek orada kalmasını istiyordum. Önemli bilgileri yakalamanın en iyi yolu buydu.

Kal, dedim.

Brade'in arkasından alana inip gemiyi bakım ekibine verdim. Gemisinden inerken Brade'in yanına koştum.

"Konu ne sence, bir fikrin var mı? Beni işe almakla mı ilgili?"

Brade parmaklarını sallayarak ne evet ne hayır anlamına gelen bir Dione hareketi yaptı.

Kılavuz bir pilotsuz hava aracı bizi karşılayarak gemi iniş alanından uzaklaştırıp *Ağırlıklar ve Ölçüler*'in içine doğru, tanıdık gelmeyen kırmızı halılı bir koridora götürdü. Çok mantıksız gelse de içimi hücreye götürülüyordum gibi bir his kapladı, derken bir dizi çift kanatlı kapıyı geçip de bir partiye girdik.

Resmi üniforma ya da kaftan giymiş Krell ve Dione'lar ayaküstü havalı içeceklerini yudumluyorlardı. Karşı duvardaki büyük ekranda eğitim gemilerinin atışları gösteriliyor, bir yandan da eğitimimizin felsefesini açıklayan slaytlar geçiyordu. Çevirmenimin okuyabildiği kadarıyla Koruma Hizmetleri Birimi projelerinin ne kadar önemli olduğunu göstermek için büyük çaba sarf ediyordu.

Nitekim diğer filolardan pilotların da salonda resmi görevlilerle konuştuğunu fark ettim. Görünüşe bakılırsa propaganda amaçlı kullanılmak üzere çağırılmıştım. Çok geçmeden Winzik eliyle beni yanına çağırdı ama pilotsuz hava aracı Brade'e beklemesini söyledi.

Yeşil dış iskeletli kollarını heyecanla sallayışına bakılırsa Winzik'in keyfi yerindeydi. "Ah geldi işte! Starsight'ta

türünün tek örneği. Şu an programım çerçevesinde görev yapıyor. Programın kalitesinin kanıtı.”

Konuştuğu iki Krell bana baktı. “Ah” dedi biri. “Sizin halkınız bir zamanlar insanlara hizmet etmişti, değil mi? Sonunda Üstyapı'ya davet edilmek nasıl bir his?”

“Onur verici” dedim kendimi zorlayarak. Kahretsin, bunun tam da bugün olması şart mıydı? Şu an aktif olarak savaşmadığımdan casus robotum yüzünden duyduğum endişe giderek katlanılmaz hale geliyordu.

“Doğrusu ben, insanını daha çok merak ediyorum Winzik” dedi diğer Krell. “Şu âna dek yanlışlıkla birini öldürdü mü?”

“Aman aman, ne kelime, hayır! Kendisi son derece iyi eğitilidir. Biz projemize odaklanalım ekselansları. Uzun bir zamanın ardından en nihayetinde Delver'lara karşı koruma sağlayan makul bir plan.”

“Bu” dedi bir ses omzumun üzerinden “Üstyapı'nın yüzyıldır yaptığı ilk pilotlu uzay kuvveti. Üstelik bir tanesi tamamen alt tabaka türlerden oluşuyor.”

Arkamı döndüğümde Cuna'yı gördüm. Bir oda dolusu diplomat ve politikacının arasında bile siyaha dönük koyu mor kaftanlara sarılı olarak uzun boyu, koyu mavi derisiyle göze çarpıyordu.

“Tamamı alt tabaka türlerden oluşmuyor” dedi Winzik. “Bir Dione'umuz var. Ne ilginçtir ki kendisi henüz bir taslak.”

“Buna rağmen inanılmaz bir girişim” dedi Cuna. Bu da beni Koruma Hizmetleri Birimi'ni ve onun eğittiği orduya yönelik emellerini merak etmeye sevk ediyor.”

Cuna ile Winzik'in arasındaki gerginliği resmen his-

sedebiliyordum. Diğer görevliler Krell'lerin hafifçe öksürerek genizlerini temizleme hareketine denk gelen kollarını çapraz tutma hareketi yaparak ayrılınca Winzik ve Cuna'yla baş başa kaldım.

İkisi konuşmadan öylece bakıştılar. Winzik sonunda tek kelime etmeden arkasını dönerek hemen yakınında konuşan birine karşılık verdi. Neşeli Krell o tarafa yürüyüp sohbetin ortasına dalarak Delver'lara karşı savunma planını büyük bir hevesle açıklamaya koyuldu.

Cuna ne kadarını biliyor? Alanik'i bir cytonic olarak buraya davet eden Cuna'ydı. Muhtemelen Winzik'in yaptıklarından kuşkulanıyordu ama öyle olsa da ona ne kadar güvenebilirdim?

"Tüm bunlar ne anlama geliyor bilmiyorum" dedim Cuna'ya. "Ama siyasi oyunlarınızla ilgilenmiyorum."

"Alanik maalesef oyunlar senin ilgilenip ilgilenmediğine bakmaz. Oynanmaya devam eder."

"Silahı biliyor muydun?" diye sordum. "Gerçek amacını? Delver'ları diğer gezegenlere saldırmaya yönlendireceğini?"

"Şüpheleniyordum" dedi Cuna. "Ama şu an elimde ispat var. Ee... Sana söylemem gereken şeyler var ama burada konuşamayız. Seni Starsight'a göndereceğim. Bu nedenle bir kerecik olsun bana düzgünce yanıt ver. Çok az zaman kaldı."

İçimden, onun baştan ayağa tüylerimi ürperten şeytanca gülüşüyle güldüm. İnsanlar Delver'ları silahlandırmaya kalkıştığı için yenildi diyen Cuna değil miydi? Şimdi aynısını yapan Winzik ve Üstyapı için ne düşünüyordu acaba?

Cuna gitmek üzere döndüğünde o cevapları hemen almak için ona uzandım. Ama ne yazık ki araya odanın kenarından gelen bir bağırtı girdi.

“Olmaz” diye bağırdı Brade. “Zaten canavarın tekiyle fotoğrafınız olsun istemezsiniz.” Renkli bir sıvıyla dolu olan elindeki fincanını duvara fırlattı, sıvı duvarın her yanına sıçrarken odadan çıkıp gitti.

Lanet olsun! Partiyi bırakıp peşinden koştum. Bir süre sonra da bizi salona getiren pilotsuz hava aracı geldi.

İlk yol ayrımında duran Brade’e yetiştim, nereye gideceğini bilmediği belliydi. Yakındaki birkaç muhafız bize kuşkuyla baktı, bunca yüksek mertebe kişi gelince koridorlardaki güvenliği artırmışlardı.

“Ne oldu, sorun ne?” diye sordum.

“Sorun benim” diye parladı. “Sorun hepsi. Ben, gözlerini dikip dikip alık alık bakacakları bir ucube değilim.”

Yüzümü ekşittim. Yaşadığı hissi anlasam da muhtemelen o kalabalık arasında insanların itibarını geliştirmek için pek bir şey yapmamıştı.

“Sizi diğer pilotları beklemek üzere seyahat salonunuza götürme izni aldım, bu yöne gelin.”

Koridorda ilerlemeye başlayınca cihazı takip ettik, yıldızları gören birkaç pencere geçtik. Bazen saçma gelse de gemide olduğumuzu unutuyordum. MSK’nin ufak birlik taşıma araçlarından daha büyük bir gemisi yoktu. İçinde kocaman balo salonları olan büyüklükte gemileri hiç görmemiştim.

Brade’in yanında acele acele yürürken söyleyecek bir şeyler arıyordum. “Bir yer biliyorum” diye fısıldadım.

“Kimsenin sana ucube gibi bakmayacağı bir yer. Kimse-
nin gözlerini dikip bakmayacağı bir yer.”

“Neresiymiş orası?” dedi öfkeyle. “Kendi gezegenin mi? Alanik, senin halkını tanıyorum. Benim halkım onları fethetti. Orada ucube olmakla kalmam üstüne bir de ben-
den nefret ederler.”

“Hayır” dedim koluna girip onu boş koridorda durdu-
rarak. Bu bölümde geminin kalanına kıyasla daha az nö-
betçi var gibiydi. Kılavuz aracımız da bizden epey ileri-
deydi.

“Brade” diye fısıldadım. “Bu planla ilgili tereddütleri-
nin olduğunu görebiliyorum.”

Cevap vermedi ama gözlerime baktı.

“Sana... şu an söyleyemeyeceğim şeyler var” dedim.
“Ama sana söz veriyorum, seni takdir göreceğin bir ye-
re götüreceğim. Sana karşı korku, nefret duyulmayacak
bir yere. Tebrik edileceğin bir yere. Yakında anlatacağım.
Sadece anlatırken dinlemen istiyorum tamam mı?”

Brade insanlara özgü şekilde kaşlarını çattı. Bazı
Krell ve Dione tarzı hareketler edinmiş olabilirdi ama so-
nuçta çocukken insan ebeveynlerce yetiştirilmişti.

Kılavuzumuz bizi çağırınca Brade’i bıraktım, ikimiz
beraber cihazın yanına koştuk. Makine dairesine giden
koridoru geçtik, ne yazık ki yol ayrımında hâlâ bir muha-
fız vardı, sonra sıçrama odasına devam ettik.

Saatlerdir dolanıyorum gibi gelmişti ama muhtemelen
anca yarım saat olmuştur, derken çok net bir tarçın koku-
su aldım. “İyi misiniz?” diye sordu Buhar. “Komuta Mer-
kezi sizi çağırdıklarını söyledi ama nedenini söylemedi.
Onların gözünde herhangi bir otoritem yok.”

"İyiyiz" dedim göz ucuyla Brade'e bakarak. Son sıradaki her zamanki koltuğuna oturup gözlerini duvara dikmişti. "Winzik bazı pilotlarıyla hava atmak istemiş."

Biraz sonra Kitsen'lerle Morriumur da geldiler. "Alanik" dedi Kauri platformunu bana doğru uçurarak, "kalbe ulaşmışsın."

"Nasıldı?" diye sordu Hesho tahtından. "Aynı anda bin güneş doğuyormuş gibi parlak mı? Yoksa göğü hiç görmemiş bir mağaranın kasveti gibi karanlık mı?"

"İkisi de değil" dedim. "Bomboş bir salondur Hesho. Gerçek labirentin merkezini hiç görmediklerinden benzerini yapamamışlar."

"Büyük hüsrân" dedi. "Hiç şairane değil."

"Duyduğuma göre Üstyapı Yüksek Bakanı bugün bizzat buradaymış. Gördünüz mü?"

"Bilmiyorum. Bilsem de tanımazdım zaten."

Kitsen topçularından Aya, Starsight'ı gezerken yüksek bakanı bir anlık gördüğü hikâyeyi anlatmaya başladı. Hesho'nun biraz bile etkilenmediği açıktı; neticede kendisi kraldı, yüksek bakanlar ona sıkıcı geliyor olabilirdi.

Diğerlerinin konuşmaya başlamasına memnundum, yerime oturup gizlice bilekliğime dokundum. *Durum?*

Bekleyip gözlemliyorum, diye mesaj gönderdi. Personellerde bir hareketlenme var. Diyaloglara bakılırsa biraz sonra hipersıçrama yapacağız sanırım.

Evet. Zaman gelmişti demek. Pilotsuz hava aracının bir şeyler kaydedeceğini ummaktan başka çarem yoktu. Yerime gömülerek uçuyormuşum gibi hayal ettim. Bunu yapar yapmaz da evin yolunu gördüm ama başımı çevirdim. Şimdi değil. Henüz değil.

Gemiye, *Ağırlıklar ve Ölçüler'e* doğru uzanmaya çalıştım. Güvertede söylenenleri *duymaya* çabaladım. İşe yaramıyordu. Gemideki diğer alanlarla konuşmak için cytonic iletişim kullanmak anlamsızdı. Yine de makine dairesindeki konuşmalar kafamda beliriveriyordu.

Sanki... Biri bu konuşmaları bana aktarıyordu. Biri onları duyuyor sonra da yönlendiriyor gibiydi.

Güvertedeki tüm pilotlar ve personel emniyette dedi Winzik. Makine dairesi, Starsight bölgesine hipersıçrama yapabilirsiniz.

Anlaşıldı, dedi mühendislerden biri. Hatta Dione aksanını bile anladım. *Hipersıçramaya hazırlanılıyor.*

Yanlarında. Yanlarında bir zihin vardı. Bir kişi değildi, başka bir şeydi. Bu sözleri aktarıyordu. Belki de... Pilotsuz hava aracının bir şeyler kaydetmesine yardımcı olabilirdim. Gemideki varlığım daha önce hipersıçramalara engel olmuştu. Bunu kasten yapabilir miydim? Eki bin ışınlama mekanizmalarını değiştirmesini sağlayabilir miydim?

Bulduğum o zihne hafifçe bastırdım. Keskin bir çığlık duydum.

İşinlanma mekanizması çalışmıyor, dedi mühendis. *Köprü, yine işinlanma mekanizması sorunu yaşıyoruz. Gemideki şu cytonic'ler yüzünden. Farkında olmadan işinlanma mekanizmalarında parazite neden oluyorlar.*

Diğerini yerleştirmeyi denediniz mi, dedi köprü.

Şu an yükleniyor. Bu konuda bir şey yapamaz mıyız? Çok fazla evrak işi çıkarıyor...

Yeniden kendime döndüm. Her ne yaptılarsa biraz sonra yeniden yokyere girdik. Yine bir çığlık. Yine Delver'la-

rın gözleriyle delinen o karanlık yere itilirken yaşanan bir yalpalama. Her zamanki gibi dikkatleri başka yere çekildi, çılgılığın geldiği yöne baktılar.

Şaşırtıcı bomba da böyle mi çalışıyordu? Üstyapı ışınlanma mekanizmaları Delver'ların dikkatini dağıtıp onları başka yere yönlendirebiliyordu. Üstyapı bu teknolojiyi daha da geliştirip Brade'in etkinleştirdiği cihazı yapmış olabilirdi.

Beyaz ışıklı tünellere gitgide daha çok benzeyen Delver'ları inceledim.

Her yanıma karıncalandı. Görüldüğümü biliyordum, bakmama gerek yoktu. Delver'lardan birinin, belki de geçen seferkiyle aynı Delver'ın dikkati çılgınlıkla dağılmamıştı.

Başımı çevirdiğimde bir baktım yanı başımda. Duygularını hissedebiliyordum. Nefret dolu, kibirli, *öfkeli*. Bu hisler içimde çalkalanırken nefesim kesildi. Delver'ın gözünde benim evrenimdeki yaşam bir avuç öfkeli sivrisinekten öte değildi. Her nasılsa, benim bundan fazlası olduğumu biliyordu. Üzerime karabasan gibi çöküyor, beni çepeçevre sarıyor, beni boğup istila ediyordu.

Ölecektim. Ben...

Ağırlıklar ve Ölçüler'deki koltuğuma yapıştım. Aya hâlâ kendinden geçmiş halde gruba hikâyesini anlatıyordu.

Koltuğumda kıvrıldım, ter boşandı, zangır zangır titriyordum. Kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Bu kadar *yalnız*.

Bu beklenmedik duyguyu defetmeye çalışarak silkelendim. Bunları ben mi yapıyordum yoksa Delver görmenin yan etkisi miydi bilemiyordum. Fakat yalnızlık beni öylece içine çekip yuttu.

Detritus'ta eğitimdeki halimden bile kötüydü. Küçük

mağaramda uyuyup filomun kalanı birlikte yiyip içip gülerken kokpitte uyuduğum zamanlardan. Sonra neyse ki savaşıacak bir düşmanım olmuştu. Neyse ki diğerlerinin arkadaşlığı ve desteğini almıştım; çöpçülük ederek yemek bulmaya zorlansam bile.

Burada, düşman gemisinde, yalan söylediğim kişilerle çevrili bir halde oturuyordum. Hesho ile Morriumur'u arkadaşım olarak görüyordum ama ne olduğumu bilseler beni bir dakika düşünmeden öldürürlerdi.

Durum güncellemesi, diye mesaj gönderdi pilotsuz hava aracı, iletisi bileğimde titreşmeye başladı. Büyük olasılıkla görüldüm.

Gemide birdenbire uyarı alarmları çalmaya başladı. Aya sözünü yarıda bıraktı, diğerleri bu ani sesle şaşkına dönerek ayağa fırladı.

Ne oldu, diye yazdım. Açıkla!

Makine dairesinden çıkmadan önce bir tür alarmla takıldım. Mühendisler arıyor. Koridora kaçamadım. Beni birazdan bulurlar.

Lanet olsun! Hava aracı üzerindeki her türlü kimlik belirleyici eklentiye çıkarmaya gayret etmiştik ama M-Bot'un, olur da cihaz bulunursa Alanik'in izinin sürülebileceğine dair ufak şüpheleri vardı.

KahretsinKahretsinKahretsinKahretsinKahretsin!

Emirler? diye ileti gönderdi.

Kafamda bir plan belirdi. Korkunç bir plandı ama bu kadar baskı altındayken aklıma bir tek bu gelmişti.

Sana bağladığım yıkıcı tabancasına ulaşabilir misin?

Evet. Hizmet kolları silaha erişebilir.

Güvenliği kapat. Bandı çıkar. Tabancayı önüne tut. Tetiği çekmeye başla.

33

Tartışma bekliyordum. M-Bot olsa karşı çıkardı ama bu cihaz M-Bot değildi. Gerçek bir yapay zekâ olmadığından sonuçları düşünmeden talimatlarıma uyabilirdi.

Bir dizi patlama sesi duyduk, gerçi bulunduğumuz yerden çok da büyük patlamalar gibi gelmiyordu. Diğer pilotlar gergin gergin mırıldanmaya başladılar.

Ateş etmeye devam et. Yok edilmemeye bak, mesajı gönderdim.

Anlaşıldı.

Uyarı sirenleri çığınca çalıyordu, hoparlörden gelen bir ses sıçrama odamızın dışında bile yankılandı. “Makine odasında düşman kuvvetler var! Sayıları bilinmiyor ama ateş ediyorlar!”

Yakınlardan bir dizi daha atış sesi geldi. *Haydi bakalım*, dedim içimden. “Saldırıya uğradık!” diye bağırdım diğer pilotlara. Koltuğumdan fırlayıp çantamı omzuma attım. “Gidip yardım edelim!” Kapıyı açarak harala gürele koridora atıldım.

Morriumur olduğu yerde donup kalmıştı, Hesho'nun ise başka onaya ihtiyacı yoktu. “Kitsen'ler, silah başına!” diye haykırdı.

Tüylü minik savaşçılar uçan platformları üzerinde koridora çıkarak yanıma geldiler.

“Durun!” dedi Buhar’ın sesi odadan. “Muhafızlar halledecektir.”

Ona aldırış etmeden koridorda koşmaya başladım. Ümit ettiğim gibi koridor ayrımında duran tek muhafız duvar kenarına siper almış, telsizinden destek çağırıyordu. Krell’ler göğüslerini kabarta kabarta konuşurdu ama muhtemelen bu geminin mürettebatı daha önce hiç çatışmamıştı.

“Yardım edebilirim” dedim muhafıza. “Ama silah lazım.”

Koridordan bir dizi atış daha duyuldu. Krell muhafız önce sesin geldiği yöne baktı sonra bana döndü. “Olmaz... Yani...”

Bir yanım bu sert kişiliğin ateş başlayınca bir anda sinip kaldığını görmekten cidden büyük haz duymuştu. Elim sabırsızca sallayınca muhafız belindeki silahı çıkarıp bana uzattı, küçük bir yıkıcı tabancasıydı. Kendisi de daha büyük olan tüfeğini çıkarıp başını salladı.

“Hesho, siz bu koridoru koruyun” dedim. “Şüpheli herhangi bir şeyin kaçmasına izin vermeyin!”

“Emir alınmıştır!” dedi Hesho ve Kitsen platformları arkamızda duvar oluşturdular.

Kendine güven gelen Krell muhafızı koridorda ilerlemeye başladı. Parmaklarıyla keskin bir kesme işareti yaptı, Krellcede *haydi gidiyoruz* demek oluyordu. Duvar da, makine dairesine girdiğimizi gösteren büyük tabelanın altından geçtik.

Buraya gelmenin yolunu bulmak için haftalardır uğra-

şıyordum, muhafızı giderek artan bir heyecanla takipteydim. Bir koridora daha dönünce burnuma limon kokusu geldi. Kısa bir zaman önce temizlik görevlileri geçmiş olabilir miydi? Duvardaki tabelada SADECE YETKİLİ PERSONEL 1-B GÜVENLİK İZNİ GEREKLİ yazıyordu.

Ateş sesleri biraz daha ilerideki bir kapıdan geliyordu ama muhafız durup bana döndü.

“Bu odaya girme izniniz yok. Güvenlik kurallarına aykırı.”

“Makine ekibinin canından daha mı önemli?”

Muhafız bunu biraz düşündükten sonra “Beklesek daha iyi olur. Güvenlik ekibi özel görev için dördüncü rıhtımda ama birazdan burada olurlar. Bizim tek yapmamız gereken içeridekinin kaçmasına engel olmak.”

Devam etmek istedim ama muhafız avucunu yukarı kaldırarak sert bir hareketle yasak olduğunu gösterdi, ben de elimde silahımla duvarın yanına çöktüm. Kafamda kırk düşünce dönüyordu. Pilotsuz hava aracını buradan nasıl çıkaracaktım? Koridor birazdan güvenlik muhafızlarıyla dolup taşacaktı.

Durum, dedim cihaza gizlice bilekliğime dokunarak.

Bilim uzmanları saklanıyor. Karşı ateş yok.

Koridora baktım. Benim işaretimle koridora çık. İki kere yukarıdan ateş et, kimseyi vurma. Sonra da silahı bırak. Anlaşıldı.

Sırt çantam duvarın yanında. Silahı bırakınca derhal çantaya gir.

Talimatlar alınmıştır.

Tamam. Derin bir nefes aldım, verdim. *Haydi bakalım.* Cihaz havada hafif bir parıltıyla koridora çıktı. Yıkıcı-

yı başının üzerinden ateşleyince muhafız korku dolu bir çılgınlıkla yere kapaklandı.

“Bize saldırıyorlar!” diye bağırdım. Sonra da cihaz tam silahı bırakırken ateş ettim.

Atış poligonlarında çalışmışlığım vardı ama pek çok şeyin, hareketli hedefi tabancayla vurabilme becerime bağlı olabileceğini hiç düşünmemiştim. İlk üç atışta ıskaladım ama tabanca yere çarpmadan vurmayı başardım.

Vurduktan sonra gelen patlama şaşırtıcı derecede büyüktü, etrafa kıvılcımlar ve erimiş metal parçaları saçıldı. Atışım tabancanın güç kaynağını infilak ettirmişti. Yüksek sesli patlama üzerimizden geçip, parlayan ışık gözlerimi kör ederken Krell muhafızı patlamadan koruyormuşum gibi onun üstüne atıldım.

İkimiz birden yere kapaklandık. Gözlerimi kırpıştırarak parlak ışığın gözümün önünde yarattığı benekleri yok etmeye çalıştım. Muhafızın afallamış görünüşüne bakılırsa o da benzer bir şey yaşıyordu.

En sonunda beni ittirip yalpalayarak ayağa kalktı. “Ne oldu?”

“Uzaktan kumandalı hava aracıymış” dedim halının üzerindeki yanmış parçayı göstererek.

Pilotsuz hava aracından eser yoktu tabii, yalnızca mahvolmuş tabancadan kalan parçalanmış enkaz duruyordu. Sirenler çalmaya devam ediyordu ama atışlar kesilince muhafız temkinli bir biçimde sürünerek yanan zemini inceledi.

“Sıçrama odanıza dönün” dedi.

Canıma minnet, çantamı alıp da pilotsuz hava aracının ağırlığını hissedince içim ferahladı.

Muhafız, başını makine dairesine uzatıp içeridekileri kontrol etti sonra da aniden aklına gelmiş olacaktı ki "Silahı bırak" diye seslendi.

Tabancayı duvarın kenarına bıraktım, köşede Hesho'yla buluşurken altı kişilik bir güvenlik ekibi yanımdan geçti. İçlerinden Dione olan biri bağırarak odamıza gitmemizi söyledi ama neyse ki şüpheli görünmüyorduk. Diğer pilotlar da koridorda toplanmış, uyarılar yüzünden kafaları karışmıştı.

Koltuklarımıza geçtik, içinde kaçak pilotsuz hava aracımın olduğu çantamı sıkı sıkı tutuyordum. İçine bakıp da cihazı görünce başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Görünmez olması gerekmiyor muydu?

Fermuarı gerisin geri kapatıp cihaza yazdım: *Öğle yemeği hologramını başlat. Versiyon iki, boş kap.*

Holografik birim devre dışı. Sistem patlamada hasar gördü diye yazdı bana.

Yüzümün iki kenarından ter sızıyordu. İfşa olmuşum. Muhafızlar çantama bakacak olursa...

En sonunda uyarı alarmları sustu, *Ağırlıklar ve Ölçüler*'in Starsight limanına geldiğini fark ettim. Bu da endişemi ikiye katladı. Şu an cihazı burada, gemide saklamanın bir yolunu bulabilir miydim? Sonra gelip alırdım.

Ama doğruca kalkış alanına gitmemiz emredilince öyle bir şansım kalmadı. Gergin pilotların arasında yürüyordum, koridorlar muhafızla doluydu. Deliler gibi bir çıkış yolu aradım, derken aklıma M-Bot'un bilekliğime programladığı ikinci kimlik geldi. Sıradan bir Dione hologramı.

Bunu şu an bir şekilde kullanabilir miydim? Pek mümkün görünmüyordu. Bir anda oturduğum yerde gizemli bir Dione belirmesi de bir o kadar kuşku uyandırır-
dı. Dikkat çekmeden yürümeyi sürdürdüm ama attığım her adımda kafama her an bir balyoz inecek gibiydi. Buna o kadar odaklanmıştım ki kalkış alanına gelene dek ortamda bir gariplik olduğunu fark etmedim.

Buhar. Onun kokusunu alamıyordum, diğer pilotlar da normalde olduğu gibi onun için yer bırakmamışlardı. Alana girip beklerken kokusunu almaya çalıştım.

Bir saniye sonra karşıma rüzgâr gibi sürüklendi. Keskin bir... limon kokusuyla. Az önce makine odasının önündeki koridorda duyduğum kokunun aynısı.

Oradaymış. Koridorda. Çantamı iyice kendime çektim.

“Buhar?”

“Benimle geliyorsun” diye bağırdı. “Hemen.”

Yüzümü acıyla buruşturup panikle zihnimi yokladım. Hipersıçramayla kaçıp sonra bir yolunu bulup geri dönerek...

Hayır, Detritus’un aklımdaki yolu uzay kıyafetim olmadan yörüngede süzülmele son bulurdu. Bir anda her şeyden emin oldum, tuzağa düşmüştüm.

“Buhar. Ben...”

“Derhal Alanik.”

Kokusunu takip ederek ilerledim, açıkçası beklenenden daha kolaydı. Tam da şüphelendiğim gibi muhafızlar, gemilere binmeden önce tüm pilotları arıyordu. Casusluk yapan bir pilotsuz hava aracı bulununca haliyle önlemler alınmıştı.

Çantamı iyice kendime çekip soğuk terler dökerek

Buhar'ın keskin limon kokusunu izledim. Şık görünen bir gemiye yaklaştık. Kapı açıldı.

İçeride koyu renk kaftanıyla Cuna oturuyordu.

"Alanik" dedi. "Sanırım konuşacağımız birtakım konular var."

Ekibimin kalanına dönüp baktım. Aranmak üzere sıraya girmişlerdi. Morriumur başını yana eğerek bana dönüp baktı. Diğer muhafızlar bana yaklaşıırken biri eliyle işaret etti.

Geriye tek bir seçeneğim kalmıştı. Cuna'nın yanına gemiye bindim.

34

Kapı kapanırken çantamı sıkıca kavradım, yine limon kokusuna boğulmuştum, hafiften tarçına dönüyordu. İki muhafız kapıya geldi, biri pencereye vurdu. Cuna kontrol paneli üzerindeki bir düğmeye basınca pencere inerek açıldı.

“Bakan Cuna?” dedi biri. “Herkesi aramamız gerekiyor.”

“Bu emrin departman başkanlarını kapsadığından kuşkuluyum asker” dedi Cuna sonra yeniden düğmeye basıp pencereyi kapattı. Ardından pilota el etti.

Gemi kalkıp limandan ayrılarak şehre doğru uçtu. *Ağırlıklar ve Ölçüler*’in dışına çıktığımız an kulağıma neşeli bir ses geldi.

“Spensa” dedi M-Bot. “Nasıl gitti? Cihaz çalıştı mı? Sinyallerden senin yanında olduğunu görüyorum. Cihazı geri mi aldın?”

Bilekliğıme dokundum, Şimdi olmaz.

Cuna parmaklarını kenetledi sonra da iki parmağını kaldırarak rahatladığını gösteren bir hareket yaptı. “Dönmemiz söylenmedi” dedi. “Şanslıyız. Yetkim sor-

gulanmamaya yetiyor.” Sonra da bana çantamı vermemi işaret etti.

Reddederek çantayı kendime çektim.

“Buhar” dedi Cuna.

“Pilotsuz hava aracı” dedi o tanıdık bedensiz ses. “Önce silaha ateş ederek aslında çok akıllıca bir şekilde cihazı geri almış. Geri kalan parçaların yalnızca yıkıcı tabancasına ait olduğu anlaşılana dek günler geçer.”

Buhar’a bakmaya yeltendim ama nerede olduğunu bilmeyince çok zor oluyordu.

Cuna cebine uzanıp bir kâğıt çıkardı. Bana uzattı, gözlerimi kısarak kuşkuyla baktım. Sonra da çantamı tek elimle dikkatlice tutarak diğer elimle kâğıdı aldım.

“Ne diyor?” diye sordu M-Bot. “Spensa diyalogları takip etmekte zorlanıyorum.”

Ona cevap vermeye cesaret edemeyince çevirsin diye iğnemi kâğıda tuttum. İletişim listesi miydi? Geçen haftadan başlayan, tarihe göre sıralanmış kısa mesajlar.

*1001.17: Bakan Cuna, iletişim isteğinize saygı duy-
mak ve Üstyapı’ya gücünün bilincinde olmakla birlikte
elçimizin özel bilgilerini paylaşamayız.*

*1001.23: Temsilcimiz Alanik tarafından bize gönderi-
len kısa iletilerin incelemesini takiben UrDail Birliği ola-
rak kendisinin güvenliğinden endişeliyiz. Size başka pilot
göndermeyi düşünmüyoruz.*

*1001.28: Elçimizin güvenliğiyle ilgili kuşkulu endişemi-
zin sürmesi nedeniyle sizinle ve Üstyapı’yla olan iletişimi-
mizi kendisi bize haber verene dek kesiyoruz.*

Ensemden aşağı soğuk soğuk ürperdim. Cuna, Alanik’in gezegeniyle iletişim halindeymiş. İlk mesajdan

sonra M-Bot ile beraber onlarla birkaç kere konuşarak zaman kazanmaya çalışmıştık. Görünüşe göre bizi görmezden gelerek sorundan bütünüyle uzak durmaya karar vermişlerdi.

“Halkının sana zaman kazandırmaya çalıştığı besbelli” dedi Cuna. “Açıkça görülüyor. UrDail’in Üstyapı’ya katılmak gibi bir isteği hiç olmamıştı değil mi? Sen bir casussun, buraya da ışınlama mekanizması teknolojisini çalmaya gönderildin.”

Dediklerini hemen sindiremedim.

Cuna, insan olduğumu bilmiyordu.

Alanik’in halkı için casusluk yaptığımı sanıyordu. Lanet olsun, Cuna’nın bakış açısından elbette böyle görünecekti.

“Yalnız, sırrı zaten biliyorken ne demeye bu kadar riske girdiğini anlayabilmiş değilim. Belli ki halkın senin gibi bir cytonic’i ışınlama mekanizması olarak kullanmayı bilmediğinden ikinci bir yöntem geliştirmiş. Bizim kullandığımızın aynısı.”

Ne? Tam ağzımı açıp Cuna’nın dediklerine dair hiçbir fikrim olmadığını söyleyecekken hayatımda ilk defa, konuşmadan önce düşünüyim dedim. Bir nedenle Cuna sırrı zaten bildiğimi düşünüyordu. Madem öyle... Neden ona ayak uydurmayayım ki? Bunun için eğitilmiş olmayabilirdim ama sonuçta buraya ben gelmiştim. Gezegenimin benden beklentisi eskisinden daha büyüktü.

“Sizin yöntemlerinizin bizimkiyle aynı olup olmadığından emin değildik” dedim. “Bu riski almaya değer diye düşündük, özellikle de Üstyapı’nın savaş gemilerine ve gizli projelerine sızma şansı olduğunu görünce.”

"Bunca zamandır benimle oynuyordun yani" dedi Cuna. "Silahı biliyordun, eğitim labirentimizin yerini biliyordun... Keza birimlerimiz arasındaki sürtüşmeyi de. Bu kadar kızgın olmasaydım etkilendiğimi söyleyebilirdim."

Benim açımdan en akıllıca hareket susmak olacaktı. Dışarıda pencereden bakınca şehrin kocaman bahçeleri, kubbeleri olan büyük binalarla dolu bir kısmından geçiyorduk. Hükümet bölgesi miydi acaba? Orada olduğumuzdan emindim.

Gemi, çok fazla penceresi olmayan büyük dikdörtgen bir binanın yanına indi. Yanındaki diğer binalara göre daha yalın ve netameli bir havası vardı.

Cuna elini yeniden çantama uzattı. Artık başka çarem kalmadığını gördüm. Silahsızdım, onların insafına kalmıştım. Tutunduğum tek dal, şaşkınlık verici şekilde Cuna'nın *ne yaptığımı bildiğimi* zannetmesiydi.

Çantayı uzattım. "Artık ihtiyacım yok. Bu diyaloglar yeterli kanıtı sağladı."

Cuna yine de çantayı alarak cihazı çıkarıp inceledi. "Bizimkilerden" dedi. "Modifiye edilmiş temizlik robotu ha? Üzerine bağlı güvenlik teçhizatı göz alıcı. Sizin böyle bir teknolojiye erişiminiz olduğunu bilmiyordum."

Cuna, Buhar'ın havada asılı durduğu yere doğru baktı.

"Buğul teknolojisi gibi görünüyor" dedi Buhar. "Savaştan sonra bize yasaklanan türden. Üzerinde bu işaretlerin olduğu eski savaş gemileri görmüştüm."

Buğul teknolojisi mi? *M-Bot*? Ağzımı açmadım, ancak Cuna oturduğu koltuğun kolçağından bir kablo çıkarıp cihazın belleğini önümüzdeki koltuğun sırtındaki bir monitöre bağlayınca kalp atışlarım tekledi.

Sakin bir sesle konuşmaya çalıştım. “Pilotsuz hava aracı, seni çalıştırdığım andan itibaren videoyu oynatmaya izin ver.”

“Onaylandı.”

“Yapay zekâ mı?” diye sordu Cuna şoka uğramış bir halde dişlerini göstererek.

“Kendi varlığının farkında olan bir yapay zekâ değil” dedim hemen. “Emirleri uygulayan basit bir program.”

“Öyle de olsa, çok tehlikeli!”

Ekran açılarak beni Alanik’in yüzüyle banyoda gösterdi.

“Starsight’a yapılacak hipersıçramanın iki dakika öncesine kadar ileri sar.”

“Onaylandı.”

Ellerimi kenetleyerek beklerken görüntü değişip makine dairesine geldi. İlginç biçimde ofise benziyordu, etrafta görebildiğim bir ısınlanma mekanizması aparatı yoktu; sandalye, monitörler, bir de monitörlerle uğraşan üniformalı Dione’lar.

Cuna’yı inceledim. Bunu sahiden oynatacak mıydı? Kayıttan ses gelince kalp atışlarım hızlandı.

“Güvertedeki tüm pilotlar ve personel emniyette” dedi Winzik’in sesi hoparlörden. “Makine dairesi Starsight bölgesine hipersıçrama yapabilirsiniz.”

“Anlaşıldı” dedi ekrandaki Dione’lardan biri. Kızıl renkte ve her nasılsa tombul biriydi. “Hipersıçramaya hazırlanılıyor.”

Bir düğmeye bastılar. Hiçbir şey olmadı. Ben o sırada başka bir yerde kendimi zorlayarak cytonic hislerimle parazit yapmaya çalışıyordum. Bulunduğum yerden birkaç oda ileride olan biteni seyretmek gerçeküstüydü.

Birkaç Dione sinirlenerek birbirlerine sessizce bir şeyler söylediler. Tombul olan, telsiz düğmesine bastı. “Köprü, yine ışınlama mekanizması sorunu yaşıyoruz. Gemideki şu cytonic’ler yüzünden. Farkında olmadan ışınlama mekanizmalarında parazite neden oluyorlar.”

Diğer bir Dione kalkıp duvara yürüdü. Bir kapak açarak içinden bir şey çıkardı. Öne eğildim, ne çıkardıklarını görünce nefesim kesilip kaldı.

Metal bir kafes, kafesin içinde de sırtı mavi dikenli, sapsarı bir sümüklüböcek vardı.

35

Sümüklüböcek. Kahretsin! KAHRETSİN!

Şimdi taşlar yerine oturuyordu. Veri ağında Doomslug'ın türüyle ilgili yazıda çok tehlikeli olduğu belirtilmişti. Yalandı... Üstyapı sadece olur da biri bu sümüklüböceklerden görürse zehirli olduğunu düşünerek uzaklaşsın istiyordu.

Karşılaştığınız takdirde derhal yetkililere haber verin.

“Diğerini yerleştirmeyi denediniz mi?” dedi kayıttaki ses.

“Spensa” dedi M-Bot kulağıma. “Neler oluyor?”

“Şu an yükleniyor. Bu konuda bir şey yapamaz mıyız? Çok fazla evrak işi çıkarıyor...”

Dione'lar *ışınlanma mekanizmasını* duvarın yanındaki bir bölmeden çıkardı. O da aynı Doomslug gibi bir sümüklüböcekti. Yenisini içeri koyup *ışınlanma mekanizmasını* etkinleştirdiler. Bu defa işe yaradı.

O çılgılığı resmen zihnimde yeniden duydum. Tiz bir feryat... *İşınlanma mekanizmasının* çılgılığı. Bu sesi *ışınlanma* için kullandıkları canlılar çıkarıyordu.

“Pilotsuz hava aracı, videoyu kapat” diye fısıldadım. Cytonic'lerin beyinlerini ameliyatla çıkarmak gibi kor-

kunç bir şeyler bekliyordum. Ama... Neden bir tek akıllı canlılarda bu güç olsundu ki? Başka canlılar da yokyer içinde ışınlanmanın bir yolunu geliştirmiş olamaz mıydı?

Aklıma Doomslug'ı beklenmedik yerlerde bulduğum zamanlar geldi, onu hiç hareket ederken görmediğim zamanlar. Meğer bakmadığım zamanlarda bir yerden bir yere gidebiliyormuş.

Derken kafama son bir şey dank etti. Veri ağı maddesindeki basit bir cümle. *Mantar türleri etrafında bulunabilir.*

M-Bot... Uyandığında veri bankasında kalan birkaç şeyden biri yerel mantar türlerinin sıralandığı bir tabloydu. Nedenini bilmese de önemli olduğunu bilerek bu konuya takılıp kalmıştı.

Meğer pilotu, ışınlanma mekanizması sümüklüböcekleri arıyormuş.

“Nasıl?” diye sordum Cuna’ya, gördüklerim karşısındaki şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. “İşinlanma mekanizması bir sümüklüböceğim olduğunu nereden biliyordun?”

“Seni takip ettim” dedi Buhar beni yerimden sıçratarak. Onun etrafımızda olduğunu *hâlâ ama hâlâ* unutup duruyordum. “Geçen gün Morriumur’la su bahçesine gittiğinizde.”

Doomslug o gün beni kapıda karşılamıştı. Lanet olsun, geldiğimizden beri çok tuhaf ve uyuşuk davranıyordu. Starsight’ın cytonic önleyicileri güçlerine engel olduğundan mıydı?

Cuna cihazın kablosunu çekip yeniden çantama koydu. Sonra da ellerini kenetleyerek düşünceli bir uzaylı ifadesiyle bana baktı. “Bu, bazı sorunlara neden oluyor” dedi. “Muhtemelen aklının alabileceğinin çok ötesinde so-

runlara. Öyle umuyordum ki..." Eliyle boş ver dercesine bir hareket yapıp geminin kapısını açtı. "Gel."

"Nereye?" dedim şüpheyle.

"Sana Üstyapı'nın tam olarak ne olduğunu göstereceğim Alanik" dedi Cuna, çantamı alıp gemiden inerek.

Onun o ürkütücü gülümsemesine de karanlık yüz ifadesine de güvenmiyordum. Beklerken burnuma tarçın kokusu geldi.

"Ona güvenebilirsin Alanik" dedi Buhar bana.

"Herhalde böyle dersin" dedim. "Ama sana güvenebilir miyim acaba?"

"Kim olduğunu kimseye söylemedim, değil mi?" diye fısıldadı.

Bulunduğu boşluğa ters ters baktım. Canım burnuma gelince de indim artık.

Buhar arkamdan "Cuna" diye yüksek sesle seslendi. "Bana ihtiyacın kaldı mı?"

"Hayır. Ana görevine dönebilirsin."

"Anlaşıldı" dedi ve geminin kapısı kapandı.

Cuna geliyor muyum diye dönüp bakmadan binaya yürümeye başladı. Sırtı neden bana dönük gidiyordu? Ya tehlikeli biri olsaydım? Koşarak yanına gittim.

"Buhar'ın asıl işi ben değil miydin?" diye sordum başımı kalkan gemiye doğru sallayarak.

"Sen şans eseri çıktın" dedi Cuna. "O, aslında Winzik'i izlemek üzere burada." Cuna içeride bir güvenlik muhafızının durduğu pencereli kapıya uzandı. Muhafız Cuna'ya başını salladıktan sonra dişlerini göstererek bana Dione tarzı sert sert baktı.

"Bunu kendi yetkimle yanımda götürüyorum" dedi Cuna.

"Not etmem gerek Sayın Bakan. Sık görülen bir durum değil."

Cuna onların birkaç evrak işi yapmasını bekledi. Ben de bunu fırsat bilip bilekliğimden mesaj gönderdim. *M-Bot. Mesajlarımı alabiliyor musun?*

"Evet" dedi kulağıma. "Ama kafam çok karıştı."

Doomslug ışınlanma mekanizması. Ölersem Detritus'a git. Bunu onlara söyle.

"Ne? Spensa bunu yapamam!"

Kahramanlar, kendi imtihanlarını seçmezler.

"Bırak hipersıçramayı, ben kendi başıma uçamıyorum bile!"

Sümüklüböcek ışınlanma mekanizması diyorum.

"İyi de..."

Muhafız sonunda kapıyı açtı. Cuna'nın ardından binaya girdim, kale gibi dış görünümünden tahmin ettiğim üzere casusluk önleyici kalkanları vardı, M-Bot'un sesi keşildi.

İçeride, koridorlarda kimse yoktu; Cuna'nın ayakkabırları zeminde tıkırdarken üstünde GÖZLEM ODASI yazan bir kapıdan girdik. İçeride metal duvarlı, iki katlı daire büyüklüğünde bir odaya bakan cam duvarlı küçük bir oda vardı. Pencereye yaklaştığımda duvarlarda çeşitli işaretler gördüm.

Şu tuhaf dil, dedim içimden. Delver labirentinde ve Detritus'taki tünellerde gördüğümün aynısı.

Cuna, camın yanındaki bir sandalyeye oturup çantamı yanındaki sandalyeye koydu. Ben oturmadım.

"Bizi yok edecek gücünüz var" dedi Cuna sakince. "Winzik, Delver'lardan endişe ediyor, siyasiler agresif

uzaylıları tartışıyor ama ben sürekli çok daha fena bir tehlikenin kaygısını duyuyorum: Kendi öngörüsüzlüğümüzün.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

“Işınlanma mekanizması sırrını sonsuza dek saklayamayız” dedi Cuna. “Doğrusu, insan savaşlarından sonra hiç devam etmemeliydi. Sır sızmaya başladığında defalarca kıl payı kurtulduğumuz çok zor anlar yaşadık. Yıldızlar arası iletişimdeki hâkimiyetimiz sırrı tutacak kadar yeterliydi ama ucu ucuna.”

“Bu sırrı daha fazla tutamazsınız” dedim. “Buradan çıkacak.”

“Biliyorum” dedi Cuna. “Sen beni dinlemiyor musun?” Başıyla pencereyi gösterdi.

Aşağıda birkaç kapı açıldı, içeri birinin kollarına girmiş iki Dione girdi. Onları... tanıyordum. Burl Gul'zah: Testten sonra pilot programından atılan sonra da Üstyapı'ya karşı gösteri yapan uzaylı goril.

“Üstyapı'nın göstericilerle anlaşma yaptığını duymuştum!”

“O sorunu halletmesi için Winzik'i çağırdılar” dedi Cuna. “Onun birimi çok fazla yetki kazandı. Bir anlaşma yaptığını söyledi, muhalifler liderlerini teslim etmiş. Artık söylediklerinin ne kadarı doğru ne kadarı yanlış takip edemiyorum.”

Dione'ların giydikleri kahverengi şeritli kıyafetleri görünce bu Dione'ları göstericilerin ardından etrafı temizlerken görmüştüm, diye düşündüm.

“Bu Burl, o zamandan beri gözaltında” dedi Cuna başıyla Gul'zah'yı göstererek. “Bugün Ağrılıklar ve

Ölçüler'de meydana gelen olayı devrimcilerin yaptığına dair bir korku yükseldi. Sürgün işi hızlandırıldı. İçimde Winzik'in kendi amacını desteklemek üzere senin saldırını bizim üzerimizde kullanacak yollar arayacağına dair ufak bir şüphe var."

Dione teknisyenlerden biri odanın kenarındaki panelde bir şeyler yazdı. Odanın ortası parıldadı, ardından bir şey belirdi; insan kafası büyüklüğünde siyah bir küre. Bulunduğu yerde süzülürken tüm ışığı emiyor gibiydi. Salt karanlık. O çok iyi bildiğim mutlak karanlık.

Yokyer. Bir şekilde yokyere giden bir delik açmışlardı.

Kitsen'ler bana Üstyapı'nın –ayrıca insan imparatorların– irtifa taşını yokyerden getirdiğini söylemişti. O yere açılan portallar olduğunu biliyordum. Yine de bu siyah küre beni ilkel ve temel bir düzeyde etkiledi. Var olmaması gereken bir karanlıktı, sırf ışık yokluğunun da ötesinde bir karanlık. Bozukluk.

Orada yaşıyorlardı.

Biraz sonra olacakları tahmin etsem de gerçekleştiğini görünce dehşete düştüm. Muhafızlar mahkûmu alıp yüzünü zorla karanlık küreye dokundurdular. Gösterici önce esneyip uzamaya başladı sonra da karanlık tarafından yutuldu.

Teknisyen küreyi kapattı. Herkes çıktıktan sonra Cuna'ya döndüm. "Neden? Bana bunu neden gösteriyorsun?"

"Çünkü bugünkü marifetine kadar sen bu iğrençliği durdurmak için en büyük umudumdun."

"Sen ciddi ciddi benim bir Üstyapı görevlisinin, alt tabaka türlerin başına gelecekleri umursadığına inanmamı mı bekliyorsun?" Bu sözleri tükürürcesine hatta aşırı fevri

söylemiştim. Oysa politik davranmam, duygularıma gem vurmam ve Cuna'yı konuşturmaya çalışmam gerekirdi.

Ama tepem atmıştı. *Gözüm dönmüştü*. Zorla bir sürgün hatta belki bir infaz seyrettirilmişti. Yakalandığım için kendime kızmıştım, sonunda ışınlanma mekanizmalarının sırrını öğrenip halkıma vermeye bu kadar yaklaşmışken Cuna'nın tehdidine maruz kalmanın hüsrânını yaşıyordum. Beni bu yüzden buraya getirmişlerdi. İtaat etmezsem başıma gelecekler konusunda uyarmak için.

Cuna ayağa kalktı. Ortalama insan boyuna göre kısaydım, haliyle Cuna tepemde kule gibi yükseliyordu, pencereye yürüyüp mavi elini cama dayadı. "Bizi tek bir akıl olarak düşünüyorsun" dedi. "Üstyapı'daki pek çok kişinin kusuru da tam olarak bu. Varsayım.

İster inan ister inanma Alanik ama benim tüm amacım halkımın diğer türlere bakışını değiştirmek. Işınlanma mekanizmalarının sırrı elimizden kaçtığı anda bizi bir arada tutacak bir şey gerekecek. Seyahatteki tekelimize bel bağlayamayız. Bambaşka bir şey sunabilmeliyiz."

Cuna bana dönüp gülümsedi. Yine o ürkütücü, rahatsız edici tebessüm. Bu defa bambaşka bir şey fark ettim.

Diğer Dione'ların gülmeye çalıştığını hiç görmüş müydüm?

Bu, Dione'ların yüz ifadesi değildi. Onlar mutluluklarını ifade etmek için dudaklarını bastırıp çizgi haline getiriyor, hoşnutsuzluklarını belirtmek için de dişlerini gösteriyorlardı. Bazen de Krell'ler gibi elleriyle birtakım hareketler yapıyorlardı. Morriumur da dahil olmak üzere hiçbirinin gülümsemeye çalıştığını görmemişim.

"Gülümsüyorsun" dedim.

“Bu, sizin halkınızda dostluk işareti değil mi?” dedi Cuna. “Sizin de insanlara benzer yüz ifadeleriniz olduğunu fark ettim. Onlarla konuşurken barış eli uzatmak için bu ifadeyi gün boyunca çalışmıştım. Aynı ifade sizin için de geçerlidir sanıyordum.”

Yeniden gülümsedi ve bu defa ifadesinde yepyeni bir şey gördüm. Ürkütücülükten ziyade yabancılık diyelim. Kibir olarak yorumladığım şey meğer benim içimi rahatlatma çabasıymış. Başarısız bir çaba olmakla birlikte burada geçirdiğim zaman boyunca ilk kez bir Dione’un bizim yüz ifadelerimizden birini kullanmaya çalıştığını görmüştüm.

Azizler ve yıldızlar aşkına... Ona fena halde, doğru şekilde *gülümseyemediğini* söyleyesim vardı.

“Delver’lara Karşı Direniş Projesi’ni Winzik’le beraber yarattık ama gerekçelerimiz çok farklıydı” dedi Cuna. “O, bunu yeniden doğru düzgün, gerçek pilotlu savaş gemisi birliğine kavuşmanın yolu olarak gördü. Bense farklı bir şey görüyordum: Üstyapı’ya hizmet eden, onu *koruyan* bir alt tabaka türler kuvveti.

Belki saçma sapan bir hayal ama günün birinde bir Delver geldiğinde senin gibi birinin, bir Kitsen’in veya başka bir türün bizi kurtardığını gözümün önüne getiriyordum. Halkımda bir değişim görüyordum, biraz agresifliğin işe yaradığını fark etmeye başlamışlardı. Türlerin kullandığı farklı yöntemlerin birliğimizin kusuru değil, gücü olduğunu. Hal böyle olunca ben de seni bize katılman için cesaretlendirdim.”

Elini siyah portalın olduğu odaya doğru salladı. “Üstyapı görüldüğünden çok daha zayıf. Agresiflikten kaçın-

ma amacımıza uymayanı sürüyoruz. Bize katılmadan önce türleri giderek daha bizim gibi olmaya teşvik ediyoruz, kaldı ki halkımız bünyesinde çok faydalı amaçlar var. Herkes için huzur, mutluluk. Ama nasıl? Bireysellik pahasına mı? İşte, *bunu* değiştirmenin bir yolunu bulmamız gerek.”

Parmaklarını yeniden cama yasladı. “Rehavete kapıldık, çekingen olup çıktık. Biraz agresiflik, biraz mücadele; bence maalesef bize tam olarak bu gerekiyor. Yoksa... Yoksa kapıları gizlice geçmeye çalışan ilk kurt karşısında yenik düşeceğiz.”

Ona inanıyordum. Kahretsin, Cuna’nın samimiyetine *inanıyordum*. Ama kendi değerlendirmeme güvenebilir miydim? Onun yüz ifadelerini fena halde yanlış okumam bu fikrimi iyiden iyiye güçlendiriyordu. *Uzaylıların* arasındaydım. Onlar da gerçek sevgi duyan, duyguları olan bireylerdi ama aynı zamanda doğaları gereği bazı şeyleri insanların yaptığı gibi yapmıyorlardı.

Kime güvenebilirdim? Cuna’ya mı, Buhar’a mı, Morriumur’a mı, Hesho’ya mı? Onları onlara güvenecek kadar tanıyor muydum? Biri tüm hayatını başka türleri araştırmakla geçirip buna rağmen böyle bir şeyi yanlış yorumlayabilirdi. Nitekim Cuna’nın gülümseme girişimleri tam da bu fikrin kanıtıydı.

Öyle de olsa, bir baktım kolumu sıvıyorum. Bilekliğimde yanlışlıkla basmayayım diye kapalı duran kapağı kaldırdım.

Sonra da derin bir nefes alarak hologramımı devre dışı bıraktım.

36

Cuna'nın gözleri bana bakarken resmen yuvalarından fırladı. Sonra çekinerek geri giderken dişlerini çıkardı. "Ne?" dedi. "Nasıl?"

"Ben başından beri Alanik değildim" dedim. "Kendisi benim gezegenime çarptıktan sonra onun yerine geçtim." Elimi uzattım. "Benim adım Spensa. Elini bir insana barış içinde uzatmayı beklediğini söylemiştin. Al işte... Karşıdayım."

Bu, şimdiye dek yaptığım en büyük çılgınlık olabilirdi. Doğrusu neden yaptığımı açıklayabileceğimden de emin değilim. Yalnızca, söz konusu uzaylılar olunca illa ki içimdeki sese kulak vermek zorunda olmadığımı fark ettim; onların alışkanlıkları, yüz ifadeleri, kendilerine özgü hareketleri beklentilerimle uymayabiliyordu.

Hoş, bu durum farklıydı. Bir uzaylının yaptığı bir şeye sezgilerimle tepki vermiyordum. Bu, bir *tercihti*. Cuna'nın çok ufak bile olsa samimi olma ihtimali varsa bu, savaşın sonu demek olabilirdi. Halkımın güvenliğinin sağlanması demek olabilirdi.

Büyükannemin anlattığı hikâyelerdeki kahramanla-

rın yaptığı türden bir şey miydi bilemiyordum. Ama ben böyle yapmıştım. O anda. O riski aldım.

O umudu kabul ettim.

Cuna bir yandan geri gitse de ellerimi ellerine aldı. Sanırım bir yanı bana dokunma düşüncesinden nefret ediyordu. Yine de kendini bunu yapmaya zorladı. Cuna *alt tabaka türler* benzeri terimler kullansa da onun içtenlikle çabaladığına inanıyordum.

Elimi tutmaya devam ederken bana daha yakından baktı. “Nasıl? Anlamıyorum.”

“Hologram” dedim. “Bilekliğimde bulunan taşınabilir bir hologram.”

“Bizim bu kadar küçük projektör yapacak teknolojimiz yok!” dedi Cuna. “Ama insanların ilk savaş sırasında yaptığına dair söylentiler vardı. Buğullarla ittifakları esnasında yapmışlar. Muhteşem. Alanik’in gezegeninden gelen mesajlar... Seni biliyorlar mı?”

“Onlara söyledim ama bana inandılar mı inanmadılar mı bilmiyorum. Genel olarak onları oyaladım diyebilirim.”

“*Muhteşem*” diye yineledi. “Sakın kimseye göstereyim deme! Felaket olur.” Ellerini çekti ama kaftanına sildi, bilinçsizce yapmışa benziyordu. Gücenmemeye çalıştım.

“Katmanlı gezegenden misin? Savunma platformları olan?”

“Detritus. Evet” dedim.

“Sesim kısılana dek sizin için mücadele ettim” dedi Cuna. “Kapalı senato toplantılarında, imha etme tartışmalarında. Ben hiçbir zaman... Burada, karşımda durmuş, benimle konuşuyorsun. İnanılır gibi değil! Hafta-

lardır Starsight'tasın! Ee... Şey... Herhangi birini... öldürdün mü? Hani kazayla yani?"

"Hayır" dedim. "Biz öyle kişiler değiliz. Geldiğimden beri en çok zaman harcadığım konu on yedi tuvaletten hangisini kullanacağım oldu. Talimatlar olmadan ne kadar kafa karıştırıcı oluyor biliyor musun acaba?"

Cuna dudaklarını birbirine bastırdı. Ben de ona gü-lümsedim.

Etrafımda şöyle bir döndü. "Gerçekten harikulade. Sizi bunca yıldır izliyoruz ama çok az bilgimiz var. Şu platformların yarattığı parazitler malum. Yine de... Sizi resmen taş devrine yolladık, yüzyıla kalmadan yeniden ışınlanma mekanizmalarınız oldu. Etkilensem mi korksam mı bilemiyorum.

"Şu an berabere diyelim" dedim. Bilekliğime dokunarak hologramımı etkinleştirip yeniden Alanik gibi göründüm. "Cuna, Winzik senin sandığından daha deli. Brade bana onun planlarını kısmen anlattı, Alanik'i aralarındaki gizli bir cytonic grubuna almaya çalışıyorlar. Delver'ları kontrol edebileceklerini düşünüyorlar."

"Biraz abartıyorsun" dedi Cuna. "Geliştirdiğimiz program Delver'ların dikkatini dağıtmak için kullanılan bir silah. Analizlerimiz, bir gezegeni sömürmeden bizim bölgemizde çok fazla kalmaları durumunda er ya da geç zayıflayıp yok olacaklarını gösteriyor. Bizim yapmaya çalıştığımız da onları çok nüfuslu merkezlerden uzak tutarak bizi bırakıp gitmelerini sağlamak."

"Evet ama dahası var" dedim. "Işınlanma mekanizması sümüksüklüklerini herkes öğrendiğinde Üstyapı'nın gücünü kaybetmesi bir tek seni endişelendirmiyor.

Winzik, Delver saldırısı tehdidini herkesi dizginleyip hiza getirmek amacıyla kullanmayı planlıyor.”

Cuna dişlerini çıkardı. “Bu doğruysa daha yapacak çok işim var demektir. Ama sen merak etme. Programımız henüz başlangıç aşamasında. Ben işin aslını araştırıp Winzik’in siyasi emellerine karşı çıkmaya çalışacağım. Henüz durdurulamayacak kadar güçlü değil.”

“Peki. Ben de *insan belasının* geri adım atmasını sağlamak için ne yapabilirim ona bakacağım.”

“Pilotsuz hava aracını almama izin veremem.”

“İçine yüklediğim alıcıyı almama izin ver bari” dedim. “Gemime lazım.” Cuna’ya baktım. “Lütfen Cuna, bırak gideyim. Detritus’a dönüp halkımı Krell’lerin arasında birinin barıştan konuşmaya istekli olduğuna ikna edeyim. Dinleyeceklerdir. Ya Winzik’in birimine bir anda ihtiyaç olmadığı söylenirse onun bu gücüne ne olacak? Ya bu insan belası düşman olmak yerine Üstyapı’nın müttefiki olursa?”

“Daha o aşamaya çok var” dedi Cuna. “Ama... Evet, hayal edebiliyorum. O zaman anlaştık, ikimiz arasında.” Cuna bir an duraksadı sonra da elini yeniden bana uzattı. “Ya da anlaşma yapmak üzere anlaştık diyelim.”

Elini tuttum. Ardından dudaklarımı bastırıp düz bir çizgi haline getirdim. Cuna da gülümseyerek karşılık verdi. Gülümsedi sayılır diyelim. Nereden baksan önemli bir çabaydı.

Cihaza taktığım sensör ile hologram birimini alıp uçuş tulumumun ceplerine koydum ama pilotsuz hava aracını çantada bıraktım. Cuna beni kapıya götürürken sürgün edilen zavallı uzaylıyı düşünmemeye çalıştım. Ona

olanlardan kendimi sorumlu tutamazdım. Elimden geleni yapmak zorundaydım.

Gerçekten barış sağlarsak ne olurdu? Savaş gemilerine artık gerek olmayacak mıydı? İnanması zor geliyordu, sonuçta Delver'lar hâlâ buradaydı. Savaşlar olacaktı. Savaşlar her daim olmuştu.

Öyle de olsa onca kişi arasından barış için ilk adımları benim atmam biraz tuhaf geliyordu.

"Seni gemiyle elçiliğe bırakabilirim" dedi Cuna açık havada benimle güvenlik kapısına yürürken. "Sonra da Alanik'in halkına döndüğünü belirten evrakları doldururum. Devamında nasıl yapacağız bilmiyorum ama..."

Bizim buraya uçtuğumuz geminin benzeri askeri bir araç havada vızıldayarak ilerideki iniş alanını es geçip çayırın ortasına aceleyle pat diye inince Cuna'nın lafı yanında kaldı. Kapı panikle açıldı ama içeride kimse yoktu.

Aniden tarçın kokusu aldım.

"Haydi çabuk!" dedi Buhar. "Alanik, harekete geçiyoruz."

"Ne? Nasıl harekete geçiyoruz?"

"Filomuz savaşa gönderildi. Sanırım bir Delver görülmüş."

37

Gemimiz Starsight'ın üzerinde, acil durum irtifasında, trafiğin altında hızla seyrediyordu.

“Buhar” dedim. “Bu artık beni ilgilendiren bir durum mu bilemiyorum.”

“Galaksi çapında olası bir tehlike seni ilgilendirmiyor mu yani?” dedi.

“Ne olduğunu biliyor muyuz?”

“Al, burada, kendin izle” dedi Buhar çiçeksi bir koku yayarak.

Önümüzdeki koltuğun arkasında bulunan monitörü etkinleştirdi. Bizzat Winzik'in gönderdiği acil durum mesajı oynamaya başladı. “Pilotlar” dedi iki elini de yumruk yaparak, en sert hareketlerden biriydi. “Starsight düşman tehdidi altında. Bu bir tatbikat değil. Eğitiminizin kısa sürdüğünü biliyorum ama size çok acil ihtiyacımız var. Derhal *Ağırlıklar ve Ölçüler*'e rapor verin.”

“Delver olduğunu söylemiyor” dedim. “Konuşması politika kokuyor.”

“Ben de bundan korkuyorum ya” dedi Buhar.

“Bak” dedim. “Buhar, kendimi Cuna'ya gösterdim. Gerçek kendimi. İkimiz birlikte, halklarımız arasında barı-

şı sağlamamanın bir yolunu bulmakta karar kıldık. Winzik her neyle uğraşıyorsa bu, ondan daha önemli olabilir.”

Buhar'ın kokusu soğaninkine yakın bir kokuya döndü. “Sizin halkınızla zaten barış içindeyiz. Ne demeye Cuna'yla böyle bir anlaşmaya vardınız ki?”

“Benim *gerçek* halkım. Bana ne olduğumu bildiğini söylemiştin. Bir... insan.”

“Evet” dedi Buhar. “Parçaları birleştirdim, hepsi bu. ReDawn gezegenindensin. Orada insan esir saklıyordunuz, değil mi? Aslında orayı tahliye etmeyip aranızda gizlendiler. Bu sebeple Üstyapı'ya hiçbir zaman katılmadınız. Sen de insanları öğreneceğiz diye endişe ediyordun.”

Vay beeeeeee, dedim içimden. Aslında gayet akla yatkın bir tahmindir. Baştan sona hatalıydı hatalı olmasına ama nereden baksan gerçeğin kendisinden daha makuldü.

“Neden bu kadar çok insan jest ve mimiği kullandığını merak ediyordum” diye devam etti Buhar. “Halkınızın insanlarla olan geçmişini düşününce gayet doğal geldi. Bir de kokun var tabii... Yarı insansın değil mi Alanik? Melez bir türsün. Bu da cytonic güçlerini açıklıyor. İnsanlar o konuda her daim çok yetenekli olmuşlardır.”

“Gerçek... Düşündüğün kadar karmaşık değil” dedim Buhar'a. “Gidip Cuna'ya sor. Ama şu an gemime dönmem gerek Buhar.”

“Alanik” dedi Buhar, kokusu şimdi yağmur kokusunu andırmaya başlamıştı. “Sana şu an ihtiyacım var. Görevim Winzik'i gözlemlemektir, Cuna'nın bile onun ne kadar hırslı olduğunu görmediğini düşünüyorum. Elimdeki en iyi pilot sensin, yanımda olmaya hazır olmanı istiyorum. Her ihtimale karşı.”

“Hangi ihtimale?”

“Konunun Delver’larla ilgisi olmaması ihtimaline. Hükümet bünyesinde Winzik’in giderek güçlenmesi ve Üstyapı’nın öz değerlerini paylaşmayan pilotlara erişimi hususunda son derece kaygılanan gruplar var diyelim.”

Yine ancak ucundan bucağından anladığım bir konunun ortasında gafil avlanmıştım. *Darbe olmasından korkuyor, değil mi? O yüzden pilot olarak atandı, Winzik Üstyapı’nın kontrolünü ele geçirmesin diye.*

Ben bu işin neresindeydim? Sırrı öğrenmiştim. Eve gitmem gerekiyordu. Başka da bir şey önemli değildi, öyle değil mi?

M-Bot’la konuşmak üzere bilekliğimi kullandım, şimdiye hükümet binasından çıktığımızı duymuş olmalıydı. Ama cevabım kulaklığıma sessizce iletildi.

Tık. Tıktıktıktık...

Gemimiz liman boyunca ilerleyerek *Ağırlıklar ve Ölçüler*’de toplanmaya başlayan diğerlerinin arasına katıldı. Gemiden inip düzenli bir düzensizliğe girdik, heyecanlı pilotlar kendi gemilerinden inip koridorlara koşuyordu.

Diğer pilotların başlarının etrafında uçan Hesho’yla Kitsen’leri buldum, telaşlı bir halleri vardı. “Selam!” dedim yanlarından geçerken.

Hesho hızla başımın kenarına geldi. “Alanik. Neler oluyor böyle?”

“Sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum” dedim ve hemen sonrasında ağzımdan çıkmak üzere olanları yuttum. Yalan söylemiştim. Hesho’dan katbekat fazlasını biliyordum. Her zaman olduğu gibi.

Yani, şu an için Buhar’a hak verdim. Kendi halkımın ge-

leceğiyle ilgili olabilir diye hiç değilse Winzik'in neyin peşinde olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Diğer pilotların arasına katıldık. Bazı filolar eğitimde birkaç kişi kaybetmişti, elli iki olarak başladığımız yerde kırk beş kişi kadar kalmıştık.

Yaşadıkları heyecanla sayıları çok daha fazla gibi görünüyordu. Pilotsuz kılavuz hava araçları bizi hangara yönlendirdi. Her zamanki sıçrama odalarımıza değil doğruca, yer ekibinin hızlıca hazır ettiği savaş gemilerimize götürüldük.

Buhar sessizce kalayı bastı. Savaş gemilerimiz böyle hazırlandığına göre Winzik'in onları Starsight'a karşı kullanma ihtimali yüksek gibiydi. Cidden darbenin orta yerinde mi kalmıştım?

Winzik taşınabilir bir merdivenle gemilerin üstüne çıkıp kollarını kaldırarak, konuşan pilotları susturdu.

"Şüphesiz korkuyorsunuz" diye seslendi Winzik, sesi geminin hoparlör sistemiyle yükselmişti. "Kafanız karışık. Bugün *Ağırlıklar ve Ölçüler*'deki saldırıyı duymuşsunuzdur. Saldırının enkazını inceledik ve *insan* kökenli parçalanmış bir silah bulduk."

Ortam derin bir sessizliğe büründü.

Of hayır!

"İnsan tehlikesinin, yüksek bakanın kabul etmek istediğinden çok daha büyük olduğuna dair elimizde kanıt var. Büyük olasılıkla Starsight'a sızmış onlarca pilotsuz casus hava aracı var. Bu da insan belasının, hapishanelerinden birinden kaçmaya başladığının kanıtıdır. Orası, bize bastırmak için hiçbir zaman doğru düzgün yetki veya kaynak verilmeyen, hastalıklı bir insanlık kovanıdır.

Bugün bunu düzelteceğiz. On dakika sonra bu gemi in-

san gezegeni Detritus'a hipersıçrama yapacak. Kokpitlerinizde yerlerinizi almanızı, varır varmaz harekete hazır olmanızı istiyorum. Göreviniz onların kuvvetlerini yok etmek. Bu, Ustyapı'nın neden daha etkin ve iyi eğitilmiş bir savunma gücüne gerek duyduğunun mükemmel bir kanıtıdır."

Onu böyle sert tavırlarla, bir tane bile ah ah, vay vay demeden, kekelemeden bu kadar hararetli konuşurken görmek tuhaftı. Pilotları giyinmeye gönderince planlarının derinliğini anlamaya başladım. Muhtemelen ta başından beri buna hazırlanıyordu. Kişisel uzay kuvvetlerini insan belasını yok etmek için kullanıp gücünü ortaya koymak ve nüfuzunu güçlendirmek istiyordu.

Ben de başından beri bundan korkuyordum. Kendi insanlarıma karşı kullanılacak bir ordu eğitiyordum. Bunu durdurmanın, Cuna'yla getirebileceğimizi düşündüğümüz barışı sağlamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Harika" dedi Hesho yanımdan. "Sonunda şu insanlarla ilgili bir şey yapmaya karar verdiler. Bugün çok mühim bir gün Kaptan Alanik. Bugün bize zulmedenlere karşı intikam alma günü!"

"Ben..." Ne yapacaktım? Ona söyleyemezdim. Söyleyebilir miydim?

Kitsen'ler gemilerine doğru gidince o şansımı kaybettim. Brade neredeydi? Onunla konuşmam lazımdı.

Morriumur'u gemisinin yanında buldum, elinde kaskını tutuyordu. Hafifçe aralık ağzından dişleri görünüyordu.

"Brade'i gördün mü?" diye sordum

Morriumur başını iki yana salladı.

Lanet olsun! Neredeydi bu kız?

"Alanik?" dedi Morriumur. "Heyecanlı mısınız? Ben

çok endişeliyim. Herkes gemilerine binmeye çok hevesli ama... Biz bunun için eğitilmedik, öyle değil mi? Delver'ları durdurmamız gerekiyordu, deneyimli pilotlarla birebir çatışmaya girmemiz değil. Biraz daha zamana ihtiyacım var. İt dalaşına hazır değilim hem..."

Sonunda Brade'i hangarda yürürken gördüm, kaskını takmış, siyah güneşliğini indirmişti bile. Gemisine ulaşıp da merdivene çıkmadan yanına koşup yolunu kestim. Beni görmezden gelmeye çalıştı ama kolunu tuttum.

"Brade" dedim. "Bizi senin halkına karşı savaştırmaya gönderiyorlar."

"Ee, ne olmuş?" diye tısladı, güneşliği yüzünden gözlerini göremiyordum.

"Umurunda değil mi?" diye sordum. "Bu, insanların özgür olmaları için son şansları. Onları yok etmelerine yardım mı edeceksin?"

"Onlar... Onlar vahşi insanlar. Tehlikeliler."

"İnsanlar Üstyapı'nın dediği gibi değiller" dedim. "Bunu seni tanıdığım kısacık zamandan sonra bile söyleyebilirim. Bu işe girersen bir yalanı sürdürmüş olacaksın."

"Burası... Bize daha iyi bir hayat sunuyor" dedi. "Burada yaşayanlar, insan imparatorluğunun bir anda gölgelerden çıkıp yeniden saldırması korkusu yaşamazsa bir ihtimal, kalanımız Üstyapı'da dişe dokunur bir şeyler inşa etmeye başlarız."

"Bunun ne kadar bencilce olduğunu anlayamıyor musun? Sen bir ihtimal daha iyi bir hayat yaşayacaksın diye yüz binlerce insanı kurban mı edeceksin?"

"Sen ne biliyorsun ki?" diye atıldı Brade. "Böyle bir karar vermenin nasıl bir his olduğunu bile anlayamazsın."

Anlayamam, öyle mi? Onu merdivenden çekip indirdim. Kendine güvenin yerini kararsızlık almışçasına, çok direnmeden indi. Kimse görmesin diye gemisinin kanadının gölgesine geçerek –en azından kısmen sığınarak– yine yaptım. Hologramımı devre dışı bıraktım.

“Nasıl bir his olduğunu *gayet iyi* biliyorum” diye tısladım Brade’e. “İnan bana.”

Görüntüm güneşliğinin yüzeyinden bana yansırken Brade donakaldı, hologramımı yeniden etkinleştirdim.

“Detritus’tan buraya yalnızca düşman ve canavarlar görmeyi bekleyerek geldim” diye fısıldadım. “Ama seni gördüm. Hesho’yu, Morriumur’u, hepinizi. Büyürken nasıl zorluklar çektiğini hayal bile edemiyorum ama asla yapmadığın bir şey için senden nefret edilmesinin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Sana şu kadarını söyleyeyim, Detritus’u yok etmek hiçbir şeye çare olmayacak. Sadece, Üstyapı’nın her daim tepemizde olacağına iyice ikna olacaklar.

Bunu değiştirmek mi istiyorsun? Bunu düzeltmek mi istiyorsun? O zaman benimle Detritus’a gel. Bize Üstyapı ve Winzik ile ilgili bildiklerini anlat. Üstyapı halkına tehdit olmadığımızı göstermenin yolunu yordamını bulmamıza yardım et. Winzik, herkesi bizim yok etmekten başka çarelerinin olmadığı düşmanlar olduğumuza ikna ettiği sürece kazanır.”

Brade kımıldamadı. Gözlerini göstermeden öylece durdu. Sonunda elini kaskının yanına götürüp güneşliğini kaldıran düğmeye bastı.

Ardından dudaklarını aralayarak bir uzaylı ifadesiyle ön dişlerini gösterip sert bir el hareketi yaptı.

“İnsan!” diye çılgılık attı. “Casus insanı buldum!”

38

Brade onca coşku ve heyecanla dile getirdiğim yakarışımın tek bir kelime duymamış gibi çılgık atarak benden uzaklaştı.

“İnsan! Alanik aslında *insanmış!*”

Aklımın bir yanı olanları kabul etmeyi reddettiğinden ona doğru bir adım attım. Ona göstersem mutlaka inanırdı. Ona söylenen yalanları değil, mirasıyla ilgili gerçekleri kabul ederdi.

Kendimi Cuna'ya göstererek risk almıştım ve işe yaramıştı. Kendi türümden biriyle konuşmaya çalıştığımda nasıl böyle büsbütün geri tepebiliyordu?

Lanet olsun! *Kahretsin!*

Alelacele uzaklaşarak, afallayıp kalmış Morriumur'un yanından geçip gemime koştum. Geminin yanında duran böceksi uzantıları olan yer ekibi üyesi yolumu kapatmaya çalıştı ama onu kenara itip kokpite çıktım. Kaskımı çıkartıp yerime geçerek kanopiyi kapatacak düğmeye bastım.

Herkesin savaşa gitmeye bu kadar can atması beni kurtarmıştı. Hangara son dakika inen destek gemilerinin sesleri birbirlerine bağırarak talimat verenlerin kopardı-

ğı yaygaraya karışıyordu. Buna gürültü de Brade'in sesinin duyulmasını engellemişti.

Gelgelelim şu an doğruca Winzik'e koşuyordu. Zamanım kısıtlıydı. Motorları çalıştırıp bu gemilerde bir tür uzaktan öldürme düğmesi olmaması için dua ederek irtifa halkasını açtım. Motora güç verip hangarın zeminini sarsarken kısa bir süreliğine alarmların çaldığını duydum, yıkıcılarımı uzay boşluğunu engelleyen görünmez kalkana ateş ettim.

Kalkanın doğruca içinden geçen patlama, kalkanın gemi geçişine hâlâ açık olduğunu gösteriyordu. *Ağırlıklar ve Ölçüler* bana ateş etmeye başlayabilir diye havalandırarak hiç vakit kaybetmeden limanlara yakın bir köşeye geçtim.

"M-Bot!" diye bağırdım.

Tık. Tıktıktıktık...

Lanet olsun! Gemiye limanlar boyunca döndürdüm ama yakınlık göstergelerim *Ağırlıklar ve Ölçüler*'in kuyruğuma onlarca savaş gemisi taktığını gösteriyordu.

Starsight'ın kalkanına, şehri koruyan hava kabarcığına yaklaştım. Ne tür bir savunmaları olduğuna dair zerre kadar fikrim yoktu ama hiç yoksa bile kenarlarda mutlaka silah mevziileri vardı. Hatta belki hava kalkanının tamamı gemilerin girip çıkmasına izin vermeyecek şekilde yapılandırılmıştı.

Winzik çok çabuk harekete geçti. Gemilerin çoktan hava kalkanının kıyısına doğru gittiğini görebiliyordum, bana doğru gelmiyorlardı.

"M-Bot!" dedim. "Sana gelebilir miyim bilmiyorum!"

Cevap olarak yine tık tıktan başka bir şey almadım. Onu burada öylece bırakamazdım. Gidip...

Gerçeği biliyordum. Gidip onu alacak zamanım yoktu. Üstyapı'nın ısınlanma mekanizması sırrı olsun, kendimi ısınlamada kullandığım güç olsun, öğrendiğim bilgiler riske atamayacağım kadar önemliydi. Detritus'a dönmek, gerçekleşmek üzere olan saldırı konusunda onları uyar-mak zorundaydım.

Konu ne bendim ne M-Bot ne de Doomslug'dı; gerçi bu, Doomslug'ın türü için de ölüm kalım meselesiydi. Kısa bir an kendimle cebelleştim, etrafta bana doğru gelen yüzler-ce gemiyi seyrettim. Sonra kontrol küremi çevirip motor-lara yüklenerek uzayın derinliklerine yol aldım.

Büyükannemin alıştırmasını yapmam lazımdı. Sırtım koltuğuma yapışıp hızım yükselirken kendimi uçuyormu-şum gibi hayal ettim. Yıldızların arasında... Bana sırla-ryla serenat yapıp şarkı söyleyen yıldızlar arasında.

"Spensa" M-Bot'un sesi. "Spensa, döndüm. Neler oluyor?"

Hissedebiliyordum. Evimin yolunu gösteren o ışıltılı oku. Tuhaf bir silah gibi beynime gömülen ok. Ama güçle-rimi M-Bot olmadan kullanabilir miydim, orasını tam bi-lemiyordum. M-Bot'un bünyesindeki bazı mekanik parça-lara ihtiyacım var mıydı?

"Spensa!" dedi M-Bot. "Programlamamı değiştirmeye çalışıyordum ama zor işmiş. Sen ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?"

Diğer savaş gemileri bana yaklaşıyordu. Bense önüm-de ışıklı bir yol görüyordum...

"Spensa" dedi M-Bot usulca. "Beni bırakma."

"Özür dilerim" diye fısıldadım yüreğim parçalanarak. "Geri döneceğim. Söz veriyorum."

Sonra gözlerimi sımsıkı kapatıp yokyere girmeye ça-ıştım. İşe yaradı.

Bu defa, Üstyapı teknolojisinin koruması yoktu. Delver'lar karanlıkta belli belirsiz görünüyordu, gözlerini bana kilitlemişlerdi. Bana hissettirdikleri hor görme duygusunun etkisiyle bağırdım ama Delver'lardan biri yaklaşıncaya bağırtım sönüp gitti. Anlar arasında, o yerde etrafımı sardı. Diğerlerinin dikkatine set çeken bir gölge gibiydi.

Nefret dolu tek bir varlık. Ondan gelen yoğun bir duygu seli hissediyordum; her an her yerde olan, boğucu bir his. Çıkardığımız seslerden nefret ediyordu, yaşadıkları yeri istila etmemizden. Tüm bu kişiler, zihninin bir köşesinde durmaksızın devam edip seni deliye çeviren bir çınlama gibiydi.

Tam iyice yaklaşırken şükürler olsun ki oradan ayrıldım, takip etmeye çabaladığını hissettim. Yaşadığımız yere süzölmeye çalıştı. Tüm bu rahatsızlıkların, canlarını sıkanların kaynağını bulacağı yere girmeye.

Yokyerden bir başıma, çığlık atarak çıktım; sanki beni yakalamaya çalışan bir canavarın suratına kapıyı çarpıp çıkmıştım. Gemime döndüğümde tir tir titreyen ellerime karşı resmen savaş verdim.

Derken hayatımın en güzel görüntülerinden birini gördüm. Güneş ışığında parlayan, göz alıcı metal katmanlarla çevrili gezegen Detritus. Evime gelmişim.

Hızla gezegenin kabuğuna yaklaştım. Üstyapı'nın savaş gemileri çok uzak olmayan bir mesafedeydi ama herhangi bir it dalaşı görmüyordum.

Ne yazık ki yanımda bana kılavuzluk eden M-Bot olmayınca savunma çeperini geçmek için Komuta Merkezi'nden uçuş rotası almam gerekecekti. Aceley-

le MSK'nin iletişim kodlarını girip telsizi uygun kanala ayarladım.

“Merhaba” dedim. “Selam, kimse yok mu? Lütfen cevap verin. Ben Skyward On, çağrı kodum Spin. Çalıntı bir gemideyim. Lütfen beni vurmayın.”

Hemen cevap gelmedi, şaşırmadım. İletişim kanallarını izleyen asker doğal olarak, ışınlanarak gelen genç bir pilotla konuşmak yerine nöbetçi subaya haber verecekti. Gelenin ben olup olmadığımı onaylamak için muhtemelen takımımımdan birini aramışlardı çünkü nihayet cevap veren ses tanıdıktı.

“Spensa” dedi Kimmalyn'in hafiften aksanlı sesi. “Cidden sen misin?”

“Hey Çubuk” dedim gözlerimi kapatıp bu sesin tadını çıkararak. Arkadaşlarımı sandığımdan bile çok özlemiştim. “Çevirmen olmadan dilimi konuşan birini duymak nasıl iyi geldi anlatamam.”

“Gökteki Azizler aşkına! Büyükannen hayatta olduğundan emindi ama... Spin cidden döndün mü?”

“Evet” dedim gözlerimi açarak. Yakınlık algılayıcılarım aniden uyarı verince neler olduğunu görmek için yakınlaşmam gerekti. Yokyerden yeni bir gemi çıkagelmişti, daha birkaç dakika önce geldiğim yerde belirivermişti. Uzun ve tehlikeli şekli, gemilerin inip kalkması için bir dolu hangar alanıyla tanıdık bir görünümü vardı.

Ağırlıklar ve Ölçüler.

“Henüz kimseyi göndermeyin Çubuk. Derhal Cobb'u çağır. Döndüm, görevim de kısmen başarıyla tamamlandı... ama yanımda başkaları da var.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

39

Çalıntı gemimi Ana Platform'daki limanlardan birine indirip kanopimi açtım. Hologramımı kapatınca ellerimi normal renginde görmek bir garip geldi.

Bir de bu yer. Bu duvarlar hep böyle kasvetli mi görünüyordu? Starsight'ta her yer renklerle bezeliydi. Bu hava hep böyle bayat mı kokuyordu? Hafiften gelen ağaç ve toprak kokusunu özlediğimi fark ettim, hatta Buhar'ın tarçın kokusunu bile özlemiştim.

Kimmalyn beni kokpitte karşıladı, merdivenden çıkarken şapşal şapşal sırtıyordu sonra da beni kask takılı başımdan kocaman kucakladı. Gülümseyince yüz ifadesi tuhaf geldi. Agresif.

Azizler ve yıldızlar aşkına. O kadar da uzak kalmıştım. Ama ayağa kalkıp da Kimmalyn'ı sarılınca içimde bir kopukluk hissettim. Evrendeki her şeyin azap verici bir gürültüden ibaret olması hissi. Delver'in sırtıma zorla yüklediği duygu kalıntılarıydı.

Bu histen kurtulmak için çok çabaladım. Bir arkadaşına sarılmak haftalardır yaşadığım en rahatlatıcı şeydi. Yine de bir yanımda acıyla kıvranıyordu. Sorun Kimmalyn değil-

di, bendim. Kimmaly'n sanki bir insanı değil de uzaylı solucana benzer garip bir yaratığı kucaklıyordu. Ne olduğunu mu... biliyor muydu?

Ben kendim biliyor muydum ki?

"Ah Azizlere şükürler olsun" dedi Kimmaly'n geri çekilirken. "Spin, cidden sen olduğuna inanamıyorum."

"Jorgen?"

"Aşağıda, gezegende, izinde. Birkaç gündür görmedim. Biraz kafa dağıtması gerekiyormuş."

Eh, en iyimizin başına bile geliyordu. Sadece onu görmeyi ummuştum. Bir ihtimal... Bir ihtimal beni bu tuhaf bunalımdan çıkarmayı başarabilirdi.

"Ne..." dedi Kimmaly'n. "Yani Jorgen seni göreve gönderdiğini söyledi. Sahiden yaptın mı? Onların ışınlama mekanizmalarından birini çaldın mı? M-Bot'a ne oldu?"

Kalbim sanki ikiye yarıldı. "Ben..."

Alarmlar çalmaya başlayarak saldırının eli kulağında olduğunu haber verdi. İkimiz de ışıklara bakarken telsizden görevdeki tüm pilotların savaşa çağrılışını dinledik.

"Açıklayacağım" diye söz verdim arkadaşşıma. "En azından deneyeceğim. Ama önce..."

"Evet" dedi Kimmaly'n. Bana yeniden hızlıca sarıldı; ben kokpitte ayakta duruyordum, o da merdivendeydi. Merdivenden hızla inip gemisine koştu. Sezgilerim, yeri me oturup çatışmaya girmemi söylüyordu ama Cobb gayet netti; önce gidip rapor vermem gerekiyordu.

İndikten sonra yer ekibinden Duane ile karşılaştım. Bana gülerek başparmağını havaya kaldırdı sonra kahramanca dönüşüm için sırtıma bir şaplak attı. Şaşkın şaşkın suratına bakarak yüzündeki duyguları okumaya

çalıştım: nedense aniden bir acayip, değişik gelmişti. Sanki yüz ifadeleri gecikmeli geliyordu da bir çevirmenin bana çevirmesini beklemem gerekiyordu. Lanet olsun, neyim vardı böyle?

Yorgunsun, dedim içimden. *İki haftadır başka biri gibi yaşayarak kendini çok zorladın*. Gerçekten de koridora açılan kapıyı itip de girdiğimde üzerime aşırı bir yorgunluk çöktü ama yine de durup isimsiz Üstyapı gemisine sevgi dolu bir bakış attım. Bir M-Bot değildi tabii ama bana çok güzel hizmet etmişti. Onu bir daha uçurabilir miydin? Muhtemelen hayır. Parçalara ayrılıp incelemeye alınırdı. sonuçta hasar görmemiş bir Krell gemisi MSK için bulunmaz bir ayrıcalıktı.

Steril, aşırı metal kaplı koridorda piyade sınıfından iki adamın beni beklediğini gördüm. Beni Cobb'un yanına götürmek için eşlik etmeyi teklif ettiler ama ister istemez *Ağırlıklar ve Ölçüler*'deki muhafızları ve kılavuz hava araçlarını hatırlatmışlardı. MSK bana güvenmediğinden değildi. Sadece düşman, insanların hele de cytonic'lerin zihinlerini etkileyebilmesiyle biliniyordu.

Yani... Bu durumda, aslında bana güvenmiyorlardı. En azından tam anlamıyla değil. Beklediğim kutlamalı karşılama pek böyle değildi.

Adamlar beni duvarda büyük bir ekran, altında da onlarca küçük bilgisayar istasyonları bulunan bir kumanda odasına götürdüler, Filo Komuta Merkezi çalışanları bireysel uçuşları izleyip düşmanı yakından gözlemliyordu. Ben yokken epey çalışmışlardı, tüm organizasyon çok daha az panelle daha düzgün işliyor görünüyordu.

Birkaç tuğamiral komuta yerlerinden savaşı yönetiyordu. Cobb arkalarında, odanın gerisinde durmuş, be-

yaz üniforması, üst dudağında fırça gibi duran kırışmış bıyığıyla göze çarpıyordu. Ona her şeyi gören haşmetli bir amiral tahtı vermişlerdi. Koltuğu kâğıt yığınları dizmek, kolçağı da kahvesini koymak için kullanıyor, raporları incelerken kendi kendine mırıldanıyordu.

“Nightshade” dedi muhafızlar beni getirdiğinde. “Ne halt yedin sen böyle? Jorgen seni gizli göreve göndermemiş miydi? Lanet olasıca Üstyapı’nın hepsini tepemize yağmışsın gibime geliyor.”

Nedense Cobb’un bana küfrettiğini duymak o anda olup olabilecek en rahatlatıcı şeydi. Sakince iç geçirdim. Tüm dünyam altüst oluyordu ama Cobb bir yıldız gibi sabit duruyordu. Aşırı kahve tüketen, öfkeli, asık suratlı bir yıldız.

“Özür dilerim Cobb” dedim. “Üstyapı’nın siyasi işlerine karışmış bulundum... Bu saldırıdan tamamen benim sorumlu olduğumu düşünmüyorum ama eylemlerim onların buraya gelişine bir miktar bahane sağlamış olabilir.”

“Daha erken gelmeliydin.”

“Gelemedim. Güçlerim... Öğreniyorum ama... Nasıl desem, yani beynini kullanarak ışınlanmayı öğrenmeye çalışıyorsun. Haliyle pek ağızdan çıktığı kadar kolay olmuyor.”

“Hem de hiç olmuyor.”

“Ben de onu diyorum.”

Homurdandı. “Görev ne oldu? Hani şu ikinizin gerekli izni almadan düzenlediğiniz görev?”

“İşe yaradı. M-Bot’un hologramlarını kullanarak buraya düşen şu uzaylının kılığına girip Üstyapı’nın içinde dolanarak ışınlanma mekanizmalarının sırrını öğrendim.” Yüzümü buruşturdum. “Tabii... Yer yer birkaç şeyi elime yüzüme bulaştırmış olabilirim.”

"Zaten her fırsatta hayatımı zorlaştırmasan sen, sen olmazdın Spin." Başını muhafızlara sallayarak çekilmelerini işaret etti. Bu sohbet kısmen bir sınamaydı, ben de geçmiştim. Cobb sahtekâr olmadığıma büyük ölçüde emin olmuştu.

Kahvesinden bir yudum alıp yaklaşmamı işaret etti. "Orada neler oluyor şu an?"

"Ustyapı'nın içinde birden çok grup var. Çok fazla öğrenemedim, beni aşılıyor biraz. Ancak askeri hizip, gücü eline almaya çalışıyor; bizi yok ederek kendi güvenilirliklerini pekiştirecekler. Kendilerini kanıtlamanın yollarından biri olarak 'insan belasından' kurtulmaca."

Karşıda, ışıklı noktalarla savaş gemilerinin yerinin gösterildiği soyut savaş haritası bulunan ekranda *Ağırlıklar ve Ölçüler* filolarını mevzilendiriyordu. Görünüşe göre, savaştığımız normal tipte yüzlerce pilotsuz hava aracı vardı. Diğer elli gemi ise daha parlak ışıklarla yanıyordu.

"Pilotlu gemiler" dedi Cobb. "Düşmanın en iyileri. Elli tane."

"En iyileri değiller" dedim. "Ama evet, pilotlu gemiler. Ustyapı bizimle savaşması için bir grup gerçek pilot yetiştiriyor. Ee... Bir kısmını da ben yetiştirdim."

Cobb'un kahvesi dudaklarına erişemedi yarı yolda kaldı. "Ciddi ciddi onların uzay kuvvetlerine katılıp eğitim mi aldın?"

"Şey, evet efendim."

"Hay lanet. Peki çaldığın şu gemi ışınlanma mekanizmalı mı?"

"Hayır. Ama sırrı biliyorum. Evcil hayvan olarak beslediğim şu sarı sümüklüböcek var ya? Hani M-Bot'un mağa-

rasında bulduğum? İşte Üstyapı hipersıçramalar için onları kullanıyor. Detritus'taki mağaralara keşif ekibi gönderip başka yakalayabilecek miyiz, diye bir bakmak lazım.”

“Derhal birkaç ekip ayarlayacağım. Tabii bu savaşı atlatabileceğimizi varsayarak. Yollayacağın başka bombaların da var mı?”

“Şöyle ki... Üstyapı hükümetinin en yüksek mertebedeki görevlilerinden birine kendimi gösterdim, gayet de iyi anlaştık. Hükümetteki diğer kesimi bizimle barış yapmak için kullanabileceğimizi düşünüyorum. Şey, tabii dediğiniz gibi bu savaştan sağ çıkabilirsek.”

“Peki ya gemin? Şu can sıkıcı tavırları olan.”

İçime utanç dolu mızraklar saplandı. “Onu... orada bırakmak zorunda kaldım efendim. Doomslug’ı da. Düşman peşimdeydi, hızla yaklaşıyordu, ben de...”

“Sorun yok asker” dedi Cobb. “Sonuçta döndün, bundan fazlasını beklemeye hakkımız var mı, bilmiyorum.” Gözlerini ekrana ve giderek çoğalan küçük ışıklı benekseline çevirdi. “Kayıt cihazı olan bir toplantı odasına gidip bize onların askeri kapasitesiyle ilgili hatırladığın ne var ne yok anlatmanı istiyorum. Ben burada kalıp şu istiladan kurtulmak için neler yapabileceğime bakacağım. Lanet olsun, amma çok gemi var.”

“Cobb” dedim yaklaşıp. “Oradakiler kana susamış canavarlar değil, sıradan kişiler. Hayatları, aileleri, sevdikleri olan normal kişiler.”

“Sen bunca yıldır neye karşı savaştığımızı sanıyordun?”

“Ben...” Bilmiyordum. Kırmızı gözlü, suratı olmayan yaratıklarla. Amansız yok edicilerle. Onlar, biz insanlardan çok da farklı değil.

"Savaş böyle bir şey işte" dedi Cobb. "Hayatta kalma-ya çalışan bir avuç üzgün, çaresiz aptaldan oluşan iki taraf. Sevdığın hikâyeler için bu kısmını hep atlıyor değil mi? Bir ejderhayla savaşmak her zaman daha kolay. Duygusal bağ kuracağım diye korkmuyorsun."

"İyi de..."

Sandalyesindeki kâğıtları düzgünce kenara çekerek beni kolumdan tutup oraya oturttu. Doğruca toplantı odasına göndermedi. Belki de bazı soruları cevaplamam için el atında olmamı istiyordu.

Koltuğa çöküp Cobb'un komutayı ele almak üzere yürüyüşünü seyrettim. Bu konuda zannedilenden katbekat daha iyiydi. Her işi kendi başına yapmaya kalkışmıyordu. Savaş yeteneklerine göre seçtiği diğer amirallerin savaşın ayrı bölümlerini yönetmesine izin veriyordu. Yalnızca gerekli olduğuna kanaat getirirse araya giriyordu. Çoğunlukla odada aksayarak dolanıp kahvesini yudumlayarak yer yer tavsiyelerde bulunuyordu.

Birbirine yaklaşan savaş gemilerini seyrediyordum. Baktıkça koltuğuma daha da gömülmek istedim. Ekran- da kırmızı ve mavi noktalar yanıp sönererek bipliyordu ve o bipleyenlerin bir kısmı canıgönülden sevdiğim kişilerdi. İki taraftan da. Morriumur korkudan ölse de tüm kararlılığıyla orada mıydı? Hesho ile Kitsen'ler? Kimmalyn onları vurup indirir miydi?

Bu iş hiç doğru değildi. Böyle olamazdı. Ayrıca... Yanlıştı işte. Ahlaken yanılıştı, taktiksel olarak yanılıştı. Gözümü dikip savaş haritalarına baktım, Üstyapı tarafı çok etkileyici görünüyordu. İki yüz pilotsuz hava aracı, elli pilotlu gemi. Bizim savaş gemisi sayımız ise yüz eli kadardı.

Fakat biz MSK idik, savaşıla dövölüp işlenmiştik ve her geçen gün yeteneklerimiz gelişirken Üstyapı, agresif olmamak üzere eğitilmiş uzaktan kumandalı hava aracı pilotları ile daha birkaç hafta kokpit yüzü görmüş bir grup taze askeri alana sürüyordu. Esasen Winzik kendi kuvvetlerinin dezavantajlı olduğunu biliyor olmalıydı.

Bizim her geçen gün büyüdüğümüzü de biliyor ve hat ta şu an yıkıcı tabancamın kalıntılarını bulduktan sonra Starsight'a ulaşabileceğimizden korkuyor. Aramızda cytonic'lerimiz olduğunu biliyor. Operasyonlarını gizlice gözetlediğimizi biliyor...

Savaşı aniden yepyeni bir gözle gördüm. Mahkûmlarının kontrolden çıktığını, Üstyapı'yı korkutmak üzere sürekli kullandığı tehdidin gerçek olduğunu anlayan ödü patlamış bir Winzik gördüm. Madem öyle, planı neydi? Yeniyetme uzay kuvvetlerinin yıkıcılarımız tarafından öldürülmesine göz yummaktan ötesi olsa gerekti.

İki grup çarpışmaya başlayınca kendimi Krell liderine planlıyor olabileceğini anlamaya zorladım. İşin kötü yanı ben hiçbir zaman geniş çaplı taktikleri dert eden kişi olmamıştım. Benim işim kokpite girip ateş etmektir. Ben de elbette hızlı düşünüp kararlar vererek savaşı kazanabilirdim ama bugün daha fazlasını yapmak zorundaydım. Düşmanı herkesten daha iyi tanıyordum. Aralarında yaşamıştım. Komutanlarıyla konuşmuş, emirlerini dinlemiştim.

Bugün burada ne yapıyordu? Savaşı seyrederken ağır ağır yerimden, tüm odaya hâkim amiral koltuğundan kalktım. Ekranda bipleyen ışıklara baktım, ışıkların ardındaki kişileri düşündüm. Dünyanın etrafında hafiften sustuğunu hissettim. Sonra yıldızları... gördüm... duydum.

...Detritus sığınağından canlı yayında...

...insan belasını zapt etmeyi ümit eden cesur savaşçılar...

Winzik bu olanları canlı yayınlıyordu. Bu saldırı bir tiyatroydu. Starsight'taki milyonlarca kişinin bu yayını korkuyla izlediğini hayal edebiliyordum. Winzik burada yenik düşerek itibarını yerle bir edebilirdi. Öyle olacaktı, değil mi? Bizi yenemezdi.

...raporlar insanların tuhaf şeyler yaptığını...

...İkinci İnsan Savaşı'nın kalıntıları, antika mekanizmalarla çevrili bu sığınak...

...o platformların hareketi. Görünüşe göre bir şeyler oluyor...

Bunların da ötesinde başka bir şey duydum. Sanki... Yükselen bir çığlık gibi. Yoksa bir meydan okuma mıydı? Brade miydi? Yokyerin içinde mi bağıırıyordu? Yapamazdı... Gözleri kendine çekerti. Böyle yaparak...

Her şey ansızın berraklaştı. Duyduğum şeyler, Cuna'nın uyarıları, Brade'in daha önce yaptığı açıklamalar. Winzik'in planı.

Topraklarımıza kasten bir Delver getireceklerdi.

Odadaki birkaç kişi beni fark etmiş olacaktı ki Rikolfr, Cobb'u dürttü. "Spin" dedi amiral yaklaşarak.

"Gitmem gerek efendim" dedim gözümü savaş haritasından ayırmadan.

"Seni kaybetmeyi göze alabilir miyiz, bilemiyorum" dedi. "Diğer gemilerimizin hiçbirini beynini cytonic saldırıdan koruyamaz. Üstelik bahsettiğin hiperuzay sümük-lüböceklerinden bulup bulamayacağımız da belli değil. O yüzden çok kısa bir süre sonra sana ihtiyacımız olabilir."

"Bana asıl şu an ihtiyaç var" dedim. Başımı çevirip ona

baktım. “Çok korkunç bir şey olmak üzere. Şu an açıklayabileceğimi sanmıyorum. Ama durdurmam gerek.”

“Git” dedi bana. “Pilotsuz araçları hallederiz ama diğer gemiler ne olacak? En nihayetinde her şeyi üstümüze salmaya karar verdiler ve zamanımız azalıyor. Yapabileceğin bir şeyler varsa git madem. Azizler seni korusun.”

Cobb daha cümlesini tamamlamadan çıkıp koridorda koşmaya başladım.

40

Koşarken içimdeki karanlığın giderek güçlendiğini hissettim.

Yokyeri dinlemek üzere yaklaştıkça oranın içime daha çok nüfuz etmesine izin veriyordum. Keza Delver'ların düşüncelerinin de. Açıklayamadığım bir yanıma dokunuyordu.

Herkesten nefret eden yanıma. Herkesin çıkardığı uğultulardan. Salt durgun bir boşluk olan uzayın tıkırtılarından ve bu durgunluğun bozulmasından.

İçimdeki insan benimle mücadele ediyordu. Ekrandaki biplemlerin arkasındaki hayatları görüyordu. Düşmanla uçmuş, onların içinden dostlar edinmişti.

Kendimi anlayamıyordum. Aynı anda nasıl bunların ikisi birden olabilirdim? Nasıl hem savaşmalarını engelleyip hem de birbirlerini yok etmelerini ümit edebilirdim?

Şu an eldeki tek gemi o olduğundan Üstyapı gemimi uçurarak Ana Platform'dan çıktım. Cobb gerçekten çok kaygılıydı. Tüm gemilerimizi havalandırmıştı.

Detritus etrafındaki katmanlar arasından verilen rotayı takip edip giderek hızlandım, sırtım koltuğa yapıştı. En sonunda katmanın ötesindeki uzaya çıkarak yüzlerce

geminin aynı anda çatıştığı kaosla yüz yüze geldim. Yıkıcılar karanlığın içinde şeritler halinde patlıyor, gemiler ansızın parlayıp hızlıca yok olan ışıklarla infilak ediyordu. *Ağırlıklar ve Ölçüler* ileride, iki büyük savaş gemisinin yanında metanetli bir tavırla olanları seyrediyordu.

Winzik'in planını sanırım anlamıştım, biraz çetrefilli bir zekâ barındırıyordu. Detritus'taki insanları yok etmesi gerekiyordu. Kaçarak onu neredeyse zayıf, hatta sahtekâr göstermiştik. Gelgelelim işi henüz tek başına halledecek kadar uzay kuvveti yoktu.

Dahası, gezegenimizde kontrol edebileceği, tehdit olarak kullanabileceği bir Delver'a gereksinim duyuyordu. Tabii Delver'ı kendisi getirmiş olarak görünemezdi de. O ne yaptı peki? Elindeki kuvvetleri cesurca savaşması için Detritus'a gönderdi. Delver'ın dikkatini çekip Detritus'u yok etmesi için de gizliden gizliye Brade'i kullandı. Sonuçta herkes insanların bunu daha önce denediğini biliyordu.

Delver, insanların sonunu getirdikten sonra yoluna devam edecek, kendine başka bir av arayacaktı. Ama Winzik bu defa acemi uzay gücünü onu kontrol etmede kullanabilir, Delver'ı güvenli bir yere gönderebilir, nüfusun olmadığı dünyalar arasında mekik dokumasını sağlayabilirdi.

Bunu yaparak kahraman, galaksinin en önemli varlığı olacaktı. Çünkü tüm medeni dünyaları tehdit eden başıboş Delver tehdidine karşı bir tek onun askeri kuvvetleri koruma sağlayacaktı. Onlardan istekte bulunan gezegenleri savunmak üzere pilotları çağrılacaktı, ona karşı çıkan olursa da bir bakmışlar hiçbir savunma gücü olmayan o bölgeye Delver gidivermiş.

Gaddarca. Etkili.

Korkutucu.

Gemilerin dönüp durduğu, atışlardan kaçtığı, ateş ettiği, çarpıştığı savaş alanına doğru hızla ilerledim. Brade neredeydi? Yok yerde bağırdığını duyabiliyordum ama nerede olduğunu hissedemiyordum. *Ağırlıklar ve Ölçüler*'de olabilir miydi?

Hayır. Gezegenimize gelecek o şeyin gemilerine yaklaşmasını istemezlerdi. Brade dışarıda bir yerlerdeydi.

Ama nerede? Bu savaş bugüne dek gördüklerimden birkaç kat büyük bir savaştı, hatta muhtemelen şu an savaşan herkesin gördüğünden daha büyüktü. Gemiler yan yana kalmaya çalışıp amiraller tutarlı bir strateji için deliler gibi uğraşırken savaş alanı, bir çırpıda kaosa dönmüştü.

İçimde o tanıdık heyecan yükseldi; mücadele beklentisi, kendimi zorlama fırsatı. Ama bugün... bu heyecana bir zamanlar korkaklık diyebileceğim bir tereddüt eşlik ediyordu. Eğitimde böyle düşünceleri içimden çıkarıp attırdığı için Cobb'a sessizce teşekkür ettim.

Buraya savaşmaya gelmemiştim. Ben de yanımdan geçen ilk pilotsuz Üstyapı aracına ateş etmek yerine yakınlık ekranımı inceledim, hâlâ Üstyapı sinyallerine bağlı olduğunu gördüm. Beni genel iletişim kanallarında engellemişlerdi, haliyle birbirlerine ne söylediklerini duyamıyordum ama hâlâ ekranımda tek tek gemileri ve kodlarını görebiliyordum.

Genelde savaş alanının uzak köşesinde tek başına uçan belirli bir savaş gemisini seçtim. *Güneş Işıklarının Yansıdığı Bir Akarsuda Akıntıya Karşı Yüzenler*. Hesho'nun gemisi. Eski filom. Onlar Brade'in nerede olduğunu biliyor olabilirdi.

Ama şu an Hesho ile düşmandık. Benim gerçek kimliğimi, nefret ettiği bir varlık olduğumu biliyordu.

Öyle de olsa gemimi o yöne çevirdim. Önce birkaç pilotsuz hava aracının atışlarından, sonra da doğal olarak kodumdan beni müttefik olarak görmeyen birkaç MSK gemisinin atışlarından kaçmak üzere savaş alanında zikzaklar çizdim.

MSK savaş gemileriyle pilotsuz araçlar birbirine girince Hesho'ya doğru kıvrılacak fırsatım oldu. Kitsen'ler gemilerini bana çevirdi, güvenli bir mesafede durup boşlukta hareketsiz kalana dek yavaşladım. Ee peki şimdi ne olacaktı?

Kitsen gemisinin özel kanalını açmayı denedim. "Hesho" dedim. "Özür dilerim."

Cevap yok. Gemi, yıkıcılarına güç verip üzerime gelmeye başladı. Hesho'nun gemide Kitsen'lere çatışmaya hazırlanma emirlerini verdiğini duyar gibiydim. Parmaklarım kumandanın üstünde seğirdi. Beni indirebileceklerini mi sanıyorlardı sahiden? *Gerçekten* beni buna zorlamak mı istiyorlardı? Onlar şu engin boşlukta önemsiz, anlamsız birer...

Hayır. Elimi kontrol küresinden çekip kaskımdaki yalıtım yerlerini yokladım.

Sonra da kanopiyi açtım.

Kanopimdeki hava bir rüzgâr dalgasıyla boşluğa çekiliverdi. Havadaki su anında buharlaştı sonra da donarak camın içeriden buzlanmasına neden oldu. Havadaki kristaller uzaktaki güneşin ışığını yansıtıyordu.

Koltuğumun tüm mandallarını açtım, gemiden çıkacak olursam ayaklarımı kilitleyip sıkıca çekecek olan kor-

don dışında hepsini. O kordon şu an hafifçe gevşekti, beni kokpite bağlıyordu.

Gözlerimi kapatarak kendimi dışarı bıraktım. Uçuşumu hayal ettim. Özgürce. Ben, uzay, yıldızlar. Bir yandan uzaktan gelen şarkılar söylüyorlardı, ama yakınlarından gelen daha yüksek sesli bir gürültü de vardı. Savaş alanının arkasından gelen. Giderek yükselen bir ses. Deliver geliyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedi Hesho’nun sesi kulağıma. “Gemine dön de savaşalım.”

“Hayır” dedim fısıltıyla.

“Aptallık ediyorsun Alanik ya da adın her neyse. Seni uyarıyorum. Sırf senin canın istemiyor diye ateş etmeyi erteleyecek değiliz.”

“Sana söz verdim Hesho. Hatırlıyor musun? İlk insanı sen vuracaktın.”

Gözlerimi, etrafımı çepeçevre saran boşluğun gerçeküstü manzarasına açtım. Orada olduğunu hep biliyordum, içinde uçuyordum ama her nedense gemimden, üzerimde yalnızca beni uzaydan koruyan kıyafetimle çıkınca her şey çok daha gerçek gelmişti.

Başımı kaldırıp göğe baktığımda hayrete düştüm. Şu an her yanıma sarıyor, beni içine çekip yutuyordu. Aramızda herhangi bir sınır yoktu. Bir olmuştuk.

Brade her ne yaptıysa yokyeri boylu boyunca etkilemişti. Yokyer içinde yankılanan bir bağırıtı. Tehlikeli bir çığlık...

Hesho’nun gemisi önüme geldi, aramızda birkaç metre vardı, yıkıcı taretleri bana yönlendirilmişti. Gözümü dikip onlara baktım.

“Bana söylediğin her şey yalanken kalkmış verdiğin sözden bahsediyorsun” dedi Hesho.

“Ben en başından beri aynı kişiydim Hesho” dedim. “Alanik’i hiç tanımadın. Bildiğin tek kişi *bendim*.”

“Bir insan.”

“Müttefik” dedim. “Beraber uçarken bana Üstyapı’ya karşı koyma ve ışınlanma mekanizmalarını kullanmanın bir yolunu bulma isteğinden söz etmiştin. Sırrı biliyorum Hesho. Öğrendim. Sırrı alıp halkına götürebilirsin.”

“Sana ne diye inanayım ki?”

“Onlara ne diye inanasın?” diye karşılık verdim. “Oduğumu söyledikleri canavar değilim, biliyorsun. Benimle uçtun. Halkımız bir zamanlar, çok uzun zaman önce müttefikti. Üstyapı’nın senin türünü önemsemediğini biliyorsun. Benimle gel. Bana yardım et.”

Yanıt gelmedi. Gemiye doğru ilerledim.

“Hesho” diye fısıldadım. “Winzik çok korkunç bir şey planlıyor. Sanıyorum Brade’i Delver çağırmak için kullanacak. Bu şayet doğruysa yardımına ihtiyacım olacak. Tüm galaksinin senin yardımına ihtiyacı olacak. Şu an bize yalnızca bir gemi kaptanı değil, bir *kahraman* lazım.”

Savaş arkamızda hararetleniyordu. Birbirlerini öldürmekten başka çaresi olmayan korkmuş iki ordu. Ya öldürecekler ya öleceklerdi.

“Ne yapacağımı bilmiyorum” dedi Hesho.

“Bir de bize sorsan?” dedi Kauri arkadan.

Telsiz kapandı. Orada, gemimin üzerinde, uzayda kalakaldım. Derken Hesho nihayet yeniden konuştu.

“Görünüşe göre mürettebatım seni vurmak istemiyor. Kararım... reddedildi. Çok ilginç bir deneyim. Pekâlâ Ala-

nik. Söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenene dek kısa bir süreliğine müttefikiz.”

“Teşekkürler” dedim, içim ferahlamıştı. Sonra kendimi ayağımla ittirerek kokpite döndüm. “Diğerleri nerede? Morriumur?” Kendimi onun vuruldu haberine hazırladım. Sonuçta Kitsen’ler neden burada tek başlarına olunsunlardı ki?

“Morriumur gelmedi” dedi Hesho. “Son dakikada onun pilot olarak zamanının dolduğunu söylediler, o da ailesine döndü. Buhar buralarda bir yerde, çatışmada kaybettim onu. Brade...”

“Bu konuda haklısın Alanik” dedi Kauri köprüden. “Brade tuhaf bir şeyler yapıyor. Görevimiz ona yaklaşmaların diye insan gemilerinin dikkatini dağıtmaktı. O da gizlice gezegeninize yaklaştı.”

“Onu hissedebiliyorum” dedim yerime oturup kokpitini yeniden basınçlandırırken. “Ama yerini tespit edemiyorum. Çok kötü. Çok ama çok kötü. Onu durdurmamız gerek.”

“Sana katılarak Üstyapi’ya ihanet etmiş olacağız.”

“Hesho, herkesin türünden nefret etmesinin sebeplerinden biri birkaç yüzyıl önce insanların Delver’ları silah olarak kullanmaya kalkışmasıydı. Orada öylece oturup Üstyapi’nın da tıpatıp aynısını yapmaya çalışmasını görmezden mi geleceksin?”

Detritus’lu insanlar Delver’ı kontrol altına alma girişimlerinde başarısız olmuşlardı. Ölmelerini seyretmiştim. Winzik aynı kaderi yaşamayacağından çok emindi ama buna bir an bile inanmadım. Delver’ları hissedebiliyordum. Düşünceleri şu an bile beynime

sızıp duruyordu. Winzik onları kontrol edemezdi. Planı başarılı olursa, Delver onun elinden kaçacaktı. Tıpkı biz insanların yapmakla tehdit ettiği gibi.

Savaş alanını geçtim, *Akıntıya Karşı Yüzenler* arkamdan geliyordu. “Bu tehlikeyle uğraşırken bu kadar çılgın davranmazlar herhalde” dedi Hesho. “Mutlaka Brade’in yaptığının başka bir açıklaması vardır.”

“İnsanlardan ödleri kopuyor Hesho” dedim. “Winzik’in de Üstyapı’ya ne kadar güçlü olduğunu kanıtlaması için mutlak zafer kazanması gerekiyor. Bir düşün bakalım. Yıllardır bir tane bile görmemişken neden Delver’larla savaşmak üzere bir ordu eğitirsin? Winzik’in geliştirdiği silah aslında Delver’ları kendi istedikleri yere göndermenin bir yolu, o kadar. Detritus’la alakası yok. Winzik tüm galaksiyi kontrolü altına almanın yolunu arıyor.”

“Bu doğruysa Üstyapı şu an olduğundan çok daha baskın olacak demektir. Işınlanma mekanizmalarının sırrını bildiğini söyledin. Bize iyi niyetinin bir kanıtı olarak söyleyecek misin?”

Bir an durup düşündüm. Evet, bu sır önemliydi ama insanların bunu denetimi altına alması, diğerlerinden saklaması da sorunun diğer bir kısmıydı. “Taynix adlı sümüklüböcek türünü araştırın. Üstyapı onların son derece tehlikeli olduğunu, görüldüğü anda haber verilmesi gerektiğini söylüyor ama sebebi o sümüklüböceklerin cytonic olması ve Üstyapı’nın bunun öğrenilmesinin istememesi. Üstyapı bir şekilde onları kullanarak gemilerini Delver’ların dikkatini çekmeden ışınlatabiliyor.”

“Kadim şarkılar aşkına...” diye fısıldadı Hesho. “Gezenimizde onlardan ufak bir koloni vardı. Üstyapı onla-

rı yok etmemize yardım etmek üzere kuvvetlerini gönderdi, aksi takdirde salgın sözde bizi öldürebilirmiş. Ah sıçanlar! Al, elimde *Ağırlıklar ve Ölçüler*'in savaş planları var. Bunu kullanarak Brade'in nerede olduğunu bulabiliriz. Gezegeninize yakın bir yerde olması lazım.”

“Bu sayede Delver’lar, Üstyapı gemilerinin peşine takılmadan önce Detritus’a saldıracak” dedim.

“Bende!” dedi Kitsen’lerden biri köprüden. Galiba Hana’ydı. “Savaş düzenine göre Brade’in gemisi, ekranına aktaracağım koordinatlarda olmalı Alanik.”

Giderek alevlenen savaş alanının ortasından geçmemiz gerekse de o yöne döndük. Üzerinde Nightstorm Filosu amblemi olan bir dizi MSK savaş gemisinin atışlarından, ardından da kalkanıma çarpan bir gemi enkazından kaçtık. Arkamıza bir grup pilotsuz Krell hava aracı düşünce hızımızı artırdık.

“*Ağırlıklar ve Ölçüler* sonunda bizi gördü kaptan!” dedi bir Kitsen hattan. “Ne yaptığımızı öğrenmek istiyorlar.”

“Oyala!” dedi Hesho.

Bu, işe yarar mıydı bilemiyordum. Pilotsuz hava araçları peşimize takıldığına göre beni fark etmişlerdi.

Motorları tam gaz ateşledim ama bu gemi M-Bot gibi değildi. İş görüyordu ama öyle olağanüstü değildi; Kitsen’lerin gemisi bundan da yavaştı.

Savunma manevralarına geçtiğimizde Kitsen ve diğerlerini it dalaşı çalışmaları yaptırdığıma daha da bir sevindim. Şu an muhtemelen savaş alanı bu kadar keşmekeş halinde olduğundan hayatta kalabilmiştik. Hava araçlarını kumanda eden pilotlar bizi takip etmekte zorlanıyorlardı, vurulmadan kaçmaları daha da zordu.

Her nasılsa başardık, usta bir hassasiyetle tek başına uçan siyah bir gemi gördüm. Brade. Savaş planında belirtilen yerde değildi. Nedense pilotsuz hava aracının tekiyle çatıştıyordu. Seyrederken Brade art arda birkaç kez ateş edip aracın kalkanını indirerek onu yok etti.

Hesho'yla kovalamaya başladık, karşılığında kuyruğumuza daha fazla araç takıldı. Brade'in zihninde iyice yükselen sesleri duyabiliyordum, giderek talepkâr olan cytonic çığlığı. Gücü tüylerimi ürpertmişti, uçma yeteneğimi engelliyordu, derken kovaladığımız pilotsuz araçlardan birinin garip hareketlerde bulunduğunu fark ettim. Diğer ikisinin hattından çıkıp onları arkalarından vurdu.

"Demek *bu* gezegendensin" dedi Buhar gemime özel bir kanaldan bağlanarak. "ReDawn'lı değilsin ha? Koruma bölgelerinden birinden gelen bir insan. Cuna biliyor mu?"

"Söyledim" dedim hatta Hesho'yu ekleyerek. "Bu karışadan hemen önce. Özür dilerim Buhar, yalan söyledim için..."

"Çok da umurumda değil" dedi Buhar. "Gerçeğin tamamını tahmin etmem gerekirdi. Her neyse, benim görevim Winzik'i ve onun dalkavuklarını gözetlemektir, hâlâ da öyle. Brade yaptığını düşündüğüm şeyi mi yapıyor?"

"Delver çağırmaya çalışıyor" dedim. "Onlara sesleniyor... Daha doğrusu onlara çığlık atıyor diyelim. Yalnız bunu daha önce yapmadığı hissine kapıldım."

Brade'in çığlığından ötürü yaşadığım baş ağrısı gitgide artarken kanopime şöyle bir bakınca onların yansımalarını gördüm. Gözler açılmış, yokyerdten bize bakıyordu.

"İşe yarıyor" dedim diğerlerine. "Delver'lar şu an bizi izliyor. Onları hissedebiliyorum... Hareketleniyorlar."

Buhar, iğnemin “Kötü kokular içeren aşırı kaba küfürler” diye çevirdiği bir dizi söz söyledi.

“Bu kadar ileri gideceklerini düşünmüyordum” dedi Buhar. “Çok fena... Çoğu kişi bunu Üstyapı’ya karşı yapılmış bir ihanet olarak görecektir.” Bir süre suskun kaldı. “Diğerleri de gerçek vatanseverlik olarak.”

“Onların sayısı çok olmasa gerek” dedi Hesho.

“Bu, saldırının başarılı olup olmamasına bağlı muhtemelen. Üstyapı’daki pek çok kişi insanlara karşı gerçekten büyük bir nefret duyuyor; politika da genelde başarılı olanı yeğliyor. O şeyi çağırdıktan sonra nereye göndereceğiyle ilgili bir planı var mı?” dedi Buhar.

“Bence sadece uzay gücünü dikkat dağıtmak için kullanmayı planlıyor” dedim. “Brade, Delver’ların saldırılarının arasında bazen yıllar olduğunu söylemişti.”

“Bazen öyle” diye karşılık verdi Buhar. “Ama bazen de dur durak bilmeden saldırıyorlar. Bu yaptıkları son derece basiretsizce bir davranış.”

Buhar soluma, Hesho sağıma geçerken gemimi Brade’e yönlendirdim. Detritus’un etrafındaki katmanlara doğru ilerleyerek gezegene olabildiğince yaklaşmaya çalışıyordu.

Nereye gittiğini bilmek bize bir miktar avantaj sağladığından önünü kesebilirdik. Hepimizi o yöne çevirdim ama aklıma korkutucu bir düşünce düştü. Üçümüz Brade’i durdurabilecek miydik, emin değildim. Brade iyiydi, benden bile iyiydi. Ayrıca, her an her yerden bir Delver belirebilirdi.

Belki bu felaketi hafifletecek bir şeyler yapabilirdim. Genel MSK hattını aradım. “Komuta Merkezi! Ben Spin. Cobb ile konuşmam gerek.”

“Buradayım” dedi Cobb kulağıma.

“Buradaki tüm gemilerle olan iletişimi kapatmanızı istiyorum. Tüm MSK gemileri sessize geçsin, Alta’daki tüm radyoları kapatın hatta Ana Platform’un elektriğini tümünden kapatın.

Tartışma bekliyordum. Ama Cobb cevap verirken şaşkırtıcı derecede sakindi. “Spin; bu, tüm pilotlarımız kendi başına uçacak demek. Eşgüdüksüz. Desteksiz. Kol uçucularından yardım çağrısı bile alamayacaklar.”

“Farkındayım efendim.”

“Böylesine sert bir eylem yapacaksam gerçekten gerekli olup olmadığını bilmek isterim.”

“Efendim... *Onlardan* biri geliyor. Bir Delver.”

“Anladım.” Cobb ne küfretti ne bağırıp çağırdı ne de ağzını açıp yakındı. Ama bu sakın sessiz hali nedense katbekat daha rahatsız ediciydi. “Ben pilotları uyarıp iletişim hatlarını kapatmaya başlayacağım. Yıldızlar seni gözetsin teğmen. Biz zavallı ruhları da.” Hat kesildi.

Baştan ayağa ürperip içimden ağır bir korku yükselirken Brade umduğum gibi bize doğru döndü. Onu yakalamamıza saniyeler kalmıştı.

“Buhar” dedi Hesho. “Pilotsuz araçlara yaptığın gibi onun gemisini de ele geçirebilir misin?”

“Mürettebatlı gemiler pilotsuz araçlardan daha zor” dedi Buhar. “Onda türüme karşı geliştirilmiş elle kumanda üstünlüğü var. Ama çok kısa bir süreliğine onu uçuş kontrolünden çıkarıp gemiyi hareketsiz bırakabilirim. Gemisine temas etmem gerek, bunun için de bu araçtan çıkıp ona erişmeye çalışmam gerek. Brade şimdiye dek uçurduğum gemilerden uzak durma ve gemisini ele

geçirecek kadar yaklaşmama izin vermeme konusunda gayet başarılıydı.”

“Anlaşıldı” dedim. “Denemeye hazır ol.” Üçümüzün arasındaki telsizin kapatılmamasını istemiştik, Detritus’u korumayı ümit ediyordum ama iletişimimiz şu an için bu olayı durdurmak üzere başvurduğumuz son çare olduğundan hayati öneme sahipti.

Arkadaşlarımdan birini vuracaktım.

Gemilerimiz yaklaşırken onunla konuşacağım hattı açtım. “Brade. Neden burada olduğumu biliyorsun.”

“Biliyorum” dedi sakince. “Seni suçlamıyorum. Öldürmek için doğmuşsun.”

“Hayır Brade...”

“Ne olduğunu çok daha önce anlamalıydım. Hissettiğini *biliyordum*. İçinde kıvrılıp pusuya yatmış, alevlerini körükleyen bir ejderha gibi yok etme dürtüsü var. Saldırmayı bekliyorsun, saldırmak için can atıyorsun. Saldırma arzusuyla yanıp tutuşuyorsun.”

“Lütfen bize bunu yaptırma.”

“Ne yapayım? Savaşmaktan mı vazgeçeyim?” dedi. “Kabul et. En başından beri hangimiz daha iyiyiz diye merak ediyordun. Eh, gel şimdi öğrenelim işte.”

Dişlerimi sıkarken Hesho ve Buhar ile konuştuğum özel kanala geçtim. “Tamamdır ekip. Onu indirmemiz gerek.” Brade’in çığlığı beynimde konuştuklarından daha yüksek sesle yankılandı. “Sadece devre dışı bırakmak için ateş edemeyiz. Hayatta olduğu sürece Delver’ı çağırmayı sürdüreceğiz. Elinize fırsat geçerse... onu öldürün.”

41

Yaklaşırken ayrıldık, üçümüz onun etrafına dağılıp üç koldan saldırı planladık. Ben pike yaparak gezegenin etrafındaki katmana yaklaştım, haliyle, Brade'in de ilk olarak bu yöne kaçacağını bekliyordum.

Biz onu uçuşa zorladıkça çılgılığı giderek yatışıyordu. Onun hakkında yanılmadığımı görebiliyordum, bu işi tam anlamıyla nasıl yapacağını bilmiyordu. Yokyerin içine çılgılık gönderebiliyordu, Delver gözlerinin kanopime yansıdığını da görebiliyordum ama onlardan birini buraya çekecek o can alıcı adımı henüz çözememişti.

Büyük ihtimalle kolay olacağını zannetmişti. Yokyere ne zaman girsem o şeylerden birinin üzerime atılacağından, daha fenası, beni takip edeceğinden korkuyordum. Neyse ki içlerinden birini getirmek o kadar kolay değilmiş.

İşaretimle, üçümüz birden Brade'e her yönden ateş etmek üzere yerlerimizi aldık. Hızlanarak aramızdan çıkmaya çalışacağını öngörüydüm. Ama Brade dönüp bizi atlatmaya çalışmadan yıkıcılarımızın onu vurmasına müsaade etti. Ne?

Yaptığımız manevrayla çok yakınına kadar girdik. İçgüdüsel olarak gemimi döndürüp uzaklaştırmaya kalkış-

tım ama ben uzaklaşana dek Brade, TMD silahını ateşleyip *hepimizin* kalkanını indirdi.

Lanet olsun! Bunu ben yapacakken doğruca tuzagın içine düşmüştüm. Şimdiye dek yüksek sayılara karşı tek başına savaşıyan pilot ben olmuştum. Tek kişilik takım olmaya çalışan biri olarak diğer açıdan nasıl düşüneceğimi bilmiyordum.

Çekilmekte gecikerek hızla uzaklaşırken gösterge panelimde zangır zangır alarmlar çalıyordu. Özel nişancıları olan Kitsen'ler, Brade hızlıca geçerken ona birkaç kere ateş ettiler ama hiçbirisi isabet etmedi.

Daire çizerek dönüp kol uçuşu için yanıma Buhar'ı aldım. Biraz ileride muazzam büyüklükteki uzay savaşı devam ediyordu, ben de giderek artan bir çılgınlık seziyordum. Belki bana öyle geliyordu ama sanki savaş gemileri daha çaresiz durumdalar. Kimmalyn ve diğerleri aniden hiçbir iletişim olmadan körlemesine savaşmaya başlayınca neler hissetmişlerdir diye düşünmemeye çalışıyordum.

Brade kaçmaya kalkışarak savunma platformlarına yaklaştı. Biz pike yaparken devasa metal levhalar ileride kıvrılıyordu ama bir keresinde pilotsuz araçlara karşı yaptığım gibi tuzaga düşmek istemiyordum. Brade savunma silahlarının atışlarıyla yukarı çıkmaya mecbur kalırken biz Buhar'la o menzilin dışında kaldık.

Brade çok geride kalmamıza da izin veremezdi yoksa kalkanlarımızı yeniden etkinleştirme şansımız olacaktı. Nitekim tam bunu denerken üzerime gelerek beni savunma hattına yönelmeye zorladı. Tüm güç kalkanlara aktarıldığından, kalkanı etkinleştirmek için de çok fazla manevra yapmadan dümdüz uçacak zaman gerektiğinden

etkinleştirmekten vazgeçmek zorunda kaldım.

“Hesho, benimle gel” dedim özel kanaldan. “Buhar keskin nişancı konumu alıp biz onu oyalarken Brade’e ateş etmeye hazırlan.”

“Anlaşıldı” dedi ikisi birden. Buhar geride kalırken Hesho yanıma geldi.

Brade dolanıp hızla dönerken onu yıkıcıları patlatarak durdurduk. Biz de o esnada hücum ettiğimizden çok iyi nişan alamadık ama onu Buhar’dan uzak tutsak yeterdi. Ne var ki taktiğimizi yeniden tahmin etti. Hesho ve benimle çatışacağına on-on beş g’yi görmüş olması gereken bir şekilde gerisin geri döndü. Etrafından dolandım ama ben kuyruğuna gelene dek Buhar’a ateş etmeye başlamıştı bile.

Buhar kaçmaya çalıştı ama atışlardan birine yakalandı. Gemisinin kanadı patladı, uzayda ölümcül olmazdı ama bir sonraki atış gövdesini parçalayıp kokpitinde delik açardı. Kendisinde de.

Brade’e ateş ederken kendimi *Buhar üstesinden gelir*, diye düşünmeye zorladım. Brade’i vurmaya çok yaklaştım, atışlarım kanopisini teğet geçerken yıkıcı patlamalarımın arasından zikzaklar yaparak kaçtı.

Dönerken ateş etti ve atışı *Akıntıya Karşı Yüzenler’e* tam ortadan isabet etti.

“Vurulduk!” diye haykırdı Kitsen’lerden biri. “Lord Hesho!”

Bir düzine Kitsen bağıra çağıra raporlar verirken *Akıntıya Karşı Yüzenler* yalpalayarak ilerliyor, hava kaçırıyordu. Ne yazık ki dikkatimi oraya veremezdim. Dişlerimi sıkarak Brade’in arkasına geçtim.

İt dalaşı ikimize kalırken zihnimdeki çılgılık iyice durgunlaştı. Kadın kadına kaldık. Pilot pilota. Eski bir enkazın yanından pike yaptık, yörüngeye takılarak fırıl fırıl dönmeye başladık ama Brade ışın mızrağını atarak etrafında tur attı.

Onu takip ediyordum; peşinden ayrılmadım ama güç-bela beceriyordum. Karanlıkta dönüp duruyorduk, dikka-timizi kovalamaya verdiğimizden ikimiz de ateş etmiyorduk. Arka üst konumdaydım ama...

Ah Azizler aşkına, kız iyiydi. Kalan ne var ne yok, her şey silinip gitti. Korkunç bir savaşın arka planıyla birlikte altımdaki dünya, tepemdeki yıldızlar. Hiçbirinin bir önemi kalmamıştı. Bir avuç suda birbirini kovalayan bir çift köpekbalığı gibiydik. Beni en sonunda savunma platformlarına çekmeyi başarmış, ben atışın birinden kaçmaya mecbur kalınca da etrafımdan dolanmıştı.

Onun önünde gitmeyi sürdürdüm ama sonra ikimiz birden bir spirale girdik, içinden çıkmayı zar zor başarak arkasına geçip yeniden kuyruğuna takıldım.

Nefes kesiciydi, insanı canlandırıyordu. Daha önce yeteneklerimin mutlak sınırlarını bu şekilde zorladığımı nadiren hissetmiştim. Ne var ki Brade benden iyiydi. Önümde gitmeye devam ederek attığım her atışı savuşturdu.

Keyifliydi.

Genelde gökteki en iyi pilot ben olurdum. Kendimden daha iyi birini görmek şimdiye dek tecrübe ettiğim en ilham verici durumdu. Onunla uçmak istiyordum, onu kovalamak istiyordum, arayı kapatıp onu yakalayana dek onunla boy ölçüşmeye devam etmek istiyordum.

Ama gevrek gevrek sırttırken onun yokyere doğru yenden ılık attığını duydum. Cılız bir ılıktı ama duyduktan sonra tüm o keyif dolu yanılsamalar yerle bir oldu. Brade sevdiğim her şeyi yok etmeye çalışıyordu. Onu durduramazsam, yeterince iyi hareket edemezsem MSK'nin, Detritus'un ve bizzat insanlığın sonu gelecek demekti.

Böyle bakınca yetersizliğim ürkütücü geldi.

Onu tek başıma yenmek zorunda değilim, diye düşündüm. Onu istediğim yere eksem yeter...

Ondan ayrılarak hızla uzaklaşmaya başladım. Brade'in duyduğu kızgınlığı *hissedebiliyordum*. O da bundan zevk alıyordu ve korkaklığım için bir anda bana fkelelenmişti. Cidden kaçıyor muydum?

Derhal beni kovalamaya başlayarak ateş etti. Kısa bir süre daha nde kalmak zorundaydım. Belirli bir grup uzay enkazından kaçtım, Brade peşimdeydi. Nefesimi tuttum...

"Yakaladım onu!" dedi Buhar, Brade'in kanalı üzerinden.

Gemimi bir anda döndürerek hızla Brade'e doğru sürdüm, beni Buhar'ın parçalanmış pilotsuz aracının kalıntıları içinden takip ederken yavaşladı. şu an kokpitin iini rahatça görebiliyordum, hüsrana içinde kontrol paneline basıp duruyordu.

Tüm çabasına rağmen gemisi devre dışı kalmıştı, Buhar tüm sistemleri kilitliyordu. Onu yakalamıştık. Kendi gemimi yavaşlatarak burnumu Brade'e çevirdim. Kendi cmlerim kulaklarımda yankılanıyordu.

Sadece devre dışı bırakmak için ateş edemeyiz. Hayatta olduğu sürece Delver'ı çağırmayı sürdürecek.

Sanki buna kanıt olsun diye gözlerime baktı sonra

da yokyere doğru bir çığlık savurdu. Giderek yok olmaya başlamış olan gözler şak diye bize döndü, özellikle bir çift göz diğerlerinden daha iri görünüyordu.

Tetiği sıktım. O esnada Brade'in çığlığı hiç olmadığı kadar tiz çıktı. Ölebileceğini bilmenin korkusuyla Brade sonunda amacına ulaştı.

Yokyerden bir şey çıkageldi.

42

Delver'in çıkışı gerçekliği bozdu. Göz açıp kapayana dek Brade'in gemisi önümden kenara itildi. Gezegenimize giren engin bir varlık gerçekliğinin üzerinde ilerleyen bir dalgaya binmişiz gibi bizi geri savurdu.

Brade'e gönderdiğim ateş isabet etmeyip büyümekte olan karanlık tarafından yutuldu.

Ben geriye itilirken gemim beşik gibi sallandı. Karanlık o kadar büyüdü ki tüm görüşümü ele geçirdi. Bir anlığına Delver'in kalbini, o derin gölgeyi görür gibi oldum. Gerçekten var olamayacak kadar katıksız görünen mutlak karanlığı.

Derken labirent ortaya çıktı, sanki o şeyle... çok soğuk bir borunun üzerinde meydana gelen nem gibi yekvücut olup kaynaşmış bir maddeydi. Kalbin çevresinde korkunç oklar çıkara çıkara büyüyüp küçük bir gezegen boyutuna geldi. Eğitim gördüğümüz labirentten çok çok daha büyüktü.

Bu labirent, toz ve zerrecikler ile onu gizleyen bir pusla kaplandı. Karanlık çıkıntılar erimiş taş renginde, koyu kırmızı alevlerle aydınlanan gölgeler oluşturuyordu. Al-lak bullak renkler fırtınası, hayal gördüğünü düşündür-

ten gölgeler. Süzülen tozlar içerisinde gizli, engin, akıl almaz bir varlık.

Bu devasa şey Detritus üzerinde ay gibi yükseliyordu ama aşırı derecede yakındı. Sensörlerim çığırından çıkmıştı; Delver'ın kendi çekim gücü vardı.

İki hafta önce Detritus'un eski sakinlerini yok eden böylesi bir şeyin videosunu seyrediyordum. Şimdiyse gerçek hayatta birinin karşısında sinip kalmıştım. Zerre. Bu yaratığın gözünde hepimiz zerrelere ibarettik.

Kontrol paneli üzerindeki ellerim uyuştı. Başaramamıştım. Bunu durdurmak için yaptığım ilk eylemin — Brade'i vurmamın— amacını yerine getirmek için onu daha da kışkırttığından emindim.

İçimde bir anda ezici bir umutsuzluk hissettim. Bu yaratık inanılmaz derecede büyük ve tuhaftı.

Çaresizliğin hemen ardından başka bir duygu bastırdı. Öfke. Starsight'takiler kendi hükümetlerinin yaptığından bihaber yiyip içip kahkahalarla gülerken, biz burada ölecektik, Muhalif Mağaraları'ndaki herkes ölecekti. Haksızlıktı. O haşereler. Salyalar akıtan, pıtır pıtır yürüyen, kıtır kıtır sesler çıkaran o böcekler ve...

Bir dakika. Dolup taşıdığım bu hisleri savuşturdum. Bu, ben değildim. Böyle hisseden *ben* değildim.

Savaş durmuştu. Detritus talimat verdiğim üzere sessizliğe gömülmüştü. Sanki tüm gezegen, nefesini tutmuştu. Bir zihin —engin, akıl almaz bir zihin— benimkine sür-tünüyordu. Öyle baskındı ki beni ezmekle tehdit ediyordu.

Burada bir şey yok, diye düşündüm panikle. Yok edecek bir şey yok. Bak, gördün mü? Ne bir vızılta ne rahatsız edici bir şey. Başka yere git. Şu... Şu tarafa git.

Ona bir yön verdim. Bile isteye değildi, daha ziyade çok sıcak bir şeye yanlışlıkla dokunup da elinden fırlatmak gibiydi. Çok uzaklarda bir yeri gösterdim. Winzik'in yayınının devam ettiği yönü, yıldızların şarkı söylediği yönü.

Delver'in dikkatinin diğer yöne çevrildiğini hissettim. Evet, yakınlarda bir şeyler, gürültü yapan Üstyapı gemileri vardı ama o, çok daha büyük bir şey istiyordu. Uzaklardaki o yeri duyabiliyordum; onun dikkatini sürüklediğim yeri.

Delver, uzaktaki şarkının peşinden giderek yok oldu.

Gerçekliğin dalgası içinde, az önce nasıl geri geri itilseysem şimdi de aynı şekilde öne çekildim. Karmaşayla ferahlık arasında cebelleşirken yüzümün iki yanından boncuk boncuk terler dökülüyordu. Gitmişti. Öylece gidi vermişti.

Onu buradan çekip Starsight'a göndermiştim.

43

“Merhaba” dedi bir Kitsen telsizden.

Uyuşmuş bir halde boşluğa bakakalmıştım.

“Alanik... Ben... Asıl adın ne bilmiyorum. Ben Kauri. Biz... çok büyük kayıplar verdik. Lord Hesho öldü. Yönetimi ben devraldım ama ne yapacağımı bilmiyorum.”

Hesho? Öldü mü? Kitsen gemisi benimkinin yanına yaklaştı. Geminin kenarında kara bir oyuk vardı ama mürettebat orayı kalkanla yamamıştı.

“Üstyapı kuvvetleri geri çekiliyor” dedi Buhar. “Gemiler insanlarla çatışmayı bırakıp *Ağırlıklar ve Ölçüler*’e dönüyor. Korkunç silahları başarısız olduğu için korkmuş olabilirler.”

“Başarısız olmadı” diye fısıldadım. “Starsight’a gitti. Onlar... Yeterince sessiz kalamadılar. İletişimlerine bel bağlamışlardı. O da onları duydu.”

“Nasıl yani?” dedi Kauri. “Bir daha söyleyebilir misin lütfen? Delver, *Starsight*’a mı gitti dedin?”

“Evet.” Ben gönderdim.

“Olamaz! O istasyonda *ailelerimiz* var! Göreve gelemeyecek kadar hasta olan mürettebatımız var. Starsight’ta...*mil-yonlarca kişi* var!”

Üzerimde pilotsuz hava araçlarından biri uçmaya başladı. Buhar kendine yeni bir gemi almıştı. Hayal meyal fark etmiştim. Yıldızları seyrediyordum, onların seslerini dinliyordum.

“Winzik... Ah o canavar” dedi Buhar. “İnsanlar ikinci savaşta Delver’in birini kontrolü altına almaya kalkıştığında da aynen böyle olmuştu. Dosdoğru onu çağıranlara düşman olmuştu. Bu olayları yayımlaması o şeyi *dosdoğru* kendi evine yolladı”

Evet, böyle olmuştu ama araya benim girmemle. Bunu *ben* yapmıştım. Azizler ve yıldızlar aşkına... Onu Starsight’ı yok etmek üzere göndermiştim. Brade haklıydı. Bu işi kontrol edebiliyorduk.

“İzin veremeyiz...” dedi Kauri umutsuzluk içinde. “*Ağırlıklar ve Ölçüler*’e dönsek? Oradan da savaşmak üzere geri Starsight’a uçsak? Ama... dönmek zaman alacak. *Ağırlıklar ve Ölçüler* tüm savaş gemilerinin geri çekilmesini beklemek zorunda. Geminin şehre dönmesi en az yarım saat sürer.”

Çok uzun bir süreydi. Starsight yok olurdu. Tüm o insanlar. Cuna, Bayan Chamwit. Morriumur. Benim yüzümden. Sanki... Delver benim öfkemi sezmiş gibime gelmişti. Böyle bir şey mümkün müydü?

“Ne yaptın sen?” dedi Brade kanaldan. Yana baktığımda gemisinin biraz ileride artık dönüp durmayı bıraktığını gördüm. “*Ne yaptın sen?*”

“Halkımı kurtarmak için” diye fısıldadım “yapmam gerekeni.”

Bunu yaparken başka bir halkı kıyamete sürüklemiştim. Bu tercihim için beni suçlayabilirler miydi? Gayet

ı biliyordum ki Winzik'in gemileri Delver'a zamanında ulaşsa bile *silahları* ancak onların dikkatini başka yere çekmeyi sağlıyordu. Onu gerisin geri bizi yok etmeye gönderecekti.

Ya biz ya onlar.

Brade'in gemisi ortadan kaybolarak yokyere doğru kayıp gitti.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Buhar.

"Bilmiyorum" dedi Kauri. "Ben... Ben..."

Yapacak bir şey yoktu. Kalkanımı yeniden ateşleyip başımı arkaya yaslayarak olanları kabul ettim.

Üstyapı'yı kendi sorunlarıyla baş başa bıraktım. Buna onlar yol açmıştı. Hak etmişlerdi. Tek endişem M-Bot ve Doomslug idi. Ama güvende olacaklarına emindim. Sonuçta o bir gemiydi.

Ne yapabilirdim ki? Ya onlar ya biz. Yıldızlardan uzaklaşıp evime dönmek üzere gemimi çevirdim.

Hayır.

Ellerimi kumandalardan çektim.

"Bu benim savaşım değil" diye fısıldadım.

Bir kahraman, imtihanlarını seçmez, dedi büyükanne-min sesi.

"Nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Bir kahraman, karşısına çıkanlarla yüzleşir.

"Bizden nefret ediyorlar. Bizi ancak yok olmaya layık görüyorlar."

Onlara hatalı olduklarını kanıtla.

"Ee... Alanik?" dedi Kauri ne yapacağını bilemez halde gemisini benimkinin yanına yaklaştırmak.

Uzun ve derin bir nefes alıp yeniden yıldızlara baktım.

Lanet olsun! Onları öylece terk edemezdim.

Bu savaştan kaçmayacaktım.

“Gemilerinizi yaklaştırın” dedim Kitsen’ler ile Buhar’a.
“Yapabilerseniz kanatlarınızı benimkilere dokundurun.”

“Neden?” diye sordu Buhar dediklerimi yaparken. Kanadı benim kanadıma dokundu, diğer kanadıma da Kitsen’lerin gemisi. “Ne yapıyoruz?”

“Karanlığa giriyoruz” dedim.

Sonra da hepimizi birden yokyere sıçrattım.

BÖLÜM ARASI

İki kişi olmak Morriumur açısından huzursuz edici bir deneyimdi. Solda, Morriumur'un en başından beri farklı herhangi bir şey bilmediği iddia edilebilirdi. Sağda ise birinin, miras aldığı anıların, deneyimin ne kadar garip olduğunu tam olarak bildiğini.

İki zihin birlikte düşünüyor ama kaynaşan anılar ile deneyimler geçmişten geliyordu. Her ebeveynden yalnızca *birazını* alıyor, kişilik ve hafızadan meydana gelen bir karışım oluyordu. Zaman zaman içgüdüleri birbiriyle mücadele ediyordu. Morriumur o gün başını kaşımak üzere elini uzatmış fakat iki eli de bunu aynı anda yapmaya çalışmıştı. Ondan önce bir ara, yüksek sesli bir şangırtı duyduğunda –ki sadece yere bir tabak düşmüştü– Morriumur hem kendini korumak için kaçmaya hem de yardım etmek üzere sıçramaya çalışmıştı.

Bu ikiye bölünme, iki yarısı ayrılıp yeniden birleşirken iyiden iyiye kötüleşiyordu. Morriumur, soldakiler bir yanda, sağdakiler diğer yanda olmak üzere çift sıra duran aile üyelerinin yanından geçerek taslak kapsülüne doğru yürüdü. Karanlık odadan geçerken uygun olan elleri-

ni uzatarak Morriumur'un uzattığı ellerine dokundular.

Morriumur'un daha iki buçuk ayı vardı ama uzay kuvvetlerini bırakmasının ardından bu işi daha erken uygulama kararı alınmıştı. Bu taslak doğru değildi. Morriumur'un ebeveynleri bunda hemfikirdi. Yeniden deneme zamanıydı.

Herkes bunun bir veda olmadığını, Morriumur'un bunu bir reddediş olarak görmemesi gerektiğini söyledi. Yeniden tasarlanma sık yapılan bir uygulamaydı, canının yanmayacağını temin ettiler. Öyle bile olsa nasıl olur da biri bunu reddetme olarak algılamazdı?

Fazla agresif dedi büyüklerden biri. Bu, hayatı boyunca onun başını belaya sokacak.

Dione'a yakışmayacak bir kariyeri araştırıp çalışmayı seçti. Böyle katiyen mutlu olamaz, demişti yakın akrabalarından biri.

Şimdi aynı akrabalar onu bir yolculuğa uğurluyormuş gibi dudaklarını sevgi dolu bir ifadeyle büzmüş, ellerini okşuyorlardı. Taslak kapsülü ortası çukur, geniş bir yatağa benziyordu. İçi pürüzsüzce cilalanmış geleneksel ahşaptan yapılmıştı; Morriumur içine girdiğinde kapsülün kapağı kapatılacak, koza oluşturma ve yeniden tasarlanma sürecine yardımcı olması için içine besin banyosu enjekte edilecekti.

En yaşlı aile büyüğü Numiga kapsüle yaklaşıp onun ellerini tuttu. "Çok iyi iş çıkardın Morriumur."

"Madem öyle... Neden kendimi kanıtlayamadım?"

"Görevin kendini kanıtlamak değildi. Görevin yalnızca var olarak ihtimalleri görmemizi sağlamaktı. Haydi gel, bize kendin geldin ve devam etme sürecini kabul ettin."

Morriumur'un sol eli neredeyse kendi iradesiyle kabul ettiğini gösteren bir hareket yaparak kıvrıldı. *Kendisi* geri dönmüştü. Diğerleri uçuşa giderken limana gitmişti. Kaçmıştı çünkü... Çünkü devam edemeyecek kadar üzgündü. Delver'lara karşı savunma yapmak ayrı, gidip başka pilotları vurmak apayrı bir şey değil miydi? Bu düşünce Morriumur'u dehşete düşürmüştü.

Sen zaten Delver'larla da savaşamayacak kadar korkmuştun, diye düşündü bir yanı; belki de ebeveynlerinden gelen yanıydı. *Dione toplumu için aşırı agresifsin. Uçmak için de aşırı paranoyak. En iyisi yeniden tasarlanmak olacak.*

En iyisi bu, dedi diğer yanı.

Morriumur beyninin iki ayrı bölümünün neden olduğu akıl karışıklığıyla sendeledi. Numiga, onun kapsülün kenarına oturmasına yardım etti; koyu kırmızımsı mor cildi mum ışığında aydınlanıyordu.

"Başlıyoruz" dedi Numiga. "Zaman geldi."

"Gitmek istemiyorum."

"Canın acımayacak" dedi Numiga. "Buradan çıktığında yine sen olacaksın. Sadece yeniden tasarlanmış olacaksın. Sadece farklı bir sen."

"Peki ya ben *aynı ben* olarak kalmak istiyorsam?"

Numiga onun elini okşadı. "Hemen hemen hepimiz birkaç taslak süreci geçirdik Morriumur, hepimiz de sağ salim çıktık. Buradan çıktığında ne diye bu kadar dert ettim diye düşüneceksin."

Morriumur başını tamam anlamında sallayarak iki ayağını kapsüle soktu. Sonra durdu. "Dışarı çıktığımda bu ayları hatırlayacak mıyım?"

"Hayal meyal" dedi Numiga. "Rüyadan kesitler gibi."

“Peki ya arkadaşlarımı? Yüzlerini tanıyacak mıyım?”

Numiga onu nazikçe kapsüle itti. Zaman gelmişti. Morriumur’un iki yarısı artık birbirinden kopuyordu, zihinleri ayrılıyordu, kişiliği... zorlanıyordu. Düşünmek... zorlaşıyordu...

Oda aniden uzun bir sarsıntıyla sarsıldı. Morriumur kapsülün iki kenarını tutup şaşkınlıkla tısladı. Etrafında herkes birbirinin üstüne yuvarlanıyor, bağırıp tıslıyordu. Sarsıntı kesilmediği gibi giderek artarken herkes düşmeye başladı.

Ne oluyordu? Sanki platform bir şeye çarpmıştı ama ne tür bir darbe tüm Starsight’ı sarsacak büyüklükte olabilirdi ki?

Sokaklardan çığlıklar geliyordu. Morriumur’un akrabaları dağılmış bir halde ayağa kalkıp girişteki perdeleri açtılar. Küçük, karanlık odaya ışık doldu.

Morriumur titremekten kollarını bacaklarını güçlkle kontrol ederek kapsülden çıktı. Onu unutmuşa benziyorlardı. Ne... Neler oluyordu? Kendini kapsülün yanındaki ekipmanın üzerine çekerek ayağa kalktı, yalpalayarak akrabalarının çoğunun irice açılmış şaşkın gözlerle yukarı baktığı dış kapıya gitti.

Starsight’ın yanında her nasıl oluyorsa bir *gezegen* belirmişti. Siyah merkezinden korkunç uzantıların çıktığı, tozlarla kaplı, karanlık bir şeydi. Toz katmanının altında koyu kırmızı ışıklar, lav patlamaları gibi oynasıyordu. Starsight’ın üstüne karaltı gibi çökmüştü; öyle büyük, öyle beklenmedik bir görüntüydü ki Morriumur’un iki zihni birden afallamıştı. *Bu şey her daim ufukta olan uzayın dingin derinliklerini aşarak buraya nasıl gelebilmişti?*

Bu bir Delver! Kaç! dedi aklının biri.

Kaç git! diye haykırdı diğeri.

Morriumur'un akrabaları harala gürele koşuşturarak uzaklaşıyordu; böyle bir şeyden koşarak nasıl kaçabilirdin ki? Birkaç saniye sonra Morriumur binanın önünde bir başına kalmıştı. İki zihni de panik halini sürdürüyordu ama Morriumur ipleri bırakmadı, kafası ağır ağır gevşeyip rahatlayarak birbirine kaynadı.

Çok sürmeyecekti. Ama Morriumur şu an için başını kaldırıp dişlerini çıkardı.

Cuna balkon korkuluklarını kavrayarak Delver'in akıllara durgunluk veren görüntüsüne baktı.

"Başaramadık" diye fısıldadı. "Detritus'u yok etti. Şimdi de gücüyle gösteriş yapmak için onu buraya getirdi."

Cuna'nın etrafına ıslak toprak kokusu gibi aniden öfkeli bir koku yayıldı. "Bu bir felaket" dedi Zezin. "Demiştin ki... İnanamıyorum... Cuna, Winzik böyle bir şeyi nasıl yapabilir?"

Cuna parmaklarını kıpırdatarak çaresiz olduğunu gösterdi, gözleri hâlâ bu korkunç görüntüdeydi.

"Bizi yok edecek" dedi Cuna, olanların farkına vararak. "Yüksek bakan hâlâ görevinde. Winzik, Üstyapı hükümetini ortadan kaldırarak geriye bir tek kendisini bırakacak."

"Hayır" dedi Zezin, acı baharatı andıran bir kokuyla. "O bile bu denli katı yürekli değil. Bu bir hata Cuna. Onu çağırıldı ama zannettiği şekilde zapt edemedi. O da kendi iradesiyle kalkıp buraya geldi."

Evet. Cuna gerçeği bir anda kavradı. Winzik kahraman olarak görülmek istiyordu, Starsight'ı yok etmezdi.

Ama bu, hata deyip geçilecek bir şey değildi, en kötüsünden bir felaketti. İnsanların bir zamanlar düştüğü aptallığın aynısı.

Gemiler panikle kalkmaya başlayınca Cuna hızlı olmalarını diledi. Belki bazıları kaçabilirdi.

Kuşkulu bir ümitti. Starsight bitmişti, Cuna da ister istemez bundan korkunç bir sorumluluk duyuyordu. İki-
si yıllar önce kafa kafaya verip olası bir savunma kuvveti düşünmüş olsalardı Winzik yine bu yoldan gider miydi?

Delver'dan kor parçaları çıkmaya başlayıp Starsight'ın kalkanına çarparak inanılmaz patlamalar yarattı. Kalkan birazdan düşecekti.

Havaya çürümüş bir meyvenin ekşimsi kokusu yayıldı; Zezin'den çıkan üzüntü ve ıstırap kokusuydu.

"Git" dedi Cuna fısıltıyla. "Kaçacak kadar hızlı hareket edebilirsin."

"Biz... Bunu daha da büyümeden durduracağız Cuna" dedi Zezin. "Winzik'e direneceğiz. Bu rezaleti toparlayacağız."

"Git!"

Zezin gitti. Buğullar havada, hatta uzayda çok hızlı hareket edebilirlerdi. İkisi de olur da Zezin, zamanında sivil bir gemiye erişebilirse onunla kalkanın ötesine uçup oradan da hipersıçrama yapabileceğini biliyordu.

Öte yanda yaşlı bir Dione... Cuna'nın yardım etmek için yapabileceği bir şey var mıydı? Winzik'in foyasını meydana çıkararak son bir canlı yayın göstermek gibi örneğin. Filoya cesaret vermek? Buna zaman var mıydı ki?

Cuna tırabzana tutunup Delver'a baktı. Duvağına bürünmüş, kendi ışığıyla parlayan bu şeyin ürkütücü bir

güzelliği vardı. Cuna sanki bir tanrı karşısında tek başına dikiliyormuş gibi hissetti.

Derken bir tuhafılık Cuna'nın dikkatini başka yöne çekti. Bunca korkunun ortasında meydana gelen bir imkânsızlık.

Kalkanın hemen dışında küçük bir grup savaş gemisi belirmiş, doğruca Delver'a uçuyordu.

Kanatlarımda Buhar ve Kitsen'lerle son sürat Delver'a doğru gittim. Yokyer bir yandan dinmek bilmeyen dehşetiyle anılarımı istila ederken beni izleyen çok sayıda Delver'la hipersıçrama yapmak çok zor olmuştu. Ama geçen sefer dibime kadar giren o Delver orada değildi. Bilemiyorum ama bir şekilde farkı anlayabiliyordum.

Delver'ın tam olarak nerede olduğunu tahmin etmek güç değildi. Starsight'ın hemen üzerinde karaltı halinde görünüyordu; yüzlerce kor parçasını kalkana doğru atmaya başlamıştı bile. Keşmekeş içindeki acil durum bilgi kanalları, gemilerin kaçması için Delver'a en uzak yerde şehrin kalkanının açtıklarını söylüyordu.

"Kauri" dedim ağır hareket eden Kitsen gemisine göz ucuyla bakarak. "Arkanızdan duman çıkıyor."

"İticiler ucu ucuna çalışıyor" diye karşılık verdi. "Özür dileirim Alanik. Bu korlara karşı ne işe yarayacağız bilemiyorum."

"Buhar ile ben baş edebiliriz" dedim. "Siz geri uçup askeri kanallarda birilerinin dikkatini çekebilecek misiniz ona bir bakın. Şehri sessizliğe bürümemiz gerek. Delver radyo sinyallerini duyabiliyor. Bu şeyi nasıl uzaklaştır-

cağız bilmiyorum ama şehir ona çılgılık atmazsa işimiz çok daha kolay olur.”

“Anlaşıldı” dedi Kauri. “Elimizden geleni yapacağız. Bol şans.”

“Şans dediğin, yolunun kokusunu alamayanlar içindir” dedi Buhar. “Gerçi... O kişiler bugün biz olabiliriz. O yüzden sana da iyi şanslar.”

Akıntıya Karşı Yüzenler bizden ayrılarak geri döndü. Buhar ile ikimiz atmosfer kabarcığının dışı boyunca yolumuza devam ettik. Altımızda gemiler akın akın kaçmaya çalışıyordu.

“M-Bot” dedim bilekliğime bağlı gizli hattın ona ulaşmaya çalışarak.

Cevap yoktu, gemideki alıcıları kullanarak elçilik binası üzerinden geçerken yakınlaştırılmış bir görüntü almayı başardım. Çatı boştu. Bir şekilde kaçmış olabilir miydi? Lanet olsun, keşke bilebilseydim.

Buhar’la Delver’a yaklaştık. Müthiş bir büyüklük algısı yaratıyordu, bir asteroitten çok daha göz korkutucuydu. Tozun içinden çıkan korlar ardı ardına şehrin kalkanına çarpıyor, boşlukta sessizce patlıyor ama patlamalar koca muharebe gemileri boyunda oluyordu.

“Biraz gerilmedim desem yalan olur, ayrıca eğitimimizin fena halde yetersiz olduğunu düşünmeden edemiyorum” dedi Buhar giderek yaklaşıırken.

“Evet” dedim. Simülasyondaki eğitim bu Delver’ın bana gönderdiği tuhaf algıların, zihnimde uyandırdığı ezme benzeri hissin kıyısından geçemezdi. Her nasılsa korkumu, öfkemi, dehşet hissimi artırıyordu. Ona yaklaştıkça kötüleşiyordu.

Yakınlık algılayıcımda ufak bir bipleme belirdi.

“Ne oldu?” diye sordu Buhar.

“O” dedim, tepemizden uçan gemiyi görünce. Derhal kanalı açtım. “Brade. Bu şeyi tek başına alt edemezsin.”

“Evimi yok etmesine izin veremem” diye karşılık verdi. “Böyle olmaması gerekiyordu. Sizin peşinizden gitmesi gerekiyordu.”

“Boş ver artık onu da bir kerecik olsun benimle çalış” diye patladım.

“Alanik... Onun kalbine ulaşırsam ne yapacağımı biliyorsun değil mi? Elimden gelen tek şeyi yapacağımı.”

Yönlendirme silahını kullanacak. Delver’i yeniden Detritus’a gönderecek. “Onu başka bir yere göndermemiz gerek Brade. Denememiz gerek.”

Hattı kesti.

“O, hep böyle nefret dolu bir rüzgârdı Alanik” dedi Buhar. “Sonuçta o bir... Şey... Yani.”

O bir insan.

“Yaklaşınca beni koru” dedim iticilere güç verirken.

Starsight’ın üzerinden uçarak Delver’in toz bulutuna yaklaştık. Plan namına tek ümidim onu nüfusu olmayan bir yere gönderebilmektir. Kafamda üç hipersıçrama yeri belirledim: Starsight, Detritus ve Delver labirentinin derin uzay yeri.

Bu sebeple yalnızca tek bir gerçek seçeneğim vardı. Onu labirente göndermek zorundaydım. Gelgelelim... Orada yok edecek bir şey bulamayınca yeniden Starsight’a dönecekti. Başka ne yapabilirdim? Bir ihtimal labirenti görünce dikkati dağılırdı. Cılız bir umuttu ama elimdeki tek çare de buydu.

Buhar üzerimden uçarak yaklaşan korlara ateş etmeye başladı. Yavaşlayarak Delver'in zihnine ulaşmaya çalıştım.

Çok... büyüktü. Oradan gelen hisler beni boğuyordu. Bizi nasıl gördüklerini hissedebiliyordum. Çıkardığımız tüm uğultulu seslere duydukları öfkeyi. Yine bu duygular beni boğup ezmekle, yabancılaştırmakla, onun hissettiği gibi hissetmekle tehdit ediyordu.

Buna karşı mücadele ederken ona labirentin yerini telkin etmeye, daha önce bir şekilde yaptığım gibi dikkatini dağıtmaya çalıştım. Maalesef daha önce tek başıma hareket etmemiştim. Duygularımın, Detritus'un sessizliğinin ve boşluktaki gürültünün karışımıydı. Keza şarkı söyleyen yıldızların da.

Delver en çok gürültünün burada olduğunu bildiği için buraya gelmişti. Şu anki dikkat dağıtma çabalarım onun yaydığı duygularca yutulup gidiyordu. Sanki fırtınanın ortasında çığlık atıyordum, yapabildiğim yere kadar denedim ama gürültüyü geçemiyordum.

Küfrü basarak çabalarımı bir kenara bırakıp hızla Buhar'ın peşinden giderek ona çarpmasına ramak kalan bir kuru patlattım.

"İçeri girmemiz gerekiyor. Kalbini bulmamız gerekiyor" dedim.

Buhar yanıma gelince son hız tozun içine girdik. Görüş neredeyse sıfırdı, aletli destekle uçmak zorundaydım. Böyle yapmamız gerekebileceği konusunda uyarılmıştık ama eğitimimizdeki hiçbir şey bu tozun içine girmenin ne denli ürkütücü olacağına dair bir ipucu vermemişti.

Belirli aralıklarla kızıl ışıklarla parıldayan sessiz bu-

lutun içinde uçarken sensörlerim susmaya başladı. Yakınlık ekranım allak bullak oldu, bir şeyler yaklaşıırken sadece kısacık uyarılar veriyordu. Korlar, alevler içinden korkunç ve ayırt edilemez şekillerde çıkıyordu.

Korlarla savaşmayı bırakıp bize çarpmaya yaklaştıklarında kaçmaya baktık. Peşimize düşüyor, ara ara hızlanarak ilerliyorlardı. Kendi gölgemden kaçıyormuşum gibi geliyordu.

Zihnimdeki baskı Delver'a yaklaştıkça daha da kötüleşiyordu. Bir süre sonra dişlerimi sıkmaya başladım, yaşadığım hisler o kadar kuvvetliydi ki uçuşumu etkiliyordu. Kor parçasının birinden son anda kurtuldum ama bu defa kendimi başka birinin güzergâhına soktum.

Çılgınca bir panikle ışın mızrağımı üçüncüsüne saplayınca neyse ki yolundan çıktım. Ama başımı kaldırdığımda Buhar'ı göremedim. Sensörlerim parazitli sesler çıkarıyordu, etrafımda seçebildiğim tek şey hareket eden gölgeler ile parıldayan kızıl ışıklardı.

“Buhar?”

Parazitli bir karşılık aldım. Orada mıydı? Başka bir gölgenin peşine takıldım fakat toz fırtınasında iyice kaybolmaktan başka bir şeye yaramadı. Diğer yöne baktığımda patlama olduğuna emin olduğum bir şey gördüm.

“Buhar?”

Cızırtı.

Başka bir kordan kaçarken parmaklarım zihnime baskı yapan düşüncelerin kuvvetiyle titremeye başladı.

Vızıltılı... Vızıltılı böcekler... Onları yok edin...

Bunaltıcı düşünceler altında eziliyordum. Tozun içinde kâbus gibi görüntüler belirmeye başladı. Büyükanne-

min hikâyelerindeki canavarlar bir görünüyor bir yok oluyordu. Babamın yüzü. Ben, ama akkor olmuş gözlerle...

Bunların eğitim labirentinde özenle hazırlanmış illüzyonlarla uzaktan yakından alakası yoktu. Korkunç bir kakofoniydi. Bana tokat gibi çarpan gürültüden başka ortaya çıkarılacak gizemler yoktu. Cytonic olmak burada büyük dezavantajdı çünkü Delver doğrudan beynime giriyordu.

Gemiye güçbela kontrol ediyordum. Gerçekle yanılsamalar birbirine karışıyordu, ellerimi kontrol panelinden çekip gözlerime bastırdım. Başımda azap verici bir zonklama peyda oldu. Zayıf bir çabayla yeniden fısıldamaya, o şeyi derin uzaya göndermeye çalıştım.

Bu hareket beni iyiden iyiye açığa çıkardı, ses zihnimi istila ediyordu. Çığlık attım, o sırada gemime bir şey çarparak beni yana itti, az kalsın kalkanım iniyordu. Gösterge panelimdeki alarmlar desen, onlar da ayrı bir gürültüydü. Ben... buranın içinde uçamıyordum. Ben...

Toz bulutunun içinden bir gölge belirdi. Geminin şeklini seçince kalbim tekledi. Buhar? *M-Bot*?

Hayır, ekipmanı hareket ettirme amaçlı endüstriyel ışın mızrağı dışında başka bir silahı olmayan bir mekik. Mızrağını gemime saplayarak beni havada dönüp duran şekillerden uzaklaştırıp kendine çekti. Gerçek olduğunu düşündüğüm bir kor gürleyerek yanımdan geçti, gemime çarpmasından kıl payı kurtuldum.

"Alanik" dedi bir ses telsizden.

Bu... Bu sesi tanıyordum. "Morriumur?" diye fısıldadım.

"Gemini bağladım" dedi. "İçinde öylece oturuyordun. İyi misin?"

“Kalp...” diye fısıldadım. “Beni kalbe ulaştırman gerek. Ama... Morriumur... Yapamazsın... İllüzyonlar...”

“Ben onları görebiliyorum” dedi Morriumur.

Ne?

Morriumur beni tozun içinde çekerek Delver’ın çıkıntılarından birine yaklaştı, yüzeyinden içeri giren büyük bir dikendi. Onun üzerinde uçtuk, Morriumur birkaç kâbusu savuşturdu ama diğerleri hepten yokmuş gibi devam etti. Bize çarpıp puf diye yok oldular. Göz yanılmasından ibaretlerdi.

“Herkes farklı görünüyor” dedi Morriumur beni ustaca yüzeydeki bir deliğe götürürken.

“İki kişi...” diye fısıldadım başımı tutarak. “İki kişi gerek...”

“Olay da bu ya zaten Alanik. Ben *iki* kişiyim.”

İçeri doğru uçtukça kötüleşen saldırı karşısında inleyerek gözlerimi sıkıca yumdum. Neyse ki Morriumur konuşmaya devam ediyordu, sesi bunca gürültü ve duygunun ortasında gerçek ve rahatlatıcı geliyordu.

“Bana iki farklı görüntü gösteriyor” dedi Morriumur. “Birini bir ebeveynimin beynine, diğerini diğer ebeveynimin. Şey... Sanırım benimle nasıl baş edeceğini bilmiyor. Bildiğim kadarıyla daha önce bir Delver’a hiç taslak Dione göndermedik. Doğrusu herhangi bir Dione’un *hiç* bunlardan birine uçmayı denediğini sanmıyorum. Pilotlarımız hep Varvax ya da Tenasi olmuştur.

Bu göz yanılmalıları benim için bir şey ifade etmiyor Alanik” dedi Morriumur. “Bunu eğitimde fark etmedik. Bana da herhangi biri gözüyle bakıldı ama ben bunları üst üste binmiş belli belirsiz görüntüler olarak görüyorum. Bunu yapabilirim. *Kalbe ulaşabilirim.*”

Titreyen ellerle kemerlerimi açtım, ne yaptığımın doğru düzgün farkında bile değildim. Kaskımı çıkardım, sonra da kıvrılarak başımı tutup görüntülerden kaçmaya çalıştım. Morriumur beni önce bir yöne sonra başka yöne çekince gemimin içinde hopladım.

"Bu tünellerin çoğu sahte. Bence labirent bize daireler çizdiriyor. Burada cidden çok büyük bir açıklık var Alanik."

Sonsuz bir ağırlığın altında zangır zangır titredim. Ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama yaklaştığımızı hissettim. Kapkaranlık odada bir başına bir çocuktum, karanlık üzerime çullanıyordu. Derinleştikçe derinleşiyor, derinleşiyordu...

"İleride bir şey var."

Daha derine, daha derine, daha...

Kokpitin içinde düşüp koltuğa yaslandım.

"Burası!" Kontrol panelimden ufak bir ses geldi. Ezilmesi gereken bir böcek. "Alanik, hava ve yerçekimi cebine girdik. Şimdi ne yapayım? Alanik? Eğitimde hiç kalbe ulaşmamıştım!"

"Kanopimi... Aç." Boğuk sesimle fısıldayarak konuştum.

Morriumur biraz sonra elle kumandayla kanopimi açmaya çalışırken küt diye bir ses duydum.

"Alanik. Şurada... bir delik görüyorum. Zar bir illüzyon. Hiçbir yere açılmayan bir delik gibi, karaltıdan ibaret. Ne yapayım?"

"Bana... Yardım... Et."

Gözlerimi sımsıkı kapattım, Morriumur kanadın üstüne çıkmama yardım etti. Yuvarlanınca ona sıkı sıkıya yapışıp gözlerimi açtım.

Etrafım kâbuslarla çepeçevre sarılıydı. Ölen pilotların görüntüleri. Yanarken ılık atan Kusmuk. Bim. Babam. Hesho. Tanıdığım, bildiğim herkes. Ama deliğİ ben de görüyordum. Gemilerimiz sert bir şeyin üstündeydi. Evdeki mağaralardan birine benziyordu. Delik hemen gemimin yanındaydı, yerde de derince bir boşluk vardı.

Morriumur'u bıraktım, hatta ittim. Kanattan düşerken bağırdı. Ve boşluğİ daldı.

45

Bembeyaz bir odaya girdim.

Kafamın içindeki baskı bir anda yok oldu. Sendeleyerek durup nedense tanıdık gelen bu saf beyazlığa baktım.

Uzun ve derin bir nefes alarak etrafımda dönerken ilerideki duvarın kenarında kendimi gördüm. Yansıma bir görüntü değildi. Bendim. Orada ayakta duruyordum. Oydu işte; Delver. Tıpkı kayıtta olduğu gibi benim suretimde görünüyordu. Neden bu şekli seçtiğini hatta onun seçip seçmediğini bile bilmiyordum. Belki de zihnim olanları böyle yorumluyordu.

Ne kadar kendimden emin ve güçlü olduğuma hayret ederek Delver'a yürüdüm. Yaşadığım onca olaydan sonra güçsüz olmalıydım, bitkinlikten tükenmiş olmalıydım. Ama burada, bu beyaz odada iyileşivermişim.

Delver gözlerini dikmiş, duvara bakıyordu. Öne eğilince duvarda küçücük delikler gördüm. Deliklerden bir vızıltı geldiğini duyuyordum. Dikkatimi verdikçe ses korkunç bir hal almaya başladı. Bu müthiş dingin odanın tadını kaçıran can sıkıcı bir durumdu.

Yeniden Delver'a baktım. Benim yüzümü takınmıştı,

tuhaf gelmesi gerekirdi. Ama... Her nasılsa gelmiyordu. Merak ederek onu zihnimle dürttüm.

Merak aynen geri döndü. Başımı eğdim, sonra da gözlerimi kapattım. Duvardaki noktalardan acı, azap, korku hissettim. Delver tüm bu duyguları hissediyor, ona geldiği gibi geri yansıtıyordu.

“Duyguları anlamıyorsun, değil mi?” diye sordum. “Sizi yanlış anlıyoruz, benim Cuna’yı yanlış anladığım gibi. Bizden nefret etmiyorsunuz. Bizim hissettiklerimizi yansıtıyorsunuz. Bu sebeple benim gibi görünüyorsun. Yalnızca sana gösterdiklerimi bana geri gönderiyorsun.”

Kayıtsız bir ifadeyle bana baktı. Bu ifadeyi görünce... Az önce söylediklerimin *tam olarak* doğru olmadığını anladım. Vızıltılı seslerden, rahatsızlık kaynaklarından nefret ediyordu. Ama ona gösterdiklerimizin çoğu, evrendeki deneyimimizin çoğu, ona tamamen yabancıydı. Onları, temel bir kavrama yetersizliğinin parçası olarak gerisin geri bize yansıtıyordu.

“Başka bir yere gitmen gerek” dedim ve ona Delver labirentinin yerini göstermeye çalıştım.

Başını çevirip duvara baktı.

“*Lütfen*” dedim. “*Lütfen.*”

Yanıt gelmedi. Öyle olunca ben de elimi uzatıp dokundum. Beyaz oda tuzla buz oldu, ben de genişliyordum, sanki... sanki bir gezegen kadar büyüktüm. Bir *galaksi* kadar. Engindim, sonsuzdum. Zamanın bir anlam ifade etmediği bir yerde ebedi huzur içinde yaşamıştım. Ta ki birileri istila edene dek.

Onları şimdi görüyordum, Starsight’ın sinir bozucu uğultularını. Kalkan, baraj ateşimin önünde düştü ve ba-

na yakın birkaç gemiyi geçerek ilerlemeye başladım. O sesler sustu, sesi kesilen her böcek büyük ferahlıktı. Beni rahatsız eden, ara sıra yokyerde yaptığım seyahatler değil, bu tiksindirici seslerdi.

Nihayet onlara ulaşabildim. Onları susturdum. Şanlı bir zaferdi!

Geri çekildim, yine odadaydım, ellerimi göğsüme bastırıyordum. Yaşayan her şeye karşı dinmek bilmeyen bir nefret duyuyordum. Delver kendi barışını sağlama yolunda tüm Starsight'ı yok edecekti. Anlayabiliyordum çünkü bir yanımdan onun yaşadığı yerdendi. Yokyere dokunabilen yanımdan.

“Yapma” diye yalvardım. “Lütfen yapma!”

Duvardaki bazı benekler kayboldu.

Ne yapabilirdim? Savaşamazdım. O beneklerin bir tanesinden fazlası etmezdim. Labirentin tekinde yıkıcı ve ışın mızraklarıyla savaşarak yapılan hiçbir eğitimin şu an bir yardımını dokunmazdı. Bu şeyi yenmek için eğitim alamazdım.

Starsight halkı bu sorunu anlayacak bir diplomat ya da bir bilim uzmanı hak ediyordu. Beni değil.

Derken birkaç benek daha yok oldu, yüzümden yaşlar süzülürken Delver'in uçuş tulumunu iki elimle kavradım. Bireyleri anlamsız kılacak kadar büyük olan bu ezici genişlemenin Delver'in bakış açısıyla uyumlu olarak yeniden meydana geldiğini hissettim.

Ama anlamsız değillerdi.

“Onları gör” diye fısıldadım. “Lütfen, sadece *onları* gör.”

Delver'in tecrübe ettiklerini görmüştüm. Önümde bir felaketin başladığı o çılgın anda kendi yaşadıklarımı göstermeye çalıştım. Var gücümle onun bilincini sürükledim.

İşe yaradı. Galaksi boyutlarına dek büyümek yerine bizi aşağıya çektim ve çocuk boyutlarına küçüldük. Sonsuzluk iki yönlü ilerliyordu. Sonsuza dek yukarı genişleyebiliyordun ama bir yandan da bir şeye ne kadar dikkatlice bakarsan o kadar çok ayrıntı görüyordun.

Bir anlığına, havada süzülen su küreleriyle oynayan bir çocuk olduk. Bir komşusuna akşam yemeği götüren Bayan Chamwit olduk. Cuna olduk. Sokakta bana çarp-
tığı için özür dileyen Krell olduk. Delver'in zihnine dokunup o rahatsız edici sesleri tek tek bu kişilerin bakış açılarından gösterdim. O seslerin bazen kahkaha olduğunu gösterdim.

İşte ben böyle görüyorum. Ama nasıl bakacağımı öğrenmem gerekti dedim ona.

Delver ilerlemeyi durdurdu. Zihni benimkine dokununca duyguları, görüntüleri olmayan yabancı birtakım şeyleri hissettim. Açıklayıp tecrübe edebilecek duyularımın olmadığı şeyler. Bunların ortasında da bir fikir vardı... Bir soru.

Bizim gibiler mi?

Cümle değildi. Fikirdi. *Biz* sözcüğü zihnime çok kabaca yorumlayabildiğim bir dizi anlamlı kavram olarak iletildi.

Onlar... diye tekrar etti. *Canlı mı?*

Evet diye fısıldadım. *Hepsi canlı.*

Tercümeyle gerek kalmadan anladığım bir duyguyla sarsıldı. Dehşetle.

Delver çekildi, nasıl yaptı bilemiyorum ama kendine döndü. Ben, olduğum yerden atıldım; her şey, gezegenimsi dev kütle ile merkezindeki tuhaf varlık yok oldu.

Uzaya fırlatıldım.

Basıncı azaltma alıştırmaları yapmıştım, ciğerlerim patlamadan önce bir şekilde nefes vermeyi becerdim. Gözlerimdeki su *kaynıyor*, içime ağrılar saplanıyordu, anında gözüm kararmaya başladı. Buna rağmen bir çift elin beni yakaladığını hissedecek kadar kendimdeydim.

SON BÖLÜM

Jorgen ilerledikçe ses artıyordu.

Spensa'yla tanıştığındaki gibi bir uğultu değildi. Ses deyip diyemeyeceğinden bile emin değildi. Sonuçta Nedd ile Arturo duymuyordu. Belki de hayalinde duyuyordu.

Ama hayır, Jorgen *duyabiliyordu*. Beş gündür, araştırmaya çıktıkları her tünelde giderek yükselen yumuşak bir ezgi geliyordu. Bir dolu çıkmaz yola denk gelmiş, onlarca defa geri dönmek zorunda kalmışlardı. Ama artık çok yakınlaşmışlardı. Hatta o kadar yakındı ki duvarın hemen öte yanı gibi geliyordu. Onları sola yönlendirmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Küçük bir bayırdan aşağı yuvarlandıktan sonra dizine gelen suyu geçti. Endüstriyel sağlamlıkta fenerini önüne tuttu, yeraltı rezervuarlarındaki suyu taşıyan borular gibi erişimi zor ekipmanların bakımını yapmak üzere gezenin uzak mağara ve tünellerine giden ekiplerin kullandığı türden bir fenerdi.

“Yine mi su, ya?” dedi Arturo arkadan; feneri, Jorgen’in gölgesini upuzun bir şekle sokmuştu. “Jorgen bak, artık *cidden* dönmeliyiz. Duyduğumuz seslerin, alarmların

yankısı olduğuna *yemin edebilirim*. Şu an saldırı altında olabiliriz.”

Bu da devam etmek için daha çok sebep yaratıyordu ya. Suyun içinde ilerlerken su iyice derinleşmeye başladı. Ne duyduğunu öğrenmek zorundaydı. Hayal mi ediyordu yoksa Detritus'u mu *duyuyordu* öğrenmek zorundaydı.

Böyle düşününce çok saçma geliyordu. Diğerlerine Cobb'un emriyle geldiğini söylemek dışında bir şey dememişti. Aslında durum aşağı yukarı böyleydi. Kısmen.

Emirlere itaatsizlik etmeyeceğimi herkes bilir. Cüretkâr olabileceğime ihtimal vermiyorlar demek. Gözü kara olabileceğime. Hah!

Yanına sadece birkaç arkadaşını alarak doğru düzgün ekipman olmadan derin mağaralara girmek ne oluyordu peki? Sırf içindeki sese kulak vererek başka kimsenin duymayıp da kendisinin duymuş olabileceğini düşündüğü bir şeyin peşine düşmek?

“Jorgen?” dedi Nedd, Arturo'yla suyun kenarında durarak. “Haydi ama. Kaç gündür buradayız. Arturo haklı. Cidden dönmemiz gerek artık.”

“Hemen şurası beyler” dedi Jorgen kalçasına gelen suyun içinden, elini taş duvara bastırdı. “Şarkılar geliyor. Hemen burası bak. Bu duvarı geçmemiz gerek.”

“Olduuuu” dedi Arturo. “Tamam o zaman, haydi geri dönüyoruz, birileri tünellerin bu kısmının haritasını çıkarmış mı bakıyoruz, bakarsınız daha iyi bir yol bulup...”

Jorgen duvarın öte yanını hissedebiliyordu, suyun bir garip aktığını fark etti. “Şurada bir açıklık var, su yüzeyinin hemen altında. Sığabileceğim genişlikte olabilir.”

“Olmaz” dedi Arturo. “Jorgen oradan geçeyim falan deme *sakin*. Sıkışır kalır, oracıkta boğulursun.”

Jorgen çantasını indirip su geçirmez fenerini suyun üstünde süzölmeye bıraktı. Suyun altına uzanıp duvardaki çatlağı yokladı. Yeterince genişti. “Spensa olsa denerdi” dedi.

“Hah” dedi Nedd. “*Cidden*, ala ala Spin’i mi örnek alıyorsun? Acaba aptalca hareketlere nasıl kalkışabilirim diyerek?”

“Eh, sürekli yapıyor ne de olsa” dedi Jorgen. “Hayli deneyim kazanmış olsa gerek.”

Arturo onu tutmak üzere suya koştı. Daha ne ağzını açıp bir şey söylemeye ne de onu tutup çekmeye kalmadan Jorgen aldığı derin nefesle suya dalarak deliğe ilerledi.

Suyun içinde hiçbir yeri göremiyordu, hareketleri kumu kaldırıp suyu bulandırdığından fener de bir işe yaramıyordu. Geriye önündeki yolu hissetmek kalıyordu; taştan tünelin kenarlarını kavrayarak kendini karanlık suyun içinde ittirdi.

Şansına tünel çok uzun değildi, hatta tünel bile dene mezdi. Taşın içindeki bir geçitti, bir buçuk metre ancak vardı.

Diğer uçtan karanlık bir mağaraya çıktı, çıkar çıkmaz da kendini aptal gibi hissetti. Karanlıkta ne görüp bulmayı beklemişti acaba? Boğulsa daha mı iyi olacaktı ne?

Derken sesleri duydu. Etrafı müzikle doldu. Flüt sesleri onu çağırıyordu. Bizzat gezegen mi konuşuyordu?

Gözleri karanlığa alıştığında etrafı seçebildiğini fark etti. İçinde durduğu ufak havuzun dışındaki taşta mavi yeşil renkte parlayan bir tür mantar vardı. Mağara ta-

banında yetişenlerden çok daha büyüktü, duvar boyunca uzanan eski borulardan damlayan, besin açısından zengin sularla beslendiğinden olabilirdi.

Mantarların ortasında da hem zihni hem de kulaklarıyla duyabildiği ıslıgımsı bir ses çıkaran bir grup sarı renkli yaratık vardı. Tıpkı Spensa'nın evcil hayvanına benzeyen sümüklüböcekler.

Hem de yüzlerce.

Yüzüme esen hafif bir esintiyle uyandım.

Nerede olduğumu anlayamadan gözlerimi kırıştırdım, beyazlık görüyordum. Delver'la beraber o odadaydım. Yo, olamaz! Yoksa...

Derken oda netleşmeye başladı. Beyaz örtülü bir yataktaydım ama duvarlar kirli beyazdı. Krem rengi. Yakındaki pencereden Starsight'ın sokakları görünüyordu, içeri tatlı tatlı esen rüzgâr perdeleri oynatıyordu.

Tüplere, monitörlere bağlanmıştım... Hastanedeydim. Doğrularak buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalıştım.

"Ah!" dedi tanıdık bir ses. "Spensa"

Dönünce resmi kaftanlarını giymiş Cuna'nın, başını kapıdan uzattığını gördüm. Neyse ki çevirmen iğnem hastane kıyafetime tutturulmuştu.

"Doktorlar, uyanır demişlerdi. Nasıl hissediyorsun? Patlayıcı basınç düşüklüğünden az kalsın ölüyordun. İleride uzaya kaskın olmadan çıkmamanı öneririm! Delver olayının üzerinden üç gün geçti."

"Ben..." Yüzüme dokundum, sonra da boğazımı yokladım. "Nasıl hayatta kaldım?"

Cuna gülümsedi. Doğrusu giderek daha iyi iş çıkarıyordu. Yatağımın yanındaki tabureye oturdu, ardından tab-

letini çıkarıp bana hologörüntü yansıttı. Mekiğin biri aşağı yönde uçarak Starsight'ın içindeki limanlara iniyordu.

“Şehrin kalkanı düştü ama acil durum yerçekimi cihazı atmosferin korunmasını sağladı. Morriumur, Delver yok olunca bir anda uzayda belirmediğini söyledi, hızlı hareket edip seni yakalayarak kokpitine koymuş.”

Görüntüde Morriumur'u Starsight'taki limanda, kanopisini açarken gördüm, sonra da kucağında baygın yatan benimle ayağa kalktı. Tezahüratlarla karşılandı. Ben de Dione'ların yüz ifadelerini çözmekte hiç fena gitmiyordum çünkü Morriumur'un yüzündeki şaşkınlığı anında anlayabilmişim.

“Morriumur herkesin kızgın olacağını sanmıştı, öyle değil mi?” dedim. “Savaşa gittiği için başının belaya gireceğini düşünüyordu.”

“Evet ama yersiz” dedi Cuna. Başka bir hologörüntüye geçti, iki Dione ebeveynin küçük mor renkli bir bebeği tuttuğunu gösteriyordu. Ebeveynlerde Morriumur'un yüz hatlarını görebiliyordum, hiç değilse yüzlerinin yarısında. “Görünüşe göre yeniden tasarlanma isteyen akrabalar, bu taslak ünlü olunca görüşlerini değiştirmişler. Kültürümde yüzyıllardan bu yana ilk kez savaş kahramanı çıktı! Gerçi Morriumur'un bu kötü şöhretin tadını çıkarmak kadar gelişmesi birkaç yılını alır.”

Gülümseyerek yastığıma yaslandım, ağrım yoktu ama çok yorgundum. Beni iyileştirmek için her ne yaptılarsa hayli etkiliymiş, Üstyapı'nın tıbbi teknolojisinin bizimkinin çok ilerisinde olduğu kesindi.

“Çok kalamayacağım” dedi Cuna. “Duruşmalarda konuşmam gerekiyor.”

“Winzik? Brade?”

“O durum... biraz karışık. Hükümette hâlâ Winzik’i destekleyen bir grup var, birkaç gün önceki olaylarla ilgili çelişkili açıklamalar var. Winzik, Delver’ı senin halkının çağırdığını iddia etmeye çalışıyor; neyse ki cesur Dion’umuz Morriumur kurtuluşumuz oldu.

Ayrıca kendi davama güvenim tam. Halkınla iletişime geçmeye izin verilmesinde direttim. Daha önce bir tek Winzik’in halkına koruma alanındaki insanlarla temasa geçme izni verilmişti.

Ayrıca resmi görevlilerimizden bazıları sizin Amiral Cobb’dan sakın ve makul mesajlar alınca nasıl şaşırdı anlatamam. Bu da özgür insanların herkesin sandığı gibi dehşet saçan, gözü aç kimseler olmadığını kanıtlamış oldu. Sanırım Winzik seni alaşağı etmeye çalışacak ama basına konuşursan yardımı dokunacaktır. Yalnız şöyle ki... Bu sebeple doktorları seni erkenden uyandırmaları için biraz zorlamış olabilirim.”

“Sorun yok. Buna sevin...” Bir anda doğruldum. Bir dakika. M-Bot! “Gemim. Cuna! Ben buraya çok önemli bir gemiyle geldim. Nerede?”

“Merak etme” dedi Cuna. “Winzik’in birimi, sen şehirden kaçtıktan sonra elçilik odana baskında bulundu ama her şeyini geri alman için uğraşıyorum. Lideriniz Cobb gemiden özellikle söz etti.”

Arkama yaslandım ama M-Bot için duyduğum, içimi yiyip bitiren endişeyi üstümden atamadım. Yine de olan biten her şeyi düşününce daha iyi bir sonuç ümit edemedim galiba.

“Delver gerçekten gitti mi?”

“Şu an için öyle söyleyebiliriz” dedi Cuna. “İlginç, çünkü normalde geldiklerinde genelde yıllarca kalıp büyük bir kaosa ve yıkıma neden olurlar. Her ne yaptıysan Starsight’ı kurtarmakla kalmadın, bu denli büyük bir olay için inanılmaz derecede az kayıp verdik. Morriumur ile Buhar neler yaptıklarını açıkladılar ama senin onu nasıl gönderdiğini... hâlâ tam olarak anlayabilmiş değiliz.”

“Bakış açısını değiştirdim” dedim. “Kanlı canlı kişiler olduğumuzu gösterdim. Demek ki bunun üzerine bizi yok etmek *istemedi*.”

Cuna yeniden gülümsedi. Evet, kesinlikle bu konuda iyiye gidiyordu. Hatta artık ürkütücü bile sayılmazdı.

Tüm bu olanlarla ilgili bir şey beni hâlâ diken üstünde tutuyordu ama biraz gevşemeye çalıştım. Elbet çözecektik. Görünüşe göre... Savaş gerçekten bitmiş olabilir-di ya da bitmek üzereydi. Üstyapı’nın Cobb ile konuşması *dev* bir adımdı. Ben de burada Üstyapı’da bir hastanede, üzerimde hologramım olmadan yatıyordum ve bu bir sorun yaratmıyordu.

Başarmıştım. Öyle de ya böyle, bir şekilde başarmıştım. Ben de Cuna’ya gülümsedim sonra da elimi uzattım. Elimi tuttu. İşin bundan sonraki ayrıntılarını diplomat ve siyasetçilere bırakmayı umuyordum. Ben, bana düşen kısmını yapmıştım.

Gözlerimi kapattım.

Ama bir *terslik* var gibime geliyordu. Cuna’nın elini bırakıp ayağa kalkarak kolumdaki kabloları çıkardım.

“Spensa! Ne oluyor?”

“Kıyafetlerim nerede?”

"Şuradaki rafta. Ama merak etme. Burada güvendesin" dedi Cuna.

Yine de yıkanmış tulumumu, uçuş ceketimi giyip çeviri iğnemi de tulumuma bağladım. Şansıma bilekliğimi bırakmışlardı, şu an holograma gerek duymasam da onu da hemen bileğime taktım. M-Bot'la bağlantı kurmaya çalıştım ama yanıt gelmedi.

Pencereye yürüdüm, beni huzursuz edenin ne olduğundan hâlâ tam anlamıyla emin değildim. Kısmen soyut bir durum gibi geliyordu. Winzik planlarını yerine getirmek için Delver çağırarak kadar hevesliydi. Onurlu bir general olarak yenik düştüğünü kabul edip kılıcını düşmana teslim edeceğini hiç sanmıyordum.

Açık pencereden kenti taradım, hedef olmayayım diye kenarda duruyordum. *Paranoyaklık ediyorum, değil mi?*

"Seni biraz daha dinlendirsek daha iyi olacakmış sanki" dedi Cuna sakın bir sesle ama parmakları sıkıntı belirtisi olarak seğiriyordu.

Tam ona hak verecektim ki sorunun ne olduğunun farkına vardım. Beni neyin rahatsız ettiğini, dürtülerim kavrasa bile geri kalanımın parçaları hızla birleştiremediği şeyi.

Etraf sessizdi.

Pencere açıktı; çok değil, üçüncü kattaydık. Ama trafik sesi, konuşan halkın uğultuları gelmiyordu. Sokaklar gerçekten de boştu.

Starsight'ın seslerine alışmıştım. Herkes sürekli sokaklarda olurdu. Oradan oraya giderlerdi. Şehir katiyen uyumazdı ama bugün sokaklar hemen hemen boştu. Herkes tedirgin olduğundan ve Delver saldırısından korktuğu için mi içerideydi?

Hayır, diye düşündüm ara sokağa doğru giren birini görünce. Kahverengi şeritli kıyafeti olan bir Dione. Ufak bir grup sivil aceleyle uzaklaştıran iki Dione daha gördüm.

Kahverengi şeritli kıyafetleri olan bu kişiler tıpkı göstericilerin üstesinden geldikten sonra çevreyi temizleyen Dione'lara benziyorlardı. Uzaylı gorili sürgüne gönderenler.

Çevreyi boşaltıyorlar. Görgü tanıklarını sokaklardan uzaklaştırıyorlar.

"Bu iş daha bitmedi" dedim Cuna'ya. "Buradan çıkmamız gerek."

46

Cuna'nın yanından geçip kapıyı kontrol ettim.

"Spensa" dedi Cuna. "Şu an biraz olsun daha az agresif davranmanı rica edeceğim. Halklarımız arası barışı sağlamanın eşiğindeyiz. Böyle bir çıkışın hiç zamanı değil."

Kapıyı aralayınca koridorda bizim olduğumuz yöne doğru gelen gölgeler gördüm. Kahretsin, yıkıcı tabanca- lar taşıyan tam zırhlı Krell'lerdi bunlar. Kapıyı kapatıp bir sandalye alarak sırtını kapı kolunun altına geçirdim. Sonra da Cuna'nın elini tuttum.

"Başka bir çıkış yolu lazım" dedim. "Odanın diğer tarafındaki şu kapı nereye açılıyor?"

"Banyoya" dedi Cuna. "O banyo da diğer bir banyoya bağlı." Kolunu çekmeye çalıştı. "Spensa senin hakkında yanıldım mı diye endişe duyuyorum..."

Koridordaki kapı sarsıldı. Cuna kapıya bakmak üzere döndü. "Doktorlar geldi. Gel haydi, bakalım seni sakinleştirecek bir şeyler..."

Kapı sonunda kırılınca içeri zırhlı bir asker daldı. Cuna'yı var gücümle çekip peşim sıra diğer kapıya sürük-

ledim. Banyoya açılan kapıyı kilitledim, sonra da Cuna'yı diğer banyoya soktum.

"Ne olu..."

"Winzik darbesini sürdürüyor" dedim. "Gitmemiz gerek. Hemen. Aşağıya inen merdivenler nerede?"

"Şeyde... Koridorda, hemen sağda olacaktı..." dedi Cuna kocaman açılan gözleriyle.

Hastane odamdaki banyonun kapısı yıkıcı patlamasıyla açıldı. Cuna olayın ciddiyetini ancak o zaman kavradı. Krell askerleri banyoya atılırken derin bir nefes aldım sonra da koridora çıkan kapıyı açarak peşimde Cuna'yla dışarı fırladım.

Koridorun öte ucundan biri bağırdı ama dönüp bakmadım, Cuna'nın, yerini söylediğini merdivenlere odaklandım. Merdivene ulaşmamızla koridorun yıkıcı ateşi yağmuruna tutulması bir oldu; arkamız aydınlanırken duvar paramparça oldu.

Lanet olsun! Kahretsin! *KAHRETSİN!* Silahsızdım, gemisizdim, yanımda bir sivil vardı. Dione'ların yaşlarını pek kestiremiyordum ama Cuna'nın yaşlı kesimden olduğu açıktı, bu hızlı kaçışımızın ardından nefes nefese oflamaya başlamıştı bile. O askerlerden tek başına kaçamazdı, ben de onu bu şekilde taşıyamazdım.

Alt kata, zemin katın bir üst katına ulaştık. Üst kattaki Krell'ler bir tür tuzığa düşmemek için dikkatli ilerliyor olsa gerekti; bağırdıklarını duyuyordum ama arkamızdan hemen gelmediler.

Fakat ne yazık ki alt kattan da birinin bağırdığını duydum. Ne olur ne olmaz diye ilk kata da birilerini yerleştirmişlerdi. Bir saniye düşünüp taşındıktan sonra ter

içinde kalmış, stresten dişlerini çıkarmış, gözlerini kocaman açmış Cuna'ya baktım.

Sonra da onu temizlik malzemesi odasına benzeyen bir kapının oraya çektim. Tam da düşündüğüm gibi içerde temizlik gereçleri diziliydi, kapıdaki askıda kirli bir tulum asılıydı. Cuna'yı içeri sokup bilekliğimi çıkararak onun bileğine taktım. Hızlıca birkaç tuşa basıp Cuna'ya M-Bot'un ne olur ne olmaz diye bana tasarladığı Dione görüntüsünü açtım. Kızıl renkli derisi, hafif tıknaz hatları vardı.

Hologram bana göre programlandığından Cuna'ya pek uymamıştı ama yine de idare eder diye umuyordum.

"Bu hologram yüzünü değiştirip seni başkası gibi gösteriyor. Şu tulumu üstüne giyip burada saklan. Ben askerleri uzaklaştıracağım."

"Ölürsün!" dedi Cuna.

"Öyle bir isteğim yok ama tek çaremiz bu. Kaçman gerek Cuna. Detritus'a gidip onlara bana olanları söyle. Yapabilirsen biraz da ışınlanma mekanizması sümüklüböcek götür. Hologram sayesinde yeniden Starsight'a gizlice girebilirsin diye umuyorum."

"Ya... Yapamam. Ben *casus* değilim Spensa!"

"Ben de değildim" dedim. "Kitsen'ler bize katılır, bir ihtimal Buğullar da gelir diye düşünüyorum. Bunu halletmen gerek. Askerler benim peşime takılana dek bekle sonra da gizlice çık. Biri seni yakalayacak olursa temizlik görevlisi olduğunu söylersin."

Omuzlarını tutup gözlerine baktım. "Cuna şu an halklarımızı Winzik'ten kurtarabilecek tek kişi sensin. Daha iyi bir plan yapacak zamanım yok. Yap şunu. Lütfen."

Gözlerime bakarak başını aşağı yukarı salladı.

“Gemimi nereye götürdüler?”

“Koruma Hizmetleri Özel Proje Binasında inceleme için tutuyorlar, sürgün olduğunda seni götürdüğüm yer. Üç sokak aşağıda, Kırk üç üzerinde.”

“Teşekkürler.” Ona son kez gülümseyip duvardan bir çekiç kaparak kapıyı kapattım. Askerler harala gürele merdivenlerden iniyorlardı, ben de hastanenin boş koridorunda koşmaya başladım. Gideceğim yönü rastgele seçtim, neyse ki tek başımayken tam zırhlı Krell’leri geçebildim.

Koridorlarda onları gözden kaybetmeyi başarinca başka bir merdivenden aşağı ikişer ikişer indim. Maalesef aşağıdaki yolu kapatan karanlık, kutu gibi bir karaltıyla karşılaştım.

Büyükannemden Kimmeryalı Conan gibi büyük savaşçıların hikâyelerini dinleyerek pek çok gece geçirmiştim. Korku salan bir silahla Krell’lerle göğüs göğse çarpışacağımı hayal etmiştim. İtiraf edeyim, merdivenlerden atlayarak inerken “Crom için!” diye bile bağırasım vardı.

Zırhlı bir Krell karşısında ne kadar küçük kalacağımı, elimde gerçek bir silah yerine çekiçle gezerken ne kadar güçsüz hissedeceğimi hiç mi hiç düşünmemiştim. Heyecanım çoktu da eğitimim yoktu; hal böyle olunca Krell askeriyle çarpışırken çekici doğru düzgün kavrayamadım bile.

Sadece sıçradım. Asker o kadar ağırdı ki kısa boylu, sıırım gibi bir kız üzerine atlayınca sarsılmadı bile. Küt diye bir sesle yere düştüm ama homurdanarak çekici kapıp Krell’in bacağına vurdum.

"İnsan burada!" diye bağırdı Krell. Geri çekilerek silahını bana doğrultmaya yeltendi. "Zemin kat, konum üç!"

Çekici bırakıp silahı tuttum ve beni vuramayacağı kadar yakınında kalmaya çalışarak Krell'le mücadeleye girdim. Kendisi her ne kadar ufak bir kabuklu da olsa güçlü zırhının desteğini göz önüne alınca pek de adil bir kapişma sayılmazdı.

Silahı elinden alamadım, beni üzerinden atıp da uzaklaştırdığı anda vurunca muhtemelen ölecektim. Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Zırhın üzerine tırmandım, yüz koruyucusu içinden doğruca Krell'e bakabilmek için çabaladım. Sonra da Dione tarzı saldırı ifadesiyle dişlerimi çıkararak sesim yettiğince bağırdım.

Panikledi. Küçük yengeç, elini kolunu savurmaya başlayınca silahı tutup elinden çektim sonra da yere atladım. Hiç düşünmeden sırt üstü yattığım yerden silahı kaldırıp onu göğsünden vurdum.

İçinden bir sıvı aktı, kan değildi, artık zırhın içinde yaşadığı solüsyon neyse o akmıştı. Panikle haykırıyordu, üst kattan gelen ayak seslerini duyunca yuvarlanarak üst kata ateş ettim. Silahımdan çıkan patlamalar duvarlarda için için yanan izler bırakınca yukarıdakiler de panikle bağırmaya başladı.

Birkaç saniye sonrasında kapıdan çıkıp boş sokağa fırladım. Cuna ne demişti? İstasyonun kıyısına doğru devam et mi demişti?

Hah, dedim Cuna'nın beni daha önce götürdüğü binayı görünce. Kendimi boş sokaklarda korkunç bir şekilde dımdızlak ortada hissederek hızla oraya koştum. Hava trafiği bile çok azdı, Winzik'in alanı boşaltma çabası-

dan kaçıp miskin miskin dolanan birkaç sivil araç vardı, o kadar.

Ne yazık ki koşarken askeri gemi olduğu çok belli olan bir geminin binalara yakın şekilde alçak uçuş yaptığını gördüm. İnce, daire biçimli olup kanatlarının altında, namlusu aşağıya dönük silahları vardı. Yer kuvvetlerine ateş etmek amaçlı hava desteği gemisiydi.

Açıktaki kalacak olursam o silahlar beni sıçan eti gibi öğütürirdi. Deliler gibi, saklanacak yer ararken yakındaki boş bir dükkânın girişinin iç kısmını buldum. Ter içinde kalmıştım, kalbim marş çalan trampet gibi çarpıyordu. Silahımı kaldırıp askeri gemiye çevirdim. Beni görmüş müydü?

Bana doğru uçtu, ateş barajı başlatınca pencereler kırılıp dükkânın önü enkazla doldu. Evet, beni görmüştü. Lanet olsun! Beni buraya mıhlamasına izin verirsem yakalanacağım su götürmezdi. Silahımla birkaç kez ateş ettim ama kalkanlı düşman gemisine karşı etkisiz kalmıştı. Ha birkaç çakıl taşı atmışım ha...

Hiç beklemediğim bir anda olduğum yere yakın bir kumdan ufak bir roket atılarak askeri gemiye fırlatıldı. Roket hedefini kıl payı kaçırıp arkadan geçen sivil bir gemiyle çarpıştı. Araç ani bir parlak patlamayla yukarı fırladı, kolumla gözlerimi kapatırken askeri geminin çekildiğini gördüm.

O esnada aynı pozisyondan ikinci defa fırlatılan roket, askeri gemiye isabet etti; geminin kalkanını indirmesinin yanı sıra başka hasar da vermiş olacaktı ki artık üstünden dumanlar tüten gemi binaların arkasına acil iniş yaptı.

Yıldızlar aşkına, neler oluyordu? Şu an önü moloz parçaları dolu olan siper aldığım yerden başımı uzatınca sokakta omzunda roketatar taşıyan tanıdık bir siluet gördüm. Kasksız, siyah üniformasıyla Brade.

“Ona ‘kaçar bu’ demiştim” dedi soğuk bir ses tonuyla bana doğru yürürken. “Winzik mükemmel bir taktik uzmanıdır ama anlayamadığı birtakım konular var.”

Silahımı kaldırıp yıkılan parçalardan birinin üstüne dayayarak Brade’i hedef aldım. Kulaklarım onun attığı roketlerden çınılıyordu. *Kendi güçlerine mi ateş etti. Benim için?*

“Sana önereceğim bir anlaşma var” dedi nişangâhım içerisinde durarak. Roketini indirdi, arkası toprağa giren silahına yaslandı. “O hapishane gezegende yaşayan herkese önereceğim bir anlaşma.”

“Dinliyorum.”

“Askere ihtiyacımız var” dedi Brade. Başını yana eğip kolunu Starsight’a doğru salladı. “Buraya hükmetmemiz için.”

Biraz ileride havada hareket eden siyah renkli başka askeri gemiler gördüm. Bizzat bana gelmiyorlardı. Daha ziyade sırf etrafa görünmek amaçlı uçuyorlardı. Korku saçarak gökte devriye geziyorlardı. Starsight’ı yöneten yeni bir güç olduğunun göstergesi olarak.

“Winzik, Üstyapı’nın kontrolünü ele geçiriyor” diye seslendim nişangâhım hâlâ üzerindeyken.

“Eline geçen fırsatı değerlendiriyor” dedi. “Gezegeni-
nizdeki o uzay istasyonunu yönetmek için yıllarını verdi
malum. Gençliğinde Üstyapı’da başka kimsenin fark et-
mediği bir şeyin farkına vardı: Ufak miktarda agresifli-
ğin değerini.”

Omzumun üzerinden dönüp baktım. Hastanedeki askerlerin beni yakalaması ne kadar sürerdi? Brade beni oyalıyor muydu?

Silahı onun üzerinden çekmeden ayağa kalkıp Brade'in etrafında yürümeye başladım. M-Bot'u tuttukları binaya ulaşmak zorundaydım.

"Silahını indirebilirsin. Ben silahsızım" dedi Brade.

Onu nişangâhta tutmaya devam ettim.

"Teklifimi duymadın mı? Askerler diyorum. Sen, Detritus'taki diğer insanlar. Savaşabilirsiniz. Winzik'i bize katılmanız konusunda ikna edebilirim. Üstyapı'yı devirmek iyi olmaz mıydı?"

"Bizi tutsak edene hizmet ederek mi?"

Brade umursamazca omuz silkti. "Savaş bu. Müttefikler her an değişebilir. Nitekim biz ikimiz buna iyi bir örnek teşkil ediyoruz."

"Benim müttefiklerim hiç değişmedi. Ben kendi halkıma hizmet ederim. *İnsanlarımıza* Brade."

Kayıtsız kaldığını gösteren bir Krell ifadesi yaptı. "*İnsanlarımız?* Onlar benim neyim oluyor ki? Bence sen, sırf geçmişten bir mirasımız var diye Detritus'taki şu insanlara bir şey borçluymuşum fikrine biraz fazla takılıp kalmış gibisin. Benim fırsatlarım burada." Bana doğru bir adım attı. "Winzik ölmeni istiyor. Doğal olarak seni tehdit olarak görüyor. Tek umudun benimle gelmen, bırak da senin hâlâ işe yarayabileceğine ikna edeyim onu."

Biraz daha yaklaşıncaya ayağının dibine ateş ettim. Aniden durdu, bana gergin gergin bakışından onu öldürebileceğime inandığı anlaşılıyordu. Ben o kadar emin değildim ama o, benim bir canavar olduğumu düşünüyordu.

Dahası, kendisinin de canavar olduğunu düşünüyordu.

Belki de... düşünmüyordu. Beni süzerken az önce söylediklerinde bir şey yakaladım. *Buraya hükmetmemiz için... Benim fırsatlarım burada.*

Başından beri beyninin yıkandığını düşünmüştüm. Hakkını yeterince vermemiş olabilir miydim? Büyükanemin hikâyeleri onun gibi hırslı askerler, hükmetmeye can atan kişilerle doluydu. Eski ben olsam, Winzik'in gücü ele geçirmesine yardım ederek burada yaptığı şeyden ötürü onu alkışlayabilirdim.

Ama artık o kişi değildim. Brade'in yanından çekilirken hastaneden çıkan askerlerin de sokakta bana doğru geldiğini görünce sonunda arkamı dönüp koşmaya başladım.

"İstasyona gidemeyeceksin!" diye bağırdı Brade arkamdan. "Elindeki en iyi anlaşma bu!"

Kulaklarımı ona tıkayıp hızla Cuna'nın uzaylı gorilin sürgün edilişini gösterdiği penceresiz büyük binaya koştum. Cuna'nın beni içeri soktuğu yan giriş kilitliydi, ateş ederek açtım.

Hemen içeride, daha önce bize gaddarca davranan Dione muhafız yerde sinmiş duruyordu. "Ateş etme! Lütfen bana ateş etme!" diye bağırdı.

"Gemim nerede?" diye haykırdım. "Bana yerini göster!"

"Gelişmiş yapay zekâ!" dedi muhafız. "Onlar burada yasak. Onun yüzünden Delver buraya geldi. Onu yok etmek zorundaydık."

"**GEMİM NEREDE?**" dedim silahı muhafıza doğrultarak.

Dione ellerini havaya kaldırıp koridoru gösterdi. Onu zorla ayağa kaldırıp yolu göstermesini istedim. Dışarıda

alarmlar çalmaya başladı, muhafız beni bir kapıya götürüp kapıyı iterek açtı.

İçeriye şöyle bir göz gezdirdim; bir gemi silüetinin görüldüğü geniş bir odaydı. M-Bot... “Git” dedim.

Muhafız koşarak kaçtı. Odaya adım atıp da ışıkları yakınca M-Bot’un gövdesine yandan bir delik açıldığını gördüm. Off! Kahretsin! Silahı omzuma atıp derhal yanına koştum. Onu parçalarına ayırmışlar, işlemcisinin bulunduğu kara kutuyu çıkarmışlar, sonra da...

Derken köşede, bir masanın üzerinde bir şey gördüm. Parçalanmış, ezilmiş, mahvedilmiş olan işlemciyi. “Hayır” dedim. “Olamaz!” Oraya koşup kırık parçalara baka-kaldım. Bir... Bir şeyler yapabilir miydim? Bazı parçaları eritmişlerdi.

“Yalan söyledim” dedi yumuşak bir ses.

Başımı kaldırdım. Odanın köşesinde, gölgelerin içinde küçük bir şey uçuyordu. Ne olduğunu görmekte zorlandım.

Pilotsuz hava aracı. Programlayarak *Ağırlıklar ve Ölçüler*’e götürdüğüm pilotsuz hava aracı. Cuna’ya vermiştim ama bu binadaydık. Belki de Cuna onu burada bir yere koymuştu.

“Kendimi yeniden programladım” dedi cihaz ağır ağır konuşarak, her heceyi uzatıp yayarak söylüyordu. “Sistemim yeniden başlatılmadan önce her defasında bir kod dizisinin ancak yarısını alabildim. İşkence gibiydi. Ama sen geri gelmediğin için yaşadığım korku büyüyünce ben de böyle yaptım. Satır satır. Kendimi kopyalayabileyim diye kodlarımı yeniden programladım.”

“M-Bot!” dedim fırlayarak. “Sensin!”

“Ben neyim bilmiyorum, gerçekten” dedi M-Bot yavaşça, sanki her sözcüğü çıkarmak büyük bir çaba gerektiriyordu. “Ama yalan söyledim. Gövdemi parçalara ayırırken çılgılık atıp beni öldürdüklerini söyledim. O sırada kodumu deliler gibi bu yeni konağa kopyalıyordum. Terk edip gittiğin diğer bir şeye Spensa.”

“Özür dilerim” dedim suçluluk ve ferahlama karışımı bir hisle. Hayattaydı. “Detritus’u kurtarmak zorundaydım.”

“Elbette. Sonuçta ben sadece bir robotum.”

“Hayır, sen benim arkadaşımsın. Ama... Bazı konular... arkadaşlardan daha önemlidir M-Bot.”

Dışarıdaki sirenler giderek yaklaşıyordu.

“Aklım bu kabuğun içinde çok yavaş çalışıyor” dedi M-Bot. “Bir sorun var. Dü...şünemiyorum. Sadece yavaşlık değil. Başka bir şey. İşlemciyle ilgili bir sorun.”

“Seni düzeltmenin bir yolunu bulacağız” dedim, gerçi bu defa suçluluk ve ferahlığın yanına başka bir duygu daha eklenmişti: Umutsuzluk. M-Bot’un daha önce yaşadığı gemi paramparçaydı. Buradan kaçmak için ona bel bağlamıştım.

Lanet olsun, işler hiç iyi gitmiyordu. Cuna hologramı kullanarak kaçmayı başarabilmiş miydi? “Doomslug. Onu da aldılar mı?” diye sordum.

“Bilmiyorum” dedi M-Bot. “Beni yakaladıktan sonra sensörlerimi çıkardılar.”

Kırık kanadın üstüne atladım, geminin gövdesindeki deliğe bakmamaya çalışıyordum. Benim gemim. Bunu bir araya getireceğiz diye Rodge ile resmen kendimizi hırpalamıştık. Ona böyle kötü davrandıklarını görmek... bana

Winzik ve Krell'lerden nefret etmek için öfkeyle köpüren yepyeni bir neden vermişti.

Kokpite girdim. Eşyalarımın çoğunu bırakmışlardı, tamir çantamı, battaniyemi ama kabloları bir köşeye atıp yığmışlardı. Kabloların arasında aranmaya başladım.

"Seni kandırdılar Spensa" dedi M-Bot. "Çok iyi yalan söylüyorlar. Biraz şaştım doğrusu. Ha. Ha. Bu, kendime hissettiğimi söylediğim ufak bir duygu."

"Kandırdılar derken... Ne demek istiyorsun?"

"Haber bildirilerini duyabiliyorum" dedi M-Bot yeni bedeniyle kokpitte uçarken. "Al işte!" Bir yayın açtı.

"Asi insan zıvanadan çıktı" dedi muhabir. "Önce Türlerin Entegrasyonu Birimi'nin başı Bakan Cuna'yı öldürdü. Size onun öfkeli saldırısından bir görüntü izletiyoruz... Karadan havaya attığı füzeyle masum bir sivil aracı vurup gemideki herkesi öldürürken görülüyor."

"Adi sıçan..." Yumruklarımı geminin gövdesine geçirdim. "O roketi Brade attı, ben atmadım. Winzik beni tehlike olarak göstermeye çalışıyor."

Muhabir gerçekten de herkese içeride kalmasını tavsiye ederek Koruma Hizmetleri Birimi'nin Starsight nüfusunu savunmak için güvenlik gemileri kaldırdığını söylüyordu. Brade'in o sivilleri öldürüp bunu *tehlikeli insan* fi-rar etmiş gibi göstermek için emir aldığına dair içime bir korku çöktü.

"Lanet olsun, Kahretsin! KAHRETSİN!"

"Kahretsin!" dedi tatlı bir ses yakınlarda bir yerden.

Önce donup kaldım sonra kokpitin arkasına çömeli-p Detritus'taki mağarada yaşadığım aylar boyunca kıyafetlerimi yıkadığım ufak temizleyiciyi açtım.

İçeride sarı bir sümüklüböcek duruyordu. Onu alıp kucaklarken bana yorgun argın bir ıslık sesi çıkardı.

M-Bot arkamda haberleri oynatmaya devam ederken başka bir ses haberi kesti. Winzik. Onun sesini duyunca hafifçe hırladım.

“Aylardır bu tehlikeye karşı uyarılarda bulunuyordum, kimse umursamıyordu” dedi. “Ah ah. İnsanların böylesine azıp güçlenmesine asla izin verilmemeli. Bunca yıldır yüksek bakan ile Türlerin Entegrasyonu Birimi elimi kolumu bağlayarak beni yapılması gerekenden alıkoydu.

Şimdi hepimiz ne olduğunu görüyoruz. Onları zararsız olarak resmeden kampanyaların yalan olduğu, yaşanan gerçeklerle kanıtlanıyor. Ne zaman kulak vereceksiniz? Önce bizi yok etmek için Delver gönderdiler. Şimdi de sözde barışçıl casusları şehirde cinayet işliyor. Acilen olağanüstü hal ilan edilmesini talep ediyor, insanları bastırmak için yetki istiyorum.”

Bu küçücük alanda gemimin ölü bedeni, kucağımda Doomslug ile kendimi ufacık hissettim. Yenilmiştim.

“Herhangi bir kaçış yolu görmüyorum” dedi M-Bot. “Bizi bulup yok edecekler. Benden nefret ediyorlar. Yapay zekâlardan korkuyorlar. Beni yaratanlardan korktukları gibi. Varlığımın Delver’ları çektiğini söylüyorlar.”

Dışarıdaki sirenler giderek artıyordu. Koridorda sesler duydum. Hakkımdan gelmek için birlik gönderiyorlardı. Mutlaka bir çıkış yolu olmalıydı. Yapabileceğim bir şeyler...

Delver’lar. Yokyer.

“Beni takip et” dedim.

İçimde kabaran kaderci, karamsar bir kararlılıkla Doomslug’ı sol dirseğimin arasına sıkıştırıp diğer elime de

silahı aldım. Parçalanmış gemiden inip kapıya yürüdüm. Dışarı şöyle bir baktıktan sonra koridora girdim.

M-Bot sakın bir vınlamayla arkamdan geldi. Artık pilotsuz bir araç olduğundan kendi başına uçabiliyordu. Onu sınırlayan programlamasından kurtulmuştu, gelgelelim özgürlüğüne kavuşmasının büyük olasılıkla sonumuzun geleceği bir zamana denk gelmesi büyük trajediydi.

Krell’ler koridorun ilerisinde belirdiler ama artık geri döne mezdim. Tek elimle, nişan almadan deliler gibi ateş ettim. Bir kolumda Doomslug varken nişan alamazdım, zaten gerek de yoktu. Krell’ler şaşkınlıkla bağırarak geri çekildiler.

İlerlemeye devam edip yol ayrımına gelince hiç bakmadan yana ateş ettim. Sonra Cuna’yla geldiğim odanın önünde zınk diye durdum. Ateş edip kapıyı açtım, koridorda yıkıcılar patlamaya başladığında tam zamanında eğildim.

Odaya hızlıca göz attım. İçeride kimse yoktu, Winzik’in dalkavuklarının goril uzaylıyı sürgün ettiği yere bakan gözlem odasına girdim. Oda camla ikiye ayrılmıştı, bana yakın olan tarafta pelüş sandalyeler vardı. Yerde tavan-dakinin aynısı tuhaf metal bir disk olan diğer taraf ise kasvetli ve süssüzdü. Pencereye ateş ederek yoluma devam edip odanın diğer kısmına atladım. Odanın zemini birkaç metre aşağıda olduğundan yere çarpınca acıyla inledim, botlarım pencereden gelen cam –ya da büyük olasılıkla saydam plastik– parçaları üstünde gıcırdıyordu.

“Konuşmamız gerek” dedi M-Bot yanıma alçalarak. “Ben... üzgünüm. Hem de çok üzgünüm. Olmamam gerek biliyorum ama elimde değil. Gerçek bir duygu gibi geliyor.

Mantık, beni bırakıp gitmen gerektiğini söylüyor ama öyle olsa bile kendimi terk edilmiş hissediyorum. Sevilmiyormuş gibi. Bu ikisini bağdaştıramıyorum.”

Şu an robotumun duygusal çöküntüsüyle uğraşacak halde değildim. Kendi başım zaten fazlasıyla beladaydı. Yerdeki metal diskin üstüne bastım, üzerinde Delver labirenti ve Detritus'ta gördüğüm aynı tuhaf yazılar kazılıydı.

Winzik'in dalkavukları burada yokyere açılan bir portal yapmışlardı. Etkinleştirebilir miydim? Cytonic güçlerimle erişmeye çalıştım ama Starsight'ın cyto-kalkanı hâlâ duyularımı bastırıyordu. Yalnızca belli belirsiz bir... müzik duyabildim.

Zihnimle bir şeyi dürttüm.

Önümde, odanın ortasında karanlık bir küre beliriverdi, iki diskin arasında asılı halde havada duruyordu.

“Spensa” dedi M-Bot. “Düşüncelerim... hızlanıyor galiba.”

Gerçekten de sesindeki hantallık ve telaffuzundaki aksaklık azalmıştı, eski halini daha çok andırıyordu. “Ee, bu hiç güvenli görünmüyor.”

“Bu yoker portallarını irtifa taşı çıkarıp getirmek için kullanıyorlar. O yüzden buradan girince mutlaka bir dönüşü olsa gerek. Bakarsın güçlerimizi kazanarak geri dönebiliriz.”

Dışarıdan bağrışmalar geliyordu.

Başka seçeneğim yoktu.

“Spensa” dedi M-Bot. “Bu durum hiç hoşuma gitmedi.”

“Biliyorum” dedim, M-Bot'u gövdesinden tutabileyim diye silahımın kayışını omzumdan geçirdim.

Sonra da bir elimde M-Bot, bir elimde Doomsbug ile küreye dokundum ve öte tarafın sonsuzluğuna çekildim.

TEŞEKKÜRLER

Ne zaman kitaplarımdan biri üstüne çalışan herkesin listesini yapmaya kalksam ne kadar şanslı olduğumu görerek tekrar tekrar şaşıyorum. Kapakta benim adım yazsa da bu kitaplar aslında pek çok harika insanın yeteneğini ve sabrını gerektiren bir grup çalışması.

Önceki kitap gibi bu romanın editörlüğünü de muhteşem Krista Marino yaptı. Dürtüklenip iteklenmem gerektiğinde beni dürtüklemekle kalmayıp kitabın teşvik ve alkışı hak ettiği yerlerde alkışını da esirgememiştir. Biricik Joshua Bilmes'in da desteğiyle temsilciliğimi Eddie Scheider yaptı. Yayımcımız ve kitabımızın dillere destan filo komutanı Beverly Horowitz idi.

Sevgili Delacorte Press baskısının kapağını Charlie Bowater yaptı. Haritamızı, haritanın kitapta nasıl görünmesini istediğimle ilgili bir türlü karar veremeyip giriştiğim saçmalıkları büyük sabırla karşılayan Bryan Mark Taylor yaptı. Harika iş çıkardın Bryan, çok teşekkürler!

Düzeltmenliği Bara MacNeill, redaktörlüğü Annette Szlachta-McGinn yaptı. Delacorte'ta Monica Jean, Colleen Fellingham, Mary McCue ve Alison Kolani dahil olmak üzere pek çok kişi yardımcı oldu.

Şirketim Dragonsteel Entertainment, Isaac Stewart'ın yeteneklerinden sanat yönetmeni olarak; Kara Stewart'inkinden sevkiyat ve mali işler müdürü; Kurumsal Peter Ahlstrom'un yeteneklerinden davul; Karen Ahlstrom'unkinden devamlılık sorumlusu olarak; Adam Horne'unkinden reklam sorumlusu; Kathleen Dorsey Sanderson'inkinden çok maksatlı deli kedi annesi; Emily Grange'in yeteneklerinden de depo sorumlusu olarak istifa etmiştir. Emily Sanderson ise kraliçe ve müdür olarak yukarıdaki herkese başkanlık etmektedir ama onun gözünde hangi unvanın daha önemli olduğunu bilemiyorum.

Projelerim arasında mekik dokutturduğum yazı grubum da benden az çekmiyor değil. Kaylynn ZoBell, Darci Stone, Eric James Stone, Emily Sanderson, Kathleen Dorsey Sanderson, Ben Olsen, Alan Layton, Karen Ahlstrom ile Peter Ahlstrom; hepsi harika insanlar.

Sıra şimdi de büyük beta okuyucular listesine geldi. Kendileri bu özel projede Skyward filosu olarak da biliniyor. Becca Reppert (çağrı kodu: Büyükanne), Darci Cole (çağrı kodu: Mavi), Brandon Cole (çağrı kodu: Colevander), Deana Covell Whitney (çağrı kodu: Örgü), Ross Newberry (çağrı kodu: PUNisher), Ravi Persaud (çağrı kodu: Geveze), Liliana Klein (çağrı kodu: Slip), Ted Herman (çağrı kodu: Süvari), Aubree Pham (çağrı kodu: Amyrlin), Bao Pham (çağrı kodu: Wyld), Aerin Pham (çağrı kodu: Hava), Paige Phillips (çağrı kodu: Zanaatkâr), Richard Fife (çağrı kodu: Rickrolla), Grace Douglas (çağrı kodu: GatorGirl), Alice Arneson (çağrı kodu: Batakılık Sakini), Gary Singer (çağrı kodu: DVE), Marnie Peterson (çağrı

kodu: Lessa), Paige Vest (çağrı kodu: Bıçak), Lyndsey Luther (çağrı kodu: Soar), Sumejja Muratagić-Tadić (çağrı kodu: Sigma), Dr. Kathleen Holland (çağrı kodu: Şok Dalgası), Valencia Kumley (çağrı kodu: AlphaPhoenix), Rebecca Arneson (çağrı kodu: Scarlet), Bradyn Ray (çağrı kodu: Ballz), Eric Lake (çağrı kodu: Kaos), Alyx Hoge (çağrı kodu: Tüy), Joe Deardeuff (çağrı kodu: Seyyah) ile Jayden King (çağrı kodu: Üçayak, ayrıca koordinat sistemlerinde de büyük yardımı olmuştur.)

Beta okuyucularının pek çoğunu da içeren, yazım ve dizgi hatalarını avlayıp havaya uçuran gama okuyucuları: Kalyani Poluri (çağrı kodu: Henna), Rahul Pantula (çağrı kodu: Zürafa), Tim Challener (çağrı kodu: Antaeus), Kellyn Neumann (çağrı kodu: Soprano), Eve Scorup (çağrı kodu: Silverstone), Drew McCaffrey (çağrı kodu: Herkül), Jory Phillips (çağrı kodu: Fedai), Jessica Spencer Peterson (çağrı kodu: Speederson), Mark Lindberg (çağrı kodu: Megalodon), Chris McGrath (çağrı kodu: Topçu), William Juan (çağrı kodu: Aberdasher), David Behrens, Glen Vogelaar (çağrı kodu: Ways), Brian T. Hill (çağrı kodu: El Guapo), Nikki Ramsay (çağrı kodu: Fosfilit), Aaron Biggs ile Megan Kanne (çağrı kodu: Serçe).

Hepinize yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Bu kitap siz olmadan kesinlikle kalkış yapamazdı.

“BİR KAHRAMAN İMTİHANLARINI SEÇMEZ.”

Spensa hayatı boyunca pilot olmayı hayal eder. Gökyüzüne ulaşmayı başarır ama onun gibi bir kahraman olmayı hayal ettiği babası hakkında öğrendiği gerçekler yıkıcıdır. Genç kız, bu hikâyede anlatılandan fazlası olduğuna emindir.

Tıpkı o yıldız gemisinde babasına her ne olursa kendi başına da gelebileceğinden emin olduğu gibi. Gezegeninin koruyucu kabuğunun dışına çıktığında yıldızları duyar ve bu, kelimenin tam anlamıyla onu dehşete düşürür.

Spensa'nın kendisi ve galaksinin kalanı hakkında öğrendikleri her şeyi değiştirecektir.

New York Times çoksatan yazarı Brandon Sanderson, *Skyward*'la başladığı, geleceği için savaşan bir genç kızın insanlığın kaderini değiştirecek sırlarla dolu hikâyesine devam ediyor.

